CĂRȚI ROMANTICE
O aventură secretă
MARY BALOGH

MARY BALOGH
O AVENTURĂ SECRETĂ
Seria Huxtable 5

***A Secret Affair by* Mary Balogh**

Copyright © 2010 Mary Balogh
Ediţie publicată prin înţelegere cu Maria Carvainis Agency Inc. şi Prava I Prevodi

Publicată pentru prima dată în Statele Unite de Delacorte Press, un imprint al Random House Publishing Group, o divizie Random House, Inc., New York.

Lira şi *Cărţi romantice* sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera
Copyright © 2015 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză: Elena Irimia

Capitolul 1

Hannah Reid, ducesa de Dunbarton, era în sfârşit liberă. Fusese eliberată de povara ultimilor zece ani de căsnicie şi de anul de doliu care se scursese infinit de greu, după moartea soţului său, ducele.

Era o libertate care se lăsase mult aşteptată. Şi care merita să fie sărbătorită din plin.

Se căsătorise cu ducele la cinci zile după ce li se făcuse cunoştinţă – Excelenţa Sa, nerăbdător să se însoare, preferase să cumpere o dispensă specială, ca să nu mai aştepte citirea anunţurilor – pe când ea avea nouăsprezece ani, iar el vreo şaptezeci. Nimeni nu ştia prea bine şaptezeci şi câţi erau, deşi unii şopteau că ar bate binişor spre optzeci. Când se căsătorise, ducesa era o fată de-o frumuseţe rară, cu o siluetă suplă, mlădie, ochii asemenea azurului unui cer de vară, cu un chip vesel, luminos şi plete lungi, unduitoare, atât de blonde încât băteau în argintiu pe alocuri. Ducele, pe de altă parte, avea o înfăţişare şi un trup care stăteau mărturie tuturor ravagiilor pe care vârsta şi anii de viaţă destrăbălată le puteau aduce vreodată. Şi mai avea şi gută. Şi o inimă care cu greu mai putea spera să bată cu regularitate prea mult timp.

Se măritase cu el pentru banii lui, firește, aşteptându-se ca în doar câţiva ani să devină o văduvă foarte bogată. Acum, ce-i drept, era o văduvă bogată, cu o avere fabuloasă chiar, doar că avusese mai mult de aşteptat decât crezuse pentru a fi liberă să se bucure pe deplin de bogăţia sa.

Întocmai clişeului bine cunoscut, bătrânul duce venerase până şi pământul pe care păşea tânăra sa soţie. O copleşise cu atâtea ţinute scumpe încât ea s-ar fi sufocat sub greutatea lor dacă ar fi încercat vreodată să le poarte pe toate laolaltă. O cameră de oaspeţi de lângă garderoba sa din Dunbarton House, în Hanover Square, Londra, fusese

transformată într-o a doua cameră pentru garderobă, doar pentru a avea unde pune toate mătăsurile, tot satinul şi toate blănurile care, alături de alte podoabe, abia dacă fuseseră purtate o dată sau de două ori înainte să fie date deoparte pentru ceva mai nou. Iar ducele avea nu unul, nici două, nici trei, ci chiar patru seifuri zidite în pereţii propriului dormitor, în care erau depozitate toate bijuteriile pe care i le dăruise mult iubitei sale soţii de-a lungul anilor, deşi ea era liberă să vină să-şi aleagă după bunul-plac ce dorea să poarte.

Fusese un soţ blând şi iubitor.

Într-adevăr, ducesa era minunat îmbrăcată, cu orice ocazie. Şi era mereu bătută în nestemate parcă, purta pietre preţioase ostentativ de mari, de obicei diamante. Îi împodobeau părul, urechile, pieptul, încheieturile mâinilor, degetele.

Ducele o afişa ca pe un trofeu oriunde mergeau, îmbătat de mândrie şi de adoraţie când privea în sus spre ea. În floarea vârstei fusese mult mai înalt decât ea, dar povara anilor îl cocârjase şi acum se sprijinea într-un baston, iar în majoritatea timpului prefera să şadă. Ducesa nu se îndepărtase niciodată prea mult de el, ori de câte ori erau împreună, chiar şi dacă se aflau la un bal şi o înconjura un roi de posibili parteneri de dans. Se îngrijea de el cu surâsul obişnuit înflorind pe buzele-i seducătoare. La asemenea evenimente, era mereu icoana soţiei devotate. Nimeni nu putea nega asta.

Când, cu trecerea anilor, ducelui îi venise din ce în ce mai greu să iasă în public, ducesa fusese acompaniată de alţi domni la evenimentele mondene unde se aduna protipendada oraşului. În special trei domni o însoţeau: Lord Hardingraye, Sir Bradley Bentley, şi vicontele Zimmer, toţi trei gentlemeni chipeşi, eleganţi şi încântători. Se ştia prea bine că se bucurau de compania ei, iar ea de a lor. Şi, fără îndoială, cu toţii ştiau ce presupunea această companie. Singurul detaliu asupra căruia se îndoiau şi-şi

puneau întrebări oamenii fără să ajungă la o concluzie satisfăcătoare era dacă toate aceste plăceri erau gustate cu sau fără ştirea ducelui.

Ba unii chiar îndrăzneau să presupună că însuşi ducele şi-ar fi dat binecuvântarea pentru aceste întâlniri. Dar oricât de delicios de scandaloasă ar fi fost această idee, ducele era plăcut de cea mai mare parte a societăţii, mai ales acum, bătrân şi vrednic de milă, iar lumea prefera să-l vadă drept un biet bătrân nedreptăţit. Aceleaşi persoane se refereau la ducesă drept „parvenita aceea plină de pietre scumpe”, deseori adăugând că „se crede mai bună decât e de fapt”. Iar aceste persoane erau de obicei femei.

Şi într-o bună zi, toată viaţa mondenă ameţitoare a ducesei, iubirile scandaloase şi lunga captivitate într-un mariaj alături de un soţ bătrân şi bolnav luase brusc sfârşit, în acei zori de zi în care ducele sfârşise în urma unui atac de inimă. Deşi, fireşte, nu era nici pe departe pe cât de devreme sperase şi se aşteptase ducesa. Îşi căpătase în sfârşit averea, dar plătise un preţ mare pentru ea. Îşi pierduse în schimb tinereţea. Avea douăzeci şi nouă de ani când murise ducele, treizeci de ani când ieşise din doliu, curând după sărbătorile de Crăciun petrecute la Copeland, conacul ei de la ţară, din ţinutul Kent, pe care i-l cumpărase ducele ca să nu fie nevoită să plece când avea să moară, iar nepotul său avea să-i moştenească titlurile şi toate proprietăţile de drept. Deşi se numea conacul Copeland, casa era mai degrabă un palat înconjurat de un parc pe potriva sa.

Şi iată cum la treizeci de ani, cu cei mai frumoşi ani ai tinereţii sale lăsaţi în urmă, ducesa de Dunbarton era în sfârşit liberă. Şi foarte dornică să-şi sărbătorească libertatea. Imediat ce trecuseră sărbătorile pascale, se mutase la Londra pentru toată perioada sezonului. Trăsese la reşedinţa Dunbarton, din moment ce noul duce era un bărbat bonom, de vârstă mijlocie, care prefera să hălăduiască prin ţară numărându-şi oile decât să stea să

tocească băncile senatului, ascultându-şi colegii cum trăncăneau la nesfârşit despre probleme care erau, poate, de vreo importanţă crucială pentru ţară sau pentru lume, dar nu şi pentru el. Politicienii îl plictiseau de moarte, declara el oricui voia să-l asculte. Burlac fiind, n-avea cine să-i spună că senatul era ultimul lucru pe care l-ar fi avut în gând toată lumea bună care se aduna la Londra în fiecare primăvară. Ducesa avea permisiunea lui să locuiască la reşedinţa Dunbarton şi să dea câte un bal chiar şi în fiecare seară, o informase el, atâta timp cât nu-i trimitea lui facturile.

Acea ultimă menţiune era tipică felului său cam zgârcit de a fi. Dar ducesa nu trebuia să trimită nimănui facturile. Acum era foarte bogată, şi le putea plăti singură.

Chiar dacă trecuse de floarea vârstei – şi, ce-i drept, treizeci de ani era o vârstă cam incomodă pentru o femeie –, era încă nespus de frumoasă. Nimeni nu putea nega asta, deşi unii şi-ar fi dorit-o. Ba chiar era mai frumoasă acum decât la nouăsprezece ani. Luase puţin în greutate în decursul anilor, dar se împlinise frumos. Trupul ei era tot suplu, dar căpătase în timp rotunjimi încântătoare. Chipul ei, nu atât de înflăcărat şi strălucitor cum fusese în adolescenţă, era foarte plăcut prin culoarea perfectă a tenului şi osatura fină. Afişa deseori un surâs misterios, deşi de obicei pe jumătate ironic, pe jumătate îmbietor, de parcă răspundea mai degrabă unui gând tainic şi nu celor din jur. Ochii aruncau de sub pleoapele uşor plecate priviri care trimiteau cu gândul la budoare, vise şi secrete. Iar părul său, aranjat de mâini pricepute, era mereu coafat impecabil, dar într-un asemenea fel încât părea oricând gata să se desprindă într-o cascadă de bucle luxuriante. Era straniu cum de nu se desprindea însă vreodată.

Mulţi spuneau că părul era cel mai frumos atu al său. Poate cu excepţia ochilor. Sau a siluetei. Sau a dinţilor, foarte albi şi perfect aliniaţi.

Astfel o vedea lumea bună pe ducesa de Dunbarton,

căsătoria sa cu bătrânul duce şi întoarcerea sa la Londra, de data asta ca văduvă bogată şi în sfârşit liberă.

Fireşte, nimeni nu putea şti. Nimeni nu-şi putuse băga nasul să vadă cum mersese cu adevărat căsnicia sau dacă nu mersese. În afară de duce şi de ducesă, nimeni nu avea de unde să ştie adevărul. Ducele devenise din ce în ce mai retras în ultimii săi ani, iar ducesa, deşi avea hoarde întregi de cunoştinţe şi admiratori, nu avea prieteni apropiaţi. Preferase să rămână discretă, deşi în atenţia tuturor, înconjurată de aerul de mister şi lux pe care-l emana.

Gura lumii bune, care şuşotise neobosită pe seama ei în toţi aceşti zece ani de căsnicie, o luase de la capăt după această pauză de un an. Subiectul era pe buzele tuturor, în saloane sau în jurul mesei. Lumea se întreba ce avea să facă ducesa cu viaţa ei, acum că era liberă. Fusese un fel de Domnişoara Nimeni, din Ţinutul de Nicăieri atunci când înhăţase premiul cel mare, pe ducele de Dunbarton, pe care-l făcuse să se însoare pentru prima dată în viaţa lui.

Oare ce avea de gând să facă mai departe?

*

Mai era cineva care îşi punea această întrebare, însă îi dăduse glas în auzul singurei persoane în măsură să-i satisfacă curiozitatea.

Barbara Leavensworth era prietenă din copilărie cu ducesa, încă de pe vremea când erau amândouă nişte copile care locuiau în acelaşi sătuc din Lincolnshire, Barbara fiind fiica vicarului, iar Hannah fiica unui moşier de viţă nobilă şi cu oarece agoniseală. Barbara încă mai locuia cu părinţii săi, deşi aceştia renunţaseră în urmă cu un an la parohie, când tatăl său ieşise la pensie. De curând, Barbara se logodise cu noul vicar şi urmau să se căsătorească în august.

Cele două prietene din copilărie rămăseseră apropiate sufleteşte, deşi era o distanţă considerabilă între ele.

Ducesa nu revenise niciodată în fosta ei casă după căsătorie şi, deşi o invitase deseori pe Barbara la ea, aceasta nu acceptase prea des, şi chiar şi atunci când venise nu rămăsese pe cât de mult şi-ar fi dorit Hannah. Ducele o intimida prea tare. Aşa că epistolele le întreţinuseră prietenia. Timp de unsprezece ani îşi trimiseseră scrisori lungi, cel puţin o dată pe săptămână.

Acum, Barbara acceptase invitaţia ducesei de a petrece un timp împreună la Londra. Ducesa îi scrisese că vor merge după rochia de mireasă în singurul loc din Londra care merita, ca s-o încurajeze. Toate bune, se gândise Barbara, clătinând uşor exasperată din cap, dacă stai pe un sac de aur, ca Hannah, şi în niciun caz ca ea. Dar acum că era singură, Hannah avea nevoie de companie şi, de fapt, îi făcea plăcere ideea de a petrece câteva săptămâni explorând biserici şi muzee după pofta inimii, înainte să se aşeze la casa ei. Logodnicul ei, reverendul Newcombe, o încurajase să meargă şi să se distreze, şi să-i ofere un umăr consolator bietei văduve. Iar apoi, când se hotărâse până la urmă să se ducă, el insistase să-i dea la ea o sumă uluitor de mare de bani, cu care să-şi cumpere nişte rochii drăguţe şi poate o bonetă, două. Iar părinţii ei, care o îndrăgiseră mult pe Hannah dintotdeauna, considerau că o lună, două în compania acesteia ar fi ceva minunat pentru fiica lor înainte să se dedice vieţii austere şi sobre de soţie de vicar, şi insistaseră şi ei să-i dea destul de multicel bani de buzunar.

Când ajunse la reşedinţa Dunbarton, după o călătorie în care îi trecuse os prin os, Barbara se simţea destul de bogată.

Hannah o aştepta în hol, şi cele două femei se îmbrăţişară cu chiote de fericire preţ de câteva minute bune, vorbind amândouă una peste cealaltă, fără să se asculte, şi râzând fără alt motiv în afară de bucuria sinceră a revederii. S-o fi văzut lumea bună pe Hannah în aceste momente, n-ar fi recunoscut-o. Era îmbujorată, ochii îi erau

strălucitori şi mari, zâmbea larg şi vocea îi era aproape stridenta de atâta entuziasm. Misterul obişnuit care o înconjura dispăruse.

Dar apoi îşi aminti de slujitoarea care aştepta tăcută în spatele ei şi pe ale cărei mâini pricepute îşi încredinţa prietena. Se plimbă de colo, colo prin salon, cât timp prietena sa fu condusă sus, în camera ei, să-şi dea cu apă pe faţă şi pe mâini şi să îşi schimbe rochia, să-şi pieptene părul şi să aibă parte de alte primeneli care aveau s-o ţină ocupată o jumătate de oră înainte să fie poftită jos la ceai.

Ducesa îşi recăpătase înfăţişarea îngrijită şi calmă. Draga de Barbara, prietenă de încredere, pe care o iubea mai mult decât pe oricare dintre cei vii, se gândi Hannah în timp ce-i surâdea radios şi traversa camera ca să o îmbrăţişeze din nou.

— Ce mult mă bucur că ai venit, Babs, spuse ea, apoi chicoti din nou. Că poate nu ţi-ai dat seama deja de asta.

— Mi s-a părut mie că te-ai entuziasmat puţin, răspunse Barbara, şi cele două prietene izbucniră din nou în râs.

Hannah încercă dintr-odată să-şi aducă aminte când râsese ultima dată, dar nu reuşi. Nu mai conta. În doliu, nu era cuviincios să râzi. Oamenii te-ar fi putut crede lipsită de inimă.

Un ceas întreg, cele două femei discutară fără întrerupere, de data asta ascultându-se şi vorbind pe rând, până când Barbara puse acea întrebare care-i stăruia în minte de la moartea ducelui de Dunbarton, deşi nu îndrăznise să aducă vorba de ea în scrisorile sale.

— Dar acum ce vei face, Hannah? întrebă ea, aplecându-se în faţă pe scaun. Trebuie să fii cumplit de singură fără duce. Ştiu că vă adoraţi unul pe celălalt.

Barbara era printre puţinele persoane din Londra, de fapt din Anglia, care erau în stare să creadă aşa ceva. Poate era chiar singura.

— Aşa este, oftă Hannah. Îşi întinse mâna în poală şi-

şi privi inelele pe care le purta pe trei dintre degetele cu unghii bine îngrijite. Netezi muselina fină a rochiei cu podul palmei. Da, mi-e dor de el. Îmi vin în minte tot felul de nimicuri pe care pur şi simplu abia aştept să i le spun acasă, iar apoi îmi amintesc că nu mai e aici, aşteptând să le audă.

— Dar din câte ştiu, spuse Barbara, cu vocea vibrând de o compasiune sinceră, l-a chinuit teribil guta şi avea dureri groaznice de inimă în ultimii săi ani. Îndrăznesc să cred că a fost o binecuvântare că s-a dus repede, când i-a venit sfârşitul.

Hannah simţi cum i se ridică în gât un hohot necuviincios de râs. Dacă avea capul plin de asemenea platitudini, atunci Barbara avea să fie o nevastă de vicar excelentă.

— Bine-ar fi să avem toţi acest noroc când ne va bate cel din urmă ceas, spuse ea. Dar îndrăznesc să spun că atacul de inimă a fost favorizat de o ghiftuială cam nesăţioasă cu friptură de vită şi vin de Bordeaux, în seara precedentă. Cu zece ani înainte să-l cunosc, fusese deja avertizat să nu-şi mai permită asemenea extravaganţe culinare, şi apoi cel puţin o dată pe an. Deseori îmi spunea că probabil pe vremea când eu îmi legănam păpuşile la culcare, piatra lui de mormânt deja aduna muşchi. Obişnuia să-mi ceară scuze uneori că trăieşte atât de mult.

— Vai de mine, Hannah, spuse Barbara, stânjenită, pe un ton uşor de reproş, neştiind ce altceva să răspundă.

— Până la urmă, am pus capăt obiceiului, continuă Hannah, când am compus o odă groaznică, intitulată *Ducelui care nu mai moare odată,* şi i-am citit-o cu voce tare. A râs cu atâta poftă încât a dat într-un acces de tuse atât de puternic că a fost cât pe-aci să moară. Aş mai fi scris încă una, *Ducesei care ar trebui să fie văduvă,* dar nu-mi venea în minte nicio rimă pentru văduvă, în afară de măduvă, adică să fac referire la boala lui de gută. Dar mi s-a părut cam jalnic.

Surâse pe jumătate când Barbara izbucni în hohote de râs, când înţelese poanta.

— Vai, Hannah, spuse ea, ce rea eşti!

— Sunt, nu-i aşa? căzu Hannah de acord.

Şi amândouă femeile râseră din nou.

— Dar ce-ai de gând să faci? reveni Barbara asupra întrebării, privind-o drept în ochi pe Hannah.

— Am să fac ce se aşteaptă lumea de la mine să fac, desigur, spuse Hannah, întinzându-şi şi cealaltă palmă pe braţul fotoliului şi admirându-şi inelele pe care le purta pe inelar şi degetul mic. Îşi înclină palma astfel încât bijuteriile să-i scânteieze în lumină într-un mod cu totul satisfăcător. Am să-mi găsesc un amant, Babs.

Rostit cu voce tare, suna cam crud. Dar nu era nicio cruzime. Era liberă. Nu mai datora nimic nimănui. Orice văduvă ajungea să-şi ia un amant sau un iubit, dacă era o aventură secretă şi păstra discreţia. Bine, poate nu chiar orice văduvă. Dar în orice caz, era un fapt acceptat.

Firește, Barbara venea dintr-o altă lume.

— Hannah! exclamă ea, roşindu-se până-n vârful urechilor. Vai, ce fiinţă groaznică eşti! Ai vrut să mă sperii, ei bine, ţi-a ieşit de minune. Aproape că mi-a venit rău. Fii serioasă.

Hannah ridică din sprâncene.

— Dar sunt foarte serioasă, răspunse ea. Am avut un soţ şi a murit. Nu-l pot înlocui. Am avut escorte. Sunt o companie bună, dar nu sunt satisfăcători. Sunt deprimant de fraterni. Am nevoie de cineva nou, cineva care să-mi dea… oh, puţină vivacitate vieţii. Am nevoie de un amant.

Barbara îi răspunse, pe un ton mult mai hotărât:

— Ai nevoie de cineva pe care să-l iubeşti. Sufleteşte, adică. Cineva de care să te îndrăgosteşti, cu care să te căsătoreşti, să ai copii cu el. Ştiu că l-ai iubit pe duce, Hannah, dar n-a fost o…

Se opri, înroşindu-se din nou.

— Dragoste romantică? îi completă fraza Hannah.

Oricum doare, Babs. Mă doare pierderea lui, mă doare aici, îşi apăsă ea mâna pe coşul pieptului. Iar romantismele nu prea mi-au fost de ajutor până să-l cunosc, nu?

— Erai doar o copilă, spuse Barbara. Şi nici n-a fost vina ta. Dragostea va veni şi în viaţa ta, cu timpul.

— Poate, ridică Hannah din umeri. Dar n-am să stau s-o aştept să apară. Şi nici n-am de gând s-o caut cu disperare şi poate să mă amăgesc că am găsit-o şi să mă mai înrobesc în încă o căsnicie, atât de curând după ultima. Sunt liberă şi aşa am de gând să rămân pentru mult, mult timp. Poate chiar pentru totdeauna. Ştii, o văduvă mai are şi avantaje.

— Oh, Hannah, fii serioasă, o certă Barbara cu reproş.

— Am să-mi iau un amant, îi spuse Hannah. M-am decis, Babs, şi sunt foarte serioasă. O să fie un aranjament, doar pentru plăcere, fără obligaţii. Va fi cineva foarte, foarte chipeş. Şi diavolesc de atrăgător. Şi nemaipomenit de iscusit şi experimentat într-ale amorului. Cineva fără inimă de frânt şi fără chef de însurătoare. Crezi să existe un astfel de ideal?

Barbara zâmbea din nou, de această dată sincer amuzată.

— E plină Anglia de libertini, spuse ea. Şi din câte am auzit, este chiar obligatoriu să fie toţi scandalos de chipeşi. De fapt, cred că le e interzis prin lege să nu fie. Şi, fireşte, toate femeile le cad în braţe – lor şi speranţei eterne că-i pot aduce pe calea cea bună.

— De ce şi-ar dori cineva să creadă asta? întrebă Hannah. De ce ar vrea o femeie să reducă un asemenea exemplar, o puşlama perfectă, la esenţa plicticoasă a unui gentleman?

Amândouă se scuturară de râs.

— Domnul Newcombe nu-i vreun crai, presupun? întrebă Hannah.

— Cine, Simon? răspunse Barbara, încă râzând. Hannah, e faţă bisericească, şi încă una foarte merituoasă.

Dar sigur nu e un om plicticos. Îţi resping clar insinuările conform cărora toţi bărbaţii sunt fie crai, fie plicticoşi.

— Nici nu m-am gândit să insinuez aşa ceva, răspunse Hannah. Sunt sigură că vicarul tău e un exemplar splendid al gentilomului romantic.

Râsul Barbarei deveni chicotit.

— Vai, parcă-l şi văd, ce faţă ar face dacă i-aş spune asta, Hannah.

— Tot ce vreau este un iubit, spuse Hannah, care, firește, pe lângă însuşirile menţionate, care sunt obligatorii, să nu aibă ochi pentru nimeni alta, atât timp cât poftesc eu.

— Deci vrei un căţeluş de buzunar, spuse prietena sa.

— Ce cuvinte ciudate îmi pui în gură, Babs, răspunse Hannah, ridicându-se să sune din clopoţel, cerând să fie luată tava de ceai. De fapt, vreau – cer, ce-i drept – chiar opusul. Vreau un bărbat foarte masculin, dominant. Să fie o provocare permanentă să-l pot stăpâni.

Barbara clătină din cap, cu un zâmbet plutindu-i încă pe buze.

— Să fie chipeş, atrăgător, îndrăgostit, devotat, spuse ea, numărând pe degete. Sigur pe sine, foarte masculin. Am ratat ceva?

— Priceput, spuse Hannah.

— Experimentat, adăugă Barbara, îmbujorându-se din nou. Dumnezeule, probabil îi găseşti cu duzina, Hannah. Te gândeşti la cineva anume?

— Da, răspunse Hannah, şi aşteptă în timp ce o servitoare luă tava şi închise uşa după ea. Deşi nu ştiu dacă anul acesta vine în oraş. De obicei vine. Va fi cam incomod dacă nu este aici, dar mai am şi alţii în minte, dacă va fi nevoie. N-ar trebui să fie dificil deloc. Sunt îngâmfată dacă spun că sucesc capetele bărbaţilor oriunde aş merge?

— Poate că da, dar este mereu adevărat, îi surâse Barbara. Mereu făceai asta, chiar şi când erai fată, suceai deopotrivă capetele bărbaţilor şi ale femeilor – primii îl întorceau plini de dorinţă, celelalte cu invidie. Nimeni n-a

fost deloc surprins când, odată ce te-a văzut, ducele de Dunbarton te-a vrut de soţie, chiar dacă toată viaţa fusese un burlac convins. Chiar dacă n-a fost chiar aşa.

Barbara se apropiase periculos de mult de un subiect strict închis timp de unsprezece ani. Adusese vorba uneori în scrisorile sale, dar Hannah nu-i răspunsese niciodată.

— Bineînţeles că aşa a fost, spuse ea acum. Crezi că s-ar mai fi uitat a doua oară la mine dacă n-aş fi fost frumoasă, Babs? Dar era un om bun, l-am adorat. Vrei să ieşim? Sau te-a obosit călătoria prea tare? Poate ţi-ar face plăcere aerul curat şi să-ţi dezmorţeşti picioarele? La ora asta, e plin de oameni în Hyde Park – cel puţin în partea mondenă a parcului –, şi după cum ştii, când eşti în oraş este obligatoriu să ieşi să vezi lumea şi să fii văzută.

— Îmi amintesc de data trecută, răspunse Barbara, că erau mai mulţi oameni în parc decât se strâng la noi în sat în ziua de 1 Mai. N-o să ştiu pe nimeni şi o să mă simt ca o verişoară de-a ta din provincie, dar au contează. Hai să mergem, neapărat. Am mare nevoie de ceva mişcare.

Capitolul 2

Îşi luară bonetele şi plecară pe jos înspre parc. Era o zi frumoasă, având în vedere că încă nu era vară. Era când soare, când înnorat, iar vântul adia uşor.

Hannah purta o umbreluţă albă de soare, chiar dacă era mai mult noros. Dar de ce să aibă asemenea obiect meşteşugit, dacă nu-l putea arăta în toată splendoarea lui?

— Hannah, întrebă Barbara ezitant în timp ce treceau de porţile parcului, nu vorbeai serios la ceai, nu-i aşa? Legat de ce ai de gând să faci.

— Ba da, firește, răspunse Hannah. Nu mai sunt nici fată nemăritată, nici soţie. Sunt acea creatură feminină mult invidiată – o văduvă cu statut social şi bănesc

superior. Şi sunt încă tânără. Lumea se aşteaptă de la toate văduvele din înalta societate să-şi ia un amant, dar să fie şi el din lumea bună, firește. Şi preferabil necăsătorit.

Barbara oftă.

— Speram că glumeşti, spuse ea, deşi mă temeam că nu. Ţi-ai însuşit comportamentul şi morala acestei lumi în care ai intrat prin căsătorie, din câte văd. Nu sunt de acord cu ceea ce-ai de gând să faci. Mi se pare imoral, Hannah. Dar mai mult, mi se pare că te grăbeşti. Nu eşti atât de lipsită de inimă sau de – ah, cum îi zice? — blazată pe cât crezi. Ai în tine resurse enorme de dragoste şi afecţiune. O aventură îţi poate aduce în cel mai bun caz lipsă de satisfacţie, şi o inimă frântă în cel mai bun caz.

Hannah chicoti.

— Vezi mulţimea aceea de oameni? spuse ea. Oricare dintre ei ţi-ar spune, Babs, că ducesa de Dunbarton n-are ce inimă să-şi frângă.

— Dar ei nu te cunosc, răspunse Barbara. Pe când eu, da. Firește, nu te pot convinge să te răzgândeşti. Aşa că-ţi mai spun doar atât: eu te iubesc oricum, Hannah. Mereu te voi iubi. Şi nimic din ce faci nu va schimba asta.

— Aş vrea totuşi să te opreşti, spuse Hannah, sau lumea bună se va delecta cu un spectacol interesant – ducesa de Dunbarton înlăcrimată, în braţele însoţitoarei sale.

Barbara pufni complet lipsit de eleganţă, şi amândouă izbucniră iarăşi în râs.

— Atunci nu-mi mai bat gura, spuse Barbara, şi am să admir pur şi. Simplu această privelişte minunată. Domnul cel iscusit, care s-ar putea să fie sau nu în Londra, are şi un nume, apropo?

— Ar fi ciudat să n-aibă, răspunse Hannah. Îl cheamă Huxtable. Domnul Constantine Huxtable. E foarte înjositor, nu-i aşa, mai ales că nu m-am lăsat însoţită de nimeni care să fie mai prejos de rangul de duce, marchiz sau conte de mai bine de zece ani. Chiar şi de rege. Aproape uitasem ce

înseamnă cuvântul „domn”, înseamnă, desigur, că e un om de rând. Deşi nu-i chiar aşa de rând. Tatăl lui a fost contele de Merton – iar el a fost fiul cel mai mare. Mama lui, în caz că-ţi imaginezi altceva, a fost contesa. Au fost nişte întâmplări acolo de o prostie uimitoare, Babs, cel puţin din partea ei şi a familiei ei. Şi o rezistenţă formidabilă din partea contelui, presupun. S-au căsătorit, dar la câteva zile după ce li se născuse fiul cel mai mare. Îţi imaginezi ce dezastru pentru el? Cred că au fost doar două zile. Două zile l-au despărţit de titlul de conte de Merton, pe care l-ar fi avut deja, şi l-au transformat într-un simplu domn Constantine Huxtable.

— Cât ghinion! căzu de acord Barbara.

Puţin mai înaintea lor, lumea bună se adunase în număr mare şi se pregătea de plimbare, în timp ce atelaje şi trăsuri de toate felurile, călăreţi pe tot soiul de cai şi trecători purtând veşminte după ultima modă se îngrămădeau pe o porţiune ridicol de mică de teren, având în vedere cât era de mare parcul de fapt, încercând să vadă şi să fie văzuţi de către toţi, încercând să treacă mai departe bârfa pe care abia o aflaseră şi să asculte alta pe care poate cineva dorea să le-o împărtăşească.

Venise primăvara, iar înalta societate era din nou pusă pe treabă.

Hannah îşi răsuci mânerul umbreluţei.

— E văr cu ducele de Moreland, spuse ea. Seamănă remarcabil de mult, deşi, după părerea mea, ducele e chipeş şi atât, pe când domnul Huxtable are un aer mai păcătos. Contele de Merton este vărul lui, deşi este un contrast izbitor între ei doi. Contele e blond şi are o frumuseţe angelică. Pare un om bonom şi cât se poate de inofensiv. De altfel, s-a căsătorit anul trecut cu Lady Paget, deşi încă mai circulă zvonul că ea şi-a omorât primul soţ cu un topor. Chiar dacă eram la ţară, tot mi-a ajuns asta la urechi. Mai ştii, poate contele nu-i chiar atât de moale şi de blând precum pare. Sper să nu fie, bietul gentleman. E atât

de frumuşel.

— Domnul Huxtable nu-i? întrebă Barbara.

— Ah, Babs, răspunse Hannah, răsucind iarăşi umbreluţa de soare. Ştii cum arată busturile acelea greceşti de marmură albă ale zeilor şi eroilor greci? Sunt minunate peste închipuire, dar şi ridicol de înşelătoare, pentru că grecii trăiau pe ţărmurile mediteraneene şi sigur n-aveau cum să fie albi ca varul. Mama domnului Huxtable a fost grecoaică. Iar el i-a moştenit întru totul trăsăturile. E ca un zeu grec adus printre noi – brunet, cu tenul şi ochii închişi la culoare şi părul negru. Şi un trup… de fapt, poţi judeca şi singură. Uite-l.

Şi într-adevăr era acolo, alături de contele de Merton şi baronul Montford, cumnatul contelui. Erau călare.

Oh, îl descrisese destul de bine, hotărî Hannah în timp ce-l examina cu un ochi critic. Memoria n-o înşelase, deşi nu-l mai văzuse de doi ani, căci îşi petrecuse ultimul an de doliu la ţară. Trupul lui era perfecţiunea întruchipată, şi îl avantaja mult postura călare. Era înalt şi zvelt, dar vânjos şi avea muşchi bine formaţi peste tot pe unde-i şedea bine unui bărbat. Chipul îi căpătase parcă o asprime şi nişte unghiuri mai dure decât şi-l amintea ea. Şi uitase de nas, pe care şi-l spărsese probabil vreodată şi-i rămăsese puţin strâmb. Dar nu-şi schimbă părerea despre chipul lui. Era suficient de frumos cât să-şi simtă genunchii înmuindu-se plăcut. Păcătos de arătos.

*

Avusese bunul gust de a se îmbrăca în negru – în afară de pantalonii de călărie bufanţi şi de cămaşa albă. Jacheta lui de călărie era neagră şi i se mula pe muşchii puternici de pe piept, umeri şi braţe ca o a doua piele. Cizmele şi jobenul îi erau negre. Până şi calul tot negru era.

Dumnezeule, arăta de-a dreptul periculos, se gândi Hannah aprobator. Părea inaccesibil. Arăta ca o fortăreaţă

de necucerit. Arăta de parcă ar fi putut-o lua într-o mână – în timp ce ea ar fi asaltat fortăreaţa, adică – zdrobindu-i fiecare os din trup.

El era acela, clar. Cel puţin anul acesta. Anul viitor avea să aleagă pe altcineva. Sau poate la anul avea să se mai gândească, poate să-şi caute pe cineva pe care să-l iubească, cineva cu care să rămână permanent. Dar nu era încă pregătită pentru aşa ceva. Anul acesta era pregătită pentru ceva cu totul şi cu totul diferit.

— Vai, Hannah, îi spuse Barbara cu îndoială în glas, nu pare chiar un om de treabă. Aş fi vrut…

— Dar cine vrea un om de treabă drept amant? întrebă Hannah, în timp ce înainta prin mulţime cu surâsul ei caracteristic pe buze. Sună înfiorător de plicticos, oricine ar fi el.

*

Deci iar ajunsese aici, se gândi Constantine Huxtable. Încă un sezon la Londra. Iarăşi în Hyde Park, înconjurat de jumătate din protipendadă, cu vărul său de-al doilea Stephen, conte de Merton, şi cu Jasper, baronul Montford – Monty, soţul verişoarei sale Katherine –, călărind de-o parte şi de alta a sa.

Parcă mai ieri fusese aici ultima oară. Era greu de crezut că mai trecuse un an. Se gândise să nu se mai deranjeze să vină deloc anul acesta. Fireşte, aşa se gândea în fiecare an. Şi totuşi, în fiecare an era prezent aici.

Era ceva, ca o mreajă îmbietoare care-l trăgea înapoi la Londra primăverile, admise în sinea lui, în timp ce-şi scoteau toţi trei jobenele în faţa unor doamne mai în vârstă, cu bonete mari, dintr-o caleaşcă veche, condusă încet de un vizitiu şi mai bătrân decât întregul echipaj. Doamnele le răspunseră la salut ridicând mâinile şi clătinând din capete la unison. De parcă ar fi fost capete regale.

Se bucura atât de mult când era acasă, în Ainsley Park, Gloucestershire. Niciodată nu era mai mulţumit decât atunci când se afla acolo, cufundat în treburile fermei şi în forfota celor legate de casă. Rareori avea o clipă pentru sine când se afla la ţară. Şi clar nu se putea plânge de singurătate. Vecinii erau mereu dornici să-l invite la toate evenimentele lor sociale, chiar dacă erau puţin suspicioşi faţă de ce anume făcea el la Ainsley.

Cât despre Ainsley… Ei bine, casa gemea de oameni, aşa că el se mutase în casa adiacentă în urmă cu doi ani, ca să păstreze o relativă intimitate în viaţa lui –, dar şi ca să le pună nou-veniţilor la dispoziţie camerele sale din casă. Acest aranjament mersese de minune până iarna trecută, când un grup de copii descoperise sera ataşată casei adiacente, transformând-o în loc de joacă. Iar apoi, fireşte, le trebuise acces la bucătărie, ca să aibă de unde lua veselă şi apă pentru ceaiul servit păpuşilor. Şi… Ei bine, într-o bună zi, când bucătarul nu era prin zonă, Constantine se trezise scotocind prin cămară ca să le găsească borcanul cu fursecuri, iar apoi că se alătură partidei de ceai, Dumnezeule mare.

Nu-i de mirare că se refugia în fiecare primăvară la Londra. Un bărbat avea nevoie de linişte şi de pace, dar şi de sănătate mintală.

— E bine să fii iar în oraş, nu? îl întrebă vesel Monty.

— Chiar dacă tocmai am fost dat afară din propria casă, răspunse Stephen.

— Dar doamnele trebuie să admire moştenitorul fără amestecul bărbaţilor, spuse Monty. Oricum, doar nu ai vrea cu adevărat să fii acolo, nu, Stephen? Având în vedere că surorile tale s-au străduit atât cu organizarea şi au invitat o duzină de alte doamne să li se alăture în admiraţie şi să aducă daruri, pe care Cassandra va trebui să le admire, iar apoi toate se vor aduna să cerceteze bebeluşul şi să-i gângurească?

Se cutremură teatral. Stephen râânji.

— Ai şi tu dreptate, Monty.

Contesa tocmai îi oferise un fiu. Primul lor copil, un moştenitor. Viitorul conte de Merton. Nu conta pentru Constantine. Tatălui său i se succedaseră fratele lui, Jonathan – sau Jon – pentru câţiva ani, iar acum titlul era purtat de Stephen. Iar apoi avea să fie fiul lui Stephen. Poate el şi Cassandra urmau să producă un cârd întreg de moştenitori, în anii următori, dacă doreau. N-ar fi contat pentru Constantine, el niciodată n-ar fi ajuns conte.

N-avea importanţă. Mereu ştiuse că nu avea să fie. Şi nici nu-i păsa.

Se opriră să schimbe două vorbe cu câţiva domni cunoscuţi. Parcul era plin de chipuri familiare, observă Constantine în timp ce-şi plimba agale privirea împrejur. Aproape că nu vedea pe nimeni nou, iar noutăţile erau majoritatea domnişoare foarte tinere – noua recoltă de fete dornice de măritiş, aduse la marele târg matrimonial.

Unele erau chiar frumoase, clar. Dar Constantine fu surprins, deşi nu alarmat, să realizeze cât de rece le analiza. Nu simţea niciun interes real faţă de niciuna dintre ele. Deşi ar fi putut să o facă, fără teama de a cădea în păcatul obrăzniciei. Statutul său ilegitim era doar un fleac în acte. Chiar dacă nu putea moşteni titlurile şi proprietăţile tatălui său, nu-i afecta deloc statutul social. Fusese crescut la Warren Hall şi primise o avere bunicică atunci când murise tatăl său.

Dacă dorea, putea s-o abordeze pe oricare dintre pretendentele la măritiş şi probabil ar fi avut şi ceva succes. Doar că avea treizeci şi cinci de ani. Toate aceste fete frumoase erau nişte copile în ochii lui, ceea ce îl făcea să se simtă inconfortabil. Majoritatea aveau şaptesprezece sau optsprezece ani.

Era ceva cam alarmant. Nu întinerea, nu? Şi nici nu avusese vreodată de gând să treacă prin viaţă de unul singur. Atunci, când avea să se însoare? Şi mai precis, cu pine?

Îşi cam redusese din şanse, desigur, când cumpărase Ainsley Park cu câţiva ani în urmă şi se apucase să găzduiască tot felul de paria ai societăţii – vagabonzi, hoţi, foşti soldaţi, cei săraci cu duhul, prostituate, mame necăsătorite cu tot cu copiii lor şi alţii de acest fel. Ainsley prospera în mod satisfăcător, prin activităţile de acolo, după câţiva ani în care cheltuise bani cu proprietatea fără să obţină vreun profit – şi multă muncă.

Totuşi, o tânără soţie, mai ales una de viţă nobilă, în mod sigur n-ar fi fost mulţumită dacă ar fi adus-o să trăiască în asemenea companie – şi în casa de oaspeţi, pe deasupra. Acum vreo lună, salonul său fusese acaparat drept infirmerie pentru păpuşile prea obosite pentru a-şi mai putea ţine ochii deschişi după ceaiurile din seră.

— Lasă-mă să ghicesc, se înclină Monty înspre el. Cea în verde?

Constantine realiză că se uita cam fix la două domnişoare, urmate la câţiva paşi de două guvernante cu înfăţişare severă – şi toate patru observaseră. Fetele chicoteau şi îşi aranjau ţinuta, iar guvernantele se apropiaseră la un pas jumătate în urma lor.

— E mai drăguţă decât cealaltă, aprobă Constantine, mutându-şi privirea în altă parte. Totuşi, cea în roz are o siluetă mai frumoasă.

— Mă întreb al cărei *papa* e mai plin de bani, răspunse Monty.

— Ducesa de Dunbarton a revenit în oraş, spuse Stephen, în timp ce înaintau toţi trei. La fel de încântătoare ca întotdeauna. Probabil a ieşit din doliu. Să mergem să o salutăm?

— Absolut, răspunse Monty, dacă reuşim să ieşim de aici înainte să treacă peste noi următoarele şase trăsuri care stau la rând, şi fără să trecem şi noi peste cei şase trecători care stau în faţa noastră. Mereu se abat de la trotuar, parcă spre pierzanie.

Începu să le croiască drum liber, găsind cu pricepere

o cărare printre trăsuri şi călăreţi, până când ajunseră la grupul celor care se plimbau pe jos, marea majoritate circulând în siguranţă pe trotuarele care le erau destinate.

Constantine o văzu în sfârşit. Dar cum ar fi putut să n-o vadă cineva, realiză el, odată ce privea cu atenţie în jur? Era mlădioasă, avea un ten alb cu nuanţe fine, rozalii, care i se regăseau şi pe buze, şi ochi galeşi, de un albastru infinit.

Dacă femeia aceasta ar fi ales să fie o curtezană şi nu nevasta lui Dunbarton, probabil că până acum ar fi ajuns cea mai celebră din Anglia. Şi ar fi strâns o adevărată avere. Dar strânsese deja una, fireşte, nu-i aşa, momind fosila aceea stafidită să se însoare cu ea, pentru prima şi ultima oară în lunga lui viaţă. Iar apoi storcându-l de absolut tot ce nu era bătut în cuie de termenii moştenirii.

Avea o însoţitoare care arăta destul de respectabil. Şi se întreţinea cu admiratorii săi, adunând în jurul ei multe persoane – aproape numai bărbaţi – cu surâsul ei enigmatic şi, ocazional, cu una dintre mâinile ei înmănuşate în alb, pe arătătorul căreia scânteia un diamant suficient de mare cât să zdrobească uşor creierii oricărui bărbat care ar fi fost suficient de imprudent cât să fie necuviincios.

— Ah, spuse ea, întorcându-şi privirea languroasă de la roiul ei de admiratori, majoritatea împinşi înainte de mulţime, Lord Merton. Sunteţi la fel de angelic ca întotdeauna. Sper că Lady Paget apreciază valoarea premiului său.

Îşi alegea bine vorbele. Avea o voce plăcută şi blândă. Fireşte, probabil nu avusese niciodată nevoie să ridice tonul. Ori de câte ori deschidea gura, toţi tăceau ca s-o asculte. Îi întinse o mână lui Stephen, care i-o sărută zâmbind.

— Acum este Lady Merton, stimată doamnă, spuse el. Iar eu îmi apreciez cu siguranţă valoarea premiului meu.

— Bravo, răspunse ea. Ai ales răspunsul corect. Şi iată-l şi pe lordul Montford. Arătaţi chiar… îmblânzit. Meritele doamnei Montford, nu mă îndoiesc.

Şi-i întinse mâna.

— Chiar deloc, doamnă, răspunse Monty, rânjind şi sărutându-i mâna. A fost suficient să-i arunc o privire… şi m-am domesticit.

— Mă bucur să aud asta, spuse ea, deşi mie mi-a şoptit o păsărică altceva. Şi domnul Huxtable. Ce mai faceţi?

Îl privea aproape dispreţuitor, deşi pe sub gene, ceea ce reducea efectul – asta dacă într-adevăr intenţionase să-l privească dispreţuitor. Lui nu-i întinse mâna.

— Sunt foarte bine, ducesă, vă mulţumesc, răspunse el. Cu atât mai mult cu cât văd că anul acesta aţi revenit în oraş.

— Ah, ce linguşitor, spuse ea, făcând un mic gest de indiferenţă cu mâna ei plină de inele. Apoi se întoarse spre însoţitoarea sa, care rămăsese tăcută până atunci. Babs, am plăcerea să ţi-i prezint pe contele de Merton, baronul Montford şi domnul Huxtable. Domnişoara Leavensworth, domnii mei, este cea mai dragă prietenă a mea din întreaga lume. A fost deosebit de amabilă să binevoiască să stea o vreme cu mine, înainte să revină acasă, unde se va căsători cu vicarul din satul în care am crescut amândouă.

Domnişoara Leavensworth era înaltă şi zveltă, cu un chip prelung, cu trăsături nordice, dinţii din faţă uşor proeminenţi şi păr blond. Nu era urâtă. Făcu o reverenţă, iar bărbaţii îi răspunseră cu plecăciuni făcute din şa.

— Sunt încântat să vă cunosc, domnişoară Leavensworth, spuse Stephen. Veţi avea nunta curând?

— În august, milord, răspunse ea. Dar între timp sper să văd cât mai multe locuri interesante din Londra. Toate muzeele şi galeriile de artă, în orice caz.

Constantine observă că ducesa îi examina calul. Şi cizmele. Şi coapsele. Şi apoi… chipul. Ridică din sprâncene când realiză că şi el o privea.

— Trebuie să mergem, Babs, spuse ea. Mă tem că blocăm trecerea, iar aceşti gentlemeni încurcă restul celor

care se plimbă. Sunt atât de… mari.

Se răsuci pe călcâie şi porni către următorul val de admiratori veniţi să o salute şi să-i ureze o revenire plăcută în oraş.

— Măi să fie, murmură Monty. Uite o domniţă foarte periculoasă. Şi abia ce-a scăpat din lesă.

— Prietena ei pare foarte cumsecade, observă Stephen.

— Se pare, spuse Constantine, că doar domnii cu titluri nobiliare primesc onoarea de a-i săruta mâna.

— Eu nu mi-aş face prea multe griji despre asta în locul tău, Con, spuse Stephen. Poate doar domnii fără de titlu primesc onoarea de a o cerceta din cap până în picioare, în locul mâinii.

— Sau poate doar acei domni necăsătoriţi, Monty, spuse Stephen. Poate doamnei îi place de tine, Con.

— Dar poate mie nu-mi place doamna, răspunse Constantine. Niciodată n-am avut ambiţia de a împărţi o amantă cu jumătate din protipendadă.

— Hmm, răspunse Monty. Crezi că asta a făcut Dunbarton, bietul împieliţat? Deşi, că tot vorbim de dracul, se spune că avea o reputaţie tare nestatornică pe când era tânăr. Dar după căsătorie n-a părut niciodată încornorat, nu? Mai degrabă semăna cu un motan care se urcase drept într-un castron cu smântână, în care să se lăfăia în timp ce-l lipăia.

— Mi-a venit o idee, zise Stephen. Anul trecut, poate chiar pe vremea asta, chiar în acest loc am dat prima dată cu ochii de Cassandra. Şi tu erai cu mine, Con. Şi dacă nu mă înşel, Monty, tu călăreai cu Kate, iar noi o priveam şi remarcaserăm cât de neplăcut de cald trebuia să-i fie în hainele de doliu.

— Şi apoi aţi trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi, răspunse Monty, rânjind iarăşi. Ce vrei să spui, că-i prezici o soartă asemănătoare lui Con, alături de fermecătoarea ducesă?

— Acum nu e însorit şi în niciun caz cald, răspunse Constantine. Iar ducesa nu poartă haine de doliu. Şi nici nu se plimbă cu însoţitoarea ei fără s-o bage nimeni în seamă. Iar eu n-am nevoie să-mi bag gâtul în jug, mulţumesc frumos, Monty.

— Dar bine, Con, nici eu nu căutam, spuse Stephen, ridicând din sprâncene.

Toţi hohotiră de râs, iar apoi îl observară pe Timothy Hood, care conducea un faeton nou-nouţ, cu capra înaltă, tras de o pereche de suri perfect asortaţi. Atenţia le fu prompt atrasă, uitând de văduva îmbrăcată în alb care se uitase la el nu atât cu dispreţ, realiză Constantine, acum că avea câteva minute să reflecteze, ci mai degrabă provocator.

Chiar nu era interesat. Îşi alegea amantele – şi îşi alegea una aproape în fiecare an în perioada în care se afla în oraş – căutând o relaţie cât mai confortabilă pe parcursul sezonului.

Şi nu avea ce confort să găsească alături de o femeie care părea să-şi petreacă zilele adunând cât de mulţi admiratori putea, iar abilităţile ei în asemenea privinţe erau uimitoare.

El nu juca după cum îi cântau femeile.

Şi nici nu ţopăia ca vreo marionetă.

Clar nu una condusă de vestita ducesă de Dunbarton.

Capitolul 3

În zilele următoare, Barbara se convinse că Hannah locuia acum într-o lume deranjant şi zăpăcitor de diferită faţă de aceea în care crescuseră, cea a satului Lincolnshire. O lume mai imorală. În acele zile, Hannah spusese de două ori minciuni gogonate, şi nici măcar nu voia să recunoască.

Nu recunoştea că sunt minciuni, cel puţin.

Prima fusese când ele două tocmai ieşiseră din magazinul unei modiste de pe Bond Street, în orele târzii ale dimineţii. Un servitor le urma, pe jumătate ascuns de patru cutii mari pentru pălării. Voiau să-şi vadă cumpărăturile depuse în trăsură, în bună stare, iar apoi să meargă puţin mai încolo pe aceeaşi stradă la brutărie, pentru ceva de ronţăit. Dar soarta făcuse ca domnul Huxtable să se apropie de unul singur pe trotuar. Mai era ceva distanţă între ei, şi l-ar fi putut evita cu uşurinţă, mai ales din moment ce nu părea să le fi observat în mulţimea de cumpărători. Dar Hannah îl aşteptase să se apropie şi să le vadă.

El îşi atinsese borul jobenului, salutase politicos şi le întrebase ce mai fac.

— Suntem de ore întregi la cumpărături, răspunsese Hannah, cu un oftat deznădăjduit.

Ceea ce i se păruse doar o exagerare lui Barbara, nu chiar o minciună. Până la urmă, un ceas şi jumătate era mai mult decât un singur ceas.

— Şi ne uscăm de sete, continuă Hannah.

Barbara începuse să se simtă cam la nelalocul ei.

Fireşte, Hannah încerca să-l atragă pe domnul Huxtable, dar oare trebuia să fie atât de evidentă în eforturile ei?

Însă minciuna sfruntată abia urma, iar Barbara habar nu avea.

Domnul Huxtable răspunsese cu galanteria pe care aproape orice gentleman veritabil ar fi arătat-o în asemenea circumstanţe.

— Pe-aici pe-aproape este o brutărie sau cofetărie, spuse el. Îmi acordaţi plăcerea să vă însoţesc până acolo şi să vă ofer nişte ceai?

Şi în loc să arate recunoscătoare sau poate încurcată, Hannah păruse zdrobită de tristeţe. Barbara fusese surprinsă să-i vadă expresia chipului.

— Sunteţi extraordinar de amabil, domnule Huxtable,

răspunsese ea, dar aşteptăm musafiri şi ne grăbim spre casă.

Iar vizitiul trebuise să îşi adune repede hăţurile, servitorul se chinuise să le deschidă portiera trăsurii, iar domnul Huxtable făcuse o plecăciune şi le ajutase să urce. Hannah înclinase graţios din cap, în timp ce porneau la drum.

— Hannah? întrebase Barbara.

— Doar nu era să par nerăbdătoare, răspunsese Hannah.

— Dar l-ai rugat, practic, să ne ofere un ceai, observase Barbara.

— Eu doar am remarcat că mi-e sete, replicase Hannah, ceea ce e perfect adevărat.

— Aşteptăm musafiri? se interesase Barbara.

— Din câte ştiu eu, nu, admisese Hannah, dar nu se ştie niciodată.

Deci minţise, cu alte cuvinte. Barbara nu era de acord cu minciunile, dar nu spusese nimic. Hannah îşi făcea jocul, fapt cu care Barbara iarăşi nu era de acord, dar Hannah era o femeie în toată firea. Îşi putea alege singură cursul vieţii.

A doua minciună fusese spusă câteva seri mai târziu, când se aflau la un bal găzduit de Lord şi Lady Merriwether. Barbara nu dorise să meargă. Era un bal pentru înalta societate, iar ea nu fusese toată viaţa ei la ceva mai grandios decât o serbare câmpenească.

— Prostii, răspunsese Hannah, auzindu-i temerile. Arată-mi picioarele, Babs.

Barbara îşi ridicase fustele deasupra gleznelor, iar Hannah îi privise încruntată picioarele.

— Exact cum credeam, spusese ea. Ai un picior drept şi unul stâng. Perfecte pentru dans. Ţi-aş fi permis să rămâi acasă dacă aveai două picioare stângi, cum au unii, sărmanii de ei. De obicei, bărbaţii. Dar tu vii. N-are niciun rost să protestezi. Vii. Spune-mi că vii.

Fireşte, Barbara venise la bal şi rămăsese cu ochii

mari de uimire. Nici în vis nu-şi imaginase asemenea splendoare. Avea să scrie nişte scrisori foarte lungi a doua zi, pentru cei de acasă.

Mulţimea le înghiţise imediat ce păşiseră în sala de bal. Sau mai degrabă Hannah fusese înconjurată, iar Barbara fusese prinsă de mulţime lângă ea. O uimea şi o amuza să observe cum i se transformă prietena în mijlocul publicului. Nu prea mai semăna celei pe care o ştia Barbara de-o viaţă. Semăna cu… ei bine, cu o ducesă.

Domnul Huxtable era şi el în sala de bal. Era însoţit de cei doi gentlemeni care fuseseră cu el călare în parc şi de două doamne. Dar nu rămăsese mult cu ei. Se plimbase prin sală şi se oprise deseori să facă conversaţie cu lumea.

Iar Hannah, observase Barbara, era atentă să se poziţioneze astfel încât să-i surprindă deseori privirea. Schimbul de priviri era însoţit de obicei de fluturări din evantaiul alb cu pene şi o ocheadă care reuşise să pară aproape oropsită de câteva ori. De parcă Hannah ar fi fost nefericita în mulţime şi i-ar fi trebuit un salvator.

Probabil mai erau câteva duzini de doamne în aceeaşi încăpere, se gândise Barbara, care ar fi fost încântate să fie într-acest fel nefericite şi să aibă nevoie de salvare. Puterea pe care o avea Hannah asupra bărbaţilor era uimitoare, mai ales că nu părea să facă vreun efort. Fireşte, atrăsese mereu privirile tuturor, încă de când era foarte tânără. Era una dintre acele fiinţe pur şi simplu minunate.

Într-un final, domnul Huxtable răspunse rugăminţilor ei mute şi se apropie de ele.

Făcu mai întâi o plecăciune Barbarei şi îi ură o seară plăcută. Apoi se plecă în faţa lui Hannah.

— Ducesă, spuse el, aveţi amabilitatea de a-mi acorda primul dans?

Ea păru întristată din nou.

— Regret, dar nu, spuse ea. I l-am promis deja altcuiva.

Cum? Barbara clipise. Hannah îi explicase când

veneau spre bal că niciodată nu permitea vreunui bărbat să rezerve un dans cu ea – şi asta din zilele în care ducele încă mai dansa. Iar Barbara nu îşi auzise prietena căzând de acord cu vreunul despre vreun dans, de când ajunseseră. Şi încă nu era tot.

— Poate al doilea dans? Sau al treilea? întrebase domnul Huxtable.

Hannah închisese evantaiul şi-i dusese mânerul la buze.

— Îmi pare rău, domnule Huxtable, răspunsese ea, cu regret în glas. Am promis toate dansurile deja. Poate altă dată.

El făcuse o plecăciune şi plecase.

— Hannah? întrebase Barbara.

— Voi accepta fiecare invitaţie la dans a celorlalţi, spusese Hannah. Babs, nu pot părea nerăbdătoare.

Iar roiul de admiratori revenise, forfotind în căutarea atenţiei sale.

Ce minciuni bizare şi sfruntate, se gândise Barbara. Cum ar putea fi atrăgător pentru un bărbat să-i soliciţi atenţia şi apoi să-i dai cu piciorul? Cum l-ar aduce asta de la stadiul de necunoscut la cel de amant?

Orice ar fi însemnat această strategie, Barbara spera că nu va da roade. Credea cu sinceritate că Hannah făcea o greşeală gravă luându-şi oricare bărbat ca iubit. Iar domnul Huxtable, deşi părea un gentleman perfect, părea şi foarte periculos. Genul de bărbat care n-ar răbda să fie manevrat la nesfârşit. Barbara putea doar să spere că reacţia lui finală avea să fie aceea de a o ignora pe Hannah cu totul.

Iar apoi Barbara fu smulsă din gândurile sale când un domn o rugă pe Hannah să le facă cunoştinţă, apoi se plecă asupra mâinii Barbarei şi îi ceru să îi acorde primul dans.

Cu greu se abţinu să nu se uite în jos, să se asigure că avea cu adevărat un picior drept şi unul stâng. I se uscă brusc gura, inima îi bătea nebuneşte şi îşi dori din suflet să fi fost Simon acolo.

— Mulţumesc.

Surâse senin şi îşi aşeză mâna pe mâneca domnului. Deja uitase cum îl cheamă.

Între timp, Hannah dădea dovadă de una dintre cele mai importante calităţi pe care le dobândise în ultimii unsprezece ani – răbdarea. Când voiai ceva, nu trebuia să pari nerăbdătoare. Iar ea şi-l dorea pe Constantine Huxtable. Era chiar şi mai atrăgător decât şi-l amintea din anii trecuţi şi nu se îndoia că ar fi putut fi şi un amant satisfăcător. Poate chiar mult mai mult decât satisfăcător, de fapt.

Dar ştia că el nu credea c-o vrea ca iubită. Fusese evident încă de când se întâlniseră în Hyde Park. O privise cu răceală mai degrabă de sus, de pe cal, iar ea înţelesese că o dispreţuieşte. Mulţi o dispreţuiau, fireşte, fără să o cunoască – ceea ce era în mare parte vina ei, ce-i drept. Dar tot roiau în jurul ei. Nimeni nu-şi putea lua ochii de la ea.

Ducele o învăţase nu doar cum să fie observată, ci şi irezistibilă.

„Nimeni nu admiră timiditatea sau modestia, dulcea mea dragoste”, îi spusese el odată, la începuturile căsătoriei lor, pe când ea avea din preaplin aceste două însuşiri. Îi spusese mereu „dulcea mea dragoste” şi niciodată Hannah. Aşa cum ea nu-i spusese niciodată altfel decât „duce”.

Învăţase să nu fie niciodată timidă.

Şi absolut niciodată să nu fie modestă.

Şi să aibă răbdare.

*

La trei săptămâni după bal, Hannah şi Barbara se aflau la un concert privat, la reşedinţa lui Lord şi Lady Heaton. Se aflau în anticamera ovală, alături de o mulţime de alţi spectatori care ajunseseră devreme, delectându-se

cu un pahar de vin înainte să-şi ocupe locurile în salonul de concerte. Ca de obicei, erau înconjurate de prietenii şi admiratorii lui Hannah. Doi dintre ei rivalizau pentru onoarea de a-i sta alături în acea seară. Le-ar fi putut reaminti că are două laturi, dar nu credea că vreunul ar fi fost mulţumit de această soluţie.

Flutură un evantai dinaintea chipului şi observă sosirea contelui şi a contesei de Sheringford, un cuplu al cărui mariaj debutase în focul unui scandal absolut şocant în urmă cu câţiva ani, iar apoi se transformase într-o uniune conjugală aparent fericită.

Contesa o zări pe Hannah şi îi zâmbi. Contele zâmbi şi el şi le făcu semn cu mâna. Domnul Huxtable era cu ei. Fireşte, era rudă cu contesa, sora contelui de Merton. Înclină din cap spre Barbara şi Hannah, fără să zâmbească.

Toţi ceilalţi din cameră păleau, nesemnificativi, comparativ cu el. Iar el urma să-i fie amant.

Aşa avea să fie. Refuza să se îndoiască de asta.

„Dacă-ţi doreşti ceva, dulcea mea dragoste”, îi spusese ducele odată, „niciodată nu-l vei obţine. A dori e un cuvânt timid, abject. Implică faptul că ştii că vei rămâne tânjind, că ştii că nu meriţi ce-ţi doreşti, dar speri la un miracol. De fapt, trebuie să te *aştepţi* ca respectivul lucru să devină al tău. Nu există miracole”.

— Nu pot să stau lângă dumneata, mă tem, Lord Netherby, dar îţi mulţumesc pentru amabilitate, spuse Hannah, pentru a linişti disputa dintre cei doi admiratori ai săi. Nu fusese nevoie să ridice vocea. Toţi făceau linişte ca s-o audă. Nici cu dumneata, Sir Bertrand, nu mai pot să stau, îmi pare rău. Merg să stau cu domnul Huxtable. Din păcate, n-am avut timp, acum o săptămână, să-i accept invitaţia de a ne trata pe mine şi pe Babs cu ceai şi prăjituri, atunci când ne-am întâlnit pe Bond Street. Iar acum câteva seri când ne-am întâlnit la balul de la Merriwether, m-a rugat să dansez cu el şi nu mai aveam niciun dans liber. Aşa că voi sta cu dumnealui în această

seară.

Îşi închise evantaiul şi îşi atinse buzele strânse cu vârful acestuia, în timp ce privea spre domnul Huxtable. El nu avu nicio reacţie – nici de surpriză, nici de dispreţ, nici de mulţumire. În niciun caz nu se gudura, cum făceau atât de mulţi bărbaţi, nătărăii de ei. Dar nici nu se întoarse să plece.

Putea să respire uşurată.

— Bună seara, ducesă, spuse el apropiindu-se, în timp ce mulţimea de admiratori strânsă în jurul ei îi făcea loc. Nu-i cam aglomerat aici? Văd că în salonul de concerte este mai puţină lume. Să ne plimbăm pe acolo pentru o vreme?

— Pare o idee bună, spuse ea, dându-i paharul ei gol unui domn din dreapta sa şi strecurându-şi mâna pe după braţul domnului Huxtable.

Îi zări pe domnul şi doamna Park stând de vorbă cu Barbara, cu care tocmai făcuseră cunoştinţă. Din ce-şi amintea Hannah, cel de-al doilea fiu al lor era, de asemenea, cleric.

Hannah realiză că se sprijinea de un braţ foarte vânjos. Şi era complet îmbrăcat în negru, cu excepţia manşetei de un alb imaculat. Mâna lui avea pielea măslinie, degetele lungi şi manichiura îngrijită, deşi nu avea pielea moale şi fină. Dimpotrivă. Părea o mână muncită. Ici, colo se zăreau fire de păr negru. Umărul său era mai sus de al ei cu câţiva centimetri buni. Aroma apei lui de colonie îi seducea simţurile, deşi nu o putea identifica.

Într-adevăr, sala de concerte era pe jumătate goală. Asemenea distracţii nu începeau niciodată la timp, desigur. Începură să se plimbe cu paşi lenţi de-a lungul sălii.

— Aşa deci, spuse el, privind în jos spre ea, sunt consolat pentru dezamăgirile mele, ducesă, prin faptul că mi se permite să stau alături de dumneavoastră în această seară?

— Aţi fost dezamăgit? întrebă ea.

— Doar amuzat, îi răspunse el.

Ea întoarse capul şi-l privi în ochii lui întunecaţi. Era imposibil de ghicit ceva din privirea lui.

— Amuzat, domnule Huxtable? Îşi ridică ea sprâncenele a uimire.

— E amuzant, da, răspunse el, să văd un păpuşar cum trage de sfori să facă marioneta să danseze, iar apoi află că păpuşa nu-i legată de sforile sale.

Ah. Cineva care ştia jocul şi refuza să-i respecte regulile. Îl plăcea şi mai mult pentru asta.

— Dar nu-i aşa că e surprinzător, spuse ea, când păpuşa dansează chiar şi netrasă de sfori? Şi astfel demonstrează că nu e o marionetă, ci că pur şi simplu îi place să danseze?

— Dar, vedeţi, ducesă, răspunse el, lui nu-i place să danseze după cum îi cântă corul. Îl face să se simtă prea… banal. Chiar refuză să fie o minusculă rotiţă dintr-un astfel de mecanism.

Ah. Îşi expunea termenii şi condiţiile, deci.

— Domnule Huxtable, dar se poate aranja *să* aibă şi un solo, spuse ea. Sau poate un *pas de deux.* În mod sigur un *pas de deux,* de fapt. Şi dacă se dovedeşte a fi un partener superior, cum de altfel nu mă îndoiesc că ar fi, atunci poate i se va oferi siguranţa exclusivităţii partiturii sale, pentru întregul sezon. Nici n-am avea nevoie de cor. Acela este dispensabil.

Se întoarseră în plimbarea lor spre partea din faţă a sălii, între scena pe care erau aşezate instrumentele celor din orchestră şi primul rând de jilţuri de catifea, poleite.

— Deci va fi supus unei perioade de probă, pentru început? întrebă el. Un fel de audiţie?

— Nu cred că va fi necesar, îi răspunse ea. Nu l-am văzut dansând, dar sunt convinsă că se descurcă deosebit de bine.

— Sunteţi prea bună şi prea încrezătoare, ducesă. Poate că el este mai prudent. Dacă trebuie să danseze un *pas de deux,* la urma urmei, trebuie să i se dea o şansă

egală să-şi probeze potenţiala parteneră, să vadă dacă este o dansatoare la fel de pricepută ca el, dacă i se va potrivi stilului său pentru tot parcursul sezonului şi dacă nu va deveni rapid plictisitoare.

Hannah îşi deschise cu mâna liberă evantaiul şi-l flutură în dreptul chipului. Încă nu erau prea mulţi oameni în sala de concerte, dar deja părea aglomerată şi lipsită de aer.

— Plictisitor, domnule Huxtable, nu este un cuvânt din vocabularul ei, spuse ea.

— Ah, dar dintr-al lui, da.

Hannah ar fi putut să se simtă jignită, sau indignată, sau amândouă, dar era în schimb foarte mulţumită. Cuvântul „plictisitor" făcea prea bine parte din vocabularul ei – deci minţise din nou. Barbara s-ar fi supărat pe ea dacă ar fi auzit-o. Din fericire, nu putea auzi această conversaţie, căci probabil ar fi leşinat de stupefacţie. Majoritatea cunoştinţelor bărbăteşti ale lui Hannah erau nişte plicticoşi. N-ar fi trebuit s-o pună pe un piedestal şi s-o adore. Un piedestal putea fi un loc arid, singuratic, iar adoratul unei simple muritoare era absolut ridicol.

Fură nevoiţi să se întoarcă şi să meargă spre celălalt capăt al sălii.

— Ah, observă ea, privind înainte, iată-i pe ducele şi ducesa de Moreland. Să mergem să vorbim cu ei?

Ducele era vărul domnului Huxtable, cel care-i semăna. De fapt, păreau aproape fraţi.

— Se pare că aşa vom face, murmură el, în timp ce ea îl trăgea înspre ei.

Ducele şi ducesa fură foarte politicoşi cu ea, dar foarte glaciali faţă de el. Hannah îşi amintea parcă despre o oarecare înstrăinare între veri. Dar îşi stăvili gândurile la timp înainte să le critice disputele din familie. Ar fi râs ciob de oală spartă, nu?

Avusese dreptate; ducele era cel mai arătos dintre ei doi. Trăsăturile lui aveau o perfecţiune clasică, iar ochii săi

erau, spre surprinderea ei, albaştri, deşi se aşteptase să fie închişi la culoare. Însă pentru ea, domnul Huxtable rămânea cel mai atrăgător – şi oricum, ducele era însurat.

— Eu şi domnul Huxtable vom merge acum la locurile noastre, spuse Hannah înainte ca întâlnirea să devină prea incomodă. Am stat prea mult în picioare şi am obosit.

Toţi înclinară din cap şi-şi surâseră, iar domnul Huxtable o duse să se aşeze pe un scaun din mijlocul celui de-al patrulea rând de la scenă.

— Nu-i un semn prea bun, spuse el, când pe o dansatoare o dor picioarele după doar un ceas sau cam aşa ceva de stat pe ele.

— Dar cine-a spus ceva despre dans? întrebă ea, închizându-şi evantaiul şi atingându-l cu el pe braţ. De ce v-aţi certat cu ducele de Moreland?

— Cu riscul de a părea necuviincios, ducesă, răspunse el, mă văd nevoit să vă informez că nu este treaba dumneavoastră.

Ea oftă.

— Dar bineînţeles că este treaba mea. Sau va fi. Voi insista să aflu tot ce se poate afla despre dumneavoastră.

El îşi întoarse ochii întunecaţi către ea.

— Presupunând că primesc rolul după audiţie? întrebă el.

Ea îl lovi peste braţ cu evantaiul.

— Domnule Huxtable, după audiţie îmi veţi cerşi rolul. Dar ştiţi deja asta. După cum şi eu ştiu că n-aveţi nevoie de nicio audiţie. Sper că sunteţi un bărbat învăluit în mister şi că aveţi mai multe secrete de dezvăluit pe lângă motivul pentru care v-aţi certat cu vărul dumneavoastră. Oh, chiar sper asta. Dar cred cu tărie că nu voi fi dezamăgită.

— Dar dumneavoastră, pe de altă parte, ducesă, sunteţi ca o carte deschisă, nu-i aşa? Va trebui să vă gândiţi şi la alte metode de a-mi menţine interesul, în afară de a-mi dezvălui secrete inexistente.

Ea surâse uşor, privind pe sub gene.

— Începe să se umple sala, observă ea. Cred că în următoarele cincisprezece minute va începe concertul. Şi tot n-am vorbit despre nimic important, domnule Huxtable. Cum vi se pare vremea? O căldură prea timpurie, nu credeţi? Oare vom suferi de pe urma acestui val de aer cald mai târziu, în lunile următoare de vară? Aşa se spune, nu? Ce părere aveţi?

— Ducesă, eu cred că n-ar trebui să fiţi alarmată de o caniculă timpurie. Fără îndoială, sunteţi o optimistă şi vă aşteptaţi ca vremea să se încălzească pe parcursul primăverii.

— Chiar sunt uşor de citit, răspunse ea. Păreţi să mă ghiciţi atât de bine. Şi să nu-mi spuneţi, domnule Huxtable, că sunteţi genul de bărbat care preferă o primăvară răcoroasă în speranţa că va avea o vară potrivită. Doar sunteţi grec.

— Pe jumătate doar, răspunse el. Vă las să ghiciţi care-i jumătatea în cauză.

Spectatorii se aşezaseră pe locurile din faţa şi spatele lor, iar auditoriul începuse să murmure, absorbit în conversaţie, până când lordul Heaton păşi pe scenă, şi toţi tăcură în aşteptarea concertului.

Hannah îşi lăsă evantaiul să-i atârne de încheietura mâinii şi atinse delicat cu degetele mâneca domnului Huxtable.

Totul fusese foarte contrariant. Cum îşi făcuse deja vădite intenţiile, atât pe Bond Street, cât şi la balul de la Merriwether, intenţionase să facă un pas înainte în seara aceasta pentru a se putea retrage data viitoare când îl întâlnea. Nu se grăbea deloc. Preliminariile puteau fi la fel de plăcute ca şi jocul în sine.

Dar el refuzase să-i intre în joc. Şi în loc să facă un mic pas înainte, ea simţea că în această seară mersese pe puţin un kilometru. Simţea că nu mai are suflu aproape.

Dar simţea şi că vibrează de nerăbdare.

Nu-i putea permite să aibă ultimul cuvânt, însă. Nu

atât de devreme. De fapt, niciodată.

— Văd că domnul Minter a sosit mai târziu, spuse ea, când intermezzoul începu, o oră mai târziu, iar cei din sală se ridicară, căutând să stea la un pahar de vorbă. Trebuie să mă duc să-l cert. M-a implorat să-l las să stea lângă mine în seara asta, şi mi s-a făcut milă şi am acceptat. Cred că ar fi bine să merg să stau cu el pentru restul concertului. Bietul om, pare cam singur.

— Da, îi şopti la ureche domnul Huxtable, cred că ar fi mai bine să mergeţi, ducesă. Dacă aţi rămâne, poate aş trage concluzia că sunteţi prea îndrăzneaţă.

Ea îl mai lovi încă o dată uşor peste braţ cu evantaiul, iar apoi se năpusti asupra inocentului domn Minter, care probabil habar n-avea măcar că şi ea era aici.

Capitolul 4

Amantele primăvăratice ale lui Constantine – după cum le poreclise odinioară Monty – erau alese aproape întotdeauna din rândul văduvelor din înalta societate, îşi făcuse o regulă personală să nu viziteze vreodată un bordel şi să nu angajeze o actriţă sau o curtezană. Sau o doamnă măritată, desigur, deşi surprinzător de multe îşi indicau disponibilitatea. Sau una nemăritată – la urma urmelor, îşi căuta o amantă, nu o nevastă.

Observase că majoritatea văduvelor nu se prea grăbeau să se recăsătorească. Deşi până la urmă se măritau din nou, multe erau dornice să petreacă vreo câţiva ani bucurându-se de libertatea lor şi de plăcerile senzuale ale amorului ocazional.

Aproape în fiecare sezon îşi făcea o nouă amantă. Rareori mai mult de una, şi niciodată mai multe în acelaşi timp. Iubitele sale erau de obicei femei încântătoare şi mai tinere ca el, deşi niciodată nu considerase tinereţea şi

frumuseţea drept calităţi necesare. Prefera femeile discrete, stilate, elegante şi suficient de inteligente cât să poată purta o conversaţie pe diverse subiecte de interes. Dorea să primească atât companie, cât şi satisfacţie sexuală de la o femeie.

Dar anul acesta?

Se afla pe terasa mare, pavată, din spatele conacului Fonteyn din Richmond – deşi în acest caz, termenii de spate sau faţă erau relativi. Casa era orientată cu faţa spre drum şi nu părea să aibă nimic remarcabil. Pe de altă parte, vederea din spate dădea spre Tamisa, iar între spatele casei şi apă se aflau terasa şi scările largi, ornate cu flori, după ele urma peluza în pantă, cu o tufă de trandafiri şi o mică livadă pe o latură şi un rând de sere pe cealaltă, şi încă o terasă, de data aceasta pavată, de-a lungul malului. Un ponton mic se întindea în apă, pentru plăcerea oricui ar fi dorit să ia vreuna dintre bărcile care se balansau de-o parte şi de alta a acestuia.

Iar acest spate al casei, care ar fi putut fi confundat cu uşurinţă cu faţa acesteia, era acum scăldat în lumina răsăritului şi mângâiat de un val de căldură temperat de o boare răcoroasă, de aşteptat pentru această lună timpurie a anului. Totul era foarte pitoresc şi foarte plăcut.

Familia Fonteyn avusese ceva curaj să găzduiască o petrecere în aer liber atât de devreme, la începutul sezonului, cu mult timp înainte ca oricine altcineva să-şi asume asemenea riscuri cu vremea. Fireşte, aveau o sală de bal spaţioasă înăuntru, dar şi un salon de recepţie încăpător şi, fără îndoială, multe alte camere suficient de mari cât să poată adăposti musafirii în cazul în care vremea avea să se răcească sau să plouă.

Anul acesta, oraşul avea o nouă văduvă, şi aceasta i se oferise destul de făţiş şi agresiv să-i fie noua amantă pe parcursul sezonului. Dacă nu ţineai cont de încercarea ei foarte transparentă de a se pretinde greu de obţinut, îl amuzase foarte mult cu felul în care se comportase pe

Bond Street şi la balul Merriwether.

Iar acum se purta la fel. Stătea pe peluză, în apropierea livezii, la braţul lordului Hardingraye, unul dintre foştii ei iubiţi, cu care sosise în urmă cu o jumătate de oră. Erau înconjuraţi de alţi musafiri, bărbaţi şi femei, iar ea acorda atenţie deplină grupului, răsucindu-şi umbreluţa de soare deasupra capului. Era albă, fireşte, ca şi restul hainelor sale. Aproape mereu era îmbrăcată în alb, deşi nu arăta niciodată la fel. Uimitor.

Nu-i aruncase nicio privire lui Constantine, deci ori nu-l zărise încă, ori nu mai era interesată de el. Iar el ştia că niciuna din cele două variante nu era adevărată.

Era hotărâtă să-l aibă şi îl zărise în mod sigur. Nu ar fi fost atât de atentă să nu privească în direcţia lui dacă nu l-ar fi văzut.

Îl amuza din nou.

Sorbi din pahar şi îşi continuă conversaţia cu prietenii săi. Nu se grăbea deloc s-o abordeze. Nu intenţiona deloc să facă el primul pas. Dacă ea avea de gând să-l ignore toată după-amiaza, foarte bine; n-avea să plece întristat.

Dar în timp ce vorbea, râdea şi se uita să vadă cine a mai sosit, surâzându-le unora, salutându-i pe alţii. Constantine rumega în minte întrebarea care nu-i dăduse pace în ultimele trei zile.

Chiar şi-o dorea ca amantă pe ducesa de Dunbarton?

În Hyde Park, fusese ferm decis că nu şi dăduse de înţeles acest lucru.

Majoritatea bărbaţilor ar fi considerat întrebarea absurdă, desigur. La urma urmelor, ea era una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzuse cineva vreodată, şi dacă aşa ceva era posibil, chiar arăta şi mai bine odată cu trecerea anilor. Era încă destul de tânără şi era atât încântătoare, cât şi atrăgătoare trupeşte. Era foarte râvnită de toţi. Ar fi putut avea drept iubit aproape oricare bărbat pe care şi l-ar fi dorit, chiar şi pe mulţi dintre cei căsătoriţi.

Dar…

Era ceva la ea care-l făcea să ezite, şi nu ştia exact ce anume.

Oare din cauză că ea îl alesese? Dar o femeie putea să fie la fel de îndrăzneaţă ca un bărbat şi să-şi câştige lucrul sau persoana dorită. De altfel, când el însuşi se decidea asupra unei femei, o asalta cu perseverenţă până când aceasta capitula – sau nu. Şi doar era măgulitor ca o femeie frumoasă, atrăgătoare, care ar fi putut avea pe oricine să-l aleagă tocmai pe el.

Atunci poate chiar disponibilitatea ei spre aşa ceva? Doar avusese legiuni întregi de iubiţi pe vremea când bătrânul duce încă mai trăia. Acum că scăpase şi de duce, dar şi de doliu, probabil aveau să fie la fel de mulţi? Dar competiţia nu-l descurajase niciodată. Şi de altfel, dacă avea să observe că ea dorea să mai aibă iubiţi pe lângă el, putea foarte bine să se retragă din relaţie. La urma urmei, nu căuta dragoste sau vreun angajament matrimonial. Inima lui nu făcea parte din târg.

Iar ea îi dăduse de înţeles în destule feluri, la concertul de la Heaton, că, atât timp cât îi va fi iubit, va fi singurul.

Poate atunci semăna prea mult unei cărţi deschise, cum îi spusese el la concert? Toată lumea ştia asta. În ciuda ochilor galeşi şi a surâsului pe jumătate înflorit, femeia aceasta nu avea nimic misterios în ea, nimic care să poată fi descoperit treptat, ca petalele unui trandafir.

Cu excepţia hainelor de pe ea.

Niciodată nu puteai şti cum avea să arate o femeie fără haine, indiferent de cât de des îţi aruncai privirea pe trupul ei. Niciodată nu puteai şti ce senzaţie îţi va oferi, cum se va mişca, ce sunete va scoate…

— Constantine.

Mătuşa lui din partea mamei, Lady Lyngate, venise prin spatele lui şi-l luase de braţ.

— Spune-mi că n-ai ajuns încă pe malul apei. Sau dacă ai fost, minte-mă şi spune-mi că ai fi încântat să mă

însoţeşti până acolo.

El îşi aşează mâna peste a ei şi-i zâmbi.

— Nu te-aş minţi, mătuşă Maria, spuse el, nici dacă aş fi fost deja acolo de o duzină de ori, dar chiar n-am fost. Întotdeauna va fi plăcerea mea să te însoţesc oriunde vrei să mergi. Nu ştiam că eşti la Londra. Ce mai faci? Cu an ce trece, devii din ce în ce mai încântătoare, şi fiecare fir nou de păr alb îţi dă un plus de distincţie.

Nici acum nu minţea. Mătuşa sa încă mai întorcea capete, deşi probabil se apropia de şaizeci de ani. Ea îi răspunse râzând:

— Cred că e prima dată când primesc un compliment despre părul meu alb.

Părul ei era încă foarte închis la culoare, dar tâmplele începuseră să i se grizoneze în mod atrăgător. Era mama lui Elliott, ducele de Moreland, dar niciodată nu încetase bunele relaţii cu Constantine, doar pentru că fiul ei vorbea rareori cu el. La fel procedaseră şi surorile lui Elliott.

— Ce mai face Cece? întrebă el, referindu-se la Cecily, vicontesa de Burden, cea mai mică dintre ele şi favorita lui, în timp ce o conducea pe mătuşa lui, părăsind terasa şi înaintând spre treptele largi către peluză. Mai are mult până să nască?

— E atât de curând încât ea şi Burden au rămas la ţară anul acesta, răspunse ea, spre bucuria celorlalţi doi copii, desigur. Ce idee bună au avut gazdele să pună mesele pe terasă. Se poate sta şi lua o gustare chiar la malul apei.

Petrecură împreună chiar în acest fel vreo zece minute, apoi trei dintre prietenii mătuşii lui – o doamnă şi doi gentlemeni – li se alăturară. După ce discutară o vreme, unul dintre bărbaţi spuse:

— Dacă binevoiţi, Lady Lyngate, şi dacă nepotul dumneavoastră este de acord, am venit până aici ca să luăm o barcă, însă nu mi-a plăcut niciodată să fiu singur în asemenea situaţii. Dacă doriţi, vă rog să vă alăturaţi nouă.

— Oh, firește, răspunse ea. Ce încântător! Constantine, mă scuzi, te rog?

— Doar cu mare regret, răspunse el, făcându-i cu ochiul, apoi privi cum cei patru se urcară într-o barcă ce tocmai fusese eliberată de pasageri, iar unul dintre domni luă vâslele şi conduse barca spre râu.

— Singur cuc, domnule Huxtable? întrebă o voce cunoscută din spatele lui. Ce pierdere, pentru un domn atât de disponibil.

— Am stat aici aşteptând să mă observaţi şi să vi se facă milă de mine, răspunse el, ridicându-se. Ţineţi-mi companie, ducesă.

— Nu mi-e nici foame, nici sete şi nici nu simt nevoia de odihnă, răspunse ea. Duceţi-mă la sere. Aş vrea să văd orhideele.

O refuza oare cineva vreodată? se întrebă el oferindu-i braţul. La concertul Heaton, când anunţase că va sta cu el în salonul de concerte, se gândise oare măcar cât de jenant ar fi fost dacă el ar fi refuzat-o? Dar de ce să aibă asemenea temeri, când nici măcar bătrânul duce de Dunbarton, aşa ursuz şi morocănos cum era, nu reuşise să-i reziste după ce ţinuse piept oricărei alte femei timp de mai bine de şaptezeci de ani?

— M-am simţit teribil de neglijată, spuse ea, luându-l de braţ. N-aţi venit să mă salutaţi când aţi sosit.

— Cred că am sosit înaintea dumneavoastră, ducesă. Şi nici dumneavoastră n-aţi venit să mă salutaţi.

— Dar e treaba unei doamne, întrebă ea, să lase ce face şi să întâmpine un domn?

— Cum aţi făcut acum, adică?

O privi. Astăzi nu purta bonetă, ci o pălăriuţă absurd de minusculă, care-i stătea elegant înclinată spre sprânceana dreaptă şi arăta, firește, perfect. Cârlionţii ei blonzi se încolăceau într-o coafură naturală care-i luase cameristei sale vreun ceas şi mai bine, probabil, să o pună la punct. Acum că se apropiase de ea, observă că muselina

albă a rochiei sale era punctată de boboci de trandafir mărunţi, de un roz pal.

— Îmi daţi o replică nedreaptă, domnule Huxtable. Ce altceva mi-aţi lăsat de ales? Ar fi fost mult prea plictisitor să plec acasă fără să vă vorbesc.

El o conduse spre seră, tăind peluza de-a curmezişul. Şi simţi cum se lasă în voia sentimentului de inevitabil. Evident, ea era decisă să-l aibă. Şi cu toate îndoielile sale, nu putea nega că nu-i displăcea deloc ideea. Nu se îndoia că ar avea parte de o adevărată aventură sălbatică alături de ea în pat. Oare avea să fie o încleştare din care să biruie cel mai iscusit? Şi oare avea această luptă să fie dublată de o plăcere enormă şi reciprocă?

Uneori, se gândi el, era suficient să obţii dintr-o legătură amoroasă doar şansa unor plăceri carnale extraordinare. Putea lăsa pentru anul viitor şi pentru o altă amantă misterele unui caracter a cărui complexitate să merite să fie explorată.

Se lăsa înfrânt fără să opună cine ştie ce rezistenţă, realiză el. Ceea ce însemna că ea era o seducătoare iscusită. Deloc surprinzător. Şi nici nu-i purta pică, din moment ce începea să-i cam placă să se lase sedus.

— Unde este domnişoara Leavensworth în această după-amiază? întrebă el.

— Soţii Park au invitat-o să li se alăture şi să viziteze nişte muzee împreună, răspunse Hannah, iar ea a pre ferat să accepte decât să mă însoţească aici. Vă puteţi imagina aşa ceva, domnule Huxtable? Iar apoi vor s-o scoată la cină şi să meargă împreună la operă.

Se cutremură delicat.

— N-aţi fost niciodată la operă, ducesă? întrebă el. Sau la un muzeu?

— Bineînţeles că am fost, răspunse ea. Nu poţi să pari lipsit de educaţie în ochii lumii, înţelegeţi. Trebuie să-ţi arăţi interesul faţă de diversele aspecte culturale superioare.

— Dar nu v-a plăcut nici la operă, nici la muzeu?

insistă el.

— Mi-a plăcut chiar foarte mult trăsura lui Napoleon Bonaparte de la… oh, dintr-unul din muzeele acelea, răspunse ea, făcând un gest de lehamite din mâna cu care-şi ţinea umbreluţa de soare. Trăsura aceea cu care a mers la bătălia de la Waterloo, adică. N-a putut merge călare, pentru că era suferind de trânji[1]. Ştiaţi asta? Ducele mi-a spus şi mi-a şi explicat ce-s aceia trânji. Sună teribil de dureros. Poate ducele de Wellington a câştigat bătălia pe seama trânjilor lui Napoleon, mai ştii? Mă întreb dacă se va scrie asta prin cărţile de istorie.

— Probabil că nu, îi răspunse el, teribil de amuzat. Fără îndoială, istoria va prefera să ducă mai departe râvna contemporanilor noştri de a-l portretiza pe Wellington drept un mare erou invincibil, care a câştigat bătălia datorită măreţiei sale de neînfrânt.

— Aşa o fi, căzu ea de acord. Aşa mi-a spus şi ducele. Ducele meu, adică. Odată m-a dus să văd statuile de marmură de la Elgin şi n-am fost deloc şocată să văd atâtea nuduri. Nici măcar nu m-au impresionat cine ştie ce. Erau din marmură albă. Aş prefera să văd un bărbat adevărat, în carne şi oase. Un grec, mai precis. Cu pielea sărutată de soare, în loc de piatră rece. Nu că ar putea avea vreodată un bărbat obişnuit o frumuseţe atât de perfectă, firește.

Oftă şi-şi răsuci iarăşi umbreluţa de soare.

Ce vulpe şireată, se gândi Constantine.

— Şi la operă cum a fost? întrebă el.

— Niciodată nu i-am înţeles pe italieni, răspunse ea.

Ar fi fost foarte plictisitor totul, noroc cu toţi eroii aceia care tot mureau pe scenă şi cu pasiunile şi tragediile lor. Aţi observat vreodată cum toate personajele acelea muribunde cântă cea mai glorioasă arie a lor chiar imediat înainte să-şi dea duhul? Ce risipă! Aş prefera să văd asemenea pasiune oferită vieţii, nu morţii.

---

1 Denumire populară pentru hemoroizi (n.tr.)

— Dar din moment ce opera este scrisă pentru artişti şi pentru un public cât se poate de viu, nu pentru muribunzi, observă el, chiar aşa este, cum vă doriţi dumneavoastră. Pasiunea se răsfrânge asupra vieţii.

— Niciodată n-am să mai privesc sau să ascult opera la fel, răspunse ea, răsucindu-şi încă o dată umbreluţa, înainte să o închidă, deoarece ajunseseră la prima seră. Vă mulţumesc, domnule Huxtable, pentru perspectivă. Ar trebui să mă duceţi într-o seară la operă, aş putea să evaluez corect muzica în prezenţa dumneavoastră. Am să adun un grup, să mergem împreună.

Sera emana un aer umed şi foarte cald. Centrul încăperii era ocupat de ferigile dese dispuse în straturi, iar pe margini, lângă pereţii de sticlă, se aflau portocali. Era pustiu.

— Ce încântător, spuse ea, stând nemişcată în spatele uneia dintre tufele de ferigi din mijlocul serei şi dându-şi capul pe spate, pentru a putea inspira mai mult din aroma frunzelor. Domnule Huxtable, credeţi că ar fi o plăcere nesfârşită să locuieşti la tropice?

— Canicula întruna, răspunse el. Insecte, boli.

Ea îşi coborî capul, privindu-l.

— Ah, urâţenia din inima frumuseţii. Credeţi că întotdeauna există o parte urâtă? Chiar şi în lucruri foarte, foarte frumoase?

Ochii ei păreau dintr-odată imenşi şi de adâncimi nesfârşite. Dar şi trişti.

— Nu întotdeauna, răspunse el. Eu prefer să cred opusul – că există întotdeauna o frumuseţe indestructibilă, în miezul întunericului.

— Indestructibilă, şopti ea. Deci sunteţi optimist.

— N-am cum să fiu altfel, răspunse el, dacă vreau să suport condiţiile existenţei omeneşti.

— Putem ajunge foarte uşor la disperare, spuse ea. Mereu suntem pe punctul de a aluneca într-o tragedie, nu-i aşa?

— Da, răspunse el. Secretul este să nu cedăm impulsului de a sări de bunăvoie în prăpastie.

Continua să-l privească în ochi. El observă că pleoapele nu i se mai plecau galeş. Surâsul îi dispăruse. Dar avea buzele uşor întredeschise.

Arăta… altfel.

Partea pur practică a minţii sale îl informă că nu mai era nimeni în seră şi că, din locul în care se aflau, nu puteau fi văzuţi.

Îşi aplecă încet capul şi-şi atinse delicat buzele de gura ei. Avea buze moi şi calde, uşor umede şi dornice. Îşi împinse uşor limba printre ele, urmărind conturul celei de sus mai întâi, apoi pe-al celei de jos, iar apoi se strecură în gura ei. Ea nu-şi încleştă dinţii în calea lui. Constantine îşi plimbă încet vârful limbii peste cerul gurii ei, iar apoi se retrase şi o privi.

Avea gust de vin şi de femeie caldă, ispititoare. O privi adânc în ochi, iar ea îi susţinu privirea preţ de câteva clipe, apoi expresia i se schimbă imperceptibil. Îşi regăsi privirea galeşă, buzele îşi recăpătară surâsul obişnuit, şi ducesa redeveni cea dintotdeauna. Parcă şi-ar fi reaşezat o mască pe chip.

Ceea ce era o posibilitate interesantă.

— Sper, domnule Huxtable, spuse ea, că te poţi ridica la înălţimea acestui sărut. Aş fi teribil de dezamăgită să constat contrariul.

— Putem încerca în această seară, răspunse el.

— În această seară? Îşi arcui ea sprâncenele a mirare.

— Dacă domnişoara Leavensworth e plecată să cineze în oraş şi apoi la operă, nu cred că ar trebui să rămâi singură. Poate te-ai plictisi. Vino să cinezi cu mine.

— Şi pe urmă? întrebă ea, cu sprâncenele încă arcuite.

— Pe urmă ne vom desfăta cu un desert decadent, la mine în dormitor.

— Oh, răspunse ea, părând să evalueze ideea. Dar am

alte planuri pentru seara aceasta, domnule Huxtable. Ce neplăcut! Poate altă dată.

— Nu, răspunse el, nicio altă dată. Nu-ţi intru în joc, ducesă. Dacă mă vrei, atunci va fi în seara asta. Nu într-un viitor vag, după ce poate te-ai fi decis că m-ai chinuit îndeajuns.

— Te simţi chinuit? îl tachina ea.

— Ori vii cu mine în seara asta, ori niciodată, îi răspunse el.

Ea îl contemplă în tăcere, preţ de câteva clipe.

— Vai de mine, dar cred că vorbeşti serios, constată ea.

— Aşa e, confirmă el.

Chiar aşa era. O avertizase doar că nu era vreo marionetă. Şi chiar dacă un flirt putea fi amuzant, n-avea de gând să se lase amânat la nesfârşit.

— Ah, cât îmi place un bărbat iscusit şi nerăbdător, spuse ea. E de-a dreptul incitant, să ştii. Nu că am de gând să mă las dominată, domnule Huxtable. De niciun bărbat, de fapt, niciodată. Dar cred că-l voi dezamăgi pe domnul căruia i-am promis compania mea în această seară. El oferise doar o cină fără desert, înţelegi? Sau mă rog, fără un desert decadent, în orice caz. Acela pare să fie irezistibil de delicios.

— E un desert care poate fi savurat doar în doi, răspunse el. Ne vom bucura de el în această seară. Voi trimite…

Ea îl întrerupse în aceeaşi clipă în care el auzi uşa deschizându-se:

— Dar nu-s decât ferigi aici, spuse ea nemulţumită. În orice povârniş din Anglia pot vedea ferigi. Eu voiam să văd orhidee. Du-mă la ele, domnule Huxtable.

— Plăcerea e de partea mea, ducesă, răspunse el, luând-o de braţ.

— Iar apoi, poţi să mi te alături pentru un ceai pe terasă, spuse ea, iar apoi salutară şi schimbară câteva

amabilităţi cu un alt grup de vizitatori care tocmai intrau în seră.

— Orhideele sunt în a treia seră, Excelenţă, îi spuse domnişoara Gorman.

— Ah, îţi mulţumesc, eşti foarte amabilă, îi surâse ducesa. Am început din capătul greşit.

În timp ce ieşeau în lumina soarelui primăvăratic căutând orhideele, Constantine se gândi că tocmai îşi găsise amanta pentru sezonul din acel an. O înţelegere foarte satisfăcătoare din multe puncte de vedere, mai ales din moment ce legătura avea să fie consumată în acea seară. Trecuse cam mult timp de când era celibatar.

Dar… poate nu din toate punctele de vedere? Chiar dacă era o făptură minunată, ispititoare, fascinantă? Care aparent îl dorea la fel de mult pe cât şi-o dorea el?

Nu era sigur de ce, dar anul acesta ceva părea diferit.

*

„Trebuie să cunoşti în permanenţă puterea imprevizibilului, dulcea mea dragoste”, îi spusese odinioară ducele lui Hannah. „Trebuie să fii conştientă şi de faptul că n-ar trebui folosită prea des, ca să nu-şi piardă esenţa, surprinzătoare.”

— Smaraldele, firește, Adèle, îi răspunse Hannah cameristei sale.

Avea veşminte şi bijuterii de toate culorile, deşi rareori purta altceva în afară de alb. La asta se aştepta lumea de la ea – la ţinute albe şi diamante. Şi fireşte, albul – care includea toate nuanţele spectrului – ieşea mult mai bine în evidenţă în mulţime decât curcubeul de culori în care se împodobeau altele. Tot ducele o învăţase şi asta.

Deşi în această seară, n-avea să se afle în mijlocul mulţimii. Iar în această seară avea să facă ceva neprevăzut şi să-l descumpănească pe atât de încrezutul domn Constantine Huxtable.

În această seară, purta o rochie verde smarald, din satin. Avea un decolteu foarte adânc şi strălucea la fiecare mişcare în lumina lumânărilor, învăluindu-i silueta de strălucire. Şi avea de gând să poarte smaralde. Iar amănuntul cel mai neaşteptat, poate, era că nu mai avea părul prins sus, cum îl purta de obicei – ca majoritatea doamnelor. Acum îi strălucea neted pe cap, prins la ceafă într-o clemă bătută în smaralde. De la clemă în jos, buclele se unduiau neîmblânzite, ondulându-se până la jumătatea distanţei către talie.

— Nu mă aştepta, Adèle, spuse ea, ridicându-se de pe scăunelul din faţa mesei de toaletă, după ce toate bijuteriile dorite îi fuseseră aranjate mulţumitor. Mă întorc foarte târziu. Să-i dai biletul meu domnişoarei Leavensworth când se întoarce de la operă.

— Da, Excelenţă, se înclină camerista, apoi dispăru din cameră.

Hannah se examină cu un ochi critic în oglindă. Îşi îndreptă ţinuta, trase umerii în spate, ridică bărbia şi-şi surâse uşor.

Nu fusese prea sigură cum să-şi aranjeze părul. Dar acum se gândea că luase o decizie bună. Şi chiar dacă nu era aşa, nu mai conta. Aşa alesese ea să se prezinte amantului său. Prin urmare, trebuia să fie decizia corectă.

Amantul său. Surâsul căpătă o tentă aproape sarcastică.

În această seară nu avea s-o mai privească cu aceiaşi ochi întunecaţi, de nepătruns. Aveau să-i scânteieze de dorinţa pe care ştia c-o are înlăuntrul lui.

Fiara avea să fie îmblânzită.

Ceea ce era o idee respingătoare, dacă stătea bine să se gândească. Ce interes ar mai fi prezentat pentru ea dacă îl domesticea? Un diavol domestic ar fi fost cea mai ternă, abjectă şi patetică făptură dintre toate.

Voia un amant, voia totul. Tot ce avea de oferit această lume a plăcerilor carnale, chiar dacă pentru asta

trebuia să coboare în infern şi să le caute alături de un demon.

Avea treizeci de ani. De ce păreau atât de mulţi, faţă de douăzeci şi nouă?

Oare ce i-ar fi spus Barbara dacă ar fi fost de faţă, se întrebă Hannah plecând de lângă oglindă şi ridicând pelerina care fusese aşezată pe spătarul unui scaun. Şi-o puse pe umeri, o strânse în jurul gâtului şi-şi aranjă atent gluga largă peste cap. Îşi luă săculeţul de mână. În seara aceasta, nu va avea nevoie de evantai.

Probabil că Barbara nu i-ar fi spus nimic. N-ar fi avut de ce. S-ar fi uitat la ea cu reproş, i-ar fi aruncat o privire uşor îndurerată. Barbara s-ar fi gândit că Hannah era pe cale să comită ceva foarte imoral. Dar Hannah nu era de acord. Nu mai era căsătorită. Barbara s-ar fi gândit că doar îşi aşterne inima în calea destinului inevitabil de a fi zdrobită. Şi iarăşi Hannah n-ar fi fost de acord. Doar urma să se culce cu un bărbat experimentat şi foarte, foarte atrăgător. Aproape fiecare parte a trupului său avea să se implice în asta – exceptând inima.

Şi chiar avea să-i facă plăcere să se implice.

Nu era o greşeală. Da, ce-i drept, lucrurile se derulau cu o rapiditate neprevăzută. Încă nu era sigură de ce capitulase atât de uşor în după-amiaza aceea. Poate nu vorbise serios când îi declarase că nu mai voia să aibă nimic de-a face cu ea dacă îl refuza în această seară. Şi dacă vorbise serios, ce? Mai erau şi alţi bărbaţi. Dar acceptase. La urma urmelor, voia un bărbat experimentat, nu un căţeluş de buzunar, cum spusese Barbara.

Nu, nu făcea o greşeală.

Aruncă o ultimă privire în oglindă. Gata. Era din nou învăluită în alb.

Trăsura pe care el i-o trimisese aştepta deja la scară, încă de când o trimisese pe Adèle după smaralde. Sosise la timp.

Ceea ce însemna că ea întârziase cincisprezece

minute.

Perfect.

Părăsi camera şi coborî scările spre hol, unde o aştepta un valet spilcuit, să-i deschidă uşa.

Capitolul 5

Constantine Huxtable nu închiria vreuna dintre camerele pentru celibatari din St. James, zona unde erau toate cluburile de gentlemeni, cum făceau mulţi alţi domni când soseau singuri la Londra. Prefera să închirieze în fiecare an o casă într-o zonă suficient de respectabilă pentru statutul lui social, dar nu într-atât de luxoasă încât să-i deranjeze intimitatea.

Cel puţin aşa presupuse Hannah, când vizitiul îi întinse mâna şi o ajută să coboare pe trotuarul din faţa uşii, în timp ce ea privea strada, curioasă. Era încă lumină. Cina avea să fie servită relativ devreme.

Un servitor le deschise uşa. Hannah ridică marginile pelerinei şi ale rochiei sale, urcă pe scări şi trecu pe lângă el într-un hol larg, pătrat, cu podeaua în lespezi albe şi negre şi pereţii decoraţi cu peisaje în rame grele, poleite.

Constantine Huxtable o aştepta în mijlocul holului, ca de obicei îmbrăcat în negru şi cu un aer de-a dreptul diavolesc, într-adevăr. Îi făcu o plecăciune elegantă.

— Ducesă, bine-ai venit în casa mea!

— Sper că bucătarul tău s-a întrecut pe sine în această seară, îi spuse ea. N-am mai mâncat de la serata în aer liber şi sunt moartă de foame.

— Dacă nu se ridică la înălţimea aşteptărilor, va fi dat afară fără nicio referinţă mâine-dimineaţă, spuse el şi se apropie, să-i ia pelerina.

— Ce nemilos eşti, observă ea, rămânând pe loc, la câţiva paşi de uşă.

El strânse uşor din buze şi se apropie mai mult, să-i dea jos gluga şi să-i dezlege mantia de la gât. Îi scoase pelerina şi i-o dădu servitorului care aştepta în tăcere, dar nu-şi luă privirea de la ea. Ochii i se plimbau foarte ostentativ pe trupul ei, pe chip şi în ochii săi.

Nu zări nici măcar o scânteie de surpriză în privirea lui. Şi totuşi, ceva era, ca o adiere de căldură. Fusese luat prin surprindere.

Hannah îşi dorea să-şi fi luat totuşi un evantai cu ea.

— Eşti desăvârşit de încântătoare în această seară, ducesă, îi spuse el, oferindu-i braţul.

O conduse într-o încăpere mică, pătrată şi cu un aer primitor. Draperiile grele ucideau şi ultimele urme ale luminii zilei. Singura sursă de lumină era focul care ardea în şemineu şi două lumânări lungi, în sfeşnice de cristal, aşezate pe o masă în mijlocul camerei. Masa era pusă pentru două persoane.

Hannah ghici că aceasta nu era sufrageria; alesese probabil un cadru mai intim.

El se îndreptă spre bufet, turnă două pahare de vin şi apoi trase de şnurul unui clopoţel. Îi oferi un pahar lui Hannah.

— Pe stomacul gol, domnule Huxtable? întrebă ea. Vrei să mă vezi dansând pe masă?

— Nu pe masă, ducesă, îi răspunse el, ciocnind paharul de al ei.

Ea sorbi din vin.

— Dar n-am nevoie de încurajări ca să dansez în altă parte, observă ea. Iroseşti vinul pe mine.

— Atunci sper că măcar îţi place gustul său, răspunse el.

Şi îi plăcea, fireşte.

Valetul intră, însoţit de un servitor, cu mâncarea. Se aşezară la masă. Hannah descoperi că bucătarul era excelent. Pentru o vreme, mâncară într-o tăcere rareori întreruptă.

— Povesteşte-mi despre casa ta, domnule Huxtable, îi ceru ea.

— Despre Warren Hall? întrebă el.

— Aceea *a fost* casa ta, replică ea. Acum e a contelui de Merton. Eşti în bune relaţii cu el?

Doar călăriseră împreună în parc.

— Da, excelente, confirmă el.

— Iar acum unde locuieşti?

El îi arătă o cameră cu mâna.

— Aici, explică el.

— Dar nu pentru tot anul, insistă ea. Unde locuieşti când nu eşti la Londra?

— Am o casă în Gloucestershire.

Ea îl fixă cu privirea, în timp ce bolurile cu supă le erau înlocuite de farfuriile cu peşte.

— N-ai de gând să-mi povesteşti, nu? Ce obositor eşti! Încă un secret de adăugat la colecţie, pe lângă cel despre motivul certei dintre tine şi ducele de Moreland. Şi deasupra misterului relaţiei tale excelente cu contele de Merton, care a pus mâna pe titlul ce ţi-ar fi aparţinut de drept.

El îşi aşeză tacâmurile pe farfurie, fără zgomot. O privi în ochi din partea cealaltă a mesei; ai lui păreau foarte negri.

— Ai fost dezinformată, ducesă, spuse el. Titlul n-ar fi fost niciodată al meu. Niciodată nu s-a pus problema măcar. A fost al tatălui meu, apoi al fraţilor mei mai mici şi acum îi aparţine vărului meu. Nu am motiv să le port pică nici unuia dintre ei. M-am iubit tatăl şi fratele. Mi-e drag Stephen. Sunt toţi familia mea, şi trebuie să ne iubim familia.

Ah, atinsese un punct sensibil. Vocea şi manierele lui erau perfect controlate, dar… poate prea reţinute?

— Cu excepţia ducelui de Moreland, spuse ea.

El continuă să o privească, neglijându-şi mâncarea.

Servitorii înlăturară farfuriile şi le aduseră un nou fel

de mâncare.

— Dar despre familia ta, ducesă, ce-mi poţi spune? întrebă el.

Ea ridică din umeri.

— Îl am pe duce, răspunse ea. Adică ducele de acum. E inofensiv şi cam pe atât de interesant pe cât sunt porumbul şi oile asupra cărora veghează întruna. Iar ducele, soţul meu, a avut un adevărat batalion de rubedenii, dar n-a fost apropiat de niciuna dintre ele.

— Dar familia ta? repetă el.

Ea îşi ridică paharul şi-l răsuci lent, admirând lumina lumânărilor cum se reflectă în cristal, apoi sorbi din vin.

— N-am, răspunse ea. Deci nu-i nimic de povestit. Niciun secret de ascuns sau de divulgat. Să-ţi povestesc despre casa mea din Kent – Copeland. Ducele mi-a cumpărat-o acum cinci ani. Când vorbea despre ea, îi zicea mereu „cutiuţa mea pitorească de la ţară”, dar nu-i nici cutiuţă, nici pitorească. E un conac, un palat chiar. Şi are un parc care se întinde în toate cele patru zări pornind de la el, o splendoare ţărănească, jumătate cultivat şi jumătate lăsat în sălbăticie. Este bine îngrijit în întregime, dar sunt păduri, şi păşuni, şi un lac, toate fiind lăsate în voia naturii. Nu sunt arbuşti ornamentali, sau straturi de flori, sau alei. Chiar e rustic. Dacă ar fi fost să nu facă rabat de la acurateţe, aşa i-ar fi zis ducele.

Tăie din friptura de vită, care arăta şi avea gustul unei culmi a perfecţiunii culinare.

— Poate cam multă natură pentru tine, ducesă? presupuse el.

— Mă tem că da, uneori, acceptă ea. Uneori mi se pare că ar trebui să mă impun în faţa ei, că ar trebui să fie totul aranjat frumos, ca grădinile unde am fost astă-seară.

— Şi totuşi?

Se oprise iar din mâncat şi o asculta cu atenţie.

— Şi totuşi, continuă ea, mărturisesc că-mi place aşa cum este. Uneori, natura trebuie îmblânzită, asta e calea

civilizaţiei. Dar oare ar trebui s-o forţăm spre nefiresc, doar de dragul frumuseţii? Ce este frumuseţea, până la urmă?

— Eh, asta e o întrebare care ne frământă de secole întregi, răspunse el.

— Ar trebui să vii să vezi cu ochii tăi, spuse ea, şi să-mi spui ce părere ai.

— Ar trebui să vin? răspunse el, uimit. Unde, în Kent?

— Am să organizez o mică petrecere acolo mai târziu, mai spre sfârşitul sezonului, când toţi se vor plictisi de şirul nesfârşit de baluri de aici, propuse ea. Te asigur că va fi un eveniment respectabil, chiar dacă, fireşte, vor fi aflat toţi probabil până atunci că suntem împreună. Oamenii ştiu mereu lucruri dintr-astea, chiar şi când nu sunt adevărate. Ceea ce nu va fi cazul nostru. Şi ai să-mi spui cum ţi se pare parcul.

— Iar tu ai să-mi urmezi sfatul? întrebă el.

— Probabil că nu, răspunse ea. Dar ţi-l voi asculta, oricum.

— Mă simt onorat, spuse el.

— Iar eu m-am săturat, anunţă ea. Transmite-i bucătarului complimentele mele, domnule Huxtable.

— Aşa voi face, spuse el. Va fi deosebit de uşurat să afle că nu va fi dat afară mâine-dimineaţă. Nu doreşti brânzeturi sau cafea? Sau poate ceai?

Nu dorea. Încercase să-şi distragă atenţia toată seara, făcând conversaţie. Şi încercase să se prefacă flămândă – şi aşa ar fi trebuit să fie, chiar nu mâncase de la petrecerea din grădină, când el îi umpluse un platou cu gustări de pe masa aşezată pe terasa superioară.

Îşi rezemă un cot de tăblia mesei, îşi sprijini bărbia în palmă şi-l aţinti cu privirea, încadrată de lumina lumânărilor.

— Poftesc doar desertul, domnule Huxtable, spuse ea, simţind un val de anticipaţie delicioasă cu gândul la ce visase încă din ultima jumătate a anului său de doliu, şi plănuise de la Crăciun încoace.

Anticipaţie, dar şi emoţie. Nu trebuia s-o lase pe aceasta, ultima, la iveală. N-ar fi părut că-i stă în fire.

Ce mult se bucura că-l alesese pe el. Ar fi fost dezamăgită dacă n-ar fi venit la Londra anul acesta. Nu chiar devastată, totuşi. Avea în minte şi alte alternative, perfect eligibile. Dar niciunul care să-i fie pe potrivă lui Constantine Huxtable.

Se gândea că ar putea fi un amant extraordinar. De fapt, era chiar sigură că aşa va fi.

Şi tocmai era pe punctul să afle dacă avea sau nu dreptate. El se ridicase, dând la o parte scaunul din calea sa, şi ocolea masa, întinzându-i mâna.

Constată că avea o mână fermă şi caldă, când şi-o depuse pe a ei în ea. Şi părea oarecum mai înalt şi mai vânjos atunci când ea se ridică în picioare. Parfumul lui, acelaşi pe care-l observase dăţile trecute, îi învăluia simţurile cu aroma sa.

— Să mergem atunci, spuse el, fără alte ocolişuri.

Ea îl privi printre gene.

— Sper ca nici acest bucătar să nu mă dezamăgească.

— Dacă face asta, ducesă, răspunse el, nu numai că-l dau afară mâine-dimineaţă, dar am să-l duc într-un loc pustiu şi-l împuşc.

— Ce măsuri drastice, observă ea. Şi ce risipă de frumuseţe grecească ar fi. Dar nu vor fi necesare, nu mă îndoiesc. Nu mă va dezamăgi; nu-i voi permite asta.

El o luă de braţ şi ieşiră împreună din cameră.

*

Limbajul nu este uneori suficient de cuprinzător pentru toate gândurile cuiva, realizase Constantine de-a lungul serii. Ce cuvinte puteau oare descrie ceva mai frumos decât frumosul şi mai perfect decât perfecţiunea?

Chiar şi când nu fusese neapărat atras de ea, o

considerase pe ducesa de Dunbarton o femeie de o frumuseţe perfectă.

Iar în această seară, ea depăşea până şi aceste superlative.

Nu-şi amintea s-o fi văzut vreodată în altă culoare în afară de alb. Mereu apreciase isteţimea ideii de a-şi face acea culoare o semnătură a stilului propriu. Dar fireşte, această abatere de la normă era la fel de iscusită şi de uimitoare.

Arăta… ei bine, arăta într-un fel descris de acele cuvinte care nu existau. Ameţitor era poate singurul cuvânt care se potrivea, abia pe departe.

La cât de atent fusese la ce mâncau, bucătarul le-ar fi putut servi piele tăbăcită şi pietriş. Şi pe tot parcursul mesei, trebuise să se concentreze să nu cumva să se holbeze prea ostentativ la ea.

Culoarea rochiei şi a bijuteriilor o transformaseră dintr-o regină a gheţurilor într-un fel de zeiţă a fertilităţii. Iar părul ei, pe care fiecare membru al protipendadei visa probabil să-l vadă despletit pe umerii săi, i se rostogolea în bucle năvalnice pe spate, îmbrăţişându-i în acelaşi timp conturul capului într-o strălucire fină.

Decolteul rochiei nu lăsa prea mult loc imaginaţiei, şi totuşi era ispititor. Doar puţin mai jos dacă ar fi fost…

În acea după-amiază din Hyde Park, Monty spusese despre ea că e primejdioasă. Era mai primejdioasă decât mitologicele sirene.

Iar conversaţia pe care ea o conducea nu conţinea aproape deloc acele aluzii care le caracterizase în trecut schimburile de replici. Într-adevăr, când discutaseră despre casa ei din Kent, păruse să discute cu… căldură. De parcă i-ar fi plăcut locul acela cu adevărat.

Era foarte, foarte isteaţă. Avea să-i fie necesară multă prudenţă, se gândi el în timp ce o conducea în tăcere sus pe scări, către dormitorul său. Deşi nu ştia încă prea bine la ce anume să fie atent. La urma urmei, aveau să fie amanţi.

Şi aşa urmau probabil să rămână, pe toată durata sezonului.

Nimic mai mult, desigur. Iar dacă ea avea să decidă să pună capăt legăturii mai devreme, urma să fie alegerea ei. El n-avea să-şi simtă inima rănită, nu-i aşa?

În colţul camerei sale, pe un cufăr scund, ardea un singur sfeşnic cu lumânări. Cuverturile de pe pat fuseseră puse deoparte, draperiile trase, iar lângă pat aşteptau o carafă cu vin şi nişte pahare. Totul era pregătit.

Închise uşa în urma lor.

Ducesa de Dunbarton oftă perceptibil, în timp ce-şi strecură braţul dintr-al lui şi se întoarse spre el. Sunase aproape aidoma unei pisici mulţumite, care toarce.

— Nimic nu se compară cu plăcerea anticipării momentului, nu-i aşa? spuse ea. Mi-a fremătat prin sânge întreaga după-amiază, trebuie să recunosc. Nu regret deloc că am decis să-mi anulez întâlnirea cealaltă şi să vin aici în schimb.

Îl atinse uşor pe bărbie cu un deget şi-l mângâie uşor, cu privirea urmărind linia trasată.

— Nici mie, admise el.

— Sper că vei savura fiecare moment. Am încredere că nu eşti un bărbat dintr-aceia care simt nevoia să-şi demonstreze bărbăţia prin viteza cu care aleargă în cursă.

Ea îi căută privirea, dar fără să-şi ridice capul.

— Ah, ducesă, răspunse el, ba da, am de gând să străbat o cursă. Un maraton, mai precis. Cunoşti istoria grecilor?

— Mulţi kilometri? răspunse ea. Multe ore? Rezistenţă aproape supraomenească?

— Văd că ştii, răspunse el.

Mâinile ei alunecară pe umerii lui.

— Atunci, domnule Huxtable, mai bine n-ai mai pierde energie cu vorbitul. Ar fi bine să-ţi începi maratonul, fără alte amânări.

Iar superbii ei ochi albaştri priviră galeş, visător, într-

ai lui.

El îşi lăsă capul în jos şi o sărută.

Îi cuprinsese cu mâinile talia îngustă, în timp ce ea îi îmbrăţişă grumazul şi îi răspunse la sărut, lipindu-şi buzele de ale lui.

Era fierbinte şi foarte excitată, în ciuda avertismentului ei clar de a nu uita de importanţa preludiului.

Nu se aşteptase de la ea să fie pasională, şi poate avea să se dovedească a fi corectă presupunerea lui, odată aflaţi în plin act. Poate avea să fie acea iubită priceputǎ, experimentată, senzuală, stăpână pe sine, aşa cum o crezuse. Şi poate era suficient de şireată şi de încrezătoare încât să adauge şi pasiune acestor calităţi.

Îi plăcea pasiunea, deşi rareori primea aşa ceva din partea amantelor sale, realiză el. Pasiunea implica sentimente, emoţie, un oarecare grad de risc. Majoritatea femeilor cu care se culcase căutau mai degrabă companie şi partide viguroase de sex. Ceea ce îi convenea, de asemenea. Mai degrabă fără, decât cu un preaplin de pasiune greşit orientată. Pasiunea putea duce la o ataşare emoţională nedorită. Nu-şi dorea să se ataşeze nicio femeie de el în acel fel. Niciodată nu voise să rănească vreo femeie.

Dar gândurile chibzuite îi zburau din minte. Hannah îşi lipise sânii de pieptul lui, îl apăsa cu pântecele şi cu coapsele, iar gura ei i-o frământa, deschisă, pe a lui.

Simţi o dorinţă intensă, arzătoare.

În sfârşit!

Trecuseră atâtea luni de când nu mai avusese o femeie. Nici nu realizase până acum cât de flămând era.

Îi prinse faţa în palme, ţinând-o aproape de a lui. Apoi îşi strecură mâinile pe după gâtul ei, unde clema bătută în nestemate îi ţinea părul prins. Îl desfăcu şi-l lăsă să cadă pe covor. Îi luă pletele în mâini, să le aranjeze din nou. Fără alt imbold, părul ei se desfăcu pe spate şi peste umeri, într-un

nor strălucitor de bucle moi.

El respiră puternic, aproape suspinând.

Părea cu zece ani mai tânără. Părea… inocentă. Cu acei ochi galeşi care erau atât de albaştri, chiar şi în lumina palidă a lumânărilor. O sirenă inocentă – ce oximoron incitant.

— Nu pot să fac la fel, spuse ea, deşi unii spun că ai părul puţin prea lung faţă de cum se poartă acum. Să nu cumva să te tunzi, însă. Îţi interzic.

— Voi fi sclavul tău amoros şi veşnic supus, deci? întrebă el, aplecându-se s-o sărute în spatele urechii şi îndepărtându-i şuviţele de păr cu un deget.

Trecu cu limba peste pielea delicată şi simţi cu satisfacţie cum ea îi răspunde cu un fior slab.

— Deloc, răspunse ea, dar îmi vei face pe plac deoarece astfel îţi vei face ţie pe plac. Cum n-am ce clemă să-ţi scot din păr, am să-ţi dau haina jos.

Ceea ce nu era o treabă uşoară. Valetul său se chinuia niţel să-l bage în ea, din moment ce moda dicta că haina trebuia să stea strânsă pe trup ca o a doua piele.

Dar degetele ei fluturară cu pricepere peste pieptul lui, peste umeri şi de-a lungul braţelor sale, iar haina urmă supusă cărarea trasată de mâinile ei şi în curând căzu pe podea.

Nu era prima dată când făcea asta, se gândi el.

Ea îi privi cămaşa şi lavaliera, iar apoi mâinile i se îndreptară spre aceasta din urmă şi o dezlegară cu dibăcie. Îi desfăcu nasturii de la gât şi-i deschise cămaşa.

Constantine o privi cât de pătrunsă era de ceea ce făcea, cu buzele uşor întredeschise.

Nu era nicio grabă. Absolut niciuna. Aveau toată noaptea la dispoziţie şi nu primea vreun premiu dacă se culca de mai multe ori cu ea. Poate o dată avea să fie suficient pentru prima noapte.

— Arăţi magnific doar în cămaşă, constată ea. Masculin şi viril. Dă-ţi-o jos.

Deci n-avea de gând să i-o dea ea jos?

O privi în timp ce-şi scotea cămaşa de la brâu, desfăcea butonii de la mâneci, apoi îşi scoase veşmântul peste cap. Ea îl privi în tot acest timp, apoi ochii i se plimbară peste umerii lui, peste braţe, piept şi până la brâul pantalonilor. Îi atinse pieptul cu vârfurile degetelor.

El îi îndepărtă blând mâinile, îi trase spre umeri rochia de mătase, iar apoi îşi strecură degetele mari în decolteul ei. Apoi trase cu degetele spre el, coborându-i astfel corsajul sub sâni – ceva ce-şi dorise să facă în fiecare clipă la cină.

Nu avea sânii foarte mari. Dar erau fermi, aveau o formă frumoasă şi erau ridicaţi – ajutaţi şi de balenele corsetului, ce-i drept – şi i se potriveau, calzi şi mătăsoşi, în căuşul palmei. Avea pielea albă, aproape translucidă în contrast cu a lui. Avea sfârcurile rozalii şi împietrite de dorinţă sexuală. Îşi aplecă uşor capul şi prinse unul în gură. Îşi trecu apoi limba peste vârful lui.

O simţi mai mult decât auzi cum trage aer adânc în piept. Îşi îndreptă atunci gura spre celălalt sân.

— Mmm…

Scosese un sunet moale de mulţumire şi îşi trecu mâinile prin părul lui, ridicându-i capul. Îşi dădu şi ea capul pe spate, cu şuvoiul de plete unduindu-i-se pe spate, cu ochii închişi, şi se lipi cu sânii de pieptul lui, apropiindu-şi apoi tot trupul de el. Îşi apropie capul de al lui, deschizându-şi buzele când gura i-o atinse pe a lui.

El o îmbrăţişa, o trase şi mai aproape şi se abandonă pentru multă vreme unui sărut în care limbile dansară împreună, mângâietor, braţele îşi înteţiră strânsoarea, iar respiraţiile li se întretăiară.

Apoi braţele ei înaintară mai jos pe spatele lui, cu degetele săpându-i puternic în carne. Ajunseră la pantaloni şi-i cuprinseră fundul.

— Dă-ţi ăştia jos, îi şopti ea fără să-şi desprindă gura din sărut, trăgând cu degetele de ţesătura pantalonilor.

Şi iarăşi – n-avea de gând să-i dea ea jos? Dar deja se dovedise a fi o amantă plină de neprevăzut. Îl privi cum îşi scoate pantofii, ciorapii, pantalonii şi Lenjeria. Până când termină, îşi ţinu rochia strânsă la piept. Apoi o lăsă să cadă la pământ şi rămase în faţa lui în corset, ciorapi de mătase şi pantofi.

Ar fi posedat-o chiar acolo, pe loc, dacă n-ar fi avut ceva înţelegere faţă de cât de inconfortabil trebuie să fie corsetul pentru o femeie – şi dacă nu i-ar fi promis un maraton. Îi desfăcu şireturile, şi corsetul se alătură rochiei de satin de pe podea.

Ciudată mai era şi moda asta. Probabil fără corset s-ar fi simţit dezbrăcată, dar n-avea nevoie de aşa ceva. Era suplă, cu forme frumos conturate şi muşchi fermi. Avea sânii tari şi tineri. Picioarele îi erau lungi şi zvelte. Uneori părea mică de statură, dar era doar o iluzie.

Ea se aşeză pe pat cu braţele încrucişate şi ridică un picior spre el, cu vârful întins. El îi scoase mai întâi un ciorap, apoi pe celălalt când ea îi întinse piciorul.

Constantine se aplecă peste ea, lipind-o cu spatele de saltea, şi o sărută pasional, acoperindu-i sânii cu mâinile.

Se aplecă între picioarele ei desfăcute. Braţele ei rămăseseră întinse.

— Cât durează un maraton? întrebă ea, când, după o vreme, el îşi înălţă capul şi văzu că se îmbujorase.

— Toată noaptea, dacă trebuie, răspunse el. Fireşte, se poate şi trişa puţin, mai sunt şi scurtături dacă vrem să ajungem la linia de sosire mai rapid şi nu la capătul unei nopţi întregi.

— Sunt de acord să trişăm, dacă nu ne vede nimeni, spuse ea, plimbându-şi degetele peste umerii lui.

— Prea bine atunci, acceptă el.

Era foarte uşurat, de fapt. Era deja atât de excitat încât devenise dureros.

O ridică şi-şi strecură mâinile sub ea, aşezând-o de tot în pat, şi o întoarse să stea de-a lungul acestuia. Trase

cuverturile de pe pat şi se lăsă pe-o parte, într-un cot.

Ea rămăsese cu palmele lipite de saltea.

Îi cuprinse bărbia cu o mână şi o sărută, în timp ce mâinile-i alunecau mai jos între sânii ei, pe pântecele ei neted, peste relieful pubisului şi între picioare. Era umedă şi caldă. Îşi găsi calea de intrare şi împinse puţin două degete înăuntru.

— Mmm…

Din nou, acelaşi sunet, ca un tors de pisică.

Se rostogoli deasupra ei, îi desfăcu picioarele cu ale lui, îşi strecură mâinile sub ea, ţinând-o ferm, şi se împinse înăuntru, pe toată lungimea membrului său.

Îl izbiră ca un şoc căldura, umezeala, muşchii strânşi, senzaţia de miez dulce femeiesc.

Îşi impuse să-şi controleze respiraţia şi reacţiile trupeşti. Venise în sfârşit şi clipa celei mai dulci desfătări, şi nu voia s-o grăbească deloc, cu toate încurajările ei şi cu toate că abia reuşea să se abţină. Rămase nemişcat şi observă că trupul ei se relaxa treptat din încătuşarea unei tensiuni aproape rigide. O aşteptă.

Ducesa de Dunbarton. Hannah.

Şi-o aminti brusc aşa cum o văzuse în acea după-amiază în parc, atunci când se plimbase cu Stephen şi Monty.

Braţele ei i se încolăceau moi pe mijloc. Picioarele i se ridicaseră unul câte unul, încolăcindu-se cu ale lui. Radia căldură.

Înălţă capul şi îi privi chipul. Ochii îi erau ascunşi în întuneric. Îşi muşca buza de jos.

— Mă apropii de linia de sosire, murmură el, deşi mai am ceva până acolo.

Ea n-avea nimic să-i răspundă. Închise ochii şi o simţi cum se agaţă strâns de el.

Se retrase din ea, îi auzi murmurul nearticulat de protest, şi intră înapoi puternic, adânc. Şi repetă mişcarea până când ritmul acesteia se potrivi cu bătăile inimii sale şi

întreaga lui fiinţă păru că se contopeşte cu acel miez umed şi fierbinte.

Era minunată.

Contopirea lor era minunată.

Dar plăcerea sexului nu putea fi savurată fără să acorde atenţie celei care i-o oferea. Iar ea fusese iscusită până la capăt. În locul mişcărilor experte la care se aşteptase el – şi pe care crezuse că şi le dorise – rămăsese întinsă, receptivă şi aproape pasivă.

În timpul preludiului, se pregătise să reziste pentru mult timp, dar ea îl scutise – deşi lui i-ar fi făcut plăcere fiecare moment chiar dacă nu i-ar fi fost îngăduit să se grăbească. Îşi canalizase energia şi controlul în plăcerea actului sexual în sine, în a face dragoste cu această femeie, care avea să-i fie amantă pentru următoarele luni.

Se mişcase îndelung, cu putere în adâncul ei, până când gândurile îşi pierduseră conturul şi rămăseseră doar plăcerea pulsatilă, aproape dureroasă, a mişcărilor lui şi receptivitatea femeii care-l primise înlăuntrul ei.

Receptivitatea lui Hannah.

Era fierbinte şi alunecoasă, umezită de sevele sexuLui. Respira greu.

Iar apoi dispăru şi cea din urmă rezistenţă în faţa plăcerii, şi durerea dorinţei fizice îl copleşi. Îi cuprinse iar talia cu mâinile şi o susţinu în timp ce se afunda în ea din ce în ce mai rapid şi mai puternic, iar apoi împinse adânc, se opri, agăţat în timp şi… termină. Se eliberase în ea.

Simţi cum toată tensiunea acumulată în trup se topeşte, relaxându-se treptat deasupra ei. Capul ei era întors pe umărul lui, cu chipul ferit de el. Îl ţinea strâns cu braţele şi picioarele împletite de-a lungul corpului său, şi o simţi şi pe ea cum se linişteşte treptat, odată cu el.

Se desprinse din strânsoarea ei, iar aerul rece îi mângâie trupul umed. Se întinse şi trase cuverturile peste ei. Apoi se întoarse s-o privească. Părul îi devenise o aglomerare jilavă de bucle rebele. Ochii îi străluceau din

nou, albaştri, în lumina lumânării, căutându-i pe-ai lui.

— Am avut dreptate în privinţa ta, îi spuse ea.

— E de bine sau de rău?

— Ba nu, să fiu sinceră, n-am avut dreptate. Eşti mult peste aşteptările mele, domnule Huxtable.

— Constantine, răspunse el. Şi majoritatea cunoscuţilor îmi spun Con.

— Eu am să-ţi spun mereu Constantine. De ce să scurtezi un nume încântător? Şi ai luat examenul cu nota zece. Vei primi rolul pentru o perioadă mai îndelungată.

Îndelungată?

— Până când vine vara, mai precis, adăugă ea. Până când plec acasă, în Kent, iar tu te duci unde locuieşti, acolo în Gloucestershire.

— Dar de unde ştii că ai trecut şi tu audiţia? întrebă el.

Ea ridică din sprâncene.

— Ei, haide, Constantine, nu fi ridicol!

Şi, dintr-odată, el realiză că nu ştia sigur dacă şi ea avusese orgasm sau nu. Sigur nu avusese înaintea lui sau după.

Terminase? Ajunsese la climax?

Şi dacă nu terminase, ce însemna asta? Că nu reuşise să o mulţumească? Dar din vorbele ei reieşea contrariul. Atunci poate pentru ea chiar şi sexul era o unealtă de control, un instrument al puterii? Ah, dar şi ceva plăcere. Evident îi şi plăcuse.

— Am să te mai testez mai târziu, îi spuse el. Pentru moment, ducesă, m-ai sleit de puteri şi trebuie să mi le recapăt.

— Hannah, răspunse ea. Mă cheamă Hannah.

— Da, ştiu, răspunse el, lăsându-se pe spate şi acoperindu-şi ochii cu dosul palmei. Ştiu, ducesă.

Nu voia s-o lase să se apropie prea mult de el. Un gând absurd, în asemenea circumstanţe.

Nu avea să se implice emoţional.

Iar ea nu avea să-l poată controla.

Aşa ceva nu avea să se întâmple.

Chiar era epuizat, dar într-un mod plăcut. Se întinse sub aşternuturi. Îi simţea trupul lângă al lui, emanând căldură. Îi simţea aroma – un amestec de parfum scump şi piele asudată. Un miros plăcut, erotic.

Alunecă în somn.

Se trezi fără să ştie cât timp aţipise, singur în pat, cu draperiile trase de la fereastră. Ducesa de Dunbarton, îmbrăcată doar în cămaşa lui albă şi părul ei blond argintiu stătea pe marginea pervazului, cu picioarele ghemuite sub ea, braţele încrucişate, privind în zare.

Din fericire – chiar un mare noroc – toate lumânările arseseră până la capăt şi se stinseseră. Altfel, chiar şi cu cămaşa lui pe ea, ar fi fost o privelişte surprinzătoare pentru vreun trecător care şi-ar fi aruncat ochii spre geam.

Dacă lumânările arseseră până la capăt însemna că dormise aproape toată noaptea. Dar aruncând un ochi în colţul camerei, văzu că mai aveau destul de multă ceară. Atunci poate avusese ea buna inspiraţie să le stingă, înainte să se ducă la fereastră.

— Vezi ceva interesant? întrebă el, trecându-şi mâna sub cap.

Ea se întoarse să-l privească.

— Nu, nimic. Nici afară, nici aici.

Mda. Ar fi trebuit să se aştepte la replica asta.

Capitolul 6

Noaptea era pustie, observă Hannah, trăgând draperiile să privească afară. Nu se vedeau nici trăsuri, nici oameni, nici lumini la ferestrele casei de vizavi, cu excepţia uneia care pâlpâia la vreo şase case mai încolo. Înainte să privească pe geam, stinsese lumânările.

Apropie draperiile şi stătu câteva clipe în picioare la capătul patului. Constantine dormea dus, cu un braţ acoperindu-i ochii. Respira adânc şi regulat. Un genunchi îi era ridicat, conturând o moviliţă sub aşternuturi. Ea putea să-l distingă limpede chiar şi în întuneric.

Se întrebă dacă bărbatul din pat avea să doarmă tot restul nopţii şi surâse uşor. Îi spusese că-l sleise de puteri, şi nu era surprinsă. Chiar fusese ca un maraton.

Îşi simţea trupul încă dureros de frământările nopţii. Nu era chiar un sentiment neplăcut.

Se zgribuli în răcoarea nopţii şi îşi căută din priviri rochia. O zări, mototolită pe podea sub corset, groaznic de şifonată, probabil. Zări şi conturul alb al cămăşii lui. O ridică şi o adulmecă, pentru o clipă. Mirosea a el şi a parfumul lui.

Trase cămaşa pe ea, îşi strecură braţele în mâneci şi şi-o lipi de trup. Ce mare era! Îi plăcea statura lui impozantă.

Se gândi să se bage înapoi în pat lângă el, sub aşternuturi, şi să se ghemuiască acolo, încălzindu-se cu trupul lui. Dar nu voia să doarmă cu el. În somn, pierdeai oarecum controlul. N-avea de unde să ştie ce ar fi putut spune în somn sau abia trezită, înainte să se dezmeticească. Sau cum s-ar fi simţit, în orele acelea vulnerabile de somn.

Reveni la geam, îndepărtă puţin draperiile şi examină din priviri pervazul. Nu era foarte lat, dar se putea sta pe el. Trase din nou perdelele şi se aşeză, trăgându-şi sus picioarele, strângându-se cu braţele pentru un plus de căldură. Îşi rezemă tâmpla de geam.

Era tăcere, întuneric şi pace.

Îl auzea cum respiră adânc, în somn. Bizar, dar era un sunet liniştitor. Dădea de veste că o altă făptură umană îi era pe-aproape.

Nu-i părea rău. Niciodată nu-i părea rău de faptele ei, exceptând acele momente rare în care acţiona din impuls. Toată viaţa ei era planificată şi bine controlată – aşa cum îi

şi plăcea să fie.

„Singurul lucru pe care nu-l poţi nici planifica, nici ţine sub control, dulcea mea dragoste”, îi spusese odinioară ducele, „este însăşi iubirea. Când o găseşti, ţine-te strâns de ea. Dar numai dacă este cu adevărat dragostea vieţii tale, unică şi adevărată. Niciodată nu face asta dacă este orice altceva mai puţin de-atât, pentru că viaţa te va consuma ca pe o pradă”.

„Dar cum voi şti?” îl întrebase ea.

„Vei şti”, îi răspunsese el, refuzând să mai dea şi alt răspuns.

Uneori, se temea că n-avea să afle niciodată ce-i iubirea. Nu acel fel de dragoste, în orice caz. Nu acel fel care să o absoarbă în întregime, despre care îi vorbise din experienţă proprie ducele. În mod clar, nu toţi oamenii se bucurau de aşa ceva. Poate chiar prea puţini dintre ei. Poate nici ei n-avea să i se întâmple vreodată.

Îl iubise. Un tremur îi trecu prin corp, şi se cuprinse mai strâns cu braţele. Uneori se gândea că nu iubise pe nimeni altcineva în afară de el. Dar nu era adevărat, dragostea era de mai multe feluri; o iubea şi pe Barbara.

Nu, nu regreta nimic din noaptea aceasta.

Şi nici nu se simţea vinovată. Nu exista niciun motiv pentru care să nu se fi aflat aici, alături de iubitul ei, în acest dormitor, şi să nu fi avut relaţii conjugale cu el. Doar că nu fuseseră conjugale, nu? Uneori se surprindea cu propriul vocabular, atât de puritan. Ar fi trebuit să facă ceva şi în această privinţă. Era liberă, fără obligaţii, ca şi el. Puteau să aibă orice fel de relaţii, ori de câte ori doreau, fără să se simtă vinovaţi.

Ar fi trebuit să observe că el nu mai respira atât de adânc. Glasul lui o luă prin surprindere.

— Vezi ceva interesant pe-acolo? o întrebă el.

Ea se întoarse să-l privească, dar ochii i se obişnuiseră cu zorii ceţoşi de afară şi tot ce putea zări pentru moment era o siluetă întunecată.

— Nu, nimic. Nici afară, nici aici.

— Ducesă, te plângi cumva că am irosit atâta vlagă încât a trebuit să dorm?

— Iar tu, Constantine, vânezi cumva vreun alt compliment? îi replică ea. Cred că ţi-am spus deja că mi-ai depăşit cu mult aşteptările.

El aruncă la o parte aşternuturile şi se dădu jos din pat. Scotoci prin grămada de haine de pe jos şi-şi trase pe el lenjeria şi pantalonii. Se întoarse cu spatele la Hannah, şi ea auzi un zăngănit de pahare. Se apropie de ea, cu două pahare cu vin în mâini. Îi oferi unul şi se sprijini cu un umăr de tocul ferestrei, încă dezbrăcat până la brâu. Era înalt, zvelt şi viril.

Şi toate trei erau însuşiri pe care Hannah le admira făţiş şi aprobator, în timp ce sorbea din pahar. Nici dacă ar fi încercat n-ar fi putut găsi un specimen bărbătesc mai desăvârşit. Era chiar mai impresionant pe jumătate dezbrăcat, sau gol puşcă. Iar în cazul multor oameni, hainele ascundeau o multitudine de imperfecţiuni.

Iar el îi depăşise aşteptările.

Şi deşi îşi simţea încă îndurerate zonele intime, simţi cum încep să-i pulseze doar când îşi reaminti cât de mare, puternic şi foarte satisfăcător fusese.

El îşi trecu un picior peste altul, într-o manieră neglijentă, şi-şi goli paharul de vin, apoi îl aşeză pe marginea geamului şi îşi încrucişă braţele peste piept.

— Eşti înspăimântător de frumoasă, spuse el.

— Înspăimântător? întrebă ea, văzându-l cum ridică din sprâncene. Te înspăimânt, deci? adăugă ea şi mai sorbi din vin. Oamenii spun deseori despre tine că eşti dracul gol. E destul de uimitor pentru mine, mai degrabă, să ştiu că am străbătut jumătate de maraton alături de diavolul în persoană.

— Şi ai mai şi supravieţuit, observă el.

— Ah, dar eu supravieţuiesc întotdeauna, îl asigură ea. Şi ador sentimentul de spaimă – pentru că niciodată nu

sunt înspăimântată, înţelegi?

— Da, răspunse el, te cred.

Privirã afară pe geam, în stradă, în timp ce ea îşi termina vinul. Apoi, el îi luă paharul gol şi-l aşeză lângă al lui.

— Contele era singurul tău frate? întrebă ea.

— Singurul care a supravieţuit, răspunse el. Doar cel mai mic şi cel mai mare dintre ei au supravieţuit copilăriei. Iar apoi Jon a murit când avea şaisprezece ani.

— Cum? insistă ea.

— Probabil ar fi trebuit să moară chiar cu cinci-şase ani mai devreme, explică Constantine, cel puţin aşa spuneau medicii. Mereu a fost diferit de ceilalţi, ca trăsături fizice, adică. Tata spunea că-i imbecil. Ca majoritatea celorlalţi. Dar nu era. Ce-i drept, era greu de cap, dar în niciun caz prost. Chiar din contră. Şi era iubitor.

Hannah rămăsese nemişcată, strângându-şi cămaşa pe trup. El privea în gol pe fereastră, de parcă ar fi uitat pe moment de prezenţa ei.

— De fapt, nu iubitor, adăugă el, deşi era şi asta, ci era mai mult de atât – era iubirea întruchipată. O iubire liberă de orice limite, necondiţionată, nemăsurată. Iar apoi a murit. Am avut parte de el încă patru ani peste sorocul hărăzit de medici.

Hannah bănui că poate ceasul târziu din noapte şi întunericul care îi învăluia îl făcuseră atât de deschis spre destăinuiri. Şi poate faptul că era abia trezit din somn şi nu se învăluise încă în armura care îi apăra şi ascundea de obicei sufletul. Deci avusese dreptate să nu se lase şi ea pradă somnului.

— L-ai iubit mult, şopti ea.

El îşi aţinti ochii foarte întunecaţi asupra ei.

— Dar l-am şi urât, spuse el. Avea tot ce mi s-ar fi cuvenit mie.

— Mai puţin sănătatea.

— Mai puţin asta, căzu el de acord. Şi nici

înţelepciune. Mă iubea până şi pe mine. Mai ales pe mine.

Hannah se scutură din nou, străbătută de un fior, iar el se aplecă, îi cuprinse braţele şi o ridică de pe pervaz de parcă ar fi fost un fulg. O îmbrăţişă strâns de îndată ce picioarele ei atinseră podeaua, strângând-o la piept parcă s-o zdrobească, iar gura lui i-o apăsă pe-a ei neîndurătoare, lacomă, deschisă.

Tresărind pentru o clipă, Hannah cugetă că orice încercare de a se opune ar fi fost inutilă, şi poate n-avea rost să stârnească o luptă pe care oricum n-o putea câştiga. Nu că nu s-ar fi opus, fireşte, dacă chiar nu şi-ar fi dorit asta, dar…

Era mai bine să-şi suprime gândurile şi să se delecteze cu simţurile. Îşi dorea cu adevărat cele ce i se petreceau. Şi şi-l dorea şi pe el.

Se apropie până când picioarele ei goale le atinseră pe-ale lui, îşi încolăci braţele în jurul lui şi-i răspunse cu săruturi la fel de înfocate. Erau diferite aceste sărutări de acum; altfel decât joaca de mai devreme, de dinainte să se culce în patul lui. Acestea păreau mai… reale. Mai crude.

Gândurile i se estompară treptat.

Iar apoi cămaşa lui îi zbură peste cap şi restul de veşminte li se mototoliră la picioare şi iarăşi se aflau pe pat, cu trupurile împletindu-se unul cu celălalt, rostogolindu-se unul peste celălalt, plimbându-şi buzele şi mâinile peste tot, implântându-şi dinţii în carnea celuilalt şi da, acesta nu mai era un joc.

Era pasiune pură. Iar ea i se lăsase pradă în totalitate.

Era…

Hannah se gândi dintr-odată că ar trebui să-l oprească. Ar trebui să spună nu, iar el s-ar opri. Era sigură de asta şi nu se temea câtuşi de puţin. Nici nu avea de ce. El îi era amant; doar îl alesese pentru asta. Dar…

Era deja deasupra ei, îi desfăcuse picioarele, iar ea voise să-i spună nu, dar o clipă sau două prea târziu. De fapt, nu-i mai spusese deloc.

El o pătrunse.

Resimţi momentul penetrării ca pe-un pumnal care sfâşie o rană în carne vie. Icni de durere, tot trupul i se încordă apoi încercă să se relaxeze şi…

Şi nu mai era acolo.

Nu mai era în ea, mai precis. Era încă pe pat, alături de ea, proptit într-un cot, îi putea ghici conturul trupului în umbră. Bine că stinsese lumânările. Deşi întunericul nu-i era suficientă pavăză în faţa privirii lui.

— Ce-i? întrebă el.

Ea ridică mâna şi-şi plimbă alene arătătorul pe pieptul lui.

— Păi ce-i? răspunse ea.

— Te-a durut? insistă el.

— Era timpul să ne oprim, se eschivă ea. O dată pe noapte e de-ajuns, Constantine. Trebuie să plec acasă. Doar nu te aştepţi să-mi petrec toată noaptea cu tine, acum că suntem amanţi. Ar fi plictisitor.

— Doar nu erai fecioară?

Întrebarea fusese aruncată în glumă, fireşte. Dar ezită puţin înainte să răspundă, şi când răspunse păru să se schimbe la chip, deşi parţial ascunsă de întuneric.

— Ai fost virgină?

De această dată nu mai glumea. De fapt, nici nu mai era o întrebare.

Avea treizeci de ani. Nu fusese nicio piedică între ei. Nu sângerase. Dar fusese fecioară, din toate punctele de vedere care contau.

— Dar e vreo lege care interzice virginitatea? întrebă ea. Nu am ales să am un amant până acum, Constantine dar acum te-am ales pe tine. Am crezut că vei fi mai bun decât alţii şi ai fost. Nu că aş avea termen de comparaţie ce-i drept, dar ar fi prostesc să cred că eşti mediocru.

— Ai fost măritată timp de zece ani, îi reaminti el.

— Da, cu un domn bătrân care nu mai manifesta interes faţă de acel aspect al relaţiei noastre conjugale.

Ceea ce a fost cu atât mai bine, deoarece nici eu n-am fost interesată. Am avut alte motive în minte când m-am căsătorit cu el.

— Ai devenit ducesă, răspunse el, observând singurul motiv rămas plauzibil, şi încă una bogată.

— M-am lăfăit în bani, căzu ea de acord. Şi mă îndoiesc că mă voi bucura de acel titlu de ducesă moştenitoare, din moment ce ducele de acum n-are niciun gând de căsătorie. Are deja o amantă şi zece copii, de la optsprezece la doi ani, doar că a cules-o dintr-un bordel şi, fireşte, nu se va însura cu ea.

— Nu-s nişte informaţii prea demne de a fi reţinute de mintea unei doamne, observă el.

— Din fericire, răspunse ea, ducele meu nu s-a cenzurat niciodată faţă de mine când a avut ocazia să-mi povestească ceva interesant. Era la curent cu cele mai desfrânate bârfe şi venea acasă să mi le împărtăşească.

— Deci n-ai avut relaţii conjugale, ducesă, conchise el. Dar acea faimoasă armată de amanţi pe care i-ai avut în timpul căsătoriei? Cel puţin aşa umblă vorba.

— Pleci prea mult urechea la bârfe, răspunse ea. De fapt, urechea o plecăm cu toţii, dar tu ai crezut prea multe. Chiar crezi că mi-aş fi încălcat jurămintele de fidelitate faţă de soţul meu?

— Chiar şi atunci când soţul nu te putea satisface? insistă el.

— Constantine, acum îmi pot permite să fiu o văduvă iubăreaţă, răspunse ea. Chiar intenţionez să-mi petrec restul primăverii cu tine în cel mai carnal chip cu putinţă, deşi nu în această seară. Poate voi fi o văduvă iubăreaţă, dar n-am fost o soţie desfrânată. Şi nu pentru că am fost forţată să rămân fidelă, dacă-ţi trece cumva aşa gând oribil prin minte. Ar fi îngrozitor, crede-mă. Ducele meu era orice, dar nu un tiran – cel puţin nu faţă de mine. A fost alegerea mea să-i fiu credincioasă, aşa cum tu eşti acum alegerea mea. Îmi ţin în mâini frâiele propriei vieţi.

El o privi în tăcere preţ de câteva clipe, şi ei îi trecu pentru prima dată prin minte că probabil trebuie să fi avut o stăpânire de sine imensă să se retragă din ea, deşi era complet excitat, iar apoi să stea liniştit alături de ea şi să discute. Dacă ar fi spus nu la timpul potrivit, s-ar fi oprit mai devreme şi această discuţie n-ar mai fi avut loc. Era o lecţie despre ezitare pe care Hannah şi-o însuşise.

Dar nu conta. Nu se schimbase nimic, nu pentru ea, cel puţin. Poate pentru el, dacă crezuse că se alege cu o amantă experimentată.

— Ei bine, spuse el într-un sfârşit, pe un ton scăzut, trandafirul şi-a mai pierdut o petală de mister. Mai ascunzi multe secrete, mă întreb?

Nu se aştepta la vreun răspuns şi nici nu primi vreunul. Ce voia să zică?

— Să fi ştiut, poate aş fi alergat în cursa asta cu… ăăă… mai puţină vigoare, explică el. Poate aş fi…

Ea îl întrerupse:

— Constantine. Dacă-mi vorbeşti vreodată de sus sau încerci să mă tratezi ca pe o domniţă delicată…

— … aşa? întrebă el.

— Te arunc ca pe-un tăciune încins. Şi imediat a doua zi îmi iau alt amant, de două ori mai chipeş şi de trei ori mai viril ca tine, fără să stau pe gânduri.

— Mă ameninţi? întrebă el, părând orice dar nu înfricoşat.

— Nu, fireşte, răspunse ea iritată. Eu nu ameninţ niciodată. N-am nevoie de aşa ceva. Te informez doar. Asta ţi se va întâmpla dacă mă tratezi sub nivelul meu.

— Încercam doar să-ţi spun, explică el, că într-un fel face dragoste un bărbat cu o fecioară şi în alt fel cu o femeie experimentată. Ţi-ar fi plăcut la fel de mult, ducesă. Poate chiar mai mult.

Ea realiză că mâna lui liberă o mângâia delicat pe pântec. Căldura emanată o depăşea pe cea a propriului ei trup.

— Presupun că ai câte două fecioare pe lună, spuse ea.

Dinţii lui albi sclipiră, în contrast cu restul chipului întunecat. Zâmbea. Un eveniment rar, şi nici măcar nu era suficientă lumină să-l poată observa în întregime.

— Nu m-aş lăuda, nici n-aş exagera. O dată pe lună, poate, glumi el. Se aplecă şi-o sărută delicat pe buze. Iartă-mă, murmură el.

Ea îl atinse mustrător peste obraz.

— Să nu-ţi ceri niciodată iertare, îl avertiză ea. Să nu-ţi pară niciodată rău. Dacă ai intenţionat să faci ceva, să nu regreţi. Şi chiar dacă n-ai ştiut, să nu-ţi ceri iertare. Eu nu m-am scuzat pentru că am fost fecioară până acum un ceas sau două. A fost alegerea mea. Şi n-am de gând să mă scuz pentru că ţi-am ascuns asta. Nu era ceva ce-ar fi fost nevoie să ştii. Nu era treaba ta, aşa cum mi-ai spus tu mie în seara de dinaintea acelui concert, când te-am întrebat de ce te-ai certat cu ducele de Moreland. Şi dacă tot suntem la acest subiect, ţin să te anunţ că atât timp cât vom fi amanţi, adică pentru restul primăverii, o să-ţi fiu credincioasă. Şi mă aştept la acelaşi lucru din partea ta. Iar acum, trebuie să plec acasă.

— Poate nu mai ai petale de ascuns în trandafir, răspunse el, dar sigur mai ai destui ţepi. Ducesă, înclin să te asigur de fidelitatea mea pentru următoarele săptămâni. N-am atâta vlagă cât să-mi încerc puterile cu încă o femeie ca tine – sau chiar cu alta care să nu-ţi fie asemenea. Nu te ridica din pat; mă duc să-l trezesc pe vizitiu. Nu va fi prea încântat. Se aştepta probabil să trimit după el în zorii zilei, nu la miezul nopţii.

În timp ce vorbea, se ridică şi începu să se îmbrace.

Hannah rămase în pat până când el ieşi pe uşă.

Ce noapte interesantă fusese! Dar nu şi pe deplin confortabilă. Lucrurile nu merseseră chiar cum se aşteptase ea.

Experienţa în sine fusese mult mai… carnală decât şi-

ar fi putut închipui. Ah, şi cel puţin de două ori mai plăcută decât îşi imaginase ea, chiar dacă îşi simţea anumite părţi ale trupului încă vătămate.

Dar rămăsese în minte şi cu bănuiala neliniştitoare că ideea aceasta de a-şi face un iubit avea să implice ceva mai mult decât glume piperate şi hârjoneli prin aşternut. Şi nici nu se aşteptase la mai mult, nici nu-şi dorise. Bănuia că această legătură cu Constantine Huxtable urma să implice vreun soi de relaţie, aşa cum o făcuse şi mariajul ei.

Nu-şi dorise o relaţie. Cel puţin nu acum.

Doar că acum şi-o dorea, însă după bunul-plac şi cu condiţiile ei. Conştientizarea acestui fapt o surprinse puţin. Îşi dorise să-l cunoască mai bine chiar de la început – de fapt, îşi dorise să ştie totul despre el. Şi-i spusese asta. Era un bărbat atât de misterios, de retras. Se ştiau unele lucruri despre el, dar ea nu cunoştea pe nimeni care să-l cunoască la rândul său. Ducele ei îi vorbise uneori despre el, dar nici el nu-l ştia prea bine. Bănuise doar că aerul întunecat al lui Constantine ascundea ură, că manierele sale deseori încântătoare ascundeau dragoste, şi, prin urmare, că acest bărbat era o fiinţă complexă, periculoasă şi foarte atrăgătoare. Chiar aşa îi vorbise despre el. Şi probabil că în acele cuvinte găsise ea scânteia de a se hotărî asupra domnului Constantine Huxtable ca viitor iubit.

În această seară îi spusese că-şi urâse fratele mai mic, cel sărac cu duhul. Şi totuşi, ar fi putut jura că-l şi iubise. Poate chiar dureros de mult.

Ce nu realizase însă până în această seară – o eroare prostească – era că o relaţie nu putea exista dacă era susţinută doar dintr-o parte. Iar în această noapte, el aflase deja mai multe despre ea decât invers.

Dumnezeule mare!

Dacă ar şti lumea bună ce aflase el în această noapte, i-ar face ţăndări reputaţia. Dar el n-ar fi dus vorba, oricum.

Şi totuşi, aflase.

Cât de provocator!

Dar nu-şi dorea o relaţie. Îşi dorea doar… ei bine, era cazul să se înveţe cu acest cuvânt. Ducele îl pomenise des de faţă cu ea, iar ea nu era vreo ruşinoasă. Tot ce voia de la Constantine Huxtable era sex.

Iar sexul fusese nemaipomenit în noaptea asta. Nici dureros nu fusese, decât după ce actul se încheiase. Dar pe parcurs, din partea ei ar fi putut s-o ţină aşa toată noaptea. Bietul Constantine. Şi-ar fi dat duhul.

Hannah pufni în râs, în timp ce se dădu jos din pat şi-şi găsi ciorapii.

*

N-ar fi vrut să o însoţească, dar Constantine nu-i dăduse de ales. O ajutase să urce în trăsură şi i se alăturase, îi luă mâna într-a lui şi i-o rezemă pe coapsă.

Ea începuse să îşi recapete înfăţişarea obişnuită, aşa învăluită în mantia ei albă, cu gluga trasă peste cap. Dar el nu avea s-o mai privească vreodată cu aceiaşi ochi. Era firesc. O văzuse dezbrăcată, despletită; îi posedase trupul.

Şi nu era doar atât.

Cel puţin dintr-un anumit punct de vedere, nu era acea femeie pe care o credeau toţi a fi. Acea imagine pe care ea se străduise atât de mult să o răspândească.

Căsătoria ei nu fusese consumată. Ceea ce nu era neapărat surprinzător; circulaseră bârfe la nesfârşit pe această temă, de fapt. Dar toţi acei presupuşi iubiţi cu care defilase pe sub nasul înaltei societăţi, cum ar fi Zimmer, Bentley, Hardingraye…

Nu-i fuseseră iubiţi, de fapt.

El fusese primul ei bărbat. Era ameţitor doar să se gândească la asta. Nu fusese primul bărbat al nimănui; nu-şi dorise asta niciodată.

Dumnezeule!

— Vei avea nevoie de câteva zile de repaos şi odihnă, ducesă, îi spuse el, în timp ce trăsura îi ducea către

Hanover Square. Hai să ne vedem, să zicem, marţea următoare, după balul de la Kitteridge?

Fireşte că ea nu avea să-i permită să aibă ultimul cuvânt – deşi chiar asta se întâmplase la serata din după-amiaza trecută, nu? Ei bine, acum era rândul ei.

— Lunea care vine, răspunse ea. Ducele are o lojă rezervată la teatru, dar în afară de mine nu o foloseşte nimeni. I-am promis Barbarei că mergem. Am să-i invit şi pe soţii Park şi poate pe fiul lor, pastorul, dacă este şi el în oraş. Iar tu mă vei însoţi.

— Ce grup perfect! observă el. Un pastor, logodnica unui pastor, părinţii primului pastor şi ducesa de Dunbarton cu primul ei amorez, căruia i se mai spune şi dracul gol.

— E bine să putem oferi teme interesante de discuţie prin saloane, răspunse ea.

Da, probabil, dacă erai ducesa de Dunbarton.

El îi sărută mâna şi simţi cum trăsura întoarce în piaţă, încetineşte şi apoi se opreşte. Se aplecă şi o sărută pe buze.

— Voi aştepta cu nerăbdare următoarea noapte de luni, îi spuse el.

— Nu şi seara de luni? întrebă ea.

— Pe aceea am s-o suport. Desertul este cu atât mai gustos cu cât este oferit la finalul mesei, după cum am aflat amândoi, de altfel, în seara asta.

Apoi ciocăni uşor în tavanul trăsurii, indicându-i vizitiului că doreau să coboare.

Cineva în casă se trezise deja. Uşile de la intrare se deschiseseră, în timp ce Constantine coborî pe trotuar şi întinse mâna ducesei, ajutând-o.

Câteva clipe mai târziu, o urmări cu privirea cum urcă fără grabă treptele, cu spatele drept şi capul sus. Uşile se închiseră în urma ei, fără zgomot.

Constantine se gândi că totul era puţin diferit de aventurile lui primăvăratice obişnuite.

Parcă mai puţin comod.

Dar şi puţin mai erotic.

Ce naiba îl apucase când răspunsese „l-am şi urât”?

Niciodată nu-l urâse pe Jon, nici măcar o clipă. Îl iubise. Încă mai resimţea durerea pierderii lui. Uneori se gândea că rana din suflet nu avea să i se închidă niciodată. Acolo unde fusese Jon se căsca acum un gol infinit, dureros.

„L-am şi urât.”

Dintre toţi oamenii de pe pământ, tocmai ducesei de Dunbarton îşi găsise să-i spună asta.

Dar ce naiba voise de fapt să spună?

Şi ce mai ascundea? În afara insignifiantului detaliu că fusese virgină până în această noapte?

Absolut nimic, fireşte. Recunoscuse deja fără să ezite că se măritase cu Dunbarton pentru titlu şi pentru bani. Iar acum se folosea de libertatea şi puterea ei proaspăt dobândite pentru a se bucura şi ea de ceva plăceri trupeşti.

Ceea ce nu era deloc condamnabil, în ochii lui.

Se întoarse şi se încruntă la vizitiu, care îl aştepta să revină în trăsură.

— Du-te acasă, îi spuse. Eu vin pe jos.

Vizitiul clătină uşor din cap şi închise portiera.

— Am înţeles, domnule, îi răspunse el.

Capitolul 7

Din păcate, fiul soţilor Park nu era în oraş. Însă fratele mai mic al doamnei Park se afla în vizită la ei de ceva vreme şi fusese mai mult decât încântat de invitaţia de a se alătura ducesei luni seara în loja ei de teatru, alături de sora şi de cumnatul lui. Hannah îi invitase şi pe Lord şi Lady Montford, după ce ea şi Barbara se întâlniseră cu ei şi schimbaseră câteva vorbe luni dimineaţa, la biblioteca Hookham.

Lady Montford era verişoara domnului Huxtable.

— Mergem şi la operă, şi la teatru în aceeaşi săptămână! exclamă Barbara, şezând fericită în trăsură alături de Hannah, în seara zilei de luni. Să nu mai amintesc şi de galeriile de artă, şi de muzee, şi de biblioteci, şi de magazine! În fiecare zi încep să scriu o scrisoare către mama, *papa* şi Simon, dar mă trezesc că am scris jumătate de roman aproape. Am să te las fără cerneală, Hannah.

— Ar trebui să vii mai des pe-aici, îi răspunse aceasta. Deşi nu cred că nesuferitul tău de vicar te va mai lăsa să pleci, odată ce te măriţi cu el.

— Probabil nici eu nu voi dori să mai plec, îi răspunse Barbara. Hannah, îmi doresc atât de mult să fiu soţia vicarului şi să locuiesc din nou în casa parohială. Dar ne vom mai vedea, am să-l înduplec pe Simon să mai trecem din când în când pe aici. Şi poate că şi tu vei…

Dar se opri brusc şi se întoarse să o privească pe Hannah în penumbra trăsurii. Surâse, cerând parcă iertare.

— Nu, fireşte că nu vei veni, murmură ea. Deşi aş vrea să vii. Şi poate că e timpul să…

— E timpul să mergem la teatru, Babs, o întrerupse Hannah.

Trăsura încetinea, pregătindu-se să oprească pe Drury Lane. Cele două femei întrezăreau mulţimea de oameni care se înghesuiau, probabil mulţi dintre ei aşteptându-i pe alţii să li se alăture şi să intre împreună. Iar printre ei era şi Constantine Huxtable, demonic şi elegant în mantia lui neagră şi lungă de seară, şi cu jobenul pe cap.

— Oh, uite-l, spuse Barbara. Hannah, eşti sigură că…

— Da, prostuţo, sunt sigură, îi răspunse Hannah. Babs, suntem amanţi şi nici măcar nu mi-am încheiat încă treburile cu el. Te-aş sfătui să nu strecori detaliul ăsta în scrisorile tale către domnul vicar.

— Nici în cele pentru părinţii mei, confirmă prietena sa. I-ar tulbura foarte tare asemenea veşti. Chiar dacă nu te-au mai văzut de unsprezece ani, Hannah, însemni enorm de mult pentru ei.

Hannah o bătu uşurel peste genunchi.

— Ne-a zărit, îi spuse ea.

Şi, într-adevăr, Constantine le deschise portiera trăsurii şi le aşează scăriţa să coboare, în locul vizitiului lui Hannah.

— Bună seara, doamnelor, le salută el. Din fericire, ploaia de după-amiază s-a oprit, cel puţin pentru o vreme. Domnişoară Leavensworth?

Îi oferi mâna Barbarei, care o acceptă şi îl salută politicos. Dădea întotdeauna dovadă de maniere impecabile.

Hannah trase lent aer în piept. Îl vedea pentru prima oară de săptămâna trecută. Noaptea aceea petrecută la el acasă îi părea acum aproape un vis, dacă n-ar fi fost urmările fizice pe care le resimţise câteva zile după aceea. Şi exceptând şi starea pur fizică de agitaţie care o asaltase imediat ce dăduse iar cu ochii de el. Şi dorinţa de a veni mai repede noaptea.

Ah, ceruri, era într-adevăr minunat, absolut minunat.

Desigur, toată lumea care ajunsese în acea seară la teatru avea să afle sau să creadă că ştie deja că el era noul ei amant. Urma să le ia doar câteva minute. Noul amant dintr-un lung şir. Şi până a doua zi dimineaţă, aveau să ştie şi toţi ceilalţi care nu erau prezenţi aici.

Domnul Constantine Huxtable era noul amant al ducesei de Dunbarton.

Doar că era prima dată când n-aveau să se înşele.

Barbara ajunsese cu bine pe trotuar.

— Ducesă?

Bărbatul întinsese mâna către a ei, şi privirile li se întâlniră.

Ce ochi întunecaţi, niciodată nu mai văzuse asemenea culoare. Sau asemenea privire pătrunzătoare. Sau una care să-i înmoaie atât de brusc genunchii. Îşi lăsă mâna într-a lui.

— Sper că a fost bine curăţat trotuarul, spuse ea. N-aş

vrea să-mi murdăresc rochia.

Bineînţeles, cineva curăţase pavajul. Şi altcineva se ocupase rapid şi de mulţime. Li se deschisese o cărare printre oamenii prezenţi, către intrarea teatrului. Hannah surâse în sinea ei, păşind înăuntru, cu Constantine ţinându-le de braţ, de-o parte şi de alta a sa.

Loja ducelui era aproape de scenă. Se afla pe cel mai de jos dintre cele trei etaje care înconjurau sala teatrului în formă de semicerc. Intrarea în lojă aducea puţin cu intrarea în scenă; toată lumea prezentă se întorsese să-i privească, să-i salute pe ceilalţi invitaţi ai ducesei, care ajunseseră cu toţii deja, şi să facă puţină conversaţie preţ de câteva minute, înainte să revină la locurile lor. Şi toată lumea observase că, deşi prietena ducesei luase loc între doamna Park şi fratele acesteia, ducesa stătea lângă domnul Constantine Huxtable.

El era noul ei favorit, primul după moartea ducelui şi revenirea la Londra. Noul ei iubit.

Nu era greu de ghicit care era tema de discuţie ce domina murmurul în crescendo din sala teatrului.

Şi nici lui Hannah nu-i era greu să privească în jur cu un calm studiat, după cum făcuse deja în ocazii similare, de atâtea ori când ducele era în viaţă. El o învăţase să privească mai degrabă în jurul ei şi să nu-şi ţină privirile aţintite în poală. De data asta, singura diferenţă era că nu mai simţea acea scânteie de amuzament la gândul că toţi se înşală cu privire la bărbatul care o însoţea.

În seara asta, aveau dreptate.

Şi ce bine îi părea.

Îşi aşeză palma înmănuşată în alb pe mâneca lui Constantine şi se înclină uşor către el.

— Ai mai văzut piesa aceasta, *Şcoala bârfelor?* E destul de veche. Cred c-am văzut-o de o duzină de ori deja, dar reuşeşte întotdeauna să mă amuze. Sper să nu ţi se pară prea plictisitoare sau prea lungă.

— Presupui poate, ducesă, că sunt nerăbdător să se

termine şi să ajung mai repede la acea parte a serii care mă preocupă?

— Nu, deloc. Doar că am crezut că poate ţi-ar fi mai pe plac tragediile.

— De ce, s-ar potrivi mai bine reputaţiei mele diabolice? întrebă el.

— Exact, răspunse ea. Deşi mi-ai explicat deja că groaznicele tragedii de pe scenă nu au nimic de-a face cu cele ale vieţii de zi cu zi. Şi m-am liniştit. Mai lipseşte să-mi spui că eroii tragediilor nu mor cu adevărat când se lasă cortina.

— Liniştitor, aşa-i? întrebă el. Eşti încântătoare aşa îmbrăcată în alb, în seara asta. Străluceşti de bună dispoziţie.

Zări o scânteiere ironică în ochii lui.

— Strălucesc de bună dispoziţie? întrebă ea. Eu? Niciodată. Ar fi vulgar. Sper că la strălucirea bijuteriilor mele te-ai referit. Îşi ridică mâna stângă. Diamantul acesta de pe inelar a fost un dar de nuntă. Pe atunci, n-am crezut că e veritabil. Nu ştiam că diamantele pot fi atât de mari. Iar cel de pe degetul mic mi-a fost făcut cadou când am împlinit douăzeci de ani, adăugă ea, întinzând ambele mâini. Iar după aceea am primit câte unul la fiecare zi de naştere, până când am rămas fără degete şi am luat-o de la capăt, pentru că ar fi fost cam incomod să le port pe degetele de la picioare. Şi am mai primit şi câte un inel pentru fiecare aniversare a căsătoriei, dar şi pentru alte ocazii.

— Şi de Crăciun? întrebă el.

— De Crăciun primeam mereu un colier şi cercei, răspunse ea, iar de Sfântul Valentin, de care ţinea socoteală ducele, primeam o brăţară. Ce om nesocotit! Dar era foarte generos.

— După cum poate observa toată lumea, confirmă el.

— Bijuteriile sunt făcute pentru a fi etalate, Constantine, spuse ea. Ca şi frumuseţea. Niciodată nu-mi

voi cere scuze pentru că sunt bogată sau frumoasă.

— Sau vanitoasă? propuse el.

— E vanitos să spui adevărul? întrebă ea. Am fost frumoasă încă de când eram doar o copilă. Probabil voi mai păstra ceva din frumuseţe chiar şi în zilele bătrâneţii, dacă le ajung. Mi s-a spus că am o osatură frumoasă. Nu-mi arog vreun merit în frumuseţea mea, aşa cum niciun muzician sau un actor nu se poate lăuda cu vreun merit în talentul său. Dar meritǎm cu toţii să ne folosim de aceste daruri înnăscute.

— Frumuseţea este un dar? întrebă el.

— Da; frumuseţea ar trebui cultivată şi admirată. Există prea multă urâţenie în viaţa asta. Frumuseţea poate aduce bucurie. De ce ne împodobim casele cu tablouri, vaze şi tapiserii? De ce nu ascundem aceste obiecte într-un dulap întunecat, să se învechească sau să se strice?

— Ducesă, ar fi groaznic să te ştiu ascunsă într-un dulap întunecat, o asigură el. În afara cazului în care m-aş putea şi eu ascunde acolo, cu tine.

Hannah aproape că izbucni în râs. Dar râsul nu se potrivea imaginii sale publice, şi simţea destui ochi aţintiţi asupra ei.

— Începe piesa, observă el, iar ea îşi concentra atenţia asupra scenei.

Nu reuşise să explice prea bine ce încerca să spună. Ducele o învăţase să nu-şi blesteme frumuseţea, să nu se teamă de ea şi să nu încerce să şi-o ascundă sau să o nege. Iar când se căsătorise cu el, era pe cale să facă toate acestea. Ducele o învăţase în schimb să-şi pună în valoare frumuseţea şi să se bucure de ea.

Iar ea se bucurase. Zece ani fusese lumina ochilor lui, şi cumva atât îi fusese de-ajuns.

Aproape de-ajuns.

Însă acum se întreba câtă fericire oferise de fapt propria ei frumuseţe. Lui, da. Dar altcuiva? Şi oare avea importanţă dacă doar lui? Îi fusese soţ. Fusese datoria şi

bucuria ei să-l fericească.

Când simţise fericirea ultima oară? Acel fel de fericire care te face să faci piruete pe o pajişte cu iarbă şi flori de câmp, cu braţele deschise şi chipul îndreptat spre soare? Sau acea fericire care să te facă să alergi pe o plajă nisipoasă, cu vântul în plete?

Oare chiar era frumuseţea un dar înnăscut, aidoma talentului muzical?

Şi de ce o frământau asemenea gânduri, când pe scena din faţa ei se derula o comedie? Publicul râdea în hohote. Hannah îşi ascunse chipul în spatele evantaiului.

Săptămâna trecută descoperise plăcerea intensă, în dormitorul lui Constantine. Dar bucuria?

Tot acolo avea s-o descopere, în această noapte. Poate chiar avea să-şi petreacă întreaga noapte acolo. Trebuie să fie bizar să dormi cu un bărbat în pat. Să te trezeşti lângă el. Să…

— Ducesă. Ai căzut pradă gândurilor? îi şopti el, cu răsuflarea caldă aproape de urechea ei.

— Constantine, murmură ea fără să-şi ia ochii de la scenă, preferi să mă priveşti pe mine în locul piesei de teatru?

Dar nu primi răspuns.

*

Înainte să coboare în hol, în aşteptarea ducesei şi a domnişoarei Leavensworth, Constantine schimbase câteva vorbe cu Monty, în lojă. Katherine discutase cu soţii Park şi cu fratele doamnei Park, care se alăturase şi el grupului.

— Lasă-mă să ghicesc, Con, îi ceruse Monty. E domnişoara Leavensworth, aşa-i? N-arată rău, păcat că e logodită, din ce-mi aduc eu aminte. Cu un pastor, parcă.

— Nu, Monty, nu e domnişoara Leavensworth, după cum bine ştii, de altfel, îi răspunsese Constantine.

Monty mimase o uimire ironică.

— Ei, să nu-mi spui că e ducesa? După momentul din parc, când te-a cercetat din cap până-n picioare, dar nu ţi-a întins mâna, şi după ce-ai spus despre ea?

— Un bărbat are voie să-şi mai schimbe părerea din când în când, răspunsese Constantine.

— Deci anul ăsta o vei avea pe ducesă de amantă, rânjise Monty, clătinând din cap a mustrare. Periculos, Con. Cam riscant.

— Monty dragă, mă încred că mă pot descurca cu orice fel de pericol pe care mi l-ar aşterne în cale, răspunsese Constantine.

Dar Monty îşi ridicase glumeţ sprâncenele.

— Dar, Con, crezi că ea se poate descurca la fel de bine cu pericolul pe care-l reprezinţi? Ah, ce primăvară interesantă ne aşteaptă.

Urma să fie interesantă, se gândi Constantine spre finalul serii, în trăsura sa, care o urma pe a ducesei către Hanover Square – insistase, după cum se şi cuvenea de altfel, să revină la reşedinţa Dunbarton, împreună cu prietena ei. Odată ajunşi acolo, urma să vină în trăsura lui.

Da, avea să fie o primăvară interesantă. Fără îndoială, una mulţumitoare pentru plăcerile trupeşti. Săptămâna care se scursese îi păruse interminabilă, şi bănuia că pofta lui trupească pentru ducesa de Dunbarton n-avea să se ostoiască până când urma să vină timpul ca ei să se despartă şi s-o ia fiecare pe calea sa, la vară.

Fireşte, nu aveau s-o ia de la capăt la anul. Niciunul nu-şi dorea asta.

Dar făcuse oare o greşeală anul acesta?

Era frumoasă, atrăgătoare şi vanitoasă. Era bogată, arogantă şi superficială.

N-ar fi crezut că ar fi în stare să renunţe la orice alte standarde doar pentru împlinirea unei pofte trupeşti. Şi totuşi, dorinţa carnală fusese singurul motiv pentru care acceptase ca ducesa să-i devină amantă.

Şi poate şi un dram de fascinaţie. O fascinaţie

împărtăşită de majoritatea bărbaţilor din lumea bună, fireşte, şi de o mare parte dintre femeile protipendadei, din alte motive.

Dar el era singurul care cunoştea un detaliu foarte interesant despre ea – anume că atinsese treizeci de ani fără să facă sex vreodată.

Era încă greu de crezut.

Trăsura lui se opri în spatele celeilalte, şi el le urmări cu privirea pe cele două doamne cum dispar în casă. Trăsura ducesei se îndepărtă, iar a lui fu trasă mai aproape de treptele de la intrare.

Porţile rămaseră închise timp de optsprezece minute. Constantine se lăsă pe spate în trăsură şi se întrebă cât avea să mai trebuiască să aştepte şi oare câţi oameni se ascundeau în spatele draperiilor şi al ferestrelor întunecate din jurul pieţei, pregătindu-se să râdă de el a doua zi.

Nu era mânios, mai degrabă amuzat.

Ducesa n-avea de gând să lase complet frâiele din mână.

Se întrebă dacă bătrânul duce avusese oare de furcă cu ea. Dar, fir-ar să fie, îi fusese mereu credincioasă.

Se întrebă din nou cât mai avea să aştepte.

Şi după optsprezece minute, porţile reşedinţei Dunbarton se deschiseră din nou şi ea ieşi, învăluită în aceeaşi mantie albă de săptămâna trecută, cu gluga acoperindu-i capul.

Se schimbase de haine?

Constantine ieşi din trăsură, îi întinse mâna şi o ajută să urce. Intră şi el în urma ei şi se aşeză lângă ea. Vizitiul închise portiera, trăsura legănându-se pe arcuri când se urcă pe capră, şi conduse atelajul în jurul pieţei şi înainte, pe stradă.

Constantine se întoarse spre ea, s-o privească. Niciunul nu rostise încă vreun cuvânt. Îi descheie copca micuţă care-i ţinea pelerina strânsă în jurul gâtului, apoi îi dădu jos gluga şi-i desfăcu mantia.

Avea iarăşi părul despletit, prins cu agrafe bătute în nestemate mari, fixate la tâmple. Avea o rochie de culoare închisă – poate albastră sau liliachie. Trecând pe lângă un felinar, observă că era de un albastru regal, cu talia înaltă şi decolteu amplu. Nu mai purta diamante nici la gât, nici la urechi.

Acum era o femeie pregătită pentru iubitul ei.

O sărută. Buzele ei erau calde, întredeschise, receptive. Îşi strecură un braţ în jurul taliei ei şi altul pe sub genunchii ei şi o aşeză pe genunchii lui. O sărută din nou, iar ea îşi petrecu braţele în jurul gâtului său.

Da, dorinţa era încă acolo. Şi poate încă ceva?

Nu, doar firul raţional al ideilor îl adusese la o asemenea concluzie. Aceasta nu era o aventură care să ceară şi companie, ca altele. Singurul scop era împlinirea acestei intense dorinţe carnale.

Doar sex.

De ale cărui roade aveau să se bucure pe îndelete în curând. Era suficient. Vara şi iarna fuseseră prea lungi. Pofta aceasta dezlănţuită, care pusese stăpânire pe el odată cu venirea primăverii, îi putea fi cu siguranţă iertată.

Nu-şi vorbiseră deloc de când plecaseră de la teatru.

*

Când intrară în casă, iar Constantine îşi anunţă valetul că nu mai avea nevoie de serviciile lui pentru acea noapte, Hannah realiză că nu avea să fie luată pe sus şi aruncată în pat fără menajamente.

Constantine o luă de braţ şi o conduse în camera în care luaseră cina data trecută. Masa era din nou pregătită, oferindu-le friptură rece, brânzeturi şi vin de această dată. O singură lumânare îşi împrăştia lumina în cameră, din centrul mesei. Iar focul trosnea iarăşi în şemineu.

Era deopotrivă o uşurare şi o dezamăgire, constată Hannah. Nu că i-ar fi fost neapărat foame, sau poftă de vin.

Şi întreaga seară şi-l dorise foarte mult. Abia reuşise să fie atentă la piesa de teatru, deşi era una dintre favoritele ei. Iar dorinţa aproape că o copleşise în trăsură, mai ales când el o ridicase şi-o aşezase în poala lui.

Cât de încântător era să-l ştie atât de puternic încât să poată face acest gest fără să se opintească sau să gâfâie de efort. La urma urmelor, nu mai era chiar ca un fulg de uşurică.

Se bucura că nu fusese copleşită de dorinţă. Deşi era straniu să gândească^ astfel. Doar dorinţa trupească o împingea aici, nu? În această primăvară fusese liberă să-şi aleagă un amant, se hotărâse în mod deliberat să facă asta şi îl alesese cu mare atenţie pe Constantine Huxtable.

Dar doar pentru a realiza că pura dorinţă trupească nu-i era de-ajuns.

Cât de provocator!

Era bine să îşi fixeze un ţel anume în minte – mai ales când îşi alesese acel scop şi făcuse eforturi pentru împlinirea acestuia – şi să înainteze spre el până îl atingea.

Iar scopul ei era să se bucure de Constantine Huxtable până când vara avea s-o ducă în ţinuturile din Kent, iar pe el în Gloucestershire, unde îşi avea domeniile.

De ce era atât de secretos faţă de locul acela, se întrebă ea, de ce nu-i povestea nimic despre el?

Iar acum constata că poate trupul lui, pe cât de superb şi de perfect era, nu-i era de ajuns.

Poate doar oboseala era de vină. Ah, dar încă şi-l dorea. Dar se bucura totuşi că aveau parte de cină înainte – chiar dacă nu mâncase nimic.

El îi scoase mantia de pe umeri, stând în spatele ei, aproape fără să o atingă.

— Ducesă, vrei să iei loc? o invită el, făcând un gest către scaunul pe care ea şezuse data trecută.

Turnă vinul, în timp ce ea se aşeză şi îşi puse câte puţin din toate pe farfurie.

— Ţi-a plăcut piesa? întrebă ea.

— Am fost cam neatent în marea parte a timpului, răspunse el, dar mi s-a părut amuzantă.

— Barbara a fost într-al nouălea cer, spuse ea. Fireşte, ea încă mai poate privi cu ochi inocenţi scena de teatru londoneză.

— N-a mai fost la teatru până acum? întrebă el.

— Ba da, a mai fost. Când eram căsătorită, reuşeam uneori să o conving să vină să petrecem câteva săptămâni împreună, deşi în majoritatea cazurilor mă vizita la ţară, nu când eram aici în oraş. Şi nu stătea mult niciodată. Ducele o înspăimânta.

— Dar avea motive? întrebă el.

— Păi, el era duce, explică Hannah. Fusese duce de la doisprezece ani. Când m-am căsătorit cu el, trecuseră mai bine de şaizeci de ani de când era duce. Deci fireşte că era speriată de el, chiar dacă el făcea atâtea eforturi să fie curtenitor. E fiică de pastor, Constantine.

— Dar ţie nu-ţi era teamă de el? întrebă el.

— L-am adorat, răspunse ea, răsucind piciorul paharului între degete.

— Cum l-ai cunoscut? întrebă el.

Cum ajunseseră aici cu firul discuţiei? Asta era o problemă generală a conversaţiilor.

— Avea o familie, îi plăcea s-o descrie drept „extraordinar de mare şi de plictisitoare”, răspunse ea. Îi ignora pe cât putea, adică în cea mai mare parte a timpului. Dar avea şi un sentiment al datoriei faţă de ei. Aşa că a venit la nunta unei rude, care era a paisprezecea în linie la titlul său. Se simţea obligat mereu faţă de oricine era mai sus de douăzeci în linia de ascendenţă la titlu, aşa mi-a explicat. Eram şi eu la nuntă şi ne-am întâlnit acolo.

— Şi v-aţi şi căsătorit la scurt timp după, observă el. Trebuie să fi fost dragoste la prima vedere.

— Ţi-aş cere să nu fii ridicol, Constantine, dacă n-aş fi simţit ironia din tonul vocii tale, replică ea.

El o privi în tăcere, preţ de câteva clipe.

— Tu tânără şi frumoasă, iar el bogat şi nobil? întrebă el.

— Motivul din spatele a mii de căsătorii, aprobă ea, muşcând dintr-o bucată de brânză. Ne faci să părem atât de banali, Constantine.

— Ducesă, dar cred că ştii deja că aţi format un cuplu extraordinar, însă te reasigur oricum de acest fapt.

— Era splendid, nu-i aşa? întrebă ea. Curtenitor şi impunător şi atât de aristocratic, până în ultima clipă. Şi avea o prezenţă de sine care atrăgea multe priviri, dar nu prea mulţi oameni. Majoritatea nu îndrăzneau să-l abordeze. Ah, ce om trebuie să fi fost în tinereţe! Dacă l-aş fi cunoscut pe atunci, cred că m-aş fi îndrăgostit nebuneşte şi fără speranţă de el.

— Fără speranţă? întrebă el.

— Da, oftă ea. Ar fi fost în van. Nu mi-ar fi aruncat nicio privire.

— Îmi vine foarte greu să cred aşa ceva, ducesă. Dar cred în schimb că ai fost puţin îndrăgostită de el.

— L-am iubit, răspunse ea. Şi el pe mine. Nu-i aşa că toată lumea ar fi uimită să afle că am avut o căsnicie fericită? Sau nu, n-ar fi uimiţi. Pur şi simplu n-ar crede. Oamenii îşi aleg lucrurile cărora vor să le dea crezare – aşa cum faci şi tu acum.

— Mi-ai demonstrat recent cât de amarnic m-am înşelat, îi reaminti el.

— În seara asta ai spus că sunt vanitoasă, îi răspunse ea, când de fapt sunt doar onestă.

— Ar fi destul de ridicol să-ţi spui că eşti urâtă, ce-i drept.

— Şi foarte neadevărat, preciză ea. Îşi goli paharul sub privirile lui. Şi tot în seara aceasta, mi-ai spus că sunt lacomă, adăugă ea.

El îşi ridică sprâncenele a mirare.

— Ducesă, sper să am suficiente maniere cât să nu ajung să acuz pe cineva de lăcomie, cu atât mai puţin pe

doamna care-mi este iubită.

— Dar asta ai insinuat prin spusele tale, îi atrase ea atenţia. Când eram la teatru, ai ales să-mi admiri bijuteriile şi să te amuzi ascultându-mă vorbindu-ţi despre ele. Şi chiar aici, la această masă, ai presupus că ştii deja ce motiv am avut să mă mărit cu ducele.

— Şi m-am înşelat? întrebă el.

Ea îşi întinse palmele de o parte şi de alta a farfuriei, îşi scosese toate bijuteriile acasă şi le pusese înapoi în seifurile lor. Dar îşi pusese alte inele. Adevărul era că se simţea ciudat fără ele. Străluceau, împodobindu-i fiecare deget, cu excepţia celor mari.

Şi le scoase, unul câte unul, şi le aşeză lângă sfeşnicul din mijlocul mesei.

— Cât valorează? întrebă ea. Doar nestematele.

El îşi plimbă privirea de la ea la inele de câteva ori. Întinse mâna şi luă cel mai mare inel, ţinându-l cu două degete şi răsucindu-l în lumină.

Ah, dar cât de neaşteptat de erotic era, se gândi Hannah, să-şi vadă unul dintre inele în mâna lui brună, cu degete lungi.

El puse jos inelul şi luă altul. Le împrăştie cu vârful unui deget, distanţându-le unul de celălalt. Apoi spuse o sumă care demonstra că ştie câte ceva despre diamante.

— Nu, răspunse ea.

El dublă suma.

— Nici măcar pe-aproape.

Constantine ridică din umeri.

— Nu ştiu atunci, renunţ.

— O sută de lire, spuse ea.

El se lăsă pe spate în scaun şi o privi în ochi.

— Sunt false? întrebă el. Sunt din sticlă?

— Acestea da, răspunse ea. Unele sunt reale – cele pe care le-am primit la unele dintre ocaziile mai speciale. Toate bijuteriile pe care le-am purtat astăzi la teatru erau veritabile. Şi cam două treimi din cele pe care le deţin sunt

din sticlă.

— Dunbarton nu era atât de generos pe cât părea, atunci? întrebă el.

— Era generozitatea întruchipată, îl asigură ea. Ar fi risipit jumătate din averea sa pe mine, şi probabil a şi făcut asta, deşi fireşte majoritatea acesteia era deja destinată moştenitorilor săi. Era suficient să-mi manifest admiraţia faţă de ceva şi acel ceva devenea al meu. Şi devenea al meu chiar şi dacă nu-l admiram.

Constantine nu mai găsi nimic de spus. Se mulţumi să o fixeze din priviri.

— Erau adevărate atunci când mi-au fost dăruite, spuse ea. Am cerut ca diamantele să-mi fie înlocuite cu sticlă. Sunt nişte imitaţii foarte reuşite. De fapt, e posibil să fi subestimat valoarea acestor inele de pe masă. Preţuiesc probabil vreo doua sute de lire. Poate chiar puţin mai mult. Am făcut-o cu ştiinţa ducelui. S-a codit să-mi dea consimţământul, dar cum ar fi putut să mă refuze? M-a învăţat să fiu independentă, să gândesc liber, să decid asupra a ceea ce-mi doresc şi să nu accept un refuz. Cred că a fost mândru de mine.

Constantine îşi sprijinea cotul pe masă, cu bărbia proptită între degetul mare şi cel arătător.

— Sunt anumite… cauze sociale care mă interesează, explică ea.

— Ai oferit deci o mică avere sub forma unor diamante pentru anumite cauze, ducesă? întrebă el. De fapt, nu prea mică, dacă e să mă gândesc bine.

Ea ridică din umeri.

— O picătură de apă într-un ocean de nefericire, răspunse ea. Există suficientă suferinţă pe lume, Constantine, cât să adape setea de filantropie a o mie de bogătaşi care se complac în ideea de a avea o conştiinţă pe care s-o poată linişti aruncând câţiva bănuţi ici şi colo.

Îşi curmă firul vorbelor. Fără îndoială, nu putea s-o înţeleagă. Sau poate avea s-o creadă sentimentală. Şi

poate doar atât şi era. De ce simţise oare nevoia să-i împărtăşească toate astea? El, ca şi ceilalţi, o credea frivolă, bogată, răsfăţată. Credea că e o întreţinută, o femeie care se foloseşte de propria frumuseţe pentru a se îmbogăţi.

Şi, într-un fel, ar fi avut dreptate.

Dar asta nu era tot.

Niciodată nu simţise nici cea mai mică pornire să se justifice în ochii nimănui. Cel puţin nu în ultimii unsprezece ani. Era sigură pe sine. Avea chiar stimă de sine. Şi ducele o iubise. Nu-i păsase nici cât negru sub unghie de ce credeau ceilalţi despre ea. Ba chiar îi făcuse plăcere să ducă de nas elita socială, confirmându-le ideile greşite.

Să fi fost oare din cauză că-i era iubit Constantine? Oare de aceea era acum diferită situaţia?

Se aşteptase doar la o legătură trupească, intimă. Nimic mai mult. Dar purtase dinadins aceste inele, în această seară. Îşi dorise ca el să ştie.

Îi spusese că e vanitoasă, şi aproape că-i spusese şi că e lacomă. Chiar îi păsa de ce credea el? Cât de deranjant era să-şi confirme asta. Oare această aventură de primăvară avea să fie mai puţin plăcută decât planificase?

El se ridică şi se apropie de ea, ocolind masa. Îi întinse mâna.

— Ducesă, n-am venit aici să discutăm nici despre filantropie, nici despre conştiinţă, îi spuse el.

Ea se ridică în picioare.

— Credeam că n-ai să-ţi mai aminteşti odată, Constantine.

O sărută apăsat, lipindu-i trupul de al lui. Ea îşi încolăci braţele în jurul gâtului său şi se lăsă în voia îmbrăţişării.

Ce trup minunat avea, ferm, tânăr, bărbătesc.

Şi nu regreta nimic. După aşa ceva râvnea, cel puţin în această primăvară, mai mult decât orice altceva. Avea atât de mult timp de recuperat, erau atâtea plăceri de care

nu se bucurase încă.

El o privi din nou, şi, scrutându-i ochii întunecaţi, ea se gândi la cât de multe ascundeau. Dar nu era nevoie să ştie, deşi mereu şi-ar fi dorit. Din păcate nu era un simplu trup bărbătesc, pe care să-l poată folosi pentru împlinirea plăcerilor ei. Şi-ar fi dorit să fie aşa; totul ar fi fost mult mai simplu.

Dar şi mult mai fad.

Îi mângâie linia nasului cu un deget.

— Ce-ai păţit aici? îl întrebă ea.

— Cum mi-am rupt nasul? Într-o bătaie, răspunse el.

— Constantine, nu fi obositor, protestă ea. Nu mă face să te descos.

— M-am bătut cu Moreland, răspunse el, deşi pe atunci nu era încă Moreland. Cu vărul meu, Elliott. Eram nişte puştani pe vremea aia.

— Şi tu ai fost tăbăcit mai bine? întrebă ea.

— El a arătat vreo două săptămâni ca un haiduc mascat, răspunse el. Din păcate, pentru a ţi se vindeca, ochii vineţi nu trebuie puşi la loc cu măiestrie. În schimb, un nas rupt da, iar al meu n-a fost repus deloc bine. Doctorul era un biet felcer de la ţară.

— Arăţi mult mai bine aşa, spuse ea. Poate felcerul ştia prea bine ce-ţi face. De la ce v-aţi luat la bătaie?

— Dumnezeu mai ştie, răspunse el. Ne-am bătut de destule ori cu pumnii, când eram mici. Asta a fost una dintre cele mai reuşite reprize.

— Atunci v-aţi duşmănit mereu? Sau eraţi prieteni?

— Casele noastre erau despărţite de doar câţiva kilometri, răspunse el, şi eram apropiaţi ca vârstă. Elliott era, de fapt, este, cu trei ani mai mare decât mine. Eram cei mai buni prieteni, cu excepţia cazurilor în care ne încăieram.

— Şi într-o bună zi v-aţi certat şi nu v-aţi mai împăcat, presupuse ea.

— Ceva de genul ăsta, căzu el de acord.

— Ce s-a întâmplat? insistă ea.

— El era un măgar înfumurat, iar eu eram un catâr încăpăţânat. Probabil n-ar trebui să vorbesc la timpul trecut. Şi acum tot un măgar înfumurat este.

— Şi tu tot un catâr încăpăţânat ai rămas? întrebă ea.

— Poate chiar mai rău, dacă l-ai întreba.

— N-ar trebui să încercaţi să discutaţi măcar? se încruntă ea.

— Nu, răspunse el ferm. N-ar trebui să vorbesc deloc, ducesă. Nici tu, de altfel. Ar trebui să fim amândoi în pat, înlănţuiţi de plăcere.

— Ah, Constantine, dar acum încă ne mai putem bucura de plăcerea anticipaţiei.

— Mai dă-o naibii de anticipaţie, răspunse el aplecându-se; o luă în braţe şi ieşi cu paşi mari din cameră.

— Ce feroce eşti, îl lăudă ea aprobator, ţinându-se iar cu mâinile de gâtul lui. Sunt sigură că dacă opuneam rezistenţă m-ai fi târât de păr până sus.

— Da, cu o bâtă ţintuită în mâna cealaltă, aprobă el. Dar vrei să opui rezistenţă?

— Chiar deloc, răspunse ea. Nu poţi să mergi mai repede? Poate să urci câte două trepte odată?

Şi în sfârşit, îi smulse un hohot de râs.

— Te poţi considera norocoasă atunci, ducesă, răspunse el, dacă până ajungem în cameră mai am vreun strop de vlagă rămas în mine.

— Atunci răsuflă mai încet, prostuţule, îi răspunse ea.

Şi totuşi, când o lăsă jos, în dormitorul său, nu părea să fi rămas nici fără vlagă şi nici fără suflare.

Hannah se cuibări lângă el, îl îmbrăţişă şi oftă de mulţumire, dorinţă şi o nerăbdare care-i făcea sângele să-i bubuie în vene, atât de tare încât aproape că-l putea auzi.

— Dacă doreşti, Constantine, poţi să continui cu aceeaşi ferocitate, să mă arunci pe pat şi să-ţi faci mendrele cu mine. De fapt şi dacă nu doreşti, poţi face la fel.

El o ridică din nou în braţe şi o aruncă pe pat, atât de puternic încât se simţi săltată câţiva centimetri buni în aer, înainte să cadă înapoi pe saltea.

Sigur îşi alesese bărbatul potrivit.

Iar el începu să-şi facă mendrele cu ea fără să se mai sinchisească să o dezbrace, cu excepţia unor locuri esenţiale.

Când totul se termină, Hannah se gândi că meritase să-şi sacrifice rochia albastră, chiar dacă era printre preferatele ei. Probabil era cumplit de mototolită, fără cale de salvare.

Şi nici ea nu mai avea vreo cale de salvare din aventura ei de-o primăvară.

Mârâi uşor când el o mută astfel încât capul ei i se odihnea pe braţ, iar trupul ei se strânse lângă al lui. Aşternuturile îi acopereau pe amândoi.

Somnul o învălui într-o clipă.

Capitolul 8

Hannah stătea la fereastră, în salonul ei din Dunbarton House, cu picioarele strânse sub ea. Îi plăcea mult să stea aşa, în intimitatea casei sale, dar îi amintea şi de prima noapte petrecută la Constantine. Pervazul acesta era mai lat totuşi, şi căptuşit de perne confortabile. Era zi, iar fereastra dădea spre o peluză verde, lungă şi plină de şiruri de flori multicolore, şi nu spre stradă. Era o zi minunată, şi totuşi, încă stăteau în casă.

— Sigur nu vrei să ieşim, Babs? întrebă ea, întorcându-se spre prietena ei. Ca de obicei când nu avea ceva de făcut, Barbara şedea foarte dreaptă pe un scaun, lucrând conştiincioasă la o broderie complicată. Mă simt vinovată că te ţin închisă în casă.

— Mă simt bine, răspunse Barbara. Hannah, de când

am sosit a fost un vârtej de evenimente, şi aproape că m-au copleşit. E plăcut să avem şi o zi liniştită.

— Dar în seara asta are loc balul de la Kitteridge, îi reaminti Hannah. Sigur vrei să mergem?

— Bineînţeles, răspunse Barbara. Dacă nu merg eu, atunci n-ai putea nici tu să te duci.

— De ce, pentru că n-aş avea companion? întrebă Hannah, surâzând.

— Nici măcar tu n-ai îndrăzni să sfidezi regulile atât de mult încât să te prezinţi singură la un bal, îi răspunse prietena ei, ridicând privirea spre ea.

— Aş putea trimite un bilet fie lordului Hardingraye, fie domnului Minter, aş putea alege dintr-o duzină şi cât ai clipi m-aş trezi cu un însoţitor, o asigură Hannah.

— Nu l-ai lua pe domnul Huxtable? întrebă surprinsă Barbara.

— După ce-am fost împreună aseară la teatru, chiar dacă erai şi tu acolo, soţii Park, fratele doamnei Park, Lord şi Lady Montford, sunt sigură că toate saloanele vuiesc pe tema asta şi ne-au declarat deja amanţi. Dar tot trebuie să urmăm regulile jocului, Babs. Chiar de-ar fi să nu mă poată însoţi nimeni şi să trebuiască să rămân acasă, tot nu voi merge cu domnul Huxtable..

— Ah, dar vin eu cu tine, răspunse Barbara, reluându-şi brodatul. Nu-i nevoie să-i scrii nici unui domn.

— Doar dacă eşti sigură că vrei să vii, o rugă Hannah. Babs, nu eşti domnişoara mea de companie. Eşti prietena mea. Şi dacă o seară în intimitatea casei te-ar bucura, atunci şi eu m-aş bucura, de asemenea.

— Hannah, trebuie să-ţi mărturisesc că după ce-am mers cu tine la un bal din înalta societate, abia aştept să mai merg la unul. Crezi că devin cam… decadentă?

Hannah surâse.

— Mai ai mult, foarte mult până să te poţi lăuda cu asemenea epitet, draga mea. Spre deosebire de mine.

Razele răsăritului de soare străbăteau prin fereastră,

moleşind-o. În dimineaţa aceea se trezise la cinci şi-l trezise şi pe Constantine rugându-l s-o conducă acasă, dar plecaseră pe la şase trecute. Avusese dreptate să-şi facă griji în privinţa pericolului de a dormi lângă un bărbat, mai ales unul care se trezise pe nesimţite în timpul nopţii, când ea dormea, şi-şi dăduse toate hainele jos de pe el. Erau amândoi atât de somnoroşi, cuibăriţi la căldură, tandri, strâns îmbrăţişaţi. Până să se dea jos, trecuse un ceas întreg, ce-i drept, foarte plăcut.

După un moment de tăcere, Barbara întrebă, cu capul aplecat asupra broderiei la care lucra:

— Hannah, ţi-a fost greu să treci de la ce erai înainte la ce eşti acum? După ce te-ai căsătorit, vreau să spun.

Hannah nu-i răspunse pe loc. Barbara nu-i mai pusese vreodată asemenea întrebări.

— Nu mi-a fost greu deloc, răspunse ea după o vreme. Am avut un mentor foarte bun. Cel mai bun, de fapt. Şi nu-mi plăcea deloc să fiu cine eram înainte. Mi-a plăcut să devin ceea ce sunt acum. Ducele m-a învăţat să mă maturizez, să-mi recunosc valoarea proprie, a menirii mele. Iar darul lui pentru mine a fost să mă înveţe să fiu o ducesă. M-a învăţat să fiu independentă şi autonomă. M-a învăţat cum să nu depind de nimeni.

Ultimul punct era doar parţial adevărat. Nu-şi dăduse seama cu adevărat câtă nevoie avea de el, până să moară. Iar el nu-i spusese niciodată că nu va avea nevoie de nimeni. Dimpotrivă, îi spusese mereu că va avea nevoie de dragoste şi de acel cerc preţios de cunoştinţe care să însoţească acea dragoste, când avea s-o găsească – mica ei comunitate, cum îi spunea ducele. Şi o asigurase că, într-o bună zi, o va găsi. Între timp, o învăţase să nu se agaţe de ceilalţi, ci să se bazeze pe propria stăpânire de sine şi să se abţină astfel să înhaţe vreun palid înlocuitor al iubirii adevărate.

Cum ar fi sexul, se gândi ea, clipind. Crea mai multă dependenţă decât ar fi crezut. Ar fi fost foarte uşor să

ajungă să depindă de el, să trăiască doar pentru ceasurile petrecute acasă la Constantine, unde toate nevoile îi erau împlinite.

Dar nu era aşa; nu trebuia să uite vreodată. Nu trebuia să facă vreodată greşeala de a considera acele dorinţe satisfăcute de Constantine drept unele fundamentale.

Însă acele impulsuri şi dorinţe n-aveau nimic de-a face cu dragostea. Bărbatul acela n-avea nimic de-a face cu iubirea.

— Îmi plăcea de tine, Hannah, spuse Barbara, te-am iubit foarte mult. Îmi amintesc deseori cât de minunat era să te am mereu aproape, să ne despartă doar o plimbare scurtă peste pajişti. Şi-mi doresc atât de des să fii încă acolo.

— Dacă aş reveni acolo, m-aş trezi destul de curând lăsată de izbelişte. Te vei căsători curând cu dragul tău vicar, îi reaminti Hannah.

— Nu-i doar vicarul meu, protestă prietena ei, surâzând aplecată deasupra lucrului de mână. Deşi e Simon al meu, doar al meu. Să ştii că-l iubesc foarte mult. E cultivat, inteligent şi incapabil să poarte o conversaţie pe teme frivole, deşi face eforturi, dragul de el. Poartă ochelari şi are un început de chelie deja, pe frunte şi pe la tâmple, chiar dacă nu are nici treizeci şi cinci de ani încă. E niţel mai scund ca mine, deşi suntem de aceeaşi înălţime dacă poartă cizmele de călărie. Şi are cel mai blând surâs dintre toţi – toată lumea spune asta. Datare şi un zâmbet anume, doar pentru mine. Îmi trece drept prin suflet.

Acum acul îi rămăsese suspendat în aer, deasupra pânzei. Obrajii i se îmbujoraseră uşor şi ochii îi străluceau, în timp ce, deşi aţintiţi asupra broderiei, părură să oglindească în ei imaginea îndepărtatului său iubit.

Hannah simţi o înţepătură de invidie.

— Mă bucur mult pentru tine, Babs, îi spuse. Ţin minte că ai crezut că rămâi nemăritată, chiar dacă ai avut destui

peţitori de soi de-a lungul vremii. Dar ai preferat să aştepţi şi, iată, ţi-ai găsit dragostea.

Barbara ezită, cu acul rămas încă în aer.

— Hannah, nu ţi-ai dorit niciodată să fi aşteptat şi tu?

Un val de sânge coloră obrajii Barbarei, care se refugie iarăşi în brodat.

— Nu, şopti Hannah. Nu, nici măcar o clipă.

Barbara lăsă iarăşi pe genunchi broderia, chiar dacă nici măcar nu terminase un singur punct.

— Dar... dar nu erai în starea potrivită pentru a lua o asemenea decizie atunci. Erai foarte necăjită. Fireşte, aveai şi motive.

— Am avut un înger păzitor, îi răspunse Hannah, şi numele lui era ducele de Dunbarton. Odată chiar i-am spus asta. Era să se înece cu vinul de Porto.

— Dar Hannah, ezită Barbara, era atât de bătrân. Oh, rogu-te, iartă-mă.

— Era doar cu cincizeci şi cinci de ani mai bătrân ca mine, răspunse Hannah, cu un surâs şters. Putea să-mi fie doar bunic. Ce-i drept, odată mi-a făcut nişte calcule din care reieşea că i-aş fi putut fi şi strănepoată. Babs, mai bine o laşi baltă. N-am să recunosc niciodată că m-am măritat în grabă şi că am regretat pe veci apoi. M-am măritat într-o grabă foarte mare, da, dar n-am regretat nici măcar preţ de-o clipă. De ce ar fi trebuit să-mi pară rău? Am fost bogată şi răsfăţată, şi am fost educată să fac parte din lumea asta, continuă ea, făcând un gest spre camera în care se aflau. Iar acum sunt liberă.

Întoarse repede capul spre fereastră.

Lacrimi? Simţea lacrimi?

— Hannah, îi spuse Barbara, ar trebui să vii acasă. Ar trebui să...

— Sunt acasă, o întrerupse Hannah.

Prietena ei o privi lung, cu ochi trişti.

— Vino la nunta mea, o rugă ea. Poţi să stai cu mama şi cu tata. Ştiu că nu se ridică la înălţimea aşteptărilor tale

casa noastră de la ţară, dar s-ar bucura nespus de mult să te găzduiască în ea. Şi nunta mea n-ar fi completă fără s-o am alături pe cea mai dragă prietenă. Ştiu că şi Simon îşi doreşte să te cunoască. Oh, te rog, vino.

— Nu şi-ar dori să mă cunoască dacă ar şti ce-am devenit, răspunse Hannah. Şi i-aş înşela pe reverend şi pe doamna Leavensworth dacă aş veni în casa lor aşa cum sunt acum. Trăim în lumi diferite, Babs. A ta este mai inocentă, mai morală.

— Dar vino oricum, insistă Barbara. Te vor iubi pentru ceea ce eşti, cum de altfel te iubesc şi eu. Hannah, eu sunt o puritană absolută. Sunt tot o fată bătrână, dar una care a crescut foarte apropiată de biserică. Cred că dacă m-ai scutura, ar ieşi atâta praf din mine de nu m-ai mai vedea. Detest ce-ai făcut din tine în ultima săptămână sau cam aşa, pentru că nu pot crede că eşti fericită astfel. Şi cred că, pe măsură ce legătura dintre tine şi domnul Huxtable continuă, doar te vei adânci în nefericire. Crezi că-ţi doreşti plăcere, dar de fapt cauţi dragoste. Dar am divagat de la subiect şi mi-am jurat că n-o să te cert şi n-o să-ţi fac reproşuri niciodată. Vino la nunta mea, oricum ar fi. N-ar fi oare timpul să revii? Au trecut mai bine de zece ani.

— Şi tocmai asta e şi ideea, răspunse Hannah. Babs, acum trăiesc pur şi simplu în alt timp şi într-un alt univers. Cele vechi nu mai există pentru mine. Nu mai vreau eu să existe.

— Şi atunci eu ce sunt pentru tine? întrebă prietena ei. O fantomă?

— Oh, Babs, răspunse Hannah şi întoarse iarăşi capul ca să-şi ascundă lacrimile care i se adunaseră în ochi, să nu mă părăseşti niciodată.

Auzi un foşnet în spatele ei, iar apoi se simţi cuprinsă într-o îmbrăţişare strânsă. Se ţinură multă vreme în braţe, fără să-şi spună vreun cuvânt. Hannah se simţea foarte jenată, dar şi copleşită de jale, în mod bizar, la fel ca în ziua în care murise ducele.

— Ce gâsculiţă mai eşti, îi spuse Barbara cu o voce care tremura uşor. Cum să renunţ la prietenia noastră, acum că eşti atât de bogată? Şi când mă duci la balurile din lumea bună şi de câte ori şterpelesc o invitaţie de a veni la Londra, mă aleg cu o bonetă delicios de frivolă?

Hannah se dădu jos cu picioarele de pe pervaz şi-şi netezi poalele rochiei de muselină.

— Era o bonetă nespus de frumoasă, nu-i aşa? întrebă ea. Dacă nu m-ai fi lăsat ieri să ţi-o cumpăr, Babs, mi-aş fi cumpărat-o mie, şi unde aveam s-o mai pun? Deja şi camera de garderobă, şi cea de oaspeţi de lângă ea gem de haine – sau cel puţin aşa spune gura lumii, şi ştii prea bine câtă bază putem pune pe asta.

— Păi eu stau în camera de oaspeţi de lângă odaia ta de garderobă, spuse Barbara, îndreptându-şi spinarea şi întorcându-se să-şi împăturească broderia.

— Mi-e tare milă de tine, răspunse Hannah. Trebuie să-ţi fie teribil de greu, Babs, să intri pe uşă, chiar şi dacă mergi pe-o parte.

Barbara izbucni în râs.

— Vii la nunta mea? întrebă ea, încetişor.

Hannah îşi înăbuşi un oftat. Sperase că subiectul era închis.

— Nu pot, Babs, răspunse ea. Nu mă voi întoarce. Dar poate tu şi vicarul aţi vrea să veniţi să vă petreceri măcar parţial luna de miere cu mine, în Kent.

O cameristă intră, aducând ceaiul, şi conversaţia se mută pe alte subiecte.

Dar nu era nefericită, se gândi Hannah. Barbara se înşela amarnic. Şi nici n-avea de gând să devină şi mai nefericită. Nici nu era posibil, din moment ce nefericirea nu era o stare pe care s-o resimtă în prezent.

Abia aştepta seara aceea, când balul avea să ia sfârşit. Poate dorinţa ei era cam superficială, dar era în mod sigur una puternică.

Nu credea că avea să se sature vreodată de felul în

care făcea dragoste Constantine. Când sezonul de primăvară urma să ia sfârşit, ar cam fi fost cazul, desigur. Dar mai era mult până atunci. Nici măcar nu era nevoie să înceapă să se gândească la asta.

Se ridică să toarne ceaiul.

*

Spre începutul după-amiezii, Constantine primi un bilet de la Cassandra, contesa de Merton, soţia lui Stephen, prin care era invitat la cină la reşedinţa Merton, înainte de balul de la Kitteridge. Cum nu îşi făcuse alte planuri, acceptă bucuros invitaţia.

De-a lungul vremii, încercase de câteva ori să simtă ciudă, chiar ură faţă de Stephen, cel care moştenise titlul de la Jon şi apăruse ca nou stăpân la Warren Hall, pe când avea doar şaptesprezece ani, însoţit de surorile lui. Erau practic străini faţă de Constantine, care nici măcar nu ştiuse de existenţa lor până când Elliott şi avocaţii săi nu scotociseră prin arborele genealogic şi găsiseră un moştenitor îndepărtat. Şi nici atunci nu le fusese uşor; trebuiseră să-l găsească într-un sătuc îndepărtat din Shropshire.

Înainte să-i cunoască, Constantine fusese măcinat de ură. În ochii lui erau invadatori, veniţi să-i cotropească căminul, să-i calce amintirile în picioare, să-i ia averea pe drept cuvenită. Şi cel mai important, Jon era îngropat pe aceste pământuri, care aparţineau acum unui străin.

Chiar şi după aceea îi urâse, o vreme.

Dar cine ar fi putut să-l urască pe Stephen, odată ce l-ar fi cunoscut? Oare poţi uri un înger? Şi pentru surorile lui era la fel de greu de nutrit sentimente urâte. Toţi fuseseră atât de încântaţi să-l cunoască. Îl îmbrăţişaseră ca pe un membru al familiei lor, pe care nu-l mai văzuseră de mult. Şi fuseseră foarte sensibili şi atenţi la ce sentimente trebuia să aibă Constantine faţă de toată povestea cu moştenirea.

La cină mai fuseseră invitaţi Margaret şi Duncan, contele de Sheringford. Constantine află asta când ajunse la reşedinţa Merton. Margaret era cea mai vârstnică dintre cele trei surori, cea pe umerii căreia se sprijinise familia după moartea timpurie a părinţilor lor. Se încăpăţânase să nu se mărite până când celelalte surori nu crescuseră mari. Doar apoi acceptase să se căsătorească. Soţul păruse o alegere nefericită pe atunci, dar căsătoria rezistase în timp şi, după toate aparenţele, înflorise.

Constantine se relaxă, bucurându-se de momentul cinei. Mâncarea era bună, iar compania şi conversaţia, de asemenea. Nici nu bănui un motiv alternativ pentru invitaţie până să fie chemaţi în salon, ca să petreacă acolo un ceas şi mai bine înainte să plece spre bal.

— Eu şi Cassandra am vizitat-o pe Kate, azi-dimineaţă, spuse Margaret, în timp ce Cassandra turna ceaiul. A venit şi Nessie cu noi. Kate aşteaptă din nou un copil, după atâta timp. Ştiai, Constantine? Dimineţile îi sunt pline şi de încântare, dar şi de greţuri. Ne-a povestit cât de frumos a fost aseară la teatru, când a fost cu Jasper.

„Aha”, se gândi Constantine.

— N-am ştiu că este însărcinată, răspunse el. Cred că sunt amândoi fericiţi.

Probabil discutaseră despre el azi-dimineaţă. Se aştepta să ajungă discuţia şi aici.

— Am vorbit şi despre tine, adăugă Margaret.

— Despre mine? întrebă Constantine, afişând o uimire convingătoare. E cazul să mă simt flatat?

— Ai trecut de treizeci de ani, continuă Margaret.

Hm. Încotro se îndrepta discuţia? Nu prea aveau cum să-l mustre că şi-o luase de amantă pe ducesa de Dunbarton, nu? Ca nişte doamne din lumea bună ce erau, nu puteau recunoaşte că sunt la curent cu aşa ceva, nici măcar că ar bănui.

Fireşte, doar Margaret vorbea. Cassandra îşi făcea de lucru inutil de mult cu un ceainic. Stephen şi Sherry

încercau să pară cât mai nevinovaţi, de parcă era doar o temă oarecare de discuţie.

— Da, Margaret, oftă Constantine, păi ce să-i faci, puterile divine nu mă lasă să am douăzeci şi ceva de ani mai mult de un deceniu. Foarte nedrept din partea lor.

Râseră toţi, chiar şi Margaret, doar că ea reveni neînduplecată la subiect, oricare ar fi fost acela.

— Am căzut cu toţii de acord, Constantine, că e timpul să te gândeşti la însurătoare. Eşti vărul nostru şi…

— Văr de-al doilea, preciză el. Văr de-al doilea prin alianţă cu Cassandra.

— Azi e binedispus, Margaret, constată Cassandra. Nu-i aşa morocănos ca de obicei. Nu vrea deloc să ne ia în serios.

Stephen sorbi din ceai. Constantine întâlni privirea la fel de fixă a lui Sherry.

— Dar iau foarte în serios însurătoarea, le asigură el. Mai cu seamă propria însurătoare. Şi mai ales când îmi este sugerată de nişte peţitoare care-mi sunt şi rude. Sunteţi în peţit, aşa-i? V-aţi gândit şi la o doamnă anume?

Margaret deschise gura să răspundă, dar o închise la loc. Cassandra abia schiţă un zâmbet. Cei doi domni sorbiră precaut din ceai.

— Sau cineva anume cu care *nu* ar trebui să mă însor?

Sugeră el.

Cassandra pufni în râs.

— Ţi-am spus, Meg, că o să-şi dea imediat seama despre ce e vorba, spuse ea. Dar Con, serios acum, tot ce vrem e să fii fericit. Am intrat abia acum un an, chiar mai puţin, în această familie, dar şi eu vreau să te ştiu fericit.

— O doamnă căsătorită căreia-i merge bine e de temut, constată el. Va complota întru fericirea tuturor.

Stephen rânji, iar Sherry chicoti pe ascuns.

— Şi ce-i rău în asta? protestă Margaret, zbârlindu-se vizibil, cu privirea aţintită pe Sherry.

— Katherine a observat din ce parte bătea vântul seara trecută, la teatru, aşa-i? întrebă Constantine. Şi nu i-a plăcut ce-a văzut? Aşa aţi căzut toate de acord azi-dimineaţă? Ar fi interesant de ştiut dacă şi Vanessa era de aceeaşi părere.

— Constantine, ai avut aproape în fiecare an o favorită, spuse Margaret, lăsându-se pe spate în jilţul ei, cu ceaşca şi farfurioara în mâini. Şi toate au fost nişte doamne foarte drăguţe. Mi-a plăcut mai ales de doamna Hunter, din anul în care eu şi Duncan ne-am căsătorit.

Probabil dacă i-ar explica mai exact ce presupunea relaţia cu asemenea favorită, obrajii i s-ar fi înflăcărat mai tare ca un câmp întreg de maci, se gândi Constantine.

— Şi mie mi-a plăcut de ea, Margaret, răspunse Constantine. De aceea mi-a fost… favorită în acel an. Dar sper că nu-mi ceri s-o iau în calcul în planurile mele de căsătorie. Acum două veri, s-a căsătorit deja cu lordul Lund.

— Şi i-a oferit anul trecut şi un moştenitor, cred, adăugă Sherry. Bună idee să o scoţi din calcule, Con.

Margaret îi aruncă o privire indignată.

— Ducesa de Dunbarton e foarte frumoasă, spuse ea. Nimeni nu poate contesta asta. Atrage toate privirile oriunde s-ar duce, şi nu doar prin frumuseţe. Chiar este o apariţie fascinantă.

— Aud un „dar” în tonul vocii tale, interveni Constantine nerăbdător.

Cassandra prelua asaltul:

— Kate crede că ducesa te-a ales drept favoritul ei, Con, spuse ea. Şi se pare că ducesa obţine tot timpul ce vrea. Dar se spune că e foarte schimbătoare în preferinţe. Într-o săptămână sau două, va fi cu altcineva.

Părea să fie foarte jenată şi se întoarse să se încrunte la Stephen, care îi rânjea.

— Are o reputaţie cam frivolă, ce-i drept, Constantine, spuse Margaret. Şi cred că e una binemeritată.

Oare ce-ar face, se întrebă Constantine, dacă le-ar

spune că până acum mai puţin de o săptămână ducesa fusese virgină şi că-şi pierduse fecioria datorită lui?

— Şi deci vă temeţi că-mi va frânge inimioara dacă mă las prins în mrejele ei săptămâna asta şi poate şi cea următoare? întrebă el. Credeţi că nu fac faţă… experienţei ducesei? Chiar dacă toată lumea zice că-s diavolul în persoană? Sunt mişcat de îngrijorarea voastră.

Se amuza copios.

— Vai de mine, spuse Cassandra, aşezându-şi ceaşca de ceai şi farfurioara cu un zăngănit. Nu aşa am vrut să abordăm subiectul acesta, nu-i aşa, Meg? O să se supere Kate pe noi. Bineînţeles că te poţi descurca uşor cu ducesa dacă vei deveni vreodată… ăăă… favoritul ei, Con. Chiar îndrăznesc să menţionez că sunt şi oameni care o avertizează să nu se încurce cu tine. Dar ce doream noi să spunem, sau mai degrabă să sugerăm, doar din dragoste familială pentru tine, este că trebuie să înţelegi că vine o vreme când trebuie să termini cu flirturile şi să-ţi îndrepţi atenţia spre căsătorie. Eşti cât se poate de eligibil. Şi foarte chipeş, într-adevăr, deşi nu ştiu dacă e termenul corect pentru a te descrie. Ca şi ducesa, atragi toate privirile asupra ta, oriunde ai merge.

— Am cam încurcat firul discuţiei, Constantine, admise Margaret. Voiam să-ţi sugerăm doar foarte subtil că ai putea să te gândeşti la căsătorie, şi nu la… mă rog.

— Poate ar fi cazul să discutăm despre vremea de mâine, draga mea, îi sugeră Sherry. Sau despre cea de săptămâna trecută. Sau despre cea de luna viitoare.

Ea zâmbi, apoi izbucni într-un râs sincer.

— Putem ignora ultimele cinci minute? Putem s-o luăm de la capăt? propuse ea.

— Doamne fereşte, răspunseră la unison Stephen şi Sherry.

— Dar ce vreau eu să ştiu, insistă Constantine, e ce a avut Vanessa de zis despre toate astea.

Vanessa, sora lor mijlocie, îi fusese o prietenă

apropiată până când se măritase cu Elliott, care acum era ducele de Moreland. Apoi, încercând să-l rănească pe Elliott în felul acela prostesc, copilăresc în care li se desfăşuraseră în trecut ciorovăielile nesfârşite, o jignise în mod necugetat, dar previzibil pe Vanessa, şi o umilise. De atunci, ea abia dacă-i mai aruncase o vorbă.

Nu fusese un moment de care să fie mândru. De fapt, fusese unul dintre cele mai rele momente ale sale; era copleşit de remuşcări şi de ruşine, ori de câte ori o vedea pe Vanessa sau se gândea la ea.

— Să fiu sinceră, Con, răspunse Cassandra, discuţia aceea s-a purtat când ea era la etaj în camera copiilor. Îi adusese un cadou lui Hal şi îl vedea pe Jonathan pentru prima oară. Cassandra îl adusese cu ea.

Hal era băieţelul de patru ani al lui Katherine şi Monty.

De fapt, Stephen chiar îi scrisese lui Constantine după ce i se născuse fiul, întrebându-l dacă îl deranjează foarte tare să-i pună bebeluşului numele Jonathan. Pe Constantine chiar îl deranjase destul de tare şi fusese pe punctul să-i dea un răspuns negativ ferm. Dar se oprise, gândindu-se cât de încântat ar fi fost fratele lui, Jon. Aproape că-i auzea hohotele de râs guturale, de fericire. Aşa că noul moştenitor al titlului a purtat numele lui Jonathan.

Fapt care fusese chiar liniştitor, în mod straniu, când îşi făcuse datoria de a vizita copilul, după ce sosise în oraş.

— N-ar fi trebuit să spunem nimic, zise Margaret. Duncan şi Stephen au fost teribil de răutăcioşi şi râd pe ascuns încă de când am terminat cina. Şi nici tu nu eşti mai breaz, Constantine. Văd că şi tu te amuzi.

— Mai bine decât să se înfurie, Maggie, răspunse Sherry.

— Vezi tu, Con, adăugă Stephen, necazul e că surorile mele se aşteptau să-mi fie peţitoare după pofta inimii lor. Dar am fost atât de nepoliticos încât m-am îndrăgostit de Cass anul trecut, pe când aveam doar douăzeci şi cinci de anişori, un biet june. Chiar dacă le eşti doar văr, tu eşti

ultimul care a rămas neînsurat, deci pregăteşte-te sufleteşte să-ţi poarte de grijă până când te căsătoreşti cu o fată cumsecade şi te aşezi la casa ta. Dacă eşti înţelept, ai putea face asta anul ăsta şi apoi te-ar lăsa pe veci în pace.

— Cu excepţia faptului că aş fi însurat, adăugă Constantine.

— Gata! se ridică Margaret în picioare, hotărâtă. Avem un bal la care trebuie să ajungem şi ar fi groaznic să întârziem atât de mult încât să plece până şi cei de la şirul de primire.

Şi aşa se termină cu discuţia, îşi spuse Constantine în sinea lui. Cel puţin pentru moment.

Deci familia lui nu era de acord cu amanta din această primăvară. Sau favorita, ca să folosească eufemismul acela, pentru liniştea doamnelor.

Capitolul 9

Întârziaseră la balul Kitteridge, deşi nu erau în niciun caz ultimii sosiţi. Ajunseseră înaintea ducesei de Dunbarton, fapt deloc surprinzător.

Constantine discuta cu nişte cunoştinţe când observă că sosise, realizând asta din murmurul uşor schimbat din jurul lui. Margaret avusese dreptate mai devreme. Ducesa chiar atrăgea toate privirile asupra ei oriunde mergea, şi nici acum nu făcea excepţie de la regulă.

Trecea doar pe la şirul de primire, însoţită de prietena sa, dar aproape toată lumea întorsese capul s-o privească.

Strălucea iarăşi în veşminte albe – avea o rochie din mătase albă, acoperită de dantele albe cu fir argintiu întreţesut. Părul îi era strâns sus, în bucle complicate, deşi lăsase libere câteva şuviţe ondulate la tâmple şi mângâindu-i linia gâtului, aţâţând ochii şi imaginaţia. Avea

o diademă mică, încrustată cu diamante. Mai avea diamante şi la urechi, pe piept, la încheieturi şi pe degetele ei înmănuşate, strălucind în lumina lumânărilor. Până şi pantofii ei albi de dans aveau cusute pe ei flori din diamante.

Sau poate nu erau diamante.

Trandafirul îşi mai pierduse o petală noaptea trecută, se gândi Constantine, întrebându-se ce mistere mai ascundea această femeie. Îşi vânduse două treimi din diamante, fără îndoială pentru o sumă colosală, pentru anumite cauze de care îi păsase.

Din ce lăsase de înţeles, erau cauze caritabile. Doamna avea o inimă, atunci, şi o conştiinţă socială. Acest fapt fusese la fel de uimitor ca şi revelaţia virginităţii ei.

Avusese bănuiala mai degrabă tulburătoare că poate o judecase greşit pe ducesă, că poate nu era superficială, de fapt. Dar nu era singurul cu asemenea păreri despre ea, după cum îi dovediseră cuvintele lui Margaret. Nu avea de ce să fie supărat pe ea.

Constantine străbătu sala de bal cu paşi mari înspre ducesă, fiind conştient că toată lumea îl priveşte cu interes. Probabil aproape toţi ştiau că ea îi era noua amantă sau că el îi era noul iubit, în funcţie de perspectiva abordată. Nu exista relaţie secretă, când venea vorba de doi membri ai protipendadei.

Se înclină în faţa lor, rezervă un vals cu ducesa pentru mai târziu şi îi ceru domnişoarei Leavensworth să-i acorde primul dans. Deja roiul de admiratori obişnuit se strânsese în jurul ducesei.

O conduse pe domnişoara Leavensworth în sala de dans, unde se formau deja rândurile. Îi ceruse să danseze cu el deoarece era prietena şi musafira ducesei şi pentru că fusese şi ea în seara precedentă la teatru, când avuseseră ocazia să schimbe câteva vorbe şi-i plăcuse de ea. Părea o fată inteligentă şi cu mult bun-simţ.

Clar nu mai avea şi alte motive să danseze cu ea – cel

puţin, nu pentru moment. O întrebă din politeţe despre ţinuturile ei natale, ghicind că probabil îi era dor de casă, mai ales din moment ce acolo îi era şi logodnicul.

— Partea mai puţin bună când eşti în Londra în plin sezon, spuse el în timp ce aşteptau să înceapă dansul, este că, indiferent cât de bine te simţi, invariabil te cuprinde dorul de casă. Mie aşa mi se întâmplă mereu. Dumneavoastră, nu?

— Ba da, domnule Huxtable, deşi par nerecunoscătoare recunoscând asta, îi răspunse ea pe un ton grav. E minunat aici, şi n-am să uit niciodată că am putut să particip la balurile înaltei societăţi, că am mers la teatru şi la operă şi am vizitat unele dintre cele mai faimoase muzee şi galerii de artă de aici. Şi cea mai bună parte a fost timpul petrecut cu Hannah, pe care-o văd atât de rar. Chiar şi cumpărăturile sunt un mai mare prilej de bucurie decât mi-aş fi închipuit. Dar aveţi dreptate, şi vă mărturisesc că mi-e dor să-mi văd familia şi logodnicul din nou.

— Şi satul natal? întrebă el.

— Da, şi satul, răspunse ea. Londra este atât de… vastă.

Iar el întrezări un mod de a-şi satisface o curiozitate latentă. Sau poate nu chiar latentă. Toată lumea ştia că ducesa se folosise de frumuseţea ei pentru a ieşi din obscuritatea anonimatului, devenind mireasa unui duce care se încăpăţânase să rămână holtei mult peste vârsta de şaptezeci de ani. Ar fi fost de poveste dacă diferenţa enormă de vârstă n-ar fi despuiat povestea de orice parfum romantic, dându-i mai degrabă un iz sordid. Dar nimeni nu părea să ştie de unde anume apăruse ducesa. Când o întrebase despre familie, se mulţumise să ridice din umeri, declarând că nu are vreuna.

Dar trebuie să fi avut una vreodată.

— Din ce sat sunteţi? o întrebă el.

— Din Markle, Lincolnshire, răspunse ea. Nimeni n-a

auzit de el, cu excepţia vecinilor de pe o rază de cincisprezece kilometri. Dar e frumos şi liniştit, şi acolo sunt acasă.

— Vă trăiesc ambii părinţi? întrebă el.

— Da, răspunse ea, mulţumesc lui Dumnezeu. Tata era pastorul satului, dar acum s-a pensionat şi locuim împreună într-o casă de la marginea satului. E mai mică decât casa parohială, dar foarte primitoare. Părinţii mei se simt foarte bine acolo. Şi eu, fireşte, dar eu o să mă mut înapoi în casa parohială după ce mă voi căsători în august.

— Iar de data asta veţi fi stăpâna casei, nu fiica, remarcă el.

— Da, surâse ea. Va fi ciudat. Dar abia aştept.

— Markle, se încruntă el. Parcă-mi sună cunoscut. Ce familie de nobili locuieşte acolo?

— Sir Colin Young? răspunse ea. Locuieşte la Elm Court, chiar lângă sat, cu Lady Young şi cei trei copii ai lor. De fapt, Lady Young este…

Fata se opri brusc, îmbujorându-se. El o aşteptă cu interes să-şi continue vorba, dar în zadar.

— Cred că începe dansul, remarcă el.

— Ah, da, răspunse ea entuziasmată. Aveţi dreptate. Ce de flori! Şi ce de lumini în candelabre! Trebuie să fie zeci de lumânări. Şi ce mulţi invitaţi… o să visez la aceste clipe când voi pleca.

Constantine ghici că fata nu era genul care să se entuziasmeze prea uşor. Ceva o emoţionase, atunci. Să fi fost oare întrebările lui, mai ales ultima? Şi răspunsurile pe care aproape i le dăduse. Oare realizase că o iscodise?

Nu fusese prea dibaci din partea lui.

Dar cine era Lady Young? Nu auzise niciodată nici de Markle, nici de Sir Colin Young. Poate era vreun baronet, dar nu apăruse niciodată prin societatea londoneză, din ce ştia Constantine.

Dansau pe o melodie câmpenească, cu figuri foarte complicate, aproape maiestuoase. Era o dansatoare foarte

iscusită.

Probabil că ducesa crescuse şi ea în Markle. Oare acolo îl cunoscuse pe Dunbarton la o nuntă? La a cui nuntă? Oare la a lui Young?

Deja o pusese pe domnişoara Leavensworth într-o postură incomodă. Probabil deja îl etichetase drept spion. N-avea nicio scuză să continue cu trasul de limbă. Şi totuşi, când paşii de dans îi aduseră din nou alături preţ de câteva minute, insistă:

— Sir Colin Young era cumva rudă cu ducele de Dunbarton?

— Îi era văr foarte îndepărtat, cred, răspunse ea.

Văr de-al paisprezecelea, dacă-şi amintea bine Constantine.

Nu avea cum să întrebe de numele de dinainte de căsătorie al ducesei. Însă probabil că familia ei avusese un statut social inferior celor din Young, altfel domnişoara Leavensworth i-ar fi numit drept familia cea mai de vază când o întrebase. În afara cazului în care ducesa era sora sau fiica cuiva din familia Young. Era şi asta o posibilitate. În orice caz, se descurcase extrem de bine să pună mâna pe un duce, chiar dacă acesta fusese bătrân. Sau poate mai ales pentru că era bătrân. Căsătoria cu el fusese o modalitate genială de a câştiga pe loc rang social, avere şi şansa unei libertăţi nu prea îndepărtate.

Cel puţin aşa era privită ducesa de Dunbarton de obicei.

Dar…

Dar vânduse mare parte din bijuteriile dăruite de Dunbarton şi dăduse banii în sprijinul unor „cauze” de care fusese interesată. Păstrase alte bijuterii pentru valoarea lor sentimentală.

Dacă era s-o creadă, cel puţin. Dar o credea.

Te pomeneşti că ducesa chiar era misterioasă?

Şi de ce făcea el asta? De ce simţea impulsul să afle cine era sau cine fusese? Niciodată nu-l încercaseră

asemenea curiozităţi cu alte amante. Un gând îl străbătu dintr-odată: dar lui i-ar face plăcere să o ştie scotocim du-i prin secretele vieţii lui? Trebuia să se oprească din pus întrebări.

Ajunseseră în capătul rândului de dansatori şi era rândul lor să facă piruete. Domnişoara Leavensworth izbucni în râs în timp ce se roteau, iar Constantine îi zâmbi.

Dar gândurile tot nu-i dădeau pace.

Ea şi ducesa erau prietene din copilărie. Până acum, nu i se păruse nimic ciudat la asta. Domnişoara Leavensworth era de condiţie şi aspiraţii modeste, fiica unui preot pensionat şi logodnica unui viitor preot. Şi totuşi, ducesa îi rămăsese prietenă apropiată timp de unsprezece ani şi mai bine după căsătoria ei, care o propulsase mult peste condiţia socială a prietenei sale.

Încă o întrebare.

— Vă scrieţi scrisori, dumneavoastră şi ducesa de Dunbarton, când nu vă vizitaţi?

— Oh, da, cel puţin o dată pe săptămână, răspunse ea. Uneori chiar mai des, dacă intervine ceva interesant de relatat. Eu şi Hannah suntem nişte scriitoare pătimaşe de epistole.

— Dar ea nu vă vizitează niciodată?

— Nu.

Fără alte explicaţii.

— Deşi încerc s-o conving să vină la nunta mea, în august, adăugă ea, câteva clipe mai târziu. Ar însemna enorm pentru mine s-o am atunci alături pe cea mai dragă prietenă a mea. Deocamdată m-a refuzat, dar nu-mi pierd încă speranţa.

Deci nu s-ar întoarce în Markle nici măcar pentru nunta domnişoarei Leavensworth? Ducesa de Dunbarton pe care-o ştia el – cea pe care o ştia restul lumii – ar fi adorat ocazia de a reveni acasă cu o suită de servitori după ea, să se laude cu titlul şi bogăţia ei în faţa ţărănoilor printre care crescuse.

Oare chiar nu avea familie?

— Nu are familie la care să tragă? întrebă el.

— Ar putea sta la părinţii mei, răspunse ea. Ar fi încântaţi s-o poată găzdui.

Ceea ce putea însemna şi da, şi nu. Dar trebuia să lase subiectul deoparte. Se simţea oarecum vinovat; poate chiar vinovat de-a binelea. O trăgea de limbă.

— Aţi vizitat până acum Turnul Londrei? întrebă el.

— Încă nu, răspunse ea, dar sper să reuşesc până să mă întorc acasă.

— Poate într-o după-amiază, dumneavoastră şi ducesa îmi veţi face onoarea de a-mi permite să vă însoţesc acolo.

— Oh, domnule Huxtable, sunteţi foarte amabil, dar nu ştiu cât de interesată ar fi Hannah de…

— Am să-i reamintesc că va avea ocazia să stea chiar pe locul undeva fost decapitată regina An ne Boleyn, printre altele. Îndrăznesc să cred că va fi un argument convingător.

Barbara râse.

— Poate aveţi dreptate, spuse ea. Dar eu o să evit locul acela, cu mare atenţie.

— O să discut cu ducesa, spuse el.

Constantine se concentră asupra dansului. Era o activitate care îi făcea mereu plăcere. Aruncă o privire către rândul rezervat doamnelor şi îşi zări toate verişoarele, inclusiv Vanessa, Averil şi Jessica, surorile lui Elliott. Singura care lipsea era Cecily, rămasă acasă în aşteptarea celui de-al treilea copil. Şi ducesa era acolo, uimitor de frumoasă. Lângă ea era contesa de Lanting, sora mai mică a lui Monty. Şi firește, tot acolo se aflau şi toate tinerele debutante, în căutarea măritişului. Unele străluceau de veselie, altele mimau un foarte modern *ennui,* de parcă deja se plictisiseră de asemenea evenimente.

Pe rândul lui erau toţi domnii. Orchestra cânta, plină de viaţă. Se auzea zgomotul ritmic al paşilor pe podeaua de

lemn, un sunet care îl făcea să bată tactul din picior chiar şi dacă stătea pe margine, ca simplu privitor. Aerul era greu de la aroma florilor, a parfumurilor şi a trupurilor în mişcare.

Probabil soţii Kitteridge răsuflau uşuraţi. Tânăra lor fiică dansa cu vicontele Doran, un tânăr gentleman eligibil, care fusese fără îndoială ales pe sprânceană pentru eveniment. Puteau să-şi considere balul un succes garantat.

Constantine şi domnişoara Leavensworth se apropiau din noi de capătul şirului de dansatori.

*

Hannah deschisese balul cu Lord Netherby, continuase al doilea dans cu Lord Hardingraye, un prieten de-al ei cu care se putea relaxa şi conversa cu uşurinţă. Simţea din plin plăcerea anticipării. Urma să valseze mai târziu cu Constantine. Avea să danseze o singură dată cu el, dar era de-ajuns. Când aveai un partener atrăgător, nu exista dans mai sublim decât valsul, şi nimeni nu era mai atrăgător decât Constantine Huxtable.

Urma să valseze cu el, iar apoi, după ce balul se va fi sfârşit, el avea să-i urmeze trăsura acasă, ca în seara trecută, iar ea avea să-şi petreacă noaptea, sau ce mai rămăsese din ea, alături de el.

Şi aşa aveau să i se scurgă zilele şi nopţile pentru tot restul primăverii. Oh, şi-ar fi dorit să poată dura la nesfârşit. Era prima oară când nu aştepta cu nerăbdare venirea verii. Să mai aştepte, mai bine. Nu se simţea vinovată faţă de Barbara. Nu avea să-şi neglijeze prietena, de altfel. Urmau să-şi petreacă fiecare zi împreună.

Oh, cât de plăcut era totul, după monotonia îngrozitoare a anului trecut. Şi fusese groaznic. Ducele nu ar fi avut de la ea pretenţia să se prefacă. Jelise după el şi fusese îndurerata – încă mai era dar doliul în singurătate şi

în negru timp de un an întreg fusese extrem de greu de suportat. Probabil ducele ar fi îndemnat-o să meargă să se distreze. Însă tot ce făcuse fusese să meargă călare prin ţinuturile de lângă Copeland şi să-şi viziteze la câteva zile prietenii din Land’s End. Cât timp trăise ducele, îi fusese o soţie credincioasă. Şi pe tot parcursul anului de doliu, se achitase cu conştiinciozitate de îndatoririle sale de văduvă.

Iar acum, ei bine, se distra nemaipomenit. Nici nu avea de gând să nege asta. Visase la aşa ceva, plănuise acest moment, şi iată-l petrecându-se. Şi cel mai bun lucru era să ştie că ducelui nu i-ar fi displăcut.

— Ducesă, de când ai revenit în oraş radiezi, remarcă Lord Hardingraye. Dacă ai străluci mai tare ar trebui să-mi iau o umbrelă, şi toată lumea m-ar acuza că sunt excentric.

— Eşti deja un excentric, îi surâse ea. Toată lumea spune asta.

Privirea lui sclipi a glumă.

Constantine dansa cu Lady Fornwald.

Iar Barbara… nu se afla în sala de bal. Hannah o căută cu privirea, dar în zadar. N-o zări nici măcar în vreun colţişor întunecat. Se scuzase după dansul de deschidere şi plecase în camera de odihnă a doamnelor. Dar trecuse totuşi mult timp de atunci.

Când dansul luă sfârşit, tot nu apăruse. Hannah scrută din nou mulţimea, ca să fie sigură, şi plecă spre camera de odihnă. Dar n-avea cum să fie tot acolo încă.

Şi totuşi, era.

Stătea într-un colţ, cu spatele la uşă, ignorând şi ignorată la rându-i de o bisericuţă de tinere care ciripeau vesele, pălăvrăgind despre ceva, chicotind ascuţit. În alt colţ stătea în tăcere o cameristă, gata să fie de ajutor, să repare un tiv sfâşiat sau să reintegreze într-o coafură un cârlionţ rebel.

Hannah se aşează lângă ea.

— Babs? Nu te simţi bine?

Barbara îi evită privirea. Răsucea o batistă în poală.

Nu avea urme de lacrimi pe obraji, dar părea pe punctul de a izbucni în plâns.

— Mă vei urî, îi spuse ea. Nu vei mai avea niciodată încredere în mine.

— Babs? repetă Hannah.

— Te-am trădat, spuse Barbara. Ştiam cât de mult ţii la intimitatea ta, iar eu te-am trădat.

Ce cuvinte mari. Hannah aşteptă o explicaţie.

— I-am spus domnului Huxtable cum se numea satul nostru, spuse Barbara. I-am spus despre Sir Colin Young. Am fost cât pe-aci să-i spun de… de Dawn. M-am oprit la timp. Şi i-am spus că Sir Colin era o rudă îndepărtată de-a ducelui de Dunbarton.

— Şi tu crezi că asta-i trădare? întrebă Hannah, după o tăcere scurtă. Ai spus toate astea fără să ţi se ceară, Babs?

— Nu, răspunse ea, el m-a întrebat. Şi eu i-am răspuns, îmi pare atât de rău, Hannah. Nu ştiu dacă mă vei putea ierta vreodată. Nici ţie nu-mi permit să-ţi reamintesc acele nume, şi totuşi le-am scos pe gură fără să stau pe gânduri, i le-am spus lui… domnului Huxtable.

— A întrebat la întâmplare? întrebă Hannah.

— Nu cred, răspunse Barbara, iar ochii i se umplură de lacrimi care i se prelinseră pe obraji. Chiar voia să ştie, aşa că m-a întrebat, iar prostănaca de mine, neştiutoare în subtilităţile înaltei societăţi. Atât de rău îmi pare…

— Of, prostuţo, îi spuse Hannah, aşezându-şi o mână pe capul plecat al fetei. I-ai spus doar nişte lucruri pe care le putea descoperi şi singur, cu uşurinţă. Nu e ca şi cum i-ai fi spus că sunt o ucigaşă sau bigamă sau… ce altceva aş mai fi putut fi, să fi fost o dezvăluire într-adevăr cutremurătoare?

— Un haiduc? sugeră Barbara, printre lacrimi.

— Sau o haiduciţă, acceptă Hannah. Nu i-ai spus aproape nimic. Şi serios vorbind, nici nu e mare lucru de spus, nu? Doar nişte fleacuri sordide. Nu-i vreun mare

secret la mijloc. Mi-am ţinut ascuns trecutul doar pentru că asta a fost decizia mea. Dar n-am nimic de ascuns, şi nici nu mă feresc de nimeni.

— Păi atunci de ce… începu Barbara să întrebe.

— Nu mă ascund, Barbara, repetă Hannah. Trăiesc doar o viaţă nouă acum, una care-mi place infinit mai mult decât cea din trecut. Am ales să nu privesc în urmă, să nu ţin cont de amintiri, să nu fac nimic care ar putea reînvia trecutul.

— Eşti supărată, observă Barbara, lăcrimând şi mai tare.

— Sunt, recunoscu Hannah, dar nu pe tine, Babs. Mângâie din nou capul fetei. Sunt supărată în locul tău. Sunt supărată pe un anumit domn care va trebui să-şi găsească altă parteneră de dans în seara asta. Cu mine sigur nu va mai dansa.

Barbara îşi şterse ochii şi-şi suflă nasul.

— Trebuia să fi plecat eu mai devreme de-aici, să fi revenit zâmbitoare în sala de bal. Hannah, chiar dacă nu sunt de acord cu relaţia dintre tine şi domnul Huxtable, nu vreau să fiu motivul vreunor certuri între voi.

— Dacă va fi vreo ceartă, Babs, te asigur că nu din cauza ta se va întâmpla. Vai de mine, ce ochi roşii ai. Până şi nasul ţi-e roşu.

— De asta încerc să nu plâng niciodată, spuse Barbara. Mereu păţesc aşa, mai ales nasul mi se înroşeşte.

Hannah izbucni în râs.

— Mai ţii minte cum ne foloseam de asta de atâtea ori, când eram copii? De exemplu, când am spart un geam de la seră cu mingea şi a venit grădinarul după noi, foc şi pară de mânios?

— Iar tu mi-ai zis să plâng, îşi aminti Barbara, zâmbind printre lacrimi.

— Te-ai făcut pe loc roşie ca focul, spuse Hannah. Tuturor le-a fost imediat milă de tine. Şi cum erau să mă pedepsească pe mine, dacă pe tine te mângâiau şi te

consolau că a fost un accident şi nu trebuie să te întristezi.

— Doamne, dar obraznice mai eram, spuse Barbara.

Amândouă izbucniră în râs. Şi pentru câteva clipe, părură aidoma fetelor care deja reveniseră în sala de bal, de unde se auzea muzică. Deja începuse al treilea dans.

Hannah se ridică. Reuşise să-i abată oarecum gândurile Barbarei, dar tot supărată era. Chiar furioasă.

— Mergem acasă, spuse ea. Eu sunt obosită, tu ai nasul roşu, avem destule motive să nu mai stăm pe-aici.

— Dar Hannah…

Barbara păru copleşită de dezamăgire.

Hannah vorbea deja cu camerista, care se strecură imediat să cheme trăsura ducesei la scară.

— Hai acasă, se întoarse Hannah zâmbind către Barbara. Bem un ceai, mai stăm de vorbă şi apoi ne băgăm în pat. Şi aşa nu mai am mult timp să mă bucur de compania ta – în afara cazului în care vrei să-i scrii vicarului tău că te-ai răzgândit, nu mai vrei să-i fii soţie şi rămâi pentru totdeauna cu mine.

— Vai, Hannah, murmură Barbara.

— Mda, oftă Hannah în glumă, mă gândeam eu că mai vrea aşa ceva. Prin urmare, trebuie să mă bucur cât mai mult de compania ta, cât timp rămâi cu mine.

— Ai de gând să… să pui capăt legăturii tale cu domnul Huxtable? întrebă Barbara.

— Am să văd mâine ce e de făcut cu legătura aceea şi cu Constantine Huxtable, răspunse Hannah, ieşind cu paşi mari din cameră.

Barbara o urmă.

*

Ducesa de Dunbarton era iar pusă pe şotii, se gândi Constantine. Plecase devreme de la bal. Când intrase în salon după al patrulea dans, după care urma valsul, nu o găsise nici acolo. Şi nici domnişoara Leavensworth nu era

de găsit.

El rămăsese la bal până la final, dansase fiecare set, inclusiv valsul, apoi se dusese acasă şi dormise pentru tot restul nopţii.

Nu avea decât să se joace dacă dorea. Dar în cazul acesta, ea trebuia să facă următorul pas. În niciun caz n-avea de gând să fugă după ea.

Iar ducesa făcu acel următor pas destul de devreme, în dimineaţa următoare, Constantine găsi un bilet lângă farfuria de la micul dejun, alături de raportul detaliat săptămânal trimis de Harvey Wexford, administratorul de la Ainsley.

Observă că ducesa avea un scris hotărât, cu litere cam mari. Şi scria la fel cum vorbea. Nu era nicio formulă de salut în începutul biletului, doar numele lui era scris pe plic.

Te vei alătura invitaţilor mei la o partidă de ceai în după-amiaza asta, iar apoi mă vei plimba cu trăsura în parc.

H, ducesa de Dunbarton

Constantine strânse din buze. Nu era o invitaţie, ci o poruncă. Oare şi ceilalţi invitaţi primiseră astfel de bilete? Şi oare se supuneau toţi?

Oare avea să se supună şi el?

Fireşte. Nu voia să renunţe încă la ea. În ciuda descoperirii şocante din prima lor noapte împreună, îi plăcea de ea ca iubită şi îşi dorea suficient de mult să obţină plăceri senzuale de pe urma legăturii lor, până să renunţe la ea. Dar mai mult decât atât, era intrigat de persoana ei. Dorea să afle mai multe despre ce anume se ascundea sub masca ei de superficialitate.

De ce ar irosi o femeie zece ani din viaţă doar pentru a căpăta statut social şi bogăţie pe care să o risipească în mare parte pe nişte „cauze” obscure? Şi de ce

încăpăţânarea de a rămâne fidelă unei căsătorii fictive? Ba chiar lăsând acum impresia că-l iubise pe bătrânul duce. De ce ar fi rămas o fată onorabilă ca domnişoara Leavensworth, prietena ei, timp de atâţia ani? Şi de ce îi scria săptămânal ducesa, menţinând o prietenie care nu îi putea oferi niciun avantaj material?

Şi de ce îi zburau toate aceste întrebări prin cap?

Nu, nu voia să renunţe încă la ea. Avea să răspundă chemării ei şi să se prezinte în această după-amiază la ceai, la Dunbarton House. Şi după, avea s-o plimbe prin parc cu trăsura.

Iar apoi, la noapte? Rămânea de văzut, între timp, îşi îndreptase atenţia asupra raportului lui Wexford, pe care de obicei îl devora la prima citire, pentru ca apoi să revină asupra lui cu mai multă atenţie la detalii.

Capitolul 10

Când ajunse la reşedinţa Dunbarton, Constantine observă că salonul se umpluse deja de musafiri, pe care el îi cunoştea, mai mult sau mai puţin bine. Dar cele două persoane pe care le observă imediat erau Elliott şi Vanessa, ducele şi ducesa de Moreland.

Hannah veni spre el, cu mâna dreaptă întinsă spre el. Privirea galeşă şi zâmbetul uşor erau la locul lor.

— Domnule Huxtable, i se adresă ea, ce amabil din partea dumitale că ai venit.

— Ducesă.

Se înclină spre mâna ei, dar ea şi-o trase din strânsoare înainte să apuce să io ducă la buze.

— Îmi imaginez că te cunoşti deja cu toată lumea, îi spuse ea. Serveşte-te cu nişte ceai şi fursecuri, şi socializează.

Făcu un gest vag către o măsuţă unde o cameristă le

oferea ceai celor prezenţi. Apoi plecă, să se alăture lui Elliott şi Vanessei, cu care se adânci în conversaţie pentru o vreme, fără să mai acorde atenţie nimănui altcuiva.

Făcea dinadins asta? se întrebă Constantine.

Bineînţeles că da.

Elliott, care devenise foarte ţeapăn imediat ce îl zărise că intră în cameră, fu absorbit curând de discuţie. Părea relaxat, interesat, fericit. În mod sigur, zâmbea mai des ca în trecut. Constantine rareori îşi privea cu atenţie fostul prieten, deşi primăvara se tot întâlneau inevitabil, la varii ocazii şi evenimente, ba chiar uneori erau forţaţi şi să ajungă faţă în faţă şi să schimbe câteva vorbe politicoase. Dar era adevărat, şi pentru prima oară realiza acest lucru: Elliott era fericit. Era însurat de nouă ani, avea trei copii, cu vârste cuprinse între opt şi mai puţin de un an, şi era mulţumit.

Constantine îşi putea aduce aminte de acele timpuri în care Elliott privea căsătoria ca pe o piatră de moară legată de gât, ceva care trebuia evitat cu orice preţ, pe cât de mult timp posibil. Iar între timp, încerca să trăiască fiecare clipă. Ca şi Constantine, de altfel. Cu cât mai extravagante erau escapadele, cu atât mai mult le plăceau. Totul se schimbase când murise tatăl lui Elliott – chiar şi Elliott în sine. Dintr-odată, devenise viconte şi moştenitorul unui duce, dar şi tutorele lui Jonathan, viconte de Merton. Şi dintr-odată îi dispăruseră veselia şi pofta de viaţă, devenise posac, subjugat de devotamentul său excesiv, de acest exacerbat simţ al datoriei.

Constantine îşi luă farfuria şi ceaşca de ceai şi se plimbă printre invitaţi, după cum i se ordonase. Se pricepea să socializeze. Dar toate doamnele şi toţi gentlemenii se pricepeau la asta. Capacitatea de a purta conversaţii de salon era o însuşire esenţială a nobilimii.

Partea bună la acest tip de trăncăneală era că îi lăsa gândurile libere să zboare oriunde doreau.

Vanessa îmbătrânea frumos. Probabil era trecută de

treizeci de ani, acum. Niciodată nu fusese la fel de frumoasă ca surorile ei, dar fusese mereu bună la suflet, vioaie şi cu poftă de distracţie, iar acele calităţi străluceau mai tare decât simplele atribute fizice. Constantine o plăcuse de prima dată de când o cunoscuse. Când sosise la Warren Hall, cu Stephen şi surorile sale, la scurt timp după moartea lui Jon, el era sfâşiat de ură şi de resentimente. Rămăsese să-i întâmpine doar ca să-i facă în ciudă lui Elliott, care îi poruncise să plece. Dar partea stranie cu privire la moartea lui Jon era că prezenţa acestuia nu dispăruse odată cu înmormântarea trupului său, în pământul cimitirului. Se cuibărise parcă undeva, lângă inima lui Constantine, şi de atunci îi fusese imposibil să mai privească anumite întâmplări sau anumiţi oameni fără să-i vadă prin ochii lui Jon.

Iar Jon şi-ar fi adorat noii săi verişori. Noi oameni pe care să-i iubească.

Şi Vanessa, mai mult decât toţi ceilalţi, fusese foarte uşor de plăcut şi imposibil de displăcut cuiva.

De ani întregi încerca să nu se mai gândească deloc la Vanessa. O rănise. Îi făcuse cunoştinţă în mod intenţionat cu fosta amantă a lui Elliott, la teatru, într-o seară curând după ce se căsătoriseră. Iar apoi însoţise respectiva fostă amantă la un bal găzduit de Elliott şi de Vanessa, în văzul tuturor. Făcuse toate astea pentru a-l umili pe Elliott, desigur. Dar ajunsese să-i provoace Vanessei suferinţe ascunse şi o mare ruşine. Elliott îi mai destăinuise şi alte detalii neplăcute despre el, iar Vanessa îl luase deoparte într-o seară, la Vauxhall, în felul ei direct de a se confrunta cu toate problemele, şi-i spusese în faţă tot ce credea despre el, adăugând că nu mai voia să-l vadă vreodată şi că n-avea să-i mai vorbească de bunăvoie niciodată. Şi se ţinuse de promisiune.

Amintirile încă îi mai chinuiau conştiinţa. Şi nici nu putea face nimic. Pe atunci se scuzase pentru că o supusese unei astfel de umilinţe publice. Ea refuzase să-l

ierte. Şi altceva nu mai era de spus.

De ce-i invitase ducesa şi pe ei doi, dar şi pe el aici, în această după-amiază, când ştia că nu se înţeleg bine? Ce jocuri mai uneltea? Şi cât avea să i le mai permită?

Nu pentru mult timp, decise el. În timpul plimbării din parc, urma să traseze o linie clară. Deşi nu era chiar locul potrivit pentru o discuţie între patru ochi. Dar avea să se descurce el cumva.

Ducesa nu-şi petrecu chiar tot timpul cu Elliott şi Vanessa. Se plimbă printre invitaţi, dovedindu-se o gazdă bună şi primitoare. Constantine mai fusese la balurile pe care le organizase ea în trecut, dar niciodată la vreo serată atât de intimă.

Lordul Enderby o întrebă dacă îi va face onoarea să-i permită să o plimbe prin parc mai târziu.

— Regret, dar trebuie să vă refuz, Lord Enderby, răspunse ea. Am acceptat deja invitaţia domnului Huxtable.

Toţi ochii se aţintiră pe Constantine. Acum chiar că nu se mai îndoia nimeni, probabil, de zvonul care circula de vreo săptămână şi ceva. Pentru că, evident, el nu o invitase aici la plimbare, deci era ceva aranjat dinainte.

— Poate cu altă ocazie, îi spuse ea lui Enderby.

Cuvintele ei fură un semnal de plecare pentru toţi ceilalţi. Constantine rămase lângă una dintre ferestre, privind pe geam cu mâinile la spate, în timp ce ducesa îşi lua rămas-bun de la oaspeţii ei.

— Mă duc să-mi iau boneta; ne vedem jos, îi spuse ea când rămăseseră singuri.

Şi dispăru înainte ca el să apuce să se întoarcă. I se păruse lui, sau avea un ton cam rece al vocii? Ce naiba se întâmplase?

Şi dintr-odată ştiu. Aproape sigur. Prostesc din partea lui să nu-şi dea seama chiar mai devreme, imediat ce primise biletul acela glacial. Sau când dispăruse fără un cuvânt, noaptea trecută.

Îi iscodise prietena noaptea trecută, iar ea aflase

cumva.

Şi oare unde era domnişoara Leavensworth în după-amiaza aceasta?

Coborî treptele. Cabrioleta îi fusese deja trasă la scară.

*

— Dar unde-i domnişoara Leavensworth în după-amiaza asta? întrebă Constantine, imediat ce o ajutase pe Hannah să urce pe locul mai înalt din cabrioletă, şi urcase pe cealaltă parte, lângă ea. Strânse hăţurile în mâini.

De obicei, lui Hannah îi făcea mare plăcere să se plimbe în cabrioletă. Dar în această după-amiază nu găsea nicio plăcere în plimbare. Nu era în apele ei. Îşi deschise umbreluţa de soare şi o ridică deasupra capului.

— I-a sosit o scrisoare când luam micul dejun, de la rudele reverendului Newcombe, logodnicul ei. Vor fi în oraş pentru câteva zile şi au invitat-o să viziteze împreună cu ei şi copiii lor Kew Gardens.

— Va fi o experienţă plăcută pentru toată lumea, spuse el. Şi e şi vremea ideală pentru aşa ceva, nu-i nici foarte cald, nici nu bate vântul prea tare.

— Am putea discuta confortabil despre vreme până ajungem în parc, domnule Huxtable, îi răspunse ea în timp ce el întorcea atelajul să iasă din piaţetă. Dar eu prefer să te informez că sunt foarte supărată pe tine.

— Da, am ghicit eu că eşti, răspunse el, întorcând capul s-o privească.

— Seara trecută am dat peste Barbara ascunsă în camera de odihnă a doamnelor, aproape să plângă de supărare.

— Ah, răspunse el şi îşi mută din nou privirea înainte.

— Credea că mi-a trădat încrederea, continuă ea. Se temea să nu pun capăt prieteniei noastre. Dar cum este o domnişoară iremediabil de virtuoasă şi morală, s-a simţit

datoare să-mi mărturisească şi să nu-mi ascundă ce-a făcut.

El n-o întrebă despre ce era vorba. Prefera să mâne cu atenţie caii pe lângă o căruţă care se mişca încet.

— Am copilărit în satul Markle, comitatul Lincolnshire, spuse ea. Sunt fiica domnului Joseph Delmont, un domn fără un rang social semnificativ şi fără cine ştie ce avere. Am avut o soră, pe nume Dawn. Acum este Lady Young, soţia lui Sir Colin Young, baronetul. La nunta regretatului său văr l-am cunoscut pe ducele de Dunbarton, cu care m-am şi măritat cinci zile mai târziu. De atunci nu m-am mai întors în Markle şi n-am mai comunicat în niciun fel cu familia mea. Mai doreşti să ştii şi altceva, domnule Huxtable?

El privea drept înainte. O trăsură veche, imensă, se legăna către ei fix pe mijlocul drumului, în ciuda unor vorbe usturătoare aruncate spre nepăsătorul ei vizitiu de către ceilalţi de pe stradă. Ca să nu se ciocnească, Constantine fu silit să devieze traseul cabrioletei. Avea gura strânsă de concentrare.

— Poate vrei să ştii de ce nu m-am întors acasă? sugeră ea.

Hannah îşi simţea inima bătând cu putere în piept. Pulsul îi bubuia asurzitor în urechi. Iar apoi realiză că trăsura era a contesei de Blackwell şi că distinsa doamnă o salutase înclinând din cap, arborând un aer regal şi privind spre ea de la unul dintre geamurile trăsurii. Hannah surâse şi ridică mâna.

— Îţi spun eu de ce, continuă ea, răspunzând întrebării pe care el nu voise s-o pună. La acea nuntă mi-am descoperit logodnicul, pe Colin Young, ascuns cu sora-mea în tufele de trandafiri, într-o atitudine pe care aş putea s-o numesc compromiţătoare doar dacă m-aş strădui din greu să nu-l şochez pe cel căruia îi descriu scena. Şi după ce s-au… depărtat şi şi-au revenit, amândoi erau mai degrabă sfidători, nici gând să-şi ceară scuze, să le fie

ruşine sau să fie îngroziţi că i-am descoperit. Dawn mi-a spus că se săturase să fie mereu în umbra mea, niciodată remarcată pentru că toată lumea mă admira pe mine, sau simţindu-se urâtă în comparaţie cu mine. Ea îl iubea pe Colin, Colin o iubea pe ea, asta era situaţia, ce-aveam de gând să fac? Iar Colin i-a luat partea, spunând că avea perfectă dreptate. Venise de curând în sat şi frumuseţea mea îi luase ochii, dar asta doar până s-o cunoască pe Dawn şi să realizeze că mai important decât orice altceva era caracterul unei persoane. Aşa că îi părea foarte rău, dar îşi dorea o femeie adevărată, nu doar una frumoasă. Şi nu dorea să mă jignească, Doamne fereşte. Eram încântătoare doar. Spera că-l înţeleg şi că-l voi elibera de această obligaţie care-i devenise o povară. De parcă eu nu eram adevărată. De parcă eram incapabilă de dragoste sau de prietenie. De parcă, de încântătoare ce eram, nu puteam fi rănită. Şi când l-am tras pe tata în bibliotecă, m-am aruncat în braţele lui căutând consolare şi înţelegere, a oftat şi mi-a spus câte necazuri i-a făcut toată viaţa frumuseţea mea – sau cel puţin de la moartea mamei, de când aveam treisprezece ani. Fusesem mereu favorita ei, dar el ţinuse cont mereu de faptul că avea două fiice, nu una. Toate fetele mă admirau şi voiau să-mi fie prietene, iar Dawn rămânea nebăgată în seamă, şi toţi băieţii roiau în jurul meu, cerşindu-mi atenţia, fără s-o observe măcar pe sora mea. Şi acum, că îşi găsise şi ea fericirea, chiar dacă în asemenea condiţii, chiar trebuia să-i port pică? Dacă aveam măcar o fărâmă de dragoste de soră în mine, aş fi văzut deja de câteva săptămâni cum se schimbaseră lucrurile. Chiar aveam de gând să fiu egoistă ca de obicei şi să refuz să-l eliberez pe Colin Young de o promisiune făcută în grabă şi regretată aproape imediat? Chiar nu puteam măcar o dată în viaţă să mă gândesc şi la altcineva? Nu era ca şi cum n-aş fi putut imediat să-mi găsesc pe altcineva.

Dar mie mi se păruse că toată viaţa încercasem să fiu ca toţi ceilalţi. Şi o iubisem pe Dawn, şi încercasem să fac şi

alţi oameni s-o placă. Niciodată nu înţelesesem de ce nu părea să fie plăcută în general. Nu era ca şi cum o împingeam cu dinadinsul în umbra mea. Chiar nu făceam asta. Şi uneori avea nişte apucături, îmi îndepărta prietenii sau admiratorii de mine şi se bucura apoi. N-am fost mereu prietene. Uneori ne-am certat foarte rău, şi mă simt vinovată de răutăţi tot atât de des ca ea. Dar era sora mea. O iubeam. Nici nu mi-ar fi dat prin cap că mi-ar putea lua logodnicul. Mă logodisem, pentru mine joaca luase sfârşit. Poate aveau dreptate. Poate a fost doar vina mea. Poate…

Făcu o pauză să tragă aer în piept, inspirând puternic. Porţile parcului se apropiau.

— Ducesă…

Dar Hannah îşi ridică cu fermitate mâna. Nu terminase ce avea de spus.

— L-am iubit, continuă ea. Mi-am pus inima în palma lui. N-aveam ochi pentru nimeni altcineva. Ştiam că frumuseţea mea mă obligă şi la o anumită responsabilitate. Ştiam că uneori celelalte fete mă detestau când mai erau şi băieţi prin preajmă. Am încercat să nu mai fiu frumoasă. Chiar şi când eram copil, pentru că mă ruşinam când mama îmi făcea complimente şi ştiam că ne aud Dawn sau alte fete, sau când mă privea cu plăcere şi îmi aranja cârlionţii. Am încercat să port numai haine modeste şi să-mi ţin părul prins simplu când am fost suficient de mare să pot decide asupra acestor aspecte. Am încercat să stau cu capul plecat şi să tac în prezenţa celorlalţi. Am încercat să le arăt că nu sunt încrezută. Dar, într-un final, cu Colin, m-am crezut liberă să iubesc şi să fiu eu însămi. N-am cuvinte să-ţi descriu cum m-am simţit când tata m-a lăsat acolo, după ce-mi spusese să termin cu dezolarea şi să par veselă – nu pot descrie ce gol am simţit în suflet, câtă singurătate şi groază. Şi atunci am realizat că nu eram singură în bibliotecă. Ducele de Dunbarton fusese acolo în tot acest timp. Se plictisise de nuntă şi se retrăsese acolo, într-un fotoliu pe care-l trăsese la geam, cu spatele la cameră. N-

am ştiut că e acolo până când am plâns atât de tare încât am crezut că mor. Am crezut că mor de-a binelea.

Constantine întoarse cabrioleta pe porţile parcului, dar încetinise caii.

— Am să-mi amintesc mereu primele lui cuvinte către mine, spuse Hannah, închizând ochii. „Draga mea domnişoară Delmont”, mi-a spus el pe tonul acela morocănos, plictisit, atât de caracteristic lui, „nicio femeie nu poate fi prea frumoasă. Mă văd silit să te iau de nevastă şi să te învăţ această lecţie până mă asigur că nu-ţi mai iese vreodată din minte. Tu vei fi proiectul final al vieţii mele”. Şi ciudat, de necrezut, dar râdeam printre lacrimi. Doar ştiind că e şi el la nuntă fusese suficient să fim toţi speriaţi toată ziua. Îl evitaserăm pe cât posibil, probabil de frică să nu ne trăsnească din priviri dacă-i treceam calea sau dacă ne ridicam privirile asupra ilustrei lui persoane. Şi totuşi, îmi spunea că trebuie să mă ia de nevastă şi că educaţia mea avea să fie proiectul final al vieţii sale. Şi mi-a întins batista lui fină, cu o expresie plină de compasiune.

Constantine aproape oprise caii.

— Acum eşti mulţumit? întrebă ea.

— Da, oftă el. Mă simt pedepsit pe deplin, ducesă. Nu puteai găsi un mod mai potrivit de a mă pedepsi, de fapt, decât astfel, răspunzându-mi la toate întrebările pe care delicateţea şi tactul nu mi-au permis să le pun aseară. Şi m-ai făcut să simt cât de impertinente au fost acele întrebări pe care totuşi le-am pus. Îmi cer iertare, deşi realizez că scuzele sunt de prisos. Pentru că oare ţi-aş mai cere iertare dacă aş şti că nu m-ai fi prins? Nu ştiu, chiar dacă am simţit remuşcări chiar şi atunci când am realizat că o incomodez cu întrebările mele pe domnişoara Leavensworth şi că a fost un fapt lipsit de onoare să o întreb despre aceste lucruri pe ea, şi nu pe tine.

Ce-i drept, se pricepea la scuze, remarcă ea.

— Dacă îmi este permis, o să o vizitez pe domnişoara Leavensworth mâine-dimineaţă şi o să-mi cer scuze în

persoană.

Se mişcau ca melcul, dar tot aveau să ajungă curând în mijlocul protipendadei adunate în parc.

— Şi acum ce facem? întrebă el. Doreşti să te duc acasă? Preferi să punem capăt legăturii noastre?

Ultima întrebare o făcu să tresară. Îşi dorea asta? Noaptea trecută sau în dimineaţa aceea probabil ar fi răspuns afirmativ. Chiar şi în această după-amiază, cu câteva ceasuri mai devreme. Dar, la urma urmelor, tot ce făcuse fusese să pună nişte întrebări. Era chiar atât de diferit de ea? Şi ea dorea să afle lucruri despre el. Doar că ea avusese de gând să obţină de la el informaţiile, trăgându-l de limbă.

— Oh, răspunse ea zvâcnind hotărât din umbreluţă, am nevoie de o relaţie. Nu de căsătorie, cel puţin nu încă. Poate chiar niciodată. Încă nu pot scăpa de impresia că sunt încă soţia ducelui, chiar dacă a murit de mai bine de un an.

— L-ai iubit, constată el.

Ea se întoarse spre el, crezându-l ironic. Dar nu văzu nici urmă de ironie pe chipul şi în vocea lui.

— Da, l-am iubit din toată inima, răspunse ea. Zece ani de zile mi-a fost sprijin şi apărare. M-a iubit necondiţionat şi din tot sufletul lui. M-a adorat, l-am adorat. Fireşte, nimeni nu va crede asta vreodată, dar nu-mi pasă.

Realiză cu oroare că-i tremură vocea.

— Eu te cred, îi răspunse el, pe un ton scăzut.

— Mulţumesc, spuse ea. Am nevoie de un amant, Constantine. E prea devreme pentru orice altceva – pentru căsătorie, dragoste sau altele. Şi dintr-un anumit punct de vedere, anii aceştia de căsătorie m-au lăsat însetată. Dacă renunţ la tine, va trebui s-o iau de la capăt cu căutările şi ar fi obositor.

— Mă ierţi atunci? întrebă el. N-am să mai iscodesc, ducesă. Orice secrete mai ai, le poţi păstra. Nu voi mai încerca să ţi le aflu.

— Deci nu doreşti să mă cunoşti? îl întrebă ea. Nu vrei să ştii totul despre mine?

— Ca şi tine, ducesă, răspunse el, îmi doresc o iubită, nu o soţie. N-am să mă mai las pradă curiozităţii.

— Dar eu, pe de altă parte, vreau să ştiu tot ce se poate afla despre tine. La urma urmei, un iubit nu este un obiect. Nu eşti doar un trup, chiar dacă ai un trup splendid şi te pricepi foarte bine la amor.

Privindu-l, observă că zâmbeşte – ceva ce nu făcea prea des, şi era o privelişte care îi precipita respiraţia.

— Iertarea mea are un preţ, Constantine, îi spuse ea. Îmi eşti dator. După ce facem dragoste în această seară, o să-mi răspunzi la nişte întrebări.

El se întoarse s-o privească.

— Vino acum cu mine, îi propuse el.

— Barbara va veni acasă pentru cină, răspunse ea, şi am refuzat orice alte invitaţii pentru seara asta. Să ştii că vrem să ne bucurăm de o seară acasă, să stăm de vorbă şi să ne simţim bine una în compania celeilalte. Mi-e mai dragă decât oricine altcineva din lume, să ştii, acum că ducele nu mai este. Trimite o trăsură să mă ia la unsprezece.

— Există cineva care să nu se supună ordinelor tale, ducesă? întrebă el.

Ea îi surâse uşor.

— Nu vrei să mă vezi la noapte? Nu vrei să facem dragoste?

El rânji larg.

— Trimit o trăsură la unsprezece să te ia. Să fii gata. Dacă nu ajungi la mine până la unsprezece şi un sfert, pun zăvorul pe uşă cu mâna mea.

Ea râse.

Mulţimea îi învălui.

Dintr-odată, se simţi peste măsură de fericită.

*

După ziua petrecută la Kew Gardens, Barbara era obosită, deşi îi plăcuse foarte mult acolo şi îi povestise lui Hannah în detaliu ce văzuse, mai ales despre pagodă, care i se păruse una dintre cele mai încântătoare forme arhitecturale pe care le văzuse vreodată. Şi fusese foarte încântată să-i cunoască pe verii lui Simon, pe care nu-i mai întâlnise înainte. O trataseră de parcă era deja parte din familie, iar ea îi făcuse să râdă, încercând să găsească asemănările dintre ei şi Simon. Se jucase de-a v-aţi ascunselea cu copiii, chiar dacă aveau doisprezece ani. Erau gemeni, o fată şi-un băiat.

Abia aştepta să audă despre ceaiul dat de Hannah, care fusese organizat cam în grabă după micul dejun. Şi fu oarecum dezamăgită când află că va fi căutată de Constantine în dimineaţa următoare, ca să-şi ceară scuze pentru seara trecută.

— Să-i spui că l-am iertat, spuse ea, pentru că aşa şi este. Îndrăznesc să cred că n-a vrut răul nimănui, Hannah. Doar a vrut să te cunoască, şi îl apreciez, pentru că asta denotă că te preţuieşte şi el pe tine, ca persoană. Poate te iubeşte. Poate…

Dar Hannah râdea deja.

— Poate te-ai convins că eşti o puritană învechită, Babs, dar pe mine nu mă convingi. Ai fost şi ai rămas o romantică. Cine altcineva ar fi aşteptat până aproape de primejdiosul prag de treizeci de ani până să-şi aleagă tovarăşul de viaţă? Dar sentimentele lui Constantine Huxtable pentru mine nu au nimic romantic în ele, te asigur. Ceea ce-i foarte bine, pentru că nici ale mele nu sunt romantice.

— Nu-l lăsa să vină mâine şi să vorbească cu mine, o imploră Barbara. Mi-ar fi atât de ruşine.

— Am să încerc să-i abat gândul, promise Hannah.

Curând după ora zece, Barbara plecă la culcare.

Trăsura sosi la unsprezece fără cinci. Hannah, care

era deja gata de la zece şi jumătate, aşteptă cincisprezece minute înainte să iasă din casă. Când trăsura sosi acasă la Constantine, puţin peste unsprezece şi un sfert, uşa era încuiată. Când văzu că nu se deschide ca de obicei la sosirea ei şi nici ciocănitul discret al vizitiului nu dă rezultate, Hannah încercă chiar ea uşa.

— Ei poftim, spuse ea, pe jumătate dezamăgită, pe jumătate amuzată.

Şi uşa se deschise brusc, de parcă ar fi rostit o formulă magică. Se strecură înăuntru, iar Constantine închise uşa în urma ei. Se întoarse să-l privească şi zări o cheie mare atârnându-i de deget.

— Tiranule! exclamă ea.

— Şireato!

Amândoi râseră, iar ea se apropie de el, îi înconjură grumazul cu braţele şi îl sărută apăsat. Braţele lui îi strânseră talia ca într-o menghină, şi el îi răspunse cu şi mai multă vigoare la sărut.

Când sărutarea se potoli, ea abia dacă atingea pământul cu vârful picioarelor.

— Ai comis o eroare de strategie, îi spuse ea. Dacă voiai să pui piciorul în prag, nu trebuia să deschizi uşa.

— Iar tu dacă doreai să pui piciorul în prag nu trebuia să cobori din trăsură şi să te strecori pe la uşă, încercând clanţa,

— Nu m-am strecurat, protestă ea, am venit doar.

— Tot demonstrează cât de disperată erai să ajungi la mine, răspunse el.

— Şi tu de ce, mai exact, te ascundeai pe după uşă, cu cheia la îndemână? Ca să n-ajung cumva la tine? Şi de ce ai mai deschis uşa?

— Mi-a fost milă de tine, răspunse el.

— Ha!

O sărută din nou, ridicând-o de-a binelea de la pământ. Când reuşi, printre sărutări şi mângâieri, ea îi spuse:

— Am nişte întrebări pentru tine. Am vrut să ţi le scriu, dar n-am găsit o coală de hârtie suficient de lungă.

— Hm, răspunse el, punând-o jos. Întreabă-mă, ducesă.

Privirea lui întunecată devenise uşor precaută.

— Nu acum, răspunse ea. După.

— După ce? ridică el din sprâncene.

— După ce faci dragoste cu mine. După ce fac dragoste cu tine. După ce-am făcut dragoste unul cu celălalt.

— De trei ori? întrebă el. În ce hal o să arăt mâine, ducesă? Trebuie să mă şi odihnesc.

— Fără odihnă vei arăta mult mai necizelat şi mai atrăgător, răspunse ea.

El aşează cheia pe masa din hol şi îi întinse o mână. Ea îşi lăsă mâna într-a lui, iar degetele lui i-o încătuşară în timp ce o conducea spre scară.

Ah, cât de fericită se simţea încă, se gândi ea. Ar fi trebuit să se bucure. Toată iarna se gândise cu nerăbdare la această aventură. Şi fizic vorbind, realitatea îi depăşea cu mult aşteptările.

Şi atunci de ce nu se bucura? Din cauza micilor certuri, a tachinărilor şi a râsului? Din cauză că avusese senzaţia stranie că astăzi trecuseră un fel de prag, de la a fi simpli amanţi către un soi de relaţie?

Pentru că era fericită?

Dar nu putea fi şi fericită, şi bucuroasă în acelaşi timp?

Avea să reflecteze mai târziu la asta, decise ea în timp ce păşea în dormitorul abia luminat, iar el închise uşa în urma lor.

Uneori erau lucruri mult mai bune de făcut decât gânditul.

Capitolul 11

Făcură dragoste energic şi pasional prima dată, încet şi languros a doua oară – dacă era posibil să faci dragoste cu langoare. Oricum ar fi fost, amândoi erau epuizaţi când terminară.

Hannah se ghemui pe o parte, cu spatele la el, iar el o îmbrăţişă şi îşi strecură un braţ sub ea, cuprinzând-o cu celălalt. Ea se cuibări în el şi îi ridică palma, să-şi sprijine faţa pe spatele ei.

Şi adormi.

Constantine rămase treaz. O conştiinţă încărcată era reţeta perfectă pentru insomnie.

Oare mai erau oameni ca el, se întrebă el. Oare mai erau oameni care din când în când în viaţă să facă nişte gafe de pomină şi apoi să le regrete? Oare toţi aveau viaţa plină de un amestec contradictoriu şi zăpăcitor de remuşcări şi nevinovăţie, ură şi dragoste, grijă şi lipsă de griji şi orice alte atribute antonime? Sau erau oare oamenii de o parte sau de alta a baricadei? Buni sau răi, veseli sau posaci, generoşi sau avari şi tot aşa.

În copilărie îşi urâse fratele mai mic, pe Jon – aceeaşi persoană pe care o iubise cel mai mult în această lume. Îl urâse pe Jon pentru firea lui deschisă, pentru inima lui bună şi inocenţa sa, în ciuda greutăţilor vieţii sale, îl urâse pentru că era gras, diform, pentru că avea trăsături mai degrabă mongoloide decât saxone, pentru că era încet la minte şi pentru că urma să moară curând. Constantine îl urâse pentru că nu-l putea ajuta şi pentru că Jon era ceva ce Constantine nu putea fi. Moştenitorul titlului.

Cum de era capabil de atâta ură şi de atâta dragoste agonizant de dureroasă în acelaşi timp? Imediat ce fusese suficient de vârstnic, plecase de acasă şi începuse să-şi

facă de cap, avându-l părtaş de multe ori pe Elliott. Nu-i păsase de felul cum îl tratase propria viaţă sau de oamenii pe care îi lăsase în urmă. De ce i-ar fi păsat? Dar ştia cât de dor îi era lui Jon de el şi îl urâse mai mult ca niciodată, dar revenise acasă pentru că-l iubea enorm şi ştia că nu mai avea mult de trăit.

Oare vieţile tuturor erau un asemenea amestec bizar de contradicţii? Fireşte că nu. Întreaga lume ar fi luat-o razna.

Când tatăl lor murise, iar Jon devenise conte de Merton, la vârsta de treisprezece ani, Constantine condusese treburile moşiei şi celelalte afaceri în numele lui, deşi tatăl său, în înţelepciunea lui îndoielnică, îl desemnase pe cumnatul său, tatăl lui Elliott, drept tutore legal. Şi apoi, doi ani mai târziu, acesta murise, iar Elliott moştenise sarcina tutelară. Şi astfel devenise cel mai bun prieten al lui Constantine duşmanul său. Pentru că decisese să-şi ia în serios noul rol, iar acolo unde tatăl său cedase şi îl lăsase pe Con să se ocupe, el hotărâse să se impună.

Şi astfel începuse această duşmănie dintre ei, această înstrăinare amară care îi despărţea de atât de multă vreme. Elliott refuzase pur şi simplu să aibă încredere în vărul său şi să-i permită să conducă eficient moşia sau să ia cele mai bune decizii în privinţa lui Jon. Îşi băgase nasul peste tot şi aflase destul de curând că lipseau nişte pietre preţioase care însumau o adevărată avere, deşi niciuna dintre ele nu făcea parte practic din moştenire. Evident, trăsese concluziile greşite, şi o ploaie de acuzaţii urmase.

Constantine îl poftise să se ducă dracului.

Nu explicase pur şi simplu, nu-l luase deoparte pe Elliott să-i mărturisească adevărul. Ar fi fost prea simplu aşa. Şi de altfel, nici Elliott nu întrebase pur şi simplu, nu-i ceruse celui mai bun prieten al său să explice. Ştiuse deja, sau cel puţin aşa crezuse, ce se întâmplase. Şi-l acuzase pe Con că e un hoţ, de cea mai joasă speţă, unul care ar fi în stare să fure de la fratele său sărac cu duhul, care-l iubea

atât de mult şi avea încredere în el, neştiind altceva mai bun de făcut.

Şi ce-i drept, Constantine începuse să-l deteste pe Elliott chiar înainte ca acesta să descopere lipsa bijuteriilor şi să îl acuze de furt, pentru că vărul său, proaspăt ridicat la rangul de viconte Lyngate prin moartea tatălui său, îi reamintea cu cruzime, prin simpla sa existenţă, că el, Con, nu devenise conte de Merton, deşi amândoi erau fiii cei mai în vârstă.

Oricum, îi spusese să se ducă dracului.

Spre deosebire de ciorovăielile lor din tinereţe, de data asta nu mai puteau să se ia la pumni până oboseau şi să termine conflictul râzând şi recunoscând că fusese totuşi amuzant, chiar şi cu nasurile însângerate sau cu ochii învineţiţi.

Nu fusese o astfel de luptă şi nu putea fi rezolvată.

În loc să-l ia la pumni, Constantine preferase să-i facă viaţa un iad lui Elliott, cel puţin ori de câte ori acesta venea la Warren Hall. Şi venea des. Constantine se folosise de Jon ca să-i joace feste lui Elliott, feste care-l înfuriau şi-l umileau, dar pe care Jon le găsea foarte amuzante şi care adânceau prăpastia dintre cei doi veri. Uneori, de pildă, Constantine îi spunea lui Jon să se ascundă când vine Elliott, iar acesta irosea timp preţios căutându-l. Constantine rămânea de obicei sprijinit de un toc de uşă, zâmbind dispreţuitor.

Certurile scoteau întotdeauna la suprafaţă tot ce era mai rău în oameni; cel puţin, în cazul lui, aşa se întâmpla.

Nici măcar acum nu putea să se simtă pe cât se cuvenea de vinovat pentru comportamentul lui infantil. Pentru că Elliott, care îl ştia de-o viaţă, chiar crezuse – şi încă mai credea – că era în stare să fure de la propriul frate, pentru că era uşor să profiţi de Jon. Această bruscă pierdere a încrederii îl duruse. Şi ar mai fi durut încă dacă durerea nu s-ar fi transformat în timp în ură.

Dar din multe puncte de vedere, era la fel de rău ca

Elliott. Nici măcar nu încerca să nege acest fapt, acum, în timp ce ţinea în braţe trupul cald al femeii de lângă el, cu privirea aţintită spre perete. În loc să discute despre detaliile tutelei ca doi bărbaţi – ca doi prieteni chiar – de douăzeci de ani ce erau, el preferase să rămână rece, sarcastic, chiar dinainte să dispară bijuteriile. Elliott fusese şi el rece, distant şi despotic.

Amândoi se comportaseră copilăreşte. Poate ar fi trecut peste asta dacă n-ar fi fost blestematele de bijuterii. Dar erau de negăsit, aşa că nici el, nici Elliott nu trecuseră vreodată peste incident.

Amândoi aveau o parte egală de vină pe umerii lor.

Ceea ce nu diminua deloc ura pe care i-o purta lui Elliott.

Îşi îngropă nasul în părul lui Hannah. Era mătăsos, cald şi parfumat, ca şi ea. Se gândi s-o trezească cu sărutări, ca să-şi mute mintea în altă parte, dar părea atât de senină în somn.

O supărase seara trecuta. Încă mai purta ceva supărare în suflet şi în ziua următoare.

Şi o mai supărase şi pe domnişoara Leavensworth, care era complet nevinovată.

La fel cum o supărase şi pe Vanessa, curând după nunta ei cu Elliott.

Oare mai erau şi alţii care să comită asemenea fapte? Oare aveau cu toţii ceva incomod şi ruşinos ascuns sub preş?

Era un monstru. Era dracul gol. Îşi merita porecla.

Poate unul dintre cele mai grele păcate ale sale, unul foarte recent, era că negase propria natură umană. Toţi oamenii erau un rezultat complex al moştenirii lor, al mediului, al felului în care fuseseră crescuţi şi educaţi şi al experienţelor cumulate de viaţă, al caracterului şi personalităţii cu care se născuseră. Toţi aveau straturi infinite de petale de descoperit, ca nişte trandafiri peste măsură de complicaţi. Şi toţi aveau un miez deosebit de

preţios înlăuntrul lor.

Nimeni nu era cu adevărat superficial.

Şi totuşi, alesese să creadă că ducesa de Dunbarton era diferită de toţi ceilalţi. Alesese să creadă că nu era nimic sub pojghiţa aparentă de frumuseţe, vanitate şi aroganţă. Că nu era om, ci doar un receptacul gol.

Era exact cum aleseseră toţi ceilalţi s-o privească, toată viaţa ei – cu excepţia ducelui, soţul ei.

Nu fusese cu nimic mai bun decât familia ei, care poate o iubise în felul propriu, dar care preferase să creadă că frumuseţea ei fizică o făcea mai puţin sensibilă, că îi dădea dreptul să ceară mai puţin decât sora sa. Tatăl ei preferase să ia partea surorii, considerând că fiica lui cea mare va putea înfrunta mai bine vicisitudinile vieţii. De ce oare credeau oamenii că fericirea, pentru cei frumoşi, constă doar în propria frumuseţe? Şi că în spatele frumuseţii fizice se ascunde doar o cochilie goală, lipsită de simţire?

De ce crezuse şi el asta?

Oare nu o considerase o persoană, un caracter complet, doar pentru că era frumoasă?

Începea să-l ia durerea de cap. Iar braţul de sub capul ei îi amorţise şi-l furnica dureros. Simţea o mâncărime teribilă pe umăr. N-avea nicio şansă să adoarmă, evident. Şi nici n-avea de gând să înceapă o nouă partidă de amor. Mai avea multe lucruri la care trebuia să mediteze.

Îşi retrase cu grijă mâna de sub obrazul ei şi braţul de sub capul ei. Hannah mormăi somnoroasă şi îşi afundă capul în pernă.

— Constantine, murmură ea prin somn.

El se ridică din pat şi merse să se îmbrace. Trase nişte haine pe el, fără să-şi bage cămaşa în pantaloni sau să pună o haină pe deasupra. Se duse lângă pat s-o privească pe Hannah, care se trezise pe jumătate şi clipea somnoroasă spre el.

— Stai aici, îi spuse el. Revin.

Se aplecă s-o sărute, iar ea îi răspunse cu căldura molatică a somnului.

— Unde te duci?

— Vin imediat, îi răspunse el, şi coborî două etaje mai jos, spre bucătărie. Aţâţă focul din tăciunii rămaşi din ajun, umplu pe jumătate ibricul greu de fontă şi îl puse la fiert. Scotoci prin cămară după de-ale gurii şi puse nişte biscuiţi pe o tavă. După o vreme, urcă înapoi scările cu tava pe care se aflau un ceainic acoperit cu un şervet gros, să-i păstreze căldura, o carafă cu lapte, un castronel cu zahăr, ceşti, farfuriuţe şi linguriţe şi platoul cu biscuiţi. Duse tava în camera alăturată dormitorului şi merse să o cheme pe Hannah.

Ea încă se dezmeticea din somn. Constantine îi aduse un halat mare de lână, pe care obişnuia să-l poarte în serile reci când era singur acasă şi voia doar să se tolănească undeva, cu o carte bună în mână.

— Vino, o chemă el.

— Unde? întrebă ea.

Dar se ridică din pat şi îl lăsă să o ajute să se îmbrace cu halatul. Îşi băgă mâinile în mâneci, iar el i-l înfăşură strâns pe trup, înainte să îi lege cordonul în talie. Părea aproape îngropată în el.

— Mmmm, miroase ca tine, remarcă ea, adulmecând gulerul.

— Şi asta-i bine? întrebă el.

— Mmmm, răspunse ea din nou, iar el se simţi din nou copleşit de remuşcări.

Luă sfeşnicul şi o conduse în cealaltă cameră. Toată mobila era în mod intenţionat de mari proporţii aici – totul era mare şi confortabil. Era o cameră în care eleganţa cădea pe plan secund. Era un loc în care să te relaxezi în toate poziţiile care ţi-ar putea suci şira spinării. Locul în care se relaxa el.

Straniu, dar nu chema niciodată pe altcineva aici. Niciuna dintre fostele lui amante nu pusese vreodată

piciorul aici.

Ea se aşează într-un fotoliu adânc din piele, strânse picioarele sub ea, îşi dădu capul pe spate şi se cuibări în halat. Îl privi pe sub pleoapele întredeschise, în timp ce el turna ceaiul, deşi nu-i mai arunca privirile galeşe obişnuite. De data asta era chiar somnoroasă. Avea o expresie de mulţumire pe chip.

— Lapte, zahăr? întrebă el.

— Ambele.

El aşează pe masă o ceaşcă şi o farfurioară şi îi întinse platoul. Ea luă un biscuit şi începu să-l ronţăie.

— Eşti un amfitrion minunat, Constantine, îi spuse ea. Unul viril. Şi generos. Mi-ai umplut ceaşca până la margine. Va trebui să am o mână sigură, dacă vreau să n-o vărs.

Lui i se păruse întotdeauna inutil să umpli doar pe jumătate o ceaşcă. Oricum, ceştile i se păreau prea mici.

Se aşeză faţă în faţă cu ea, în apropierea ei, cu un biscuit într-o mână şi ceaşca în cealaltă. Se lăsă pe spate în fotoliu şi îşi încrucişă picioarele.

Un pretext al relaxării.

— Deci, ducesă, spune-mi ce vrei să ştii de la mine.

Şi, dintr-odată, un gol imens, întunecat, păru să i se deschidă în suflet, o vulnerabilitate imensă. Dar doar aşa îşi putea ispăşi greşeala.

*

Hannah era foarte impresionată. Majoritatea bărbaţilor ar fi evitat problema cât timp ar fi reuşit să tărăgăneze. Şi dormea când el se dăduse jos din pat. Probabil ar fi dormit toată noaptea. Dar el alesese să-i reamintească faptul că avea dreptul să-i pună întrebări şi să aştepte răspuns.

Era un bărbat plin de secrete, şi bănuia că nu şi le divulga de bunăvoie vreodată, nici măcar celor mai apropiaţi. Era o fire retrasă.

Şi oare cine îi erau cei mai apropiaţi? Verii lui? Cei care îl uzurpaseră, luându-i drepturile la moştenire şi titlu?

Oare era singuratic? Dintr-odată, bănui că da.

Părea şi o fiinţă onorabilă. Se purtase urât cu biata Barbara, dar ştia asta şi se căia sincer. Iar acum dorea să-şi ispăşească păcatele în singurul mod pe care îl ştia. Dorea să-i răspundă la toate întrebările.

În asemenea circumstanţe, ar fi fost o cruzime să-l forţeze să-i destăinuie secretele unei vieţi păzite cu atâta grijă.

Nu mai avea postura sa obişnuită, întunecată, elegantă, ameninţătoare. Stătea de fapt într-o manieră destul de lipsită de eleganţă – ca şi ea. Era superb.

Ceva îi bătu la porţile inimii, dar nu primi încuviinţare să intre.

Îşi termină biscuitul.

— Ar fi trebuit să mă gândesc că-mi vei răspunde cu o viclenie imprevizibilă la oferta mea de a-ţi povesti totul, spuse el.

Ea ridică a mirare din sprâncene.

— Anume, prin tăcere, completă el.

Iar ea realiză brusc de ce îl alesese pe Constantine Huxtable să fie primul ei iubit. Nu doar din atracţie fizică, deşi fireşte că avusese şi aceasta un rol considerabil, ci şi atrasă de aerul său misterios, care ducea cu gândul la un caracter cu adâncimi nebănuite şi care poate nu ascundea doar întuneric, ci şi universuri de lumină. O atrăsese misterul din el, deşi n-avusese vreodată dovada palpabilă a acestuia.

Ştiuse toate astea de prima dată, desigur. Încă de dinainte să devină amanţi îl avertizase că va dori să afle tot ce se poate şti despre el. Dar nici ea nu înţelesese cu adevărat ce-i spusese. Crezuse că atracţia fizică este predominantă.

Şi nu era, oare?

Nu avea cu cine să-l compare, în termeni de

sexualitate. Dar în mod sigur nu mai era altcineva care s-o poată satisface atât de bine, deşi asta nu era chiar un semn bun pentru următorii ani. Începuse cu cel mai bun, deci cu ce avea să rămână?.

Şi oare nu era suficientă o relaţie trupească? Oare ar fi trebuit să acorde mai multă atenţie acestei dorinţe de a-l cunoaşte, înainte de a fi prea târziu? Prea târziu pentru ce?

— Ainsley Park, îi spuse el brusc, aşezându-şi ceaşca pe farfurioară lângă el. Aşa se numeşte domeniul meu din Gloucestershire. Nici casa, nici parcul nu sunt la fel de grandioase precum cele din Warren Hall, dar sunt destul de impunătoare. Chiar şi casa de oaspeţi e destul de încăpătoare. Şi ferma gospodăriei e destul de întinsă. Am mărit-o şi mai mult când nu am arendat două dintre ferme, când au rămas goale. Totul prosperă acolo, e un adevărat stup.

— A fost a tatălui tău? întrebă ea.

— Nu, clătină el din cap. Toate proprietăţile tatălui meu erau cuprinse în moştenire şi-i aparţin lui Merton.

— Cum de ţi-ai permis să cumperi domeniul? întrebă ea.

El zâmbi uşor.

— E întrebarea la care toţi apropiaţii mei şi-ar fi dorit un răspuns, de când am cumpărat domeniul, răspunse el. Mai ales Moreland, care crede că ştie deja.

— Deci? întrebă ea, aşezându-şi ceaşca jos şi strecurându-şi mâinile în mânecile halatului.

— N-am cumpărat domeniul, răspunse el. L-am câştigat.

— L-ai câştigat?

— Când am plecat de acasă, am jucat mult cărţi şi alte jocuri de noroc, ca orice pierde-vară tânăr. Mereu pierdeam tot cu excepţia hainelor de pe mine, deşi măcar aveam atâta minte cât să mizez doar pe ce aveam, ceea ce oricum nu era prea mult. Aveam o rentă lunară, dar tata mă ţinea destul de din scurt cu banii. Însă după moartea

lui, când Jon i-a moştenit titlul, am căutat intenţionat un joc cu mize mari. Şi am pus ca miză nişte bani care nu erau chiar ai mei, pentru că îi obţinusem prin vânzarea unui anume giuvaier – ai făcut şi tu ceva asemănător, ducesă. Banii nu-mi aparţineau şi nu cred că am fost vreodată mai îngrozit ca atunci când m-am aşezat la masa de joc şi am oferit o asemenea miză, pe potriva partenerilor mei.

Hannah închise ochii.

— În zece minute, câştigasem Ainsley Park, continuă el. Nu era reşedinţa principală a celui care o pierduse, şi faptul că rămăsese fără ea dintr-o întorsătură a cărţilor de joc n-a părut să-l deranjeze prea tare. Însă când mi-am luat ce câştigasem şi am plecat, atunci s-au supărat şi el, şi tovarăşii lui. M-au ameninţat că nu mă vor mai primi vreodată în rândul lor. Nu ştiu dacă ar fi dat curs ameninţării, probabil că da. N-am mai fost la jocuri de noroc de atunci – poate cu excepţia celor de la baluri şi unele petreceri private.

— Şi banii de pe urma bijuteriei? întrebă ea.

— Aceia au mers unde trebuiau să ajungă.

— Deci nimeni nu ştie cum ai obţinut Ainsley Park?

— Lasă-i să-şi dea cu presupusul, răspunse el.

— Şi ce presupun de obicei?

— Că m-am folosit de câştiguri necuvenite, cred, ridică el din umeri. Nu e prea departe de adevăr.

— Locuieşti singur acolo? întrebă ea, gândindu-se cât de trist era că tăiase astfel toate legăturile cu familia şi prietenii lui.

El râse încetişor.

— Nu prea. De fapt, conacul este atât de plin de oameni, încât eu nu mai am loc pe acolo. Stau în casa pentru oaspeţi. Şi chiar şi în colţişorul acela mă invadează, încet, dar sigur.

Hannah îşi ridică genunchii la piept şi îşi sprijini bărbia de ei.

— Constantine, spune-mi acum dacă nu vrei să mă

laşi fără somn o săptămână, de curiozitate. În plus, îmi eşti dator. Cine sunt oamenii aceia?

— Am început cu femei, răspunse el. Femei ale căror reputaţii şi caractere erau praf, din cauză că stăpânii lor consideraseră că drepturile date de Dumnezeu se răsfrângeau şi asupra oricăror femei le-ar fi fost vreodată pe plac. Femei şi copiii lor din flori. Le-am oferit un cămin la Ainsley şi o muncă cinstită, fie în casă, fie la fermă. Şi, când era posibil, am găsit pe cineva care să le înveţe o meserie, să fie cusătorese sau modiste, sau bucătărese, sau orice altceva le era pe plac, pentru un loc unde să stea, hrană şi un salariu modest. Şi până la urmă şi-au găsit de muncă, la oameni care le-au acceptat cu reputaţie şi copii din flori cu tot.

— De ce? întrebă ea. De ce tocmai ele?

Privirile lui se întunecară.

— Hai să spunem că am avut ocazia să le cunosc pe unele dintre acele femei şi pe bărbatul care le-a răpit totul, exceptând viaţa. Ştiam ce pierduseră – locul de muncă, familia, respectul tuturor cunoştinţelor. Ştiam că sunt ostracizate. Şi ştiam că dacă le dau din când în când ceva bani nu rezolv nimic substanţial. Ştiam că nu pot îndrăzni să mă împrietenesc pe faţă cu ele, pentru că toată lumea ar fi presupus altceva *şi* aş fi înrăutăţit situaţia, dacă aşa ceva era posibil. Îl cunoşteam pe bărbatul la care lucraseră şi ştiam că n-a simţit nicio undă de vinovăţie când au fost date afară una câte una şi date uitării, şi înlocuite de altele care probabil au avut aceeaşi soartă.

Hannah îşi strânse picioarele.

Dumnezeule mare, oare fusese tatăl lui? Deschise gura să întrebe, dar nu putea spune aşa ceva.

— Elliott – adică ducele de Moreland – ţi-ar fi spus că eu eram acel bărbat, zise Constantine.

— Chiar te-a acuzat de aşa ceva?

— Da.

— Şi tu ai negat?

— Nu.

Of, era mai simplu să scoţi apă din piatră seacă decât cuvinte din el uneori.

— De ce nu? întrebă ea.

El o privi drept în ochi.

— Mi-a fost prieten. Mi-a fost văr, aproape frate. Mamele noastre au fost surori. N-ar fi trebuit să întrebe aşa ceva. Eu nu l-aş fi întrebat vreodată. Aş fi ştiut deja că răspunsul ar fi fost nu. Am fost destul de destrăbălaţi în tinereţe, dar niciodată n-am avut o femeie împotriva voinţei ei.

— Dar n-ai negat când te-a întrebat, repetă ea.

— Nu m-a întrebat, explică el. Mi-a spus. Aflase de undeva de toate nefericitele acelea şi de copiii lor. Aşa că m-a confruntat cu cele auzite. Acuzaţiile nu sunt chiar întrebări politicoase, ducesă.

— Ah, ce om nesăbuit, spuse ea. Deci de la asta a pornit cearta voastră?

— Printre altele, răspunse el.

Ea decise să nu insiste.

— Şi când te gândeşti că totul putea fi clarificat dacă negai pur şi simplu, doar că mândria ta ţi-a stat în cale.

— N-ar fi trebuit să fie necesar să mă dezvinovăţesc, răspunse el. Moreland a fost şi este un măgar înfumurat.

— Şi tu eşti încăpăţânat ca un catâr, îi răspunse ea. Văd că ai avut dreptate să te descrii şi pe tine şi pe el aşa, dăţile trecute.

El se ridică, trase şervetul de pe ceainic şi umplu din nou ambele ceşti. Se aşeză iar, dar îşi aminti că ea îşi bea ceaiul cu lapte şi zahăr, aşa că se ridică din nou să le adauge. Iar îi umpluse ceaşca, chiar mai mult decât data trecută. Îi oferi şi un biscuit, dar Hannah refuză.

— Spuneai că ai început prin a găzdui femei la Ainsley, îi reaminti ea.

— Am văzut un băiat care lucra într-o măcelărie din Londra, spuse el. M-am oprit afară, pe trotuar, şi m-am uitat

mai bine la el, pentru că îmi amintea foarte mult de Jon. Avea aceleaşi trăsături faciale şi fizice şi presupun că părinţii lui aflaseră încă de la naşterea lui că nu va trăi mult peste vârsta de doisprezece ani. Aş fi vrut să plec, dar chiar şi pentru acel minut cât am stat acolo, am observat două lucruri: că îşi dorea foarte mult să facă pe plac şi că nu era deloc pe placul celorlalţi. În minutul acela, cât am stat să privesc, a fost lovit de două ori, o dată de un client, a doua oară de măcelar, pentru că supărase clientul. Am intrat şi am plătit pe el preţul pe care l-ai lua pe un ucenic – măcelarul îl luase de la un orfelinat, probabil pe nimica toată. Am dus băiatul – Francis îl chema – la Ainsley, când am mers acolo câteva zile mai târziu. L-am trimis să ajute în bucătărie şi la fermă, şi a devenit răsfăţatul tuturor femeilor care lucrau acolo, mai ales al bucătăresei. A mai trăit puţin peste un an, până la vreo treisprezece ani – nu ştia exact câţi ani are. Cred că a trăit un an fericit acolo.

Se opri să-şi mai toarne ceai, privind ţintă spre ceaşcă. Hannah îşi făcu de lucru cu ceaşca ei, dându-i câteva clipe să se adune. Nu-şi imaginase că va asista la asemenea strălucire în ochii lui, nici la acel tremur al vocii.

Îl duruse pierderea acelui băieţel, Francis. Cel care-i amintea de fratele lui.

— Doar după ce l-am întâlnit am realizat că dacă voiam ca proiectul meu de la Ainsley să devină autonom şi să nu-mi sece toate resursele băneşti trebuia să readuc ferma la întreaga ei capacitate de odinioară. Fusese neglijată ani de zile, din păcate. Şi ca să o repun pe roate aveam nevoie de muncitori, mulţi dintre ei trebuiau să fie bărbaţi, pentru munca fizică grea. Şi dacă tot aveam de gând să angajez bărbaţi, am decis să-i iau pe aceia care n-ar fi fost acceptaţi nicăieri în altă parte. Ai fi uimită, ducesă, să afli câţi oameni intră în această categorie – cei cu deficienţe fizice sau mintale, soldaţi veterani sau lăsaţi la vatră care şi-au pierdut membrele sau ochii sau minţile în război şi care pe timp de pace erau inutili tuturor,

vagabonzi, chiar şi hoţi care furau doar pentru că nu găseau de lucru, dar tot trebuiau să mănânce. Aş putea umple oricând douăzeci de case ca Ainsley.

Dar nu, n-ar fi fost uimită.

— Unii oameni, continuă el, pot face mai mult decât munca de la câmp şi şi-ar dori mai multe. Unii au trecut prin ucenicie şi pot fi fierari, tâmplari, zidari, chiar contabili sau secretari. Şi atunci îşi pot găsi de lucru în altă parte, iar locul lor de la Ainsley se eliberează pentru altcineva. Iar unii bărbaţi şi unele femei de acolo se căsătoresc şi pleacă să-şi întemeieze o nouă viaţă.

— Şi n-ai mai povestit nimănui despre asta, în afară de mine? întrebă ea.

El negă din cap şi rânji.

— Ba da, de fapt. I-am spus regelui.

— Regelui?

— De fapt, s-a întâmplat pe vremea când încă nu era rege, explică el. Era încă prinţ de Wales. George al IV-lea. Odată, târziu în noapte, stăteam împreună la un pahar în ciudăţenia aia de palat al lui din Brighton. Toţi ceilalţi se duseseră deja la culcare. Nu-mi amintesc cum a venit vorba despre asta. Dar tot goleam cupe de vin şi, din vorbă în vorbă, i-am povestit despre Ainsley. Cred – nu, de fapt, ştiu sigur – că m-a îmbrăţişat atât de strâns încât era să-mi frângă oasele şi era cât pe ce să mă sufoce de gras ce era. Aproape m-a înecat în lacrimi sentimentale. Mi-a zis că-s un sfânt şi un martir – n-a mai explicat şi de ce mă considera martir – şi multe alte complimente extravagante. Şi mi-a promis că mă va ajuta şi mă va răsplăti, şi că întregul regat va auzi de mine şi alte idei groaznice. Din fericire, de îndată ce s-a trezit a uitat complet şi de discuţie şi probabil şi de mine.

— Îl cunosc destul de bine, spuse ea. Era prieten cu ducele, deşi prinţul – acum regele – îl exaspera mereu. Dar e imposibil să nu-l placi, indiferent de câte ori se face de râs. Vrea să fie iubit, mai mult decât orice din viaţa asta.

Dacă l-ar fi iubit de la început fostul cuplu regal, ar fi fost alt om astăzi. Un om mult mai sigur pe sine.

— Poate şi niţel mai zvelt? sugeră el. Poate nu i-ar mai fi trebuit atâta mâncare?

Ea zâmbi, iar apoi zâmbetul se transformă în râs. Surâse şi el, ridicând din sprâncene.

O clipă stranie.

Hannah petrecuse unsprezece ani acumulând înţelepciune şi disciplină, dintre care zece ani sub oblăduirea unui om care ştia totul despre aceste însuşiri dintr-o lungă experienţă de viaţă. Înţelepciune şi disciplină. Mereu trebuia să îţi ascunzi esenţa reală într-un înveliş de linişte interioară, sub o mie de măşti.

Viaţa în sine devenise o aventură secretă. Nimeni nu ştia ce viaţă ducea ea, dincolo de aparenţe. Pentru că pentru oamenii ^din jurul ei, doar aparenţele contau. Doar atât ştiau. Însă pentru ea, tot ce conta era realitatea ascunsă de priviri.

Şi, dintr-odată, acest sipet preţios în care era ascunsă era ameninţat. Alesese un bărbat doar pentru plăcerile trupeşti pe care i le putea oferi, iar ea… oh, oare cum putea fi denumită starea de acum? Nu, nu se îndrăgostise de el. Dar…

Se simţea profund ataşată de el. Da, ca amant, dar amanţii puteau fi îndepărtaţi, uitaţi, schimbaţi. I-ar fi putut ţine la distanţă de inima ei. Erau meniţi plăcerii, distracţiei.

Îi era mai mult decât un simplu amant.

La începutul acestui an, hotărâse să caute plăcere, nu dragoste sau fericire. Îşi spusese că, după ce se va fi terminat sezonul, avea să renunţe, să uite de el. Şi desigur, asta urma să facă. Nu avea de ales. Doar ştia că el îşi alegea altă amantă în fiecare an.

Dar…

Dar această relaţie care ar fi trebuit să fie doar carnală îi angrenase cumva sentimentele pe parcurs.

Învelişul de linişte al inimii ei era ameninţat.

Avusese dreptate ducele. O avertizare că i se va întâmpla într-o bună zi, că orice cocon e menit doar să învăluie fragilitatea unei vieţi noi, dar doar până în punctul în care e pregătită să iasă la lumină, în plină glorie a maturizării.

N-ar fi trebuit să aleagă un bărbat care o fascina prin misterul lui.

Pentru că, firește, caracterul lui Constantine era stratificat, complex. Anumite părţi nu erau plăcute – şiretenia cu care o trăsese de limbă pe Barbara la balul Kitteridge, de exemplu, sau orgoliul lui ridicol care perpetuase o ranchiună inutilă între el şi vărul său, care-i fusese şi cel mai apropiat prieten timp de atâţia ani. Dar pe de altă parte... l-ar fi putut iubi pe bărbatul care manifestase atâta compasiune faţă de cei mai puţin norocoşi decât el, încât le oferise propria casă, refugiul lui de pace şi de intimitate. Şi toate doar pentru satisfacţia de a proceda corect. Departe de a căuta laude, nu povestise nimănui despre asta.

Poate doar regelui, când erau beţi amândoi.

Şi acum ei, pentru că simţea că-i datorează asta.

Ah, cât de primejdios de aproape era să comită ceva ce-ar fi regretat pentru tot restul vieţii ei. Constantin Huxtable nu era bărbatul potrivit pentru o relaţie permanentă. Dintr-odată, golul lăsat de dispariţia ducelui căpătă proporţiile unui hău. Ce bine ar fi fost să poată pleca acasă, să se tachineze reciproc, să-i atingă bătrâna mână încovoiată de artrită şi să se simtă iar în siguranţă. Şi să-i ceară un sfat sau părerea despre cele ce i se întâmplau.

Şi totuşi, o învăţase să se bazeze pe sine, şi crezuse că ştia bine această lecţie. Lui nu i-ar fi plăcut să ştie că depinde la nesfârşit de el, şi nici ei, de altfel.

Realiză că se priveau amândoi, pierduţi în gânduri, cu zâmbetele dispărându-le treptat de pe chip.

— Am putea fi spânzuraţi pentru trădare pentru că am spus aşa ceva, spuse ea.

— Sau ne-ar tăia capetele, adăugă el. Şi apropo de asta, i-am promis domnişoarei Leavensworth că vă voi duce pe amândouă să vizitaţi Turnul Londrei, din moment ce nu l-a vizitat niciodată. Ai vrea să vii?

— Nici eu n-am mai fost de foarte mult timp pe acolo, răspunse ea. Dacă organizez o mică petrecere la Copeland, vii să petreci câteva zile acolo?

— Mă întrebi, ducesă? Nu-mi mai comanzi?

— Şi tu m-ai întrebat de turn, deci nu pot fi mai puţin politicoasă.

— N-ai de gând să-i inviţi pe Moreland şi pe nevastă-sa, nu?

— Nu, clătină ea din cap. Dar n-ar trebui să vorbeşti la un moment dat cu el, totuşi?

— Să ne împăcăm? Nu prea cred, răspunse el.

— Şi uite aşa un orgoliu mărunt îţi va presăra nefericire pe tot restul vieţii tale, constată ea.

— Crezi că sunt nefericit?

Ea vru să-i răspundă, dar se răzgândi.

— Dar tu, ducesă, ai de gând să revii în Markle, poate cu ocazia nunţii domnişoarei Leavensworth, şi să vorbeşti cu tatăl, cu sora şi cumnatul tău? Nu tot mândria te ţine departe de ei?

— E cu totul altceva, răspunse ea.

— De ce?

Se priviră fix, într-o tăcere pe care niciunul din ei nu părea dornic să o rupă. În cele din urmă, el reluă discuţia.

— Şi uite aşa un orgoliu mărunt îţi va presăra nefericire pe tot restul vieţii tale, şopti el.

Touché.

Dar nici măcar nu ştia ce sugerase, cu vorbele sale.

— Vreau să mă întorc la Dunbarton House, spuse ea. E târziu.

Sau devreme.

El se ridică, apropiindu-se. Îşi sprijini mâinile de braţele fotoliului ei, se aplecă peste ea şi o sărută. Era un

sărut dureros de delicat, chiar tandru. Dureros, pentru că era miezul nopţii, făcuse dragoste cu el, dormise alături de el, discutase cu el şi nu-şi mai găsea niciunul dintre zidurile de apărare din jurul ei. Dacă le-ar fi găsit, s-ar fi refugiat în siguranţă în mijlocul lor.

În siguranţă faţă de ce, totuşi?

El o privi în ochi, cu privirea umbrită, întunecată.

— Atunci mai bine mergi şi îmbracă-te, îi răspunse el. Mi-ai scandaliza vizitiul dacă te-ar vedea aşa, chiar dacă eşti acoperită din creştet până în călcâie.

— Constantine, dacă aş ieşi îmbrăcată aşa, ar vedea doar o ducesă, îi răspunse ea. Crede-mă. Oamenii văd ceea ce aleg să vadă.

— Dunbarton te-a învăţat asta?

— Da, răspunse ea, şi mi-a prins bine.

— Cred că avea dreptate, spuse el. Şi eu, de câte ori te-am văzut de-a lungul anilor, am văzut doar o ducesă. O ducesă foarte frumoasă, foarte bogată. Abia acum realizez cât de mult mă înşelam.

— Şi asta e bine sau rău? întrebă ea.

El se îndreptă de spate.

— Nu-mi dau încă seama. Te vedeam ca pe un trandafir lipsit de abundenţa petalelor. Dar am început să-mi dau seama de greşeala mea. Ai mai multe petale decât unii dintre cei mai înfoiaţi trandafiri. Şi tot n-am găsit inima acestei flori. Dar încep să cred că ai una. Mai mult decât cred, de fapt. Mergi să te îmbraci, ducesă. E timpul să te duci acasă.

Şi ciudat, dar chiar dacă ea o spusese prima, se simţi întristată. Parcă el n-ar mai fi vrut să o lase să stea. Şi tulburată. O comparase cu un trandafir, şi încet, dar sigur îşi găsea calea spre inima ei. Dacă-l lăsa. Dar cum să-l oprească?

Unsprezece ani de învăţătură şi disciplină se duceau pe apa sâmbetei la doar câteva săptămâni de trăit de una singură.

N-avea să lase aşa ceva să se întâmple.

Pentru că era imposibil ca el să fie alesul. Nu acela pe care ducele îi promisese că-l va găsi, odată şi-odată. Şi când avea să întâlnească acel bărbat, trebuia să aibă sufletul împăcat. Poate n-ar fi trebuit totuşi să amestece plăcerile carnale aici.

Se ridică şi plecă spre uşă.

— Dar ce-s eu, un copil mic, să mă ţii de mână? întrebă ea, semeaţă. Am venit singură în trăsura ta şi aşa mă voi întoarce. Vezi să fie la scară în zece minute.

Singurul detaliu care-i strică uşor ieşirea din scenă fu un hobot de râs înăbuşit.

Capitolul 12

Cum ziua următoare se dovedi a fi ploioasă, Constantine şi-o petrecu scriindu-i administratorului de la Ainsley. Harvey Wexford. Trebuia să-i răspundă la câteva întrebări şi să îşi exprime opinia asupra unor anumite detalii. Mai important însă era ceva ce făcea săptămânal, anume să trimită tot felul de bileţele şi mesaje celor care locuiau la Ainsley. Chiar dacă moşia era bine condusă şi instruirea se afla pe mâinile bune şi pricepute ale lui Wexford, şi ştia că din acest punct de vedere totul va merge bine, nu uita de oamenii săi când era departe de ei şi îşi dorea ca ei să ştie asta.

De exemplu, trebuia s-o felicite pe Megan, fiica lui Phoebe Penn, pentru împlinirea vârstei de cinci ani. Înainte de prânz, mersese să-i cumpere şi o carte, pentru că fetiţa învăţa să citească, alături de mama ei. Şi mai trebuia să-i transmită felicitări lui Winford Jones, tânărul care fusese pungaş înainte, dar care acum era suficient de priceput ca fierar cât să îşi găsească un loc de muncă la o fierărie din Dorsetshire. Şi mai trebuiau felicitaţi şi Jones şi Bridget

Hinds, care urmau să se căsătorească înainte să plece, luându-l şi pe Bernard, fiul lui Bridget, cu ei. Alături de felicitări, mai trimitea încă o carte şi pentru Bernard, pentru că deja ştia să citească la şapte ani. Şi urări de însănătoşire grabnică lui Robbie Atkinson, care căzuse din podul de fân şi-şi frânsese glezna. Şi aceleaşi urări trebuiau trimise şi bucătăresei, care era atât de răcită încât pentru prima dată în viaţa ei rămăsese două zile la pat, deşi îşi ţinuse bine în frâu bucătăria chiar şi de acolo.

Vremea se înseninã puţin pe parcurs, Constantine îşi petrecu după-amiaza la cursele de cai, împreună cu nişte cunoscuţi, iar seara merse pe Curzon Street, la o serată oferită de Lady Carling, soacra lui Margaret. Era una dintre acele ocazii în care era forţat să participe la un eveniment la care erau prezenţi Vanessa şi Elliott, dar cum Lady Carling pusese mai multe încăperi la dispoziţia oaspeţilor săi, puteau să fie în camere diferite şi să se ignore cu succes.

Constantine îşi aminti că Hannah îi sugerase noaptea trecută să discute totuşi cu Elliott, să risipească poate din nefericire. Se amuză imaginându-şi cum ar fi să se ducă la Elliott şi să încerce să-l ia deoparte şi să lămurească divergenţele dintre ei.

Nu era nimic de discutat. Elliott îl credea capabil de tot ce-i mai rău, iar lui Constantine nu-i păsa.

Un măgar şi un catâr. Două feţe ale aceleiaşi monede. Chiar aşa stăteau lucrurile.

Hannah nu era la serată.

Constantine plecă devreme, cu gândul să treacă pe la clubul White, dar se duse acasă să se culce. Era unul dintre efectele pe care îl putea avea o amantă asupra unui bărbat – ajungeai să preferi somnul prietenilor, oricând noaptea îţi oferea acest prilej.

Se prezentă în dimineaţa următoare la reşedinţa Dunbarton. Credea că poate doamnele sunt încă în pat sau plecate la cumpărături. Dar erau acasă. Valetul ducesei,

care se asigurase că nu sunt ocupate, îl invită în bibliotecă, un loc în care nu se aştepta s-o găsească pe ducesă, deşi avea, ce-i drept, o carte în poală, observă el, iar prietena ei era la birou, probabil scriindu-i o scrisoare vicarului.

Ducesa închise cartea, o puse deoparte şi se ridică în picioare.

— Constantine, îl întâmpină ea, cu mâna întinsă.

— Ducesă, se înclină el, luându-i mâna.

De data asta, ea îi permisese să i-o sărute. Apoi o salută şi pe domnişoara Leavensworth. Aceasta puse pana jos şi se întoarse spre el, cu obrajii neobişnuit de îmbujoraţi.

— Domnule Huxtable, răspunse ea pe un ton grav.

— Domnişoară Leavensworth, doresc să vă asigur că v-am cerut să-mi acordaţi plăcerea unui dans la balul Kitteridge deoarece îmi doream să dansăm împreună. Felul necuviincios în care am încercat să obţin informaţii de la dumneavoastră despre copilăria ducesei a fost un gând care mi-a venit mai târziu în minte, şi fără îndoială a fost unul josnic. Vă cer iertare pentru supărarea pe care v-am adus-o.

— Mulţumesc, domnule Huxtable, răspunse ea. A fost o plăcere să dansez cu dumneavoastră.

— Şi n-am uitat, adăugă el, că speraţi să vedeţi Turnul Londrei înainte să reveniţi în Markle, şi că nici ducesa nu l-a mai vizitat de mult. E o vreme frumoasă astăzi, începe să se zărească soarele. Aţi dori să mergem împreună acolo, în această după-amiază? Şi poate apoi să mergem să mâncăm o îngheţată la ceainăria lui Gunter?

— Îngheţată? Domnişoara Leavensworth făcu ochii mari. Ah, niciodată n-am mâncat, dar am auzit că este ceva divin.

— Atunci în mod sigur mergem la Gunter după aceea, spuse el, uitându-se la Hannah.

Probabil urma să spună că aveau alt aranjament pentru după-amiaza aceasta.

— Vom fi gata la douăsprezece şi jumătate, spuse ea

în schimb.

Probabil asta însemna unu fără un sfert.

— Atunci nu vă mai reţin, spuse el, vă las să reveniţi la lectură şi la scrisorile dumneavoastră.

Le salută din cap şi plecă.

În timp ce mergea spre piaţă, îşi aminti că Hannah avea pe ea o rochie simplă, din bumbac, albastră, o nuanţă mai deschisă decât ochii ei. Şi nicio bijuterie. Şi avea părul prins simplu la baza gâtului, într-un coc.

Simplă şi neîmpodobită.

Era dureros de încântătoare.

Arăta ca de obicei însă când el se prezentă punctual la porţile casei sale, la douăsprezece şi jumătate.

De data asta, adusese trăsura, care ar fi fost mai confortabilă pentru toţi trei decât cabrioleta, şi oricum, era ceva de mers până la turn.

Doamnele erau gata. Poate că, dacă ar fi fost doar după ea, ducesa l-ar fi făcut să mai aştepte puţin afară, aşa, din principiu, dar nu era doar decizia ei, iar chipul domnişoarei Leavensworth strălucea de bucuria nerăbdării. Iar ducesa de Dunbarton îşi iubea prietena, cugetă Constantine.

Erau multe de văzut la Turnul Londrei. Niciuna din doamne nu dori să vadă vechile temniţe sau camerele de tortură, ori locurile şi uneltele de execuţie. Ba chiar ducesa se cutremură de o groază care părea sinceră când un^slujbaş le sugeră expoziţiile.

În schimb, vizitară menajeria, unde petrecură mult timp admirând fiarele sălbatice neobişnuite, mai ales leii.

— Cât sunt de minunaţi! spuse domnişoara Leavensworth. Înţeleg de ce li se spune regii junglei. Nu-i aşa, Hannah?

Dar ducesa nu era atât de uşor de mulţumit.

— Şi jungla unde-i? întrebă ea. Bietele făpturi. Cum ar putea să fie regi dintr-o cuşcă? Mai bine ar fi nişte bieţi iepuri sau ţestoase ori cârtiţe; aşa ar fi liberi.

— Dar îndrăznesc să cred că sunt bine hrăniţi, replică domnişoara Leavensworth. Şi sunt feriţi de vremea rea aici. Şi sunt foarte admiraţi.

— Şi desigur, răspunse ducesa, admiraţia altora compensează multe alte păcate.

— Eu mă bucur că i-am văzut, răspunse ferm domnişoara Leavensworth, refuzând să se lase influenţată de cârtelile prietenei sale. Până acum, doar am citit despre ei sau am văzut ilustraţii în cărţi. Şi cărţile se pare că nu le surprind şi mirosul, nu-i aşa? Pfuu, ce urât miros!

— Vreţi să mergem să vedem bijuteriile coroanei regale? sugeră Constantine.

Domnişoara Leavensworth fu încântată de idee. Şi ce coincidenţă, dar la mai puţin de cinci minute după ce intraseră în sală apărură şi rudele logodnicului ei, însoţite de copiii lor. Exclamară de mirare şi încântare, se îmbrăţişară, iar Barbara le făcu cunoştinţă soţilor Newcombe şi copiilor acestora, Pamela şi Peter, cu Constantine – făcuseră deja cunoştinţă cu ducesa în urmă cu câteva săptămâni, când veniseră s-o ia pe domnişoara Leavensworth să viziteze Kew Gardens.

După câteva minute, ducesa declară:

— Am nevoie de o gură de aer proaspăt. Constantine voia să mă ducă să văd parapetul de la White Tower, Babs, şi cum tu te temi de înălţime, acum ar fi momentul potrivit să ne ducem. Ne întoarcem repede.

— Excelenţă, vom rămâne cu Barbara pentru cât timp vă va fi trebuincios, o asigură doamna Newcombe. Nu vă grăbiţi. Mai avem doar temniţa de vizitat, la insistenţele copiilor, şi nu e nicio grabă.

Ducesa îl luă pe Constantine de braţ şi urcară împreună până în vârful turnului, către cel mai de sus punct al său, în afară de cele patru metereze din colţuri.

— În noaptea asta vii? o întrebă el, pe drum.

— Da, răspunse ea. O să am nevoie. Trebuie să merg la un dineu şi la o recepţie de la palatul St. James în seara

asta, şi în mod sigur va fi teribil de plictisitor. Dar când eşti chemat de familia regală, după cum ştii, nu poţi răspunde că nu prea aveai chef, chiar să fii şi ducesa de Dunbarton. Barbara va lua cina cu soţii Parks. Poţi să trimiţi trăsura la unsprezece.

Când ieşiră la suprafaţă, pe terasa turnului, toţi norii se risipiseră, iar soarele strălucea pe cerul senin.

Ducesa îşi ridică umbreluţa de soare deasupra capului. Astăzi purta o bonetă, strâns legată sub bărbie. Ceea ce era bine, deoarece aici sus bătea vântul cu putere.

Se plimbară de-a lungul parapetului, admirând de sus priveliştea oraşului şi a câmpurilor de dincolo de el, până când se opriră în dreptul Tamisei. Ea îşi lăsă pe spate umbreluţa şi îşi înălţă chipul spre soare. Unul dintre faimoşii corbi ai turnului bătea din aripi în lumina acestuia.

— Constantine, te gândeşti vreodată cât de minunat ar fi să poţi zbura? întrebă ea. Să fii doar tu, singur în spaţiul acela vast, pe cer, în bătaia vântului?

— Acea dimensiune necucerită încă de oameni? spuse el. Ar fi interesant să poţi vedea lumea prin ochii unei păsări. Dar există, desigur, şi baloanele cu aer cald.

— Dar tot limitat ai fi. Eu vreau aripi, Dar nu contează. Suntem suficient de sus deocamdată. Nu-i aşa că-i minunat aici?

El se întoarse spre ea, zâmbindu-i. Asemenea entuziasm nestăvilit era rar pe buzele ducesei – ca şi încântarea vie de pe chipul ei. Se sprijinise de parapet cu braţele şi privea spre râu. Îşi rezemase umbreluţa de perete.

— Sau poate ar trebui să călătoresc într-o croazieră spre vreun tărâm exotic, îndepărtat, spuse ea. Egipt, India, China. Ai vrut să mergi vreodată?

— Să scap de mine însumi? întrebă el.

— Oh, nu de tine, spuse ea. Cu tine. Nu te poţi lăsa niciodată în urmă, oriunde ai merge. A fost unul dintre primele lucruri pe care le-am învăţat de la duce, după ce

ne-am căsătorit. Mi-a spus că nu mă voi debarasa niciodată de propriul trecut, de fata aceea. Tot ce puteam să fac era să mă transform într-o femeie cu un astfel de trup şi de minte încât să mă simt bine în pielea mea.

Şi totuşi, se comporta de parcă scăpase de anii tinereţii. Nici nu voia să revină în ţinuturile natale sau să revadă oamenii pe care-i lăsase în urmă când se căsătorise cu Dunbarton.

— Când am fost tânăr, m-a bătut un gând să plec pe mare, spuse el. Dar ar fi trebuit să fiu plecat cu lunile, poate chiar cu anii. Nu puteam să fiu departe de Jon atât de mult timp.

— Fratele pe care l-ai urât? întrebă ea.

— Nu l-am… începu el.

— Nu, spuse ea. Ştiu că nu. L-ai iubit mai mult decât pe oricine altcineva. Şi l-ai urât pentru că nu l-ai putut ajuta să trăiască.

El se sprijini cu coatele de parapet, lângă ea. Se pare că nu era superficială deloc. Oare ce o făcuse să fie atât de intuitivă?

— Chiar şi acum, deseori mă simt de parcă l-am abandonat, spuse el. Uneori trece o zi, poate şi mai multe, fără să mă gândesc la el. Uneori merg la Warren Hall doar să-l vizitez. E îngropat în parc, lângă capelă. E un loc plin de linişte. Mă bucur. Merg uneori să-i vorbesc.

— Şi să-l asculţi? întrebă ea.

— Ar fi absurd.

— Nu mai absurd decât să-i vorbeşti, protestă ea. Constantine, eu cred că el trăieşte în inima ta, chiar şi atunci când nu te gândeşti la el în mod conştient. Cred că mereu va fi acolo. Şi el reprezintă partea bună din tine.

El se înclină mai mult să privească în jos, apoi se uită din nou spre râu.

— Ce prostie! spuse el. Nu vorbesc niciodată despre Jon. De ce îmi vine mereu să vorbesc cu tine despre el?

— Ştia de Ainsley? întrebă ea.

Ce era la ea de-l făcea să vorbească? Nici despre Ainsley nu vorbea niciodată. Oftă din rărunchi.

— Da, răspunse el. A fost ideea lui – nu să-l câştig la cărţi, fireşte, ci să cumpăr o casă, un refugiu pentru femeile şi copiii care erau nedoriţi, un loc unde puteau să muncească şi să înveţe o meserie pentru viitor. Atât de mult îl incita ideea încât uneori nu-l lăsa nici să doarmă noaptea. Voia să vadă cu ochii lui. Dar a murit şi n-a mai apucat.

Realiză că ea îşi scosese mănuşa şi îi acoperise mâna cu a ei.

— A fost o moarte grea? întrebă ea.

— A adormit şi nu s-a mai trezit, răspunse el. Era în noaptea în care împlinise şaisprezece ani. În seara aceea ne jucaserăm preţ de câteva ceasuri de-a v-aţi ascunselea, şi răsese atât de tare încât cred că şi-a vătămat inima. Când am venit să-i sting lumina la culcare, mi-a spus că mă iubea mai mult decât pe oricine din toată lumea. Mi-a spus că mă va iubi mereu, în vecii vecilor amin. Era o glumiţă care-l amuza teribil. Vecii vecilor s-au dovedit a fi doar câteva ore.

— Nu, protestă ea. Vecii vecilor sunt o eternitate. Te-a iubit pentru totdeauna, ca şi ducele pe mine. Dragostea nu moare odată cu cel care o poartă. În ciuda durerii pe care-o resimte cel care supravieţuieşte.

Cum naiba ajunseseră să vorbească despre aşa ceva? se întrebă Constantine. Dar slavă Domnului, erau într-un loc public, deşi erau doar ei pe meterezele turnului. Dacă ar fi fost undeva între patru ochi, probabil ar fi înşfăcat-o şi i-ar fi bocit pe umăr. Un gând oarecum îngrijorător. Şi jenant.

Se întoarse să o privească. Îi susţinu privirea cu ochii mari, fără să surâdă, fără vreuna dintre măştile ei obişnuite.

Iar Constantine realiză că-i plăcea de ea.

N-ar fi trebuit să fie vreo constatare uimitoare, şi totuşi era.

Se aşteptase, poate, să nutrească tot soiul de sentimente faţă de ducesa de Dunbarton când îi devenise antantă. Dar să-i placă pur şi simplu, nu.

Îi acoperi mâna cu a lui.

— Cred că domnişoara Leavensworth şi rudele logodnicului ei au epuizat deja toate temele de conversaţie cunoscute vreodată oamenilor. Şi probabil copiii mai au puţin şi se caţără pe pereţii care înconjoară bijuteriile coroanei regale. Am face bine să mergem să-i salvăm – şi să o ducem să se delecteze cu prima ei îngheţată de la Gunter.

— Da, căzu ea de acord. Ce groaznic ar fi să ajungem acolo şi să fie închis. Babs ar fi distrusă. Fireşte, nu ar recunoaşte aşa ceva. Ne-ar asigura cu zâmbetul pe buze că a petrecut o după-amiază încântătoare, chiar şi fără îngheţată. E o sfântă, nu altceva.

El îi oferi braţul, în timp ce ea îşi punea iar mănuşile, apoi un inel cu un diamant mare – sau poate că nu era diamant – pe degetul arătător, şi îşi luă umbreluţa.

*

Era aproape de miezul nopţii când Hannah ajunse la casa lui Constantine. Nu-şi dorise să întârzie atât – nu-şi mai dorea să-l ţină în suspans, se hotărâse. Dar nu putea s-o şteargă mai repede de la palatul St. James, cu scuza că-i promisese iubitului ei că va ajunge curând după ora unsprezece. Mai ales când avusese o conversaţie între patru ochi cu însuşi regele, preţ de zece minute, chiar atunci când ceasul arăta că mai rămăsese puţin până la ora stabilită.

Constantine nu încuiase uşa. I-o deschise chiar el, când trăsura trase la scară. Nu se zărea niciun servitor. Probabil le dăduse liber pentru restul nopţii. Hannah nu-i oferi nicio explicaţie pentru întârziere – n-ar fi mers atât de departe. Îşi aruncă doar braţele după gâtul lui, îl sărută, iar

el o duse în braţe spre pat fără alte comentarii.

Aproape un ceas mai târziu se aflau iar în biroul lui, el în cămaşă şi pantaloni, ea în halatul lui. Pe măsuţa dintre ei se afla o tavă pentru ceai, cu farfurii cu tartine cu unt şi brânză.

Se gândi că s-ar putea obişnui cu aşa ceva, cu acest mod plăcut de a-şi ţine unul altuia companie, după plăcerea şi epuizarea amorului.

S-ar putea obişnui şi cu el.

La anul pe vremea aceasta el va avea o nouă iubită şi poate şi ea va avea un altul, deşi nu era sigură că-şi dorea să repete experimentul. Gândul îi răsări nechemat în minte. Pe locul ei avea să stea o altă femeie, poate înfăşurată în acelaşi halat. Iar el avea să fie tot acolo, privind-o cu ochii uşor înceţoşaţi de somn şi cu părul ciufulit.

Se încruntă, apoi surâse.

— Regele n-a uitat nici de Ainsley Park, nici de tine, îi spuse ea.

— Vai de mine, răspunse el făcând o grimasă, te pomeneşti că i-ai adus aminte?

— Se plângea de cât de mult îi displace palatul St. James, explică ea, şi se întreba dacă palatul Buckingham nu ar fi o reşedinţă regală mai adecvată. I-am sugerat Turnul Londrei şi am menţionat că am fost acolo astăzi, împreună cu prietena mea cea mai bună, iar tu ne-ai însoţit.

— Să fie George lordul turnului? întrebă el. Cum ar fi? Probabil ar pune iar în funcţiune Poarta Trădătorilor şi şi-ar duce cu alai toţi duşmanii în temniţă.

— Iar Anglia ar rămâne fără locuitori, spuse ea. N-ar mai guverna nimeni, în afara regelui. Ar bântui liliecii şi fantomele prin holurile parlamentului. Iar turnul ar geme de plin ce-ar fi.

Amândoi chicotiră, iar Hannah, terminându-şi tartina şi ceaiul, îşi vârî mâinile în mânecile halatului şi se prinse strâns de braţe. Niciunul dintre planurile şi visurile pe care şi le făcuse în această iarnă nu-i includea pe ei doi, râzând

împreună de gogomănii.

Era atât de frumos când râdea – mai ales când era şi somnoros.

— Şi cum a ajuns discuţia de la Turnul Londrei la Ainsley? întrebă el.

— Când i-am pomenit de tine, s-a încruntat, îi explică ea, şi a părut să-şi amintească de tine. A spus că e mare păcat că n-ai putut fi tu conte de Merton, deşi actualul conte îi e foarte drag. Şi încerca să-şi amintească ceva anume legat de tine. A scotocit adânc în amintiri, Constantine, şi apoi a pomenit brusc de Ainsley Park. Părea aşa mulţumit că-şi amintise, de zici că-l prinsese pe Dumnezeu de-un picior. A declarat că eşti un om minunat şi că are de gând să-ţi sprijine acţiunile caritabile şi să-ţi mulţumească personal într-un fel sau altul.

El clătină din cap.

— Era beat!

— Nu chiar cât să se facă de râs, răspunse ea. Dar chiar şi când îl priveam, a băut îngrijorător de mult. Şi cred că a băut tot atât, dacă nu şi mai mult, când nu m-am uitat la el.

— Să sperăm că nu uită iar atunci, conchise el.

— A văzut o cucoană rotofeie, îmbrăcată fără gust, spuse ea, şi i s-au aprins ochii şi s-a luat după ea. Am fost complet uitată şi abandonată. Parcă nici n-aş fi existat. A fost foarte umilitor, Constantine.

— Regele a avut mereu gusturi excentrice în materie de femei, spuse el, ca să spun asta eufemistic. Stranii, ca să spun mai puţin eufemistic. Bizare, să fiu sincer. Te-au ignorat şi ceilalţi?

— Nu, răspunse ea. Sunt ducesa de Dunbarton.

— Aşa s-o ţii, ducesă, spuse el zâmbindu-i cu ochii săi foarte negri.

Era ceva tulburător, care îi înmuia genunchii. Îi zâmbea doar din ochi, şi totuşi nu se simţea luată peste picior. Se simţea doar tachinată, plăcută. O plăcea oare?

Şi oare ea îl plăcea? Era mai mult decât pofta trupească?

— În după-amiaza asta, dacă ai fi fugit cu bijuteriile coroanei regale şi i le-ai fi oferit pe toate lui Babs, n-ai fi făcut-o pe cât de fericită a fost când i-ai cumpărat o îngheţată de la Gunter, spuse ea.

— I-a plăcut, nu-i aşa? răspunse el. L-ai cunoscut pe vicarul acela al ei? O merită?

— Printre alte virtuţi care contează mai puţin, răspunse ea, se pare că are un zâmbet special, numai pentru ea, care-i străpunge inima.

Se priviră în ochi.

— Crezi în dragoste? îl întrebă ea. Genul acela de dragoste, adică.

— Da, răspunse el. Odinioară ţi-aş fi răspuns că nu. Este foarte uşor să fii cinic – viaţa îţi dă atâtea dovezi să-ţi sugereze că nu mai există altceva. Dar am patru veri de-al doilea care au crescut la ţară, oarecum săraci, şi care s-au trezit propulsaţi în societate de moartea lui Jon. Erau de la ţară, şi m-am aşteptat să fie sălbatici, extravaganţi şi vulgari. I-am urât încă de dinainte să dau ochii cu ei, mai ales pe noul moştenitor al titlului. Nu erau deloc aşa, şi unul câte unul au intrat în mariaje care ar fi trebuit să fie un dezastru. Şi totul demonstrează că verii mei s-au căsătorit din dragoste, în mod negreşit şi extraordinar.

— Chiar şi verişoara care s-a căsătorit cu ducele de Moreland? întrebă ea.

— Da, chiar şi Vanessa, confirmă el. Şi da, cred în dragoste.

— Dar nu crezi că ţi se poate întâmpla şi ţie? întrebă ea.

El ridică din umeri.

— Oare e ceva ce trebuie găsit şi construit? întrebă el. Dacă e să mă iau după verii mei, da. Nu sunt sigur că sunt pregătit să depun asemenea eforturi. De unde ştiu dacă nu cumva sunt degeaba? Dacă vreodată mă trezesc

îndrăgostit, voi fi fericit. Dar dacă nu, nu voi fi nefericit. Sunt mulţumit cu viaţa mea, aşa cum e acum.

Şi totuşi, lui Hannah i se păru că surprinde o umbră de melancolie în tonul lui. Se gândi cu oarecare regret că are în el o cantitate enormă de dragoste de dăruit femeii potrivite. O dragoste care ar putea muta munţii din loc.

— Şi tu, ducesă? o întrebă el. Ai iubit când erai tânără şi ai fost rănită. L-ai iubit pe Dunbarton, dar nu cred că în sensul romantic al cuvântului. Crezi în acel fel de dragoste pe care a găsit-o domnişoara Leavensworth?

— La nouăsprezece ani, răspunse ea, cred că eram îndrăgostită de ideea de dragoste în sine. Şi n-am avut vreo şansă să descopăr cât de profundă sau de superficială ar fi fost acea dragoste. Totul are un rost, aşa mi-a spus ducele, iar eu îl cred. Poate faptul că i-am prins pe Colin şi Dawn împreună a fost, de fapt, cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Ce ciudat! Niciodată nu conştientizase această idee. Dacă n-ar fi aflat decât prea târziu adevărul? Cum i-ar fi fost viaţa acum? Şi cum ar fi fost în cazul în care Colin n-ar fi iubit-o niciodată pe Dawn? L-ar mai iubi acum? Ar fi mulţumită de viaţa alături de el? N-avea de unde să ştie. Dar n-o mai durea că-l pierduse, realiză ea. Probabil durerea dispăruse de mult timp. Mai persista doar înţepătura trădării şi a respingerii.

— Chiar şi dacă n-aş avea-o drept exemplu pe Barbara, continuă ea, ştiu că există dragostea adevărată. Mă refer la acea iubire adevărată, profundă, care se întâmplă o dată în viaţă unora dintre noi, dar niciodată majorităţii. Ducele a avut parte de aşa ceva.

— Dunbarton a mai iubit pe cineva înaintea ta? întrebă el. Dacă era înainte, desigur.

— Când l-am cunoscut eu şi ne-am căsătorit, împlinise un an de doliu, răspunse ea. Probabil ce fusese mai greu trecuse. Dar niciodată nu i s-a stins durerea din suflet. Nici măcar o clipă. Fusese o iubire care rezistase mai bine de

cincizeci de ani şi care-i dăduse un rost întregii sale vieţi. L-a înzestrat sufleteşte să mă poată iubi.

El îşi încrucişă braţele pe piept şi o scrută cu privirea o vreme.

— Şi totuşi, n-a luat-o de soţie, spuse el. Şi a ţinut totul atât de secret încât se pare că nimeni altcineva nu ştia nimic despre asta.

— Era secretarul ducelui, răspunse ea, şi a rămas în postura aceea tot restul vieţii sale. Şi astfel au putut să fie împreună fără să atragă atenţia nimănui. Probabil au fost foarte discreţi. Nici servitorii nu păreau să ştie adevărul sau poate îi erau atât de loiali ducelui încât n-au vorbit niciodată despre ce se petrecea sub acoperişul acestuia. Îi erau credincioşi, şi încă-i mai sunt.

— Ţi-a spus Dunbarton aşa ceva? întrebă el.

— Da, înainte să ne căsătorim, spuse ea, când dorea să-mi fie clar că nu avea motive ascunse să se însoare cu mine, ci voia doar să mă ducă departe şi să mă înveţe să devin o ducesă şi o femeie frumoasă, mândră, independentă în scurtul timp care-i mai rămăsese, în timpul nunţii, îmi povestise că nu putuse să-şi ia ochii de la mine, şi nu pentru că s-ar fi simţit atras fizic de mine, ci pentru că arătam atât de angelic încât nu-i venea să creadă că sunt o fiinţă omenească. Dar mi-a mai spus şi că îngerilor n-ar trebui să le frângă inimile nişte prostovani de la ţară. Povestea lui m-a şocat teribil. Nici măcar nu ştiam că există asemenea lucruri. Dar am avut încredere în bunătatea lui. Poate am fost naivă – fără îndoială că am fost. Dar uneori, naivitatea e ceva bun. În timpul anilor pe care i-am petrecut împreună, mi-a vorbit fără reţineri despre iubirea vieţii lui. Cred că îi făcea bine să poată vorbi despre asta, după atâţia ani de taină şi de tăcere. Şi m-a asigurat că într-o bună zi voi găsi şi pentru mine pe cineva – deşi probabil nu cineva de acelaşi sex cu mine.

— Iar tu l-ai crezut? întrebă el.

— Am crezut că este posibil, dar nu şi probabil,

răspunse ea. Constantine, trăiesc într-o lume a artificialităţii. Chiar şi eu, mai ales eu sunt artificială. M-a învăţat cum să fiu ducesă, o fortăreaţă de necucerit, să-mi păzesc singură inima. Dar a recunoscut că nu m-ar fi putut învăţa cum sau când să-mi deschid porţile inimii. Mi-a spus că pur şi simplu mi se va întâmpla, chiar mi-a făgăduit asta. Dar cum o să mă găsească oare iubirea, chiar şi presupunând că aş căuta-o?

Surâse. Ce conversaţie bizară se desfăşura între ea şi amantul ei. Se ridică şi ocoli masa.

— Între timp, totuşi, spuse ea, n-am să stau să aştept ceva ce s-ar putea să nu mi se întâmple vreodată. Faptul că suntem amanţi a fost ceva ce mi-am dorit să se întâmple, chiar am decis că se va întâmpla de îndată ce mi se va termina perioada de doliu. Şi ce-mi poţi tu oferi îmi e de-ajuns pentru primăvara asta.

— Te-ai decis asupra mea chiar înainte să revii la Londra? întrebă el, ridicând dintr-o sprânceană.

— Da, răspunse ea. Nu te simţi măgulit?

Îi desfăcu cămaşa şi se urcă lângă el în fotoliul mare, capitonat, încălecându-l şi aplecându-se să-l sărute.

— Deci aşa te-a învăţat Dunbarton, o întrebă el, dându-i halatul jos de pe umeri şi braţe şi aruncându-l pe podea, să obţii întotdeauna ce vrei?

— Da, răspunse ea. Şi te-am obţinut pe tine.

Îl privi drept în ochi şi surâse ameţitor.

— Ca pe-o marionetă, spuse el.

— Nu, clătină ea din cap. Trebuia să-ţi doreşti şi tu asta. Şi vrei. Spune-mi că vrei.

— Nu pot să-ţi demonstrez, mai degrabă? întrebă el, mustăcind un zâmbet.

— Spune-mi.

— Te simţi vulnerabilă, ducesă? îi şopti el, cu buzele apropiate de ale ei, făcând-o să se înfioare. Te vreau. Te vreau nespus de mult.

Îşi desfăcu nasturii pantalonilor, o înşfăcă de şolduri şi

se implântă în ea.

Întâlnirile lor dintre aşternuturi i se păreau aproape insuportabil de plăcute lui Hannah. Dar de data asta, era şi mai mult. Îngenunche pe fotoliu, cu picioarele de-o parte şi de alta a trupului său şi-l călări cu aceeaşi vigoare cu care se mişca el, simţindu-l tare şi adânc înlăuntrul ei, admirându-i faţa sculptată, cu pielea oacheşă, în timp ce el stătea cu capul rezemat de spătarul jilţului, cu ochii închişi şi părul ciufulit.

Şi când durerea atinsese aproape limita, iar el ar fi trebuit s-o oprească eliberându-se, actul nu se termină, ci continuă până când deveni cu totul insuportabil, căzând apoi brusc într-un climax pe care nu l-ar fi putut descrie în cuvinte.

Scoase doar un ţipăt nearticulat. Trupul i se cutremură şi se ghemui înfiorată, lipită de el, căutându-i umărul de care să-şi rezeme capul şi simţind o nevoie irezistibilă de a dormi.

El o ţinu strâns la piept până simţi că se liniştise aproape complet, apoi o ridică în braţe, îi înfăşură cumva halatul în jur, ca pe un pled, şi o duse către dormitorul lui. Înainte s-o aşeze în pat, o sărută.

— Spune-mi că ţi-a plăcut pe cât de mult mi-a plăcut mie, îi ceru el.

— Ai nevoie de laude? îl întrebă ea, somnoroasă. A fost bine. Oh, Constantine, a fost tare bine.

El chicoti.

Hannah se ghemui şi aproape că adormise deja când el i se alătură şi trase păturile peste amândoi.

Giuvaiere, se gândi ea, chiar înainte să alunece în somn.

Giuvaierele coroanei regale, despre care glumise că le-ar fi putut fura pentru Barbara.

Propriile ei bijuterii, vândute pentru a finanţa cele mai calde dorinţe din inima ei.

Bijuteria lui pe jumătate furată, vândută pentru banii

cu care jucase şi câştigase la cărţi Ainsley Park. A cui fusese? A lui Jonathan? Şi pentru ce o vânduse? Pentru un cămin al femeilor cu copii din flori, pentru a finanţa ideea lui Jonathan?

Oare Jonathan şi Constantine puseseră la cale acelaşi lucru ca şi ea? Poate nu doar cu o piatră preţioasă, ci cu mai multe? Oare exista această asemănare între ea şi Constantine?

Ducele îi spusese că totul se întâmplă cu un scop, şi ajunsese să-l creadă. Îi mai spusese deseori că nu există coincidenţe. Îi venise greu să-l creadă pe de-a-ntregul. Îi spusese şi că va găsi iubirea într-o bună zi, pe neaşteptate.

Dar n-o aşteptase. Se temuse s-o aştepte.

Însă mintea nu-i mai putea jongla cu atâtea întrebări fără răspuns.

Adormi de îndată ce Constantine o îmbrăţişa strâns.

Capitolul 13

Hannah era perfect conştientă că lumea trăsese de ceva vreme concluzia că noul amant al ducesei de Dunbarton era domnul Constantine Huxtable. Chiar şi să nu fi fost adevărat, tot ar fi crezut asta, aşa cum de altfel crezuseră despre toţi bărbaţii de dinainte, majoritatea prietenii ei sau ai ducelui. Era, de asemenea, conştientă că lumea se aştepta să se plictisească de el într-o săptămână sau două şi să-i facă vânt.

N-o deranja reputaţia căpătată. Ba chiar o cultivase în mod deliberat în perioada căsniciei sale. Făcea parte din armura sub care îşi ocrotea identitatea reală.

Nu credea că lumea o duşmănea cu adevărat, nici măcar femeile. Era invitată pretutindeni, iar propriile ei invitaţii erau aproape mereu acceptate. Era inclusă în orice grup căruia alegea să i se alăture la diversele evenimente

unde mergea.

Prin urmare, află cu oarecare surpriză că invitaţia ei pentru o serată la conacul Copeland fusese refuzată, mai întâi de contele şi contesa de Merton, apoi de către Lord şi Lady Montford şi în final de contele şi contesa de Sheringford. Singurii membri ai acelei familii care nu o refuzaseră erau ducele şi ducesa de Moreland, şi asta poate pentru că nici nu-i invitase.

Ducele îi spusese să nu creadă în coincidenţe. Ar fi trebuit să fie complet oarbă ca să creadă că aşa ceva era o coincidenţă.

Constantine îi mărturisise că ţine la verii lui. Şi ei păreau să ţină la el. Şi de asta îi invitase, deşi, dacă se gândea bine, poate nu fusese o idee prea bună, chiar dacă ar fi acceptat. Sau mai ales dacă ar fi acceptat. La urma urmelor, el nu-i făcea curte. Erau amanţi.

Probabil de asta refuzaseră cu toţii. Aproape că şi-i putea imagina cum se adunaseră şi deciseseră că invitaţia eta de prost gust. Sau că ea era de prost gust. Poate se temeau să nu-l corupă pe Constantine. Sau să-i facă rău, sau să-şi bată joc de el.

Probabil ultima variantă.

Hannah fusese instruită şi îşi impusese singură să nu ţină cont de părerile altora despre ea. Cu excepţia ducelui, firește. În toţi cei zece ani de căsnicie, se încruntase de vreo două sau trei ori la ea, deşi nu ridicase niciodată tonul, şi de fiecare dată simţise că i se năruie lumea sub picioare. Şi cu excepţia servitorilor de la Dunbarton House şi de la celelalte reşedinţe ale lor. Servitorii ştiau mereu cine era în realitate, şi pentru Hannah chiar conta să o placă. Spera că aşa stăteau lucrurile.

Iar acum, era iritant, dar descoperea că nu-i făcea plăcere să se vadă respinsă de trei familii care nu însemnaseră nimic pentru ea până să şi-l facă iubit pe vărul lor de-al doilea.

Nu ştia de ce-i displăcea acest lucru, exceptând faptul

că o încurcaseră şi acum trebuia să caute alţi invitaţi care să-i înlocuiască.

— Al treilea refuz, spuse ea, ridicând din vârful degetelor biletul de la contesa de Sheringford de pe masă. Şi acum niciunul nu mai vrea să vină la Copeland, Babs. Parcă aş avea lepră. O fi din cauză că mă îmbrac mereu în alb? Arăt de parcă aş fi bolnavă?

Barbara ridică absentă privirea din scrisoarea ei. Era una lungă – probabil de la reverendul Newcombe.

— Nu vine nimeni? întrebă ea. Dar parcă înţelesesem că ţi-au confirmat deja câţiva, Hannah.

— Niciuna dintre rudele lui Constantine, îi explică Hannah. Rudele din partea tatălui. De ei pare să fie cel mai apropiat. Dar m-au refuzat toţi.

— Ce păcat, spuse Barbara. Inviţi pe altcineva în locul lor? Mai e timp, nu-i aşa?

— Oare li se pare de prost gust să vină la Copeland pentru că eu şi Constantine suntem amanţi? meditä Hannah, încruntându-se la biletul din mâna ei. Mereu s-a zvonit că aş avea amanţi, chiar şi când nu era adevărat, dar nimeni nu m-a evitat din cauza asta. Chiar şi când eram încă măritată.

Resemnată, Barbara puse scrisoarea jos.

— Eşti supărată? întrebă ea.

— Nu sunt niciodată supărată, răspunse Hannah. Apoi aşează şi ea bileţelul pe masă şi-i oferi prietenei sale un surâs trist. Sau, mă rog, poate sunt puţin supărată. Chiar mi-aş fi dorit să vină.

— De ce? întrebă Barbara. Hannah, când îţi aduci amantul la o serată, de ce ţi-ai dori să-i vezi şi familia acolo?

Era o întrebare bună, şi şi-o pusese şi ea însăşi în urmă cu câteva clipe.

— E cumva ca şi cum ai invita familia să ia parte la luna de miere? întrebă Hannah.

Amândouă râseră.

— Dar firește că ne vom comporta foarte discret, spuse Hannah. Doamne ferește, cum să fie altfel. Vei fi și tu acolo și alți invitați.

— Atunci verii ratează câteva zile plăcute la țară, spuse Barbara, reluând scrisoarea. E pierderea lor.

— Dar eu voiam să vină, spuse Hannah, nereușind să-și controleze urma de iritare din voce.

Și iar apărea cuvântul acela, despre care fusese avertizată – își dorea ceva ce nu putea avea.

Se așteptă să audă de la Barbara că nu poți avea orice vrei în viață, înainte să revină la scrisoarea de dragoste de la logodnicul ei. Însă auzi complet altceva.

— Hannah, îi spuse ea, nu te porți deloc ca aristocrata blazată cu un nou amant care-ți place să pretinzi că ești. Te porți ca o femeie îndrăgostită.

— Ce?! exclamă Hannah.

— Nu ți se pare cam ciudat, continuă Barbara, arătând dintr-odată ca întruchiparea desăvârșită a unei fiice de preot, că e important pentru tine să le faci o impresie bună rudelor amantului tău?

— Nu mă interesează, începu Hannah, dar se opri. Nu sunt îndrăgostită, Hannah. Ce ridicol! Pentru că tu ești, ar trebui să fiu și eu?

— Tocmai mi-ai spus că se zvonea despre tine că ai amanți chiar și atunci când nu era adevărat. A fost vreodată adevărat, Hannah? Eu n-am crezut niciodată așa ceva despre tine. Acea Hannah pe care o știu eu nu ar fi putut niciodată să-și dezonoreze jurămintele de fidelitate, chiar și într-o căsnicie mai puțin obișnuită.

Hannah oftă.

— Nu, bineînțeles că nu erau adevărate, răspunse ea.

— Atunci domnul Huxtable este primul tău iubit, spuse Barbara. Era o afirmație, nu o întrebare. Nu cred că Hannah pe care o știam odinioară, sau Hannah pe care o cunosc acum ar putea fi vreodată blazată de acest fapt. Și v-am văzut împreună când am fost să vizităm Turnul

Londrei şi ceainăria lui Gunter. Ţi-e drag.

— Păi bineînţeles că mi-e drag, răspunse sec Hannah – Dumnezeule, cum de ajunsese să-şi arate supărarea? Ar fi imposibil să-mi displacă sau să dispreţuiesc, sau să fiu complet indiferentă faţă de bărbatul care mi-e amant, nu?

Dar de ce nu parţial indiferentă, măcar? Nu aşa se aşteptase să fie?

— Eu nu ştiu prea multe despre domnii din lumea bună şi cu atât mai puţin despre domnul Huxtable, spuse Barbara, cu excepţia faptului că mi-a plăcut peste aşteptări atunci când ne-a dus să vizităm Turnul Londrei. Mi s-a părut că ţine la tine, Hannah. Dar n-am de unde să ştiu. Şi mă tem pentru tine. Mă tem că vei fi rănită, că-ţi va frânge inima.

— Eu nu sunt niciodată rănită, Babs, răspunse Hannah. Şi niciodată, absolut niciodată cu inima frântă.

— N-aş vrea să te văd în niciuna din ipostaze, răspunse Barbara. Dar cel mai mult aş detesta să cred că ţi-e imposibil să fii în vreuna. Ar însemna că n-ai înţeles deloc de ce s-a căsătorit cu tine ducele de Dunbarton şi de ce te-a iubit.

Hannah îşi pironi privirea asupra prietenei sale. Simţi că o cuprinde un fior rece. Împietrise de spaimă.

— De ce? şopti ea.

— Ca să poţi fi din nou întreagă sufleteşte, îi răspunse Barbara. Şi pregătită pentru iubirea adevărată, când va veni. Hannah, ducele a văzut mai mult în tine, nu doar frumuseţe. Nu ţi-a spus că eşti ca un înger? Înseamnă că ţi-a văzut inocenţa sufletească şi felul în care ţi se risipise fericirea în acea zi în care i-ai surprins pe Dawn şi Colin împreună. Nici măcar acum nu realizezi cât de specială eşti? Ducele a văzut asta.

Hannah realiză că are ochii în lacrimi când imaginea Barbarei păru să se înceţoşeze. Se ridică brusc în picioare şi împinse scaunul cu atâta putere încât aproape că-l răsturnă.

— Ies în oraş, spuse ea. Am s-o vizitez pe contesa de Sheringford. Prefer să merg singură. Te deranjează?

— N-am avut timp ieri să le scriu mai mult de câteva rânduri mamei, tatălui sau lui Simon, răspunse Barbara. Ar trebui să le scriu nişte scrisori mai lungi în dimineaţa asta. Încep să mă simt neglijentă şi egoistă.

Hannah ieşi din cameră cu paşi repezi.

S-o viziteze pe contesa de Sheringford? De ce?

*

Tobias – Toby – Pennethorne, băieţelul lui Sheringford şi al lui Margaret, în vârstă de opt ani, căpătase o mare pasiune pentru geografia lumii, iar Constantine dibuise un cadou perfect pentru el, în vitrina unui magazin de pe Oxford Street, chiar dacă mai era mult până la ziua lui. N-avea importanţă. Îi cumpără oricum globul pământesc.

Şi pentru că nu se putea să pară că favorizează un anume copil atunci când erau trei fraţi, cumpără un titirez viu colorat pentru Sarah, fetiţa de trei ani, şi o zornăitoare de lemn impresionant de gălăgioasă pentru Alexander, în vârstă de un an.

Îşi duse darurile la casa marchizului de Claverbrook din Grosvenor Square, unde Margaret şi Sheringford trăgeau când veneau în oraş. Sherry era nepotul şi moştenitorul marchizei. Petrecu un ceas întreg, foarte plăcut, în camera copiilor, împreună cu aceştia şi Margaret. Sherry nu era acasă. Începu să se întrebe dacă zornăitoarea chiar fusese o idee bună, când Sarah şi-o însuşi şi jocul ei favorit în acea dimineaţă deveni să facă praf timpanele tuturor, inclusiv pe-ale ei. Bebeluşul era fascinat de titirez, deşi întrerupea învârtitul şi sunetul acestuia, atingându-l înainte să se fi oprit. Şi de fiecare dată, izbucnea în ţipete de protest foarte vehement.

Toby găsise fiecare continent şi ţară, şi râu, şi ocean, şi oraş din lumea cunoscută, ba chiar şi latitudinea şi

longitudinea, polii şi cotele de altitudine, şi insista să vină şi să admire fiecare nouă descoperire şi maică-sa, şi unchiul Con. Încet, încet, globul devenea un instrument de tortură.

Prin contrast cu atmosfera, ceaiurile din sera de la Ainsley păreau foarte liniştite, se gândi Constantine amuzat. Şi constată cu surpriză că îi plac copiii.

Nu se jucase doar la nesfârşit de-a v-aţi ascunselea cu Jon, acel copil perpetuu?

Cineva ciocăni la uşă, şi ei îl auziră în mod miraculos prin tot vacarmul. Un valet apăru în uşă, care anunţă că Excelenţa Sa, ducesa de Dunbarton, venise s-o viziteze pe Lady Sheringford, şi că domnia sa marchizul o invitase în salon.

Ducesa? Aici?

— Vai de mine, spuse Margaret. Bunicul nu primeşte niciodată vizitatori. Ah, ce deranjant!

— Deranjant? ridică Constantine din sprâncene.

Margaret se înroşi şi evită să-l privească în ochi.

— Ne-a invitat să petrecem patru zile la conacul ei din Kent, spuse Margaret, iar noi i-am răspuns că nu putem veni şi că regretăm.

— De ce? întrebă Constantine. Morişca îşi înteţi zgomotul; Sarah părea în extaz, Alex se puse iar pe plâns când titirezul se opri din nou, iar Alex îi chemă insistent să vină să vadă Madagascarul pe glob.

— Nu vrem să stea copiii fără noi atâta vreme, răspunse Margaret, învârtind iar titirezul, în timp ce Sarah se duse să vadă Madagascarul pe glob, cu morişca după ea.

Iar ducesa răspunsese refuzului venind aici în persoană? Nu-i plăcea să fie respinsă, se pare. Şi nici nu avea parte des de aşa ceva. Voia oare să şi-o atragă de partea sa pe Margaret? Oare de asta venise?

Sarah învârtea globul, supravegheată atent de Toby, iar mezinul zărise altă jucărie şi se împleticea şovăitor către ea, ţinându-se de mobile, uitând şi de plâns, şi de titirez.

Margaret îi susţinu într-un final privirea lui

Constantine.

— Constantine, nu putem trăi în locul tău, nici măcar n-aş vrea să încerc aşa ceva. Dar avem dreptul să refuzăm să te vedem alături de o femeie care este o... prădătoare lipsită de inimă.

El îşi strânse mâinile la spate.

— Vorbe dure, spuse el.

— Da, aşa e, admise ea.

— Îmi amintesc că a fost o vreme când asemenea vorbe au fost spuse şi despre Sherry, spuse el, Dar asta nu te-a oprit să te logodeşti şi să te măriţi apoi cu el.

— Asta-i diferit, răspunse ea. Nu se făcea vinovat de niciunul din lucrurile care se spuneau despre el.

— Poate nici ducesa de Dunbarton nu-i vinovată, sugeră el

— Ei haide, fii serios, răspunse Margaret.

Realiză că era pe punctul să-şi piardă stăpânirea de sine. Se feri s-o privească. Bebeluşul înşfăcase una dintre cărţile lui Toby şi se pregătea s-o morfolească. Constantine se îndreptă spre el repede, salvă cartea şi opri protestele iminente ridicând copilul pe-un umăr.

— Trebuie să-ţi fi pierdut capul după ea dacă poţi crede aşa ceva, spuse Margaret. Şi avem motive să ne facem griji pentru tine.

— Să ne? întrebă el. Au mai fost invitaţi şi alţii din familie la Copeland?

— Toţi, în afară de Nessie şi de Elliott, răspunse ea.

— Şi spune-mi, au refuzat cu toţii invitaţia?

Ea avu politeţea să nu-l privească iarăşi în ochi.

— Da.

Alex îl trăgea de păr pe Constantine, cu chiote de veselie.

— Deci, să vedem, spuse el, descâlcindu-şi părul din pumnul bebeluşului şi aşezându-l lângă o cutie cu cuburi de lemn. Monty a fost cel mai vestit crai din Anglia. Aş putea băga mâna în foc pentru asta – doar îl cunosc. Katherine s-a

măritat cu el. De Sherry am vorbit deja. Te-ai măritat cu el. Despre Cassandra se spune că şi-a omorât primul soţ cu toporul, chiar dacă au găsit un glonţ în Paget, nu o lovitură de topor. Stephen s-a căsătorit cu ea. Şi totuşi, credeţi absolut tot ce-aţi auzit despre ducesa de Dunbarton, fără vreo dovadă concretă?

— De unde ştii că nu avem dovezi? întrebă ea.

— Pentru că nu există dovezi, răspunse el. L-a iubit pe Dunbarton, chiar dacă nu a fost o dragoste romantică. A rămas fidelă jurămintelor conjugale până în ziua în care el a închis ochii, şi a respectat şi doliul, pe tot parcursul acestuia. Ştiu, Margaret. Eu am, spre deosebire de voi, dovada.

Mânia îl făcea să vorbească repezit. Margaret îşi muşca buza de sus.

— Oh, Constantine, chiar ţii la ea. De asta ne-am temut cel mai mult. Dar… eşti sigur că nu eşti doar subjugat de farmecul ei?

El nu-i răspunse, nici nu-şi luă privirea de la ea.

— Dovada.

Ea închise ochii, apoi când îi redeschise păru să fi redevenit Margaret cea de toate zilele – stăpână pe sine ca întotdeauna, sora cea mare care îşi crescuse aproape singură fraţii şi se descurcase minunat cu asta, în loc să-şi caute fericirea pentru sine.

— Ar trebui să cobor să o întâmpin, spuse ea. Vai de mine, cred că bunicul a mâncat-o deja cu fulgi cu tot. E genul acela de persoană frivolă care-l enervează. Sau e şi asta o iluzie? Frivolitatea?

— Te las să descoperi singură, răspunse el.

Ea trase de şnurul soneriei, iar dădaca apăru aproape imediat. Toby o chemă să vină să vadă India, Sarah îi zornăi morişca în nas, iar Alex chicoti, lovind două cuburi unul de altul.

Constantine şi Margaret ieşiră din camera copiilor. Îi venea să plece de-a binelea, dar nu rezistă să nu arunce o

privire la Hannah, s-o vadă cum se descurcă pusă faţă în faţă cu unul dintre cei mai posaci şi ţâfnoşi aristocraţi din întreaga Anglie. Şi care ducea o viaţă aproape de pustnic.

Spera că n-o mâncase cu adevărat cu fulgi cu tot. Dar dacă era să pună rămăşag, ar fi pariat pe ea.

*

Ce căuta aici, se întrebă Hannah, în timp ce era invitată în reşedinţa Claverbrook de un valet, căruia un majordom mai vârstnic aproape că-i trase un ghiont în burtă, din graba de a-i face vânt din calea ei când auzise cine era. Îi făcu o plecăciune, cu un scârţâit sonor. Ce prostesc din partea unui om de vârsta lui, adică oriunde între şaptezeci şi o sută de ani, să poarte corset.

Ce căuta aici? Oare voia să se înjosească? Să ceară o explicaţie? Să o convingă pe Lady Sheringford să se răzgândească?

Nu trebui să aştepte mult. Valetul care fusese cât pe-aci să fie înghiontit fusese trimis sus să vadă dacă Lady Sheringford era acasă şi o ştersese imediat. Reapăru la câteva clipe după şi-i murmură majordomului că fusese instruit să o conducă pe Excelenţa Sa în salon.

Hannah îl urmă pe majordom, estimând că se deplasa cu aproape jumătate din viteza unei broaşte ţestoase.

Se bucura că purta armura completă – o rochie din muselină, cu o jachetă şi o bonetă, toate albe. Îşi pusese în urechi şi pe degete chiar câteva dintre bijuteriile cu diamante adevărate. Totul ca să aibă unde se ascunde. Deşi dacă dorea să o impresioneze pe contesă, poate că ar fi trebuit să se îmbrace mai simplu, poate chiar mai colorat.

Dar era prea târziu pentru asemenea gânduri.

Majordomul o anunţă la intrarea în salon pe un ton sonor, de parcă se adresa unei mulţimi de mii de oameni. Ulterior, ea observă că în salon era o singură persoană, şi că acea persoană clar nu era contesa de Sheringford.

— Bine, bine, Forbes, spuse nerăbdător bătrânul domn aşezat într-un jilţ, lângă foc. Ştiu cine e, mi-a spus deja Bindle. Unde-i?

Hannah îşi adunase cât mai mult din faimosul ei aer demn, pregătindu-se de confruntarea cu contesa. Dar renunţă imediat la el, la auzul acelei voci, şi se grăbi să traverseze camera şi se opri în faţa jilţului marchizului de Claverbrook. Întinse spre el ambele mâini înmănuşate şi-i surâse călduros.

— Iată-mă, spuse ea. Şi iată-te. Câţi ani au trecut!

Fusese unul dintre prietenii ducelui. Hannah îl întâlnise de câteva ori, înainte ca el să se închidă în casă după scandalul imens în care fusese implicat nepotul lui şi să devină practic un sihastru, refuzând să primească musafiri sau să mai iasă. Întotdeauna fusese ţâfnos şi-i sărise repede ţandăra, dar niciodată faţă de ea. De fiecare dată când vorbise cu ea sau când o privise, avusese o licărire în ochi. Mereu i se păruse că o place, şi ea îl plăcea mult, de asemenea.

El îşi desprinse mâinile de pe bastonul cu măciulie de argint şi i le atinse pe ale ei. Ea observă că avea degetele noduroase şi deformate. Le mângâie afectuos, dar atentă să nu-l strângă sau să-l atingă cu vreun inel.

— Hannah, iată-te, într-adevăr, spuse el. Eşti chiar mai încântătoare decât în vremurile în care te-a înhăţat Dunbarton din cine ştie ce colţ uitat de lume şi s-a însurat cu tine. Ce diavol bătrân! Nu şi-a găsit altă femeie pe potriva sa toată viaţa lui, şi apoi, când mai avea puţin şi dădea în tremuriciul bătrâneţilor, ai apărut tu.

— Unele lucruri sunt predestinate, spuse ea.

— Hm, pufni el, scuturându-i uşor mâinile. Şi presupun că te-ai căsătorit cu el pentru bani. Avea destui.

— Şi pentru că era duce şi mă putea face ducesă, nu uita asta, adăugă ea.

— Cred că nici eu nu ţi-aş fi putut rezista pe atunci, spuse el, chiar dacă te-aş fi văzut primul. Aveam doar un

titlu de marchiz însă.

— Şi nici atâta avere pe câtă avea ducele, probabil, remarcă ea.

Îi zâmbi. Marchizul avea părul rar şi alb, dar sprâncenele albe îi erau încă stufoase. Avea un rid adânc între sprâncene, ochi ce aveau obiceiul să privească mânios şi un nas încovoiat ca un plisc. Arăta ca un moşneag supărăcios.

— L-am iubit, spuse ea, şi încă mă doare pierderea lui. Dacă aş fi avut vreodată un bunic, aş fi vrut să fie ca ducele meu. Dar cum n-am avut aşa ceva, şi am avut norocul să-l întâlnesc în schimb pe duce, m-am măritat cu el.

— Hm, pufni marchizul din nou. Şi i-ai dat ceva bătaie de cap, aşa-i, Hannah?

— Ah, aşa e, răspunse ea, deşi după ce a împlinit şaptezeci şi opt de ani nu mai voia să danseze, din păcate. Dar am găsit ceva care să ne amuze în fiecare zi. Râsul e mai bun decât leacurile.

— Hm. Dar tot a murit până la urmă, observă el.

— Eu am auzit că leacul dumitale a venit sub forma soţiei nepotului dumitale. Am auzit că nu-ţi înghite capriciile şi că ea e favorita dumitale, dintre toţi adulţii din lume. Şi am mai auzit că îţi iubeşti la nebunie stră-strănepoţii, care de fapt locuiesc aici cu dumneata în timpul sezonului. Ce fel de sihăstrie mai este şi asta? Una cam frauduloasă, aş zice.

— Erai aşa timidă când te-a luat Dunbarton de nevastă, Hannah, spuse el. Când ai devenit aşa obraznică?

— După ce m-am căsătorit cu el, răspunse ea. M-a învăţat că oamenii ca dumneata sunt doar nişte pisicuţe care se prefac că sunt lei.

El izbucni în râs, iar Hannah îl privi cu ochii strălucind ghiduş.

— Dunbarton era dracul gol când era tânăr, îi spuse el. Ţi-a povestit vreodată? Nu era niciun pisoi, Hannah. Walsh – e răposat de mult, bietul – i-a aruncat o mănuşă în faţă chiar în mijlocul salonului de la clubul White, într-o

dimineaţă, şi l-a provocat la duel, sub pretext că nevastă-sa îi pusese coarne cu el. S-au întâlnit pe un loc viran, am uitat unde exact. Vezi, neajunsurile vârstei. Dar am fost acolo. Lui Walsh îi tremura mâna pe armă, de parcă era o frunză într-un uragan, şi şi-a ratat cu mult ţinta. Dunbarton l-a luat la ochi pe îndelete, cu mâna sigură, iar apoi, în ultima clipă, şi-a îndoit braţul din cot şi a tras în aer. Am fi fost cu toţii nemaipomenit de dezamăgiţi dacă n-ar fi făcut-o cu atâta dibăcie. Bietul Walsh s-a ascuns la ţară un an sau poate chiar trei, cu coada între picioare. Cred că ar fi fost mai fericit să-i croiască Dunbarton vreo gaură în umăr sau să-i ciupească vârful urechii – ar fi fost în stare. Era un ţintaş desăvârşit.

— Era prea bun la suflet să-l omoare, spuse Hannah.

— Bun la suflet? se însufleţi marchizul. A comis o cruzime inimaginabilă, Hannah. Şi-a arătat mila faţă de Walsh. L-a umilit. Chiar a sugerat că ar trebui să-l întindă pe iarbă chirurgul şi să-i dea să adulmece nişte săruri. A fost o treabă splendid întocmită. Şi de altfel toată lumea ştia că nu Dunbarton, ci Jackman se bucura de farmecele lui Lady Walsh, probabil şi Walsh însuşi. Dar Jackman era un prăpădit, şi Walsh s-ar fi făcut de râs dacă i-ar fi aruncat mănuşa *lui.* Aşa că a aşteptat până când într-o seară Dunbarton a dansat cu nevastă-sa, şi a doua zi dimineaţă, la club, a făcut următorul pas. Probabil îşi dorea să moară sau avea un bolovan în loc de creier. Ultima variantă e mai plauzibilă.

Hannah continua să-i zâmbească.

— Ah, ce vremuri mai erau, oftă el. Dunbarton era un bărbat pe cinste, Hannah. Un drac împieliţat. Toate fetele umblau după el, şi nu doar pentru că era duce şi putred de bogat, să ştii. Dar el le refuza pe toate. Ar fi trebuit să-l cunoşti pe atunci.

— Îndrăznesc să cred că nici tata n-o ştia pe mama pe atunci, spuse ea.

El izbucni iar în hohote de râs.

— Dar tot ai pus mâna pe el până la urmă, spuse el. L-ai îmblânzit, Hannah. Te iubea la nebunie.

— Aşa-i, aprobă Hannah. Dar văd că din cauza vârstei, după optzeci de ani nu uiţi doar unde s-au petrecut unele dueluri, ci şi o parte din bunele maniere. Mă laşi aşa, fără să îmi oferi un loc şi o ceaşcă de ceai?

— Poţi să stai unde vrei, îi răspunse el. Dar dacă vrei să ceri un ceai, trebuie să tragi de şnurul clopoţelului. Dacă ai de gând să stai după mine, până mă ridic eu şi ajung la sonerie o să fii gata şi de cină.

— Am cerut deja să ne aducă ceaiul, bunicule, se auzi o voce din cadrul uşii, şi Lady Sheringford intră în cameră.

Constantine stătea în prag. Hannah nu ştia de cât timp erau acolo. Se aşează pe o canapea.

— Îmi cer scuze că aţi fost nevoită să mă aşteptaţi, Excelenţă, i se adresă ea lui Hannah. M-au reţinut copiii.

— Pentru copii am venit, spuse Hannah. Mă tem că n-am fost destul de clară în invitaţia pe care v-am trimis-o acum câteva zile. Copiii sunt bine-veniţi. E valabil pentru toţi invitaţii. N-aş vrea să despart părinţii de copiii lor pentru atât de mult timp, patru zile. Iar la Copeland, la unul dintre etajele superioare este o terasă care cu siguranţă e făcută să distreze copiii într-o zi ploioasă. Iar dacă nu plouă, avem parc afară, pădure şi lac, un adevărat paradis pentru cei mici. Unii dintre vecinii mei au şi ei copii de vârste apropiate, care ar fi fără îndoială deosebit de încântaţi să se poată juca şi cu alţii la Copeland. Am fost chiar ocupată cu planificarea unei petreceri pentru copii. Va fi foarte amuzant. Nu vă rog să vă răzgândiţi. Îmi imaginez că aveţi şi alte angajamente în acele zile, pe care nu le-aţi putea refuza, cu toată bunăvoinţa. Dar dacă marea problemă erau copiii, atunci mai gândiţi-vă.

— Copeland, spuse marchizul. Îmi amintesc de domeniul acela, Hannah.

— E în ţinutul Kent, spuse ea. Mi l-a cumpărat ducele, ca să am propriul meu domeniu când el nu va mai fi.

— Sunteţi foarte amabilă, spuse Lady Sheringford. Permiteţi-mi să mă sfătuiesc cu soţul meu.

— Şi poate şi cu Katherine, Monty, Stephen şi Cassandra, adăugă Constantine, intrând în cameră. Se aşează pe un scaun, mai departe de Hannah. Din ce ţin minte, Margaret, mi-ai spus că nici ei nu voiau să se despartă de copii.

— Am să le transmit, spuse ea, în timp ce le era adus ceaiul. Îl ştii pe Constantine, bunicule.

— Huxtable? întrebă acesta. Nepotul lui Merton? L-am cunoscut pe bunicul tău. Un om straşnic. Nu prea i-a păsat de fiu-său, totuşi. Adică de taică-tu. Nu semeni cu el, din fericire. Probabil semeni cu maică-ta. Grecoaică, nu-i aşa? Fiică de ambasador?

— Da, domnule, răspunse Constantine.

— În tinereţe am mers în Grecia, spuse marchizul. Şi prin Italia, şi peste tot pe unde se cuvenea să călătorească un tânăr, înainte să vină războiul şi să strice tot. I se zicea Turul Europei. Mi-a plăcut Partenonul. Altceva nu-mi prea amintesc, în afară de oceanul nemărginit şi albastru. Şi de vin, fireşte. Şi de femei, deşi n-am de gând să dezvolt pe tema asta în prezenţa doamnelor.

Continuară să discute amical preţ de jumătate de oră, apoi Hannah se ridică să plece.

— Să mai vii să mă vezi, Hannah, îi ceru marchizul, îmi face bine la inimă să mă uit la feţişoara ta frumoasă. Şi să nu-l laşi pe prostănacul ăla bătrân de majordom să te păcălească spunându-ţi că nu sunt acasă.

— Numai să încerce o asemenea nesocotinţă, îi spuse ea, prinzându-i o mână în căuşul palmelor, şi am să trec de el, am să fug sus pe scări şi am să dau buzna peste dumneata neanunţată. Iar după ce pleci, poţi să-l certi după pofta inimii şi să-l ameninţi că îl dai afară.

— Nu vrea să plece, explică marchizul. L-am retras din funcţie cu o pensie grasă şi i-am dat şi o casă. Au încercat şi Duncan, şi Margaret. Nimic. N-are rost, nu vrea să plece.

— Îl menţine în viaţă şi activ misiunea de a-ţi păzi casa de invadatori şi de a te îngriji, bunicule, spuse Lady Sheringford. Excelenţă, aţi fost foarte amabilă să veniţi pe la noi. Vă voi trimite un răspuns definitiv până mâine-dimineaţă, dacă se poate. Cu toţii vă vom răspunde.

Hannah se aplecă peste jilţul bătrânului şi-l sărută pe obraz, apoi se ridică şi-şi eliberă mâna.

— Mulţumesc, i se adresă ea lui Lady Sheringford.

— Permiteţi-mi să vă conduc acasă, ducesă, îi ceru Constantine. Deşi am venit pe jos.

Dar el ce căuta aici? Contesa îşi petrecuse dimineaţa cu cei mici. Fusese şi el cu ea? Cu copiii?

— Mulţumesc, şi eu tot pe jos am venit, spuse ea şi ieşi din cameră cu paşi mari, înaintea lui.

Când ajunseră pe trotuar, îl luă de braţ şi merseră o vreme în tăcere. Ce dimineaţă ciudată, se gândi ea. Tot nu ştia prea bine de ce venise. Dar, ah, cât de minunat fusese să-l revadă pe marchizul de Claverbrook din nou. Unul dintre contemporanii ducelui.

— Marchizul mi-a povestit despre un duel în care a fost implicat ducele, cu mulţi ani în urmă, îi spuse ea, din cauza soţiei altui bărbat, cu care fusese acuzat că înfăptuise păcatul adulterului. Amuzant, nu? Marchizul mi-a spus că era un diavol împielițat pe-atunci.

— Şi că tu l-ai îmblânzit. Am apucat să aud şi asta, răspunse el.

— E amuzant, zise ea. Când m-am hotărât să te iau drept amant, Constantine, mi-am spus că îl voi îmblânzi pe diavol. Nu-mi dădeam seama că o făcusem deja – cu un alt bărbat.

Ea râse.

— Şi m-ai îmblânzit şi pe mine? întrebă el.

— Ah, răspunse ea, poate că e provocator, Constantine, dar am realizat că nu eşti deloc diabolic, la urma urmei. Şi nu pot îmblânzi ceva ce nu există.

Întoarse capul să-i zâmbească.

— Şi eşti dezamăgită? o întrebă el.

Era, oare? Ce uşoară ar fi putut fi viaţa şi cât de aidoma planurilor sale dacă el ar fi fost cu adevărat acel demon nemilos, periculos, senzual pe care-l crezuse. Totul s-ar fi rezumat la o luptă a voinţelor, la provocarea de a-l cuceri, de a se desfăta cu el. Şi ar fi fost cel mai uşor lucru din lume să-l părăsească la sfârşitul verii.

Dar era oare dezamăgită? Sau se mutase provocarea pe alte planuri? Rămânea încă aceea de a-l cuceri. Şi de a se cuceri pe ea însăşi, sau pe femeia în care credea că se transformase.

Nu mai ştia cine era cu adevărat. Nu mai era fata de odinioară, nu rămânea nicio îndoială. Acea fată nu mai exista de mult timp. Dar nu se mai simţea persoana care se considerase a fi, acum că era liberă să trăiască acea viaţă.

Nu avea nici pe departe duritatea acelei femei. Nici nu mai era atât de sigură că acesta era destinul ei. Dar ducele nu o învăţase niciodată nici să fie dură, nici sigură pe ceva anume. O învăţase să se placă pe sine, să-şi ia viaţa în propriile mâini, să fie imună la cele mai josnice gelozii şi bârfe care aveau s-o urmeze oriunde s-ar fi dus, şi…

Şi să aştepte pe acel cineva care avea să-i dea sens vieţii.

Era oare Constantine acela?

Dar respinse gândul, îngrozită. Unsprezece ani şi tot nu căpătase un instinct de conservare?

Dar nu, nu era diabolic.

Simţi că-i vuieşte tot capul.

— Să înţeleg că da? insistă el.

O întrebase dacă e dezamăgită.

— Deloc, îi răspunse ea. Mi-am promis că voi avea cel mai iscusit iubit din toată Anglia, şi n-am motive să mă îndoiesc de asta. Cel puţin nu anul acesta.

— Aşa te vreau, îi răspunse el, cu ochii licărindu-i a zâmbet pe chipul rămas neclintit.

Privirea lui nu era ironică, se gândi ea, ci mai

degrabă… afectuoasă? Hm. Dar… afectuoasă?

Gândurile îi dădură iarăşi în clocot.

— Acum spune-mi şi mie ce-i cu petrecerea aceea pentru copii de la Copeland?

Ah da, şi mai era şi asta. Un plan croit dintr-un impuls de moment, care acum trebuia să devină realitate.

Niciodată nu vorbea impulsiv; niciodată nu s-ar fi lăsat pradă unor porniri de moment. Exceptând această vizită la contesa de Sheringford. Şi petrecerea pentru copii de la Copeland.

Constantine râse încetişor.

— Ducesă, dacă ţi-ai putea zări faţa acum, zise el.

— Va fi cea mai frumoasă petrecere din câte s-au organizat, răspunse ea, trufaşă.

Iar el continuă să râdă.

Capitolul 14

Cu trei zile înainte să sosească invitaţii, Hannah şi Barbara plecară la Copeland. Nu că ar fi fost necesară prezenţa lor acolo, însă jupâneasa era o femeie capabilă, care controla complet bunul mers al lucrurilor şi tot personalul. Era şi o fire foarte bonomă, şi toţi servitorii îi erau devotaţi.

Hannah îşi dădu seama că în acele trei zile risca să calce pe bătături pe toată lumea. Era oarecum neplăcut să descopere că gospodăria putea merge atât de bine, chiar şi sub presiunea unei petreceri iminente, fără absolut nicio intervenţie din partea ei. Uneori îşi dorea să fie vreun etaj pe undeva unde să poată spăla şi ea podeaua, în genunchi.

Ce amuzată şi surprinsă ar fi fost lumea bună să afle că ducesa de Dunbarton era emoţionată.

Şi entuziasmată.

Într-adevăr, ducele cumpărase moşia când era foarte

bătrân. Veniseră ocazional pe aici. Invitaseră chiar de câteva ori vecinii la ceai. Hannah primise câţiva musafiri aici şi în timpul doliului, dar nu prea des şi niciodată nimic de mare anvergură. Preferase să-şi petreacă majoritatea timpului în melancolie şi singurătate.

Aceasta va fi prima adevărată petrecere în această casă, şi voia să fie fără cusur.

O invidia pe Barbara pentru calmul şi buna ei dispoziţie, ba chiar se simţea puţin iritată. Prietena ei se plimba liniştită pe afară cu Hannah, sau prin casă în a treia zi, care se dovedise a fi ploioasă. Oaspeţii urmau să sosească a doua zi. Iar ea petrecea ceasuri întregi brodând sau scriind scrisori.

— Dacă plouă mâine? întrebă Hannah, în timp ce se plimbau prin galeria de la etaj, în cea de-a treia zi.

Ploaia biciuia ferestrele din capetele holului.

— Dacă plouă, vor coborî cu toţii mai repede din trăsuri şi se vor adăposti înăuntru, răspunse Barbara. Nu prea sunt şanse să plouă atât de tare încât să nu se poată călători.

— Dar eu vreau să vadă toţi cât de frumos este Copeland, insistă Hannah.

— Atunci vor fi cu toţii plăcut surprinşi când va ieşi soarele a doua sau a treia zi, răspunse Barbara.

— Şi dacă plouă în fiecare zi? întrebă Hannah.

Barbara se întoarse s-o privească îndeaproape şi o luă de braţ.

— Hannah, îi spuse ea. Copeland e frumos pe orice vreme. Şi tu eşti frumoasă oricând – încântătoare, adorabilă şi te pricepi să faci conversaţie. Cred că ai mai ţinut sute de astfel de petreceri până acum.

— Dar niciuna aici, răspunse Hannah. Şi cum va fi să avem copii aici, Babs? Niciodată nu am fost gazda unor copii.

— Vor fi minunaţi, spuse Barbara. Şi, la urma urmelor, vor fi responsabilitatea părinţilor lor, nu a ta.

— Bine, dar petrecerea, se tângui Hannah. Niciodată n-am organizat o petrecere pentru copii.

— Dar ai fost la câteva în copilărie, îi reaminti Barbara, şi nu pentru prima dată. Iar eu a trebuit să organizez destule, când tata era încă preot, iar mama nu le putea găzdui de una singură. Ai făcut destule pregătiri, ai cu ce să-i ţii ocupaţi şi să-i distrezi pentru fiecare clipă a petrecerii.

— Cred c-am luat-o razna, spuse Hannah.

Barbara o conduse către o canapea de lângă una dintre ferestre, se aşezară amândouă şi-i luă mâna între ale ei.

— Îmi pare rău să te văd agitată, Hannah, îi spuse ea. Dar, în mod straniu, mă şi bucură. Cred că devii persoana care trebuia să fii, chiar în faţa ochilor mei. De când am sosit la Londra ai început să capeţi o paloare sănătoasă în obraji, ochii îţi strălucesc şi faţa îţi reflectă pofta de viaţă. Trebuie să distrezi nişte familii acum, nu doar câţiva nobili, şi eşti ocupată să inventezi moduri de a-i face fericiţi. Şi mai cred…

Hannah ridică din sprâncene. Barbara oftă.

— N-ar trebui să-ţi spun. O să te superi. Nici nu ştiu dacă vreau să-ţi spun. Cred că te îndrăgosteşti. Sau te-ai îndrăgostit deja.

Hannah îşi smuci mâinile dintr-ale ei.

— Ce prostii mai spui! zise ea, tăios. Şi vezi, Babs? Cât am stat noi aici, s-a oprit ploaia. Uite, se vede soarele, ca un cerc de lumină în spatele norilor. Va străluci până mâine, iar iarba, copacii şi florile vor arăta mai proaspete şi mai strălucitoare, după ce le-a udat ploaia.

Se ridică şi se apropie de fereastră.

Fusese pe punctul să respingă cele spuse de Barbara, dar realiză că ducele îşi dorise de la început ca ea să atingă acest punct, în care să se descopere pe sine cu adevărat şi să fie autentică.

Avea în sfârşit curajul să fie acea persoană, firește,

puţin temătoare şi nesigură, dar gata să ia viaţa în piept şi să se bucure de ea, în loc să se ascundă de ea după masca ducesei. În sfârşit, avea curajul să fie ea însăşi.

— Babs, cu ce să mă îmbrac mâine? Ce culoare, adică? Alb? Sau poate ceva mai… vesel?

Şi de ce o întreba? Ea trebuia să decidă. Se gândea de trei zile la asta, dacă nu şi mai mult. De parcă dacă n-ar fi luat decizia corectă pământul ar fi încetat să se învârtă.

Râse.

— Nu-i nevoie să răspunzi, o să mă hotărăsc singură. Dar tu ce vei purta? Poate una dintre rochiile noi?

— Vreau ca Simon să mă vadă primul îmbrăcată în ele, spuse Barbara, cu o voce în care i se ghicea dorul. Deşi probabil ar trebui să le port aici, Hannah, sunt sigură că vei avea mulţi oaspeţi de seamă.

— Nu, dragul tău preot trebuie să fie primul care le va vedea, răspunse Hannah, întorcându-se să-şi privească drăgăstos prietena. Mai ai haine frumoase, în afară de ele.

Avea să evite să se gândească la ce-i spusese Barbara, decise Hannah.

Dar trecuseră trei zile şi trei nopţi de când nu-l mai văzuse. Şi ştia că, deşi îşi dorea să fie totul perfect pentru toţi invitaţii şi să vadă cu toţii Copeland în cea mai bună lumină, îşi dorea ca totul să fie un pic şi mai desăvârşit pentru Constantine.

Doar că nu putea fi ceva mai mult ca perfect.

Şi totuşi, asta îşi dorea, pentru el.

Nu voia să-şi analizeze mai îndeaproape motivele.

— Mor de foame, spuse ea. Hai să luăm ceaiul.

*

Copeland se afla la câţiva kilometri mai la nord de Turnbridge Wells, în ţinutul Kent. Trăsura îi ducea prin împrejurimile pitoreşti de la ţară, trecând pe lângă livezi, câmpuri cu hamei şi cirezi la păscut. Constantine se uita

atent la peisaj, în timp ce călătorea alături de Stephen şi Cassandra. Ar fi putut lăsa bebeluşul cu doica, aflată în altă trăsură, dar era prea mic şi le era prea drag să-l piardă din ochi, cu excepţia cazurilor în care era absolut necesar, se pare.

Stephen îl ţinu în braţe în majoritatea timpului, vorbindu-i ca unui om mare. Copilaşul îl fixa solemn cu privirea, până când pleoapele îi deveniră grele şi adormi. Cassandra îi îndreptă păturica, îi aranja la loc căciuliţa şi-i surâse lui Stephen.

Totul era oarecum amuzant şi uimitor. Nu pentru că ar fi fost o demonstraţie ostentativă de afecţiune conjugală, ci tocmai pentru că nu era. Era atât de evident cât de confortabil se simţeau Stephen şi Cassandra unul în compania celuilalt şi cât de mult însemna micul Jonathan pentru ei. Totul era atât de casnic. Iar Stephen, din ce ştia Constantine, avea douăzeci şi şase de ani. Deci era mai tânăr cu nouă ani decât el.

Simţi o oarecare nelinişte, dublată de invidie.

Poate că ar fi trebuit serios să se gândească să-şi găsească o soţie, anul următor. Anul acesta era prea prins cu ducesa. Dar dacă avea de gând să aibă copii – şi anul acesta era prima dată când simţea o dorinţă crescândă de a avea fii şi fiice –, ar fi fost bine să-şi întemeieze o familie înainte de patruzeci de ani. Chiar şi acum era mai bătrân decât ar fi trebuit.

Îşi abătu atenţia asupra conversaţiei şi parcurse mai atent decât reuşise la micul dejun ultimul raport de la Harvey Wexford de la Ainsley.

Murise un miel, dar fusese bolnăvicios de la naştere. Ceilalţi creşteau bine. Şi viţeii o duceau bine, cu excepţia a doi care fuseseră fătaţi morţi. Recoltele arătau binişor, pentru că vremea fusese caldă toată luna şi plouase la timp, deşi nu le-ar fi stricat una şi acum. Roseann Thirgood, învăţătoarea care lucrase pe vremuri la un bordel londonez, cumpărase o duzină de cărţi noi pentru şcoală, pentru că

unii dintre elevii ei, copiii şi adulţii, puteau deja să recite abecedarele cu ochii închişi. Kevin Hurdle îşi scosese un dinte stricat şi de atunci umbla prin casă şi pe la fermă cu o batistă mare legată pe sub fălci. Dotty, fetiţa lui Winifred Baker[2], căreia i se potrivea numele de minune, ţopăise într-o dimineaţă pe tot drumul dintre coteţ şi bucătărie, legănându-şi larg coşuleţul în care avea vreo trei ouă. Prin urmare, resturile de ouă sparte picuraseră pe podeaua pe care tocmai o lustruise Betty Ulmer, iar coşul fusese mânjit într-un hal fără de hal. O vulpe le dădea noaptea târcoale, deşi nu prinsese nimic deocamdată. Unul dintre caii de plug era şchiop, dar găsiseră şi scoseseră din potcoavă caiaua care-l deranja şi era pe cale să se vindece. Winford Jones şi soţia acestuia îi trimiteau sincere mulţumiri pentru darul de nuntă pe care domnul Huxtable îl trimisese într-un pachet, alături de ultima scrisoare.

Închise ochii şi dormi ca un prunc pentru o vreme.

Şi apoi sosiră. Trăsura întoarse brusc între stâlpii de piatră de la intrare, trezindu-i pe toţi, bănui Constantine, cu excepţia lui Stephen care rămăsese treaz, ţinând cu atenţie bebeluşul şi păstrându-şi umărul ferm, ca să-şi poată odihni Cassandra obrazul de el.

Trăsura se deplasa lin pe o alee foarte dreaptă, străjuită de ulmi drepţi ca nişte soldaţi la paradă. Drumul era perfect plat pentru o vreme, apoi se înclina într-o pantă ascendentă, către conacul din piatră cenuşie din vârful dealului. Putea fi vilă, palat, conac, orice. Era cam la fel de mare pe cât era Ainsley şi pătrat ca formă, cu un portic cu fronton şi coloane în centru şi un acoperiş plat, mărginit de o balustradă din piatră cu ornamente. Ferestrele lungi şi înguste scădeau în înălţime de la primul etaj spre al doilea şi al treilea. Era un amestec bizar, dar plăcut de stil georgian şi iacobit. Iedera fusese lăsată să acopere pereţii clădirii.

---

2 Brutar

Constantine observă că oricare dintre peluzele care înconjurau casa dădea spre parc, prin crânguri şi înspre o pădure din ce în ce mai deasă. În zare se vedea luciul unei ape. I se păru că singurul element specific parcului era_ aleea mărginită de ulmi.

Îi plăcea ce văzuse până acum.

Brutar

— Ce minunat este tot! spunea Cassandra. Totul pare plin de pace aici.

— Un adevărat paradis pentru copii, spuse Stephen. Acum înţeleg de ce i-a spus asta ducesa lui Meg. Dar şi pentru adulţi. Oricât de mult mi-ar plăcea Londra, e bine să faci din când în când o escapadă la ţară. Ce idee bună a avut ducesa cu petrecerea asta, nu-i aşa, Con?

— Ba da… Şi ce aer curat, chiar şi cu geamurile de la trăsură închise, aprobă Constantine.

Aleea se termina într-o curte pătrată, acoperită cu pietriş, mărginită de treptele largi şi stâlpii impunători. Domnişoara Leavensworth stătea pe peluză, într-o parte a curţii, alături de soţii Park şi doamna Newcombe, pe care o Constantine o cunoscuse la Turnul Londrei.

De cealaltă parte a peluzei erau Katherine şi Monty, cu micul Hal cocoţat pe umerii lui. Un pic mai încolo era Sherry, care-l ţinea de mânuţe pe Alex, în timp ce copilul păşea şovăitor pe iarbă, încotro îl duceau micii săi paşi. Margaret şi alte câteva persoane pe care Constantine nu le distingea – ba nu, una dintre ele era fiica ei, Sarah – se plimbau agale dinspre lac. Toby, băiatul cel mare al lui Margaret şi Sherry, se căţărase într-un copac cu alt băietan mai vârstnic, unul dintre gemenii familiei Newcombe.

Constantine ghici că grupul lui sosise ultimul.

Hannah era la jumătatea scărilor, pe cale să urce. Purta o rochie galbenă ca un răsărit de soare. Iar cârlionţii îi erau strânşi şi păreau să i se desprindă din coc la orice mişcare – deşi Constantine ar fi putut paria că nu se va întâmpla asta. Zâmbea larg, era îmbujorată şi ochii albaştri

îi străluceau.

Constantine îşi înăbuşi un oftat de surpriză, sperând că nu l-a auzit nimeni.

N-o mai văzuse de trei zile, căci ea venise aici mai devreme, să se asigure că pregătirile pentru musafiri decurg bine. Lui Constantine i se părea că trecuseră vreo trei săptămâni.

Arăta ca o fetişcană. Sau nu, ca o femeie foarte tânără, proaspăt ieşită în lume şi plină de optimism, speranţă şi veselie.

Când vizitiul deschise portiera trăsurii, dădu jos scara şi o ajută pe Cassandra să coboare, Hannah reveni în curte.

— Lady Merton, bine aţi venit la Copeland! Nu mi-am mai făcut griji pentru dumneavoastră când Lady Montford mi-a explicat că a trebuit să vă opriţi mai des pe drum decât ceilalţi oaspeţi, pentru că alăptaţi. Dar chiar şi aşa, mă bucur să văd că au sosit cu bine toţi invitaţii mei.

Îi întinse mâna dreaptă, iar Cassandra i-o luă.

— Mă bucur mult să mă aflu aici, răspunse ea. Ce idee bună au avut să construiască o casă chiar aici. Nici nu mi-aş putea închipui un loc mai încântător.

— Aşa e, aprobă ducesa, apoi se întoarse către Stephen. Lord Merton, bine aţi venit! Oh, dar iată-l şi pe micuţ! Se apropie şi îl privi cu atenţie. Vai, ce frumos el exclamă ea, şi păru să fie mai mult decât entuziasmul politicos al unei femei faţă de copilul altuia.

— Este şi mai frumos dacă-l ţii în braţe, spuse Stephen zâmbind, şi-i puse în braţe bebeluşul înfăşurat în păturică.

Ea tresări, părând alarmată, apoi…

Apoi pe chip îi trecu o expresie fugară, dezbrăcată de orice artificiu, pe care Constantine nu ştiu să o definească în cuvinte. Nu mai zâmbea; nu mai avea nevoie de zâmbet. Însă surâsul îi înflori la loc, treptat, pe buze.

— E adorabil, spuse ea. Cred că m-am îndrăgostit. Cum îl cheamă!

— Jonathan, răspunse Stephen.

— Oh.

Hannah se uită la el, apoi la Constantine.

— Cu permisiunea lui Con, adăugă Stephen, luând din nou copilul în braţe. Predecesorul meu, fratele lui Con, se numea Jonathan. Ţi-a povestit despre asta?

— Da, răspunse ea, apoi se întoarse spre Constantine, întinzându-i ambele mâini. Constantine. Bine-ai venit!

— Mulţumesc, ducesă, răspunse el.

Îi strânse mâinile şi o sărută pe obraz, zâmbind. Ea îi întoarse zâmbetul.

Oh, Doamne, Dumnezeule mate!

Îşi retrase mâinile şi privi în jur, inspirând adânc.

— Înţeleg acum de ce-ţi place Copeland şi voiai să-l arăţi, spuse el. E un loc minunat.

— Da, răspunse ea încet, cu o aparentă undă de melancolie în glas.

Sarah năvăli ca o furtună înaintea grupului lui Margaret, ţinând strâns nişte margarete în mână.

— Unchiule Con! ţipă ea. Ducesă, pentru tine. Îi îndesă margaretele în mână lui Hannah. Unchiule Steve, vreau să văd bebeluşul!

Constantine o privi iarăşi pe Hannah. Zâmbea, privind margaretele. Îi stăteau mai bine decât diamantele pe care le purta de obicei. Îi întâlni din nou privirea, şi amândoi îşi zâmbiră.

Poate că nu fusese totuşi o idee bună, se gândi el. Dar evită să se întrebe ce anume era.

*

Lui Hannah i se părea că trecuse o eternitate până să-l vadă pe Constantine. Iar când îl văzu în sfârşit, realiză cât de mult îşi schimbase părerea despre el, în timp. Nu i se mai părea acel necunoscut întunecat, misterios, posibil periculos şi foarte atrăgător, pe care-l ştiuse doar din priviri

atâţia ani, bărbatul despre care decisese astă-iarnă că va fi primul ei iubit, acel personaj retras, oarecum sarcastic pe care-l văzuse în Hyde Park la începutul primăverii, călare, alături de lordul Montford şi de contele de Merton. Nu mai reprezenta o provocare incitantă, dificilă, cum fusese la primele întâlniri când se jucase cu el, până când el pusese piciorul în prag pe la a treia întâlnire şi o grăbise către consumarea aventurii lor chiar în acea noapte, cu mult mai devreme decât se aşteptase ea.

Nu realizase cât de mult i se schimbase percepţia asupra lui din acea noapte, deoarece îl văzuse zilnic la Londra, Astăzi, privise cum se apropia trăsura contelui de Merton, ştiind că şi el era înăuntru, şi simţise cum îi bate inima din ce în ce mai tare. Şi îi putuse simţi prezenţa lui Constantine ca o căldură lăuntrică, în timp ce îi întâmpina pe conte şi pe contesă, şi chiar şi când îl văzuse şi îl ţinuse în braţe pe minunatul lor nou-născut.

Iar apoi, în sfârşit, fusese liberă să se întoarcă spre el, întinzându-i ambele braţe.

Era Constantine, pur şi simplu.

Nu-şi putea permite să cerceteze acest gând mai în profunzime. Nu voia să facă asta. Dar simţea o durere în piept şi un nod în gât, de parcă şi-ar fi stăvilit lacrimile.

Îl întâmpină şi-i zâmbi, şi se bucură că nu-şi cercetase sentimentele mai îndeaproape sau – ce grozăvie! — că nu-i scăpaseră câteva lacrimi când el se întorsese cu răceală şi făcuse o remarcă politicoasă oarecare despre Copeland.

Pentru câteva clipe, îşi dori să se fi îmbrăcat în alb, să se fi împodobit cu diamante şi să fie persoana care trăise adăpostită în spatele faţadei ducesei de Dunbarton. Dar nu, nu-şi dorea aşa ceva, de fapt. Alesese să renunţe la armură pentru aceste patru zile. Devenise ciudat de important pentru ea să le impresioneze pe rudele lui Constantine. Nu drept ducesa de Dunbarton, ci drept Hannah. Ea însăşi.

Îi venea greu să recunoască faptul că refuzul lor iniţial o jignise, deoarece hotărâse cu mult timp în urmă că nu va

mai permite să se lase rănită de comportamentul altora, de părerile sau de refuzurile lor. Dar de data asta chiar se simţise atinsă. Nu ştia de ce, exact.

Se răzgândiseră şi veniseră. Oare datorită vizitei ei la Claverbrook House? Poate de asta. Oare pentru că oferise ceva şi pentru copii, nu doar adulţilor? Oare spusese ceva marchizul după ce ea plecase? Oare spusese ceva Constantine? Asta cu siguranţă că nu, totuşi. Hannah bănuia că n-o plăceau deoarece îşi doreau pe cineva mai bun pentru Constantine, din cauza reputaţiei ei.

Oricum ar fi fost, i se acordase o a doua şansă şi dorea să-i impresioneze. Să le arate că era şi ea om. Că nu era parvenita aceea arogantă, lipsită de inimă, nemiloasă, care se zvonea că ar fi. Să le arate că putea şi ea să fie o gazdă bună şi primitoare.

Şi la doar câteva clipe de la sosire, contele de Merton o lăsase să-i ţină în braţe bebeluşul. Iar fetiţa lordului

Sheringford culesese un buchet de margarete din iarba necosită de lângă lac şi i le îndesase în mâna în timp ce alerga pe lângă ea, către verişorul ei, de parcă Hannah n-ar fi fost cine ştie ce persoană importantă.

Chiar era un sentiment plăcut să nu fii cine ştie ce persoană importantă, una care să nu intimideze copiii.

Avea de gând să pună margaretele într-o vază şi să le ţină pe noptieră, lângă pat. I se păreau mai preţioase decât trandafirii sau diamantele.

— Voi chema pe cineva să vă conducă spre camerele voastre, le spuse ea contelui, contesei şi lui Constantine. Ne întâlnim cu toţii pe terasa dinspre apus, la ceai. E suficient de cald, iar copiii pot să mănânce cu noi, şi apoi să se joace pe iarbă dacă doresc, în loc să stea închişi în casă.

Luă braţul oferit de Constantine şi îi conduse pe ceilalţi în sus spre scări, în casă. De ce nu se gândise oare niciodată să invite copii la celelalte petreceri pe care le organizase? Nu doar că nu avusese copii până la treizeci de ani, dar nici vreo legătură cu aceştia.

Nu realizase până acum cât de mult trebuie să-şi fi dorit să aibă copii, în toţi aceşti ani. Dar ce rost ar fi avut să recunoască? Fusese căsătorită cu un bătrân care avusese un singur iubit toată viaţa – un alt bărbat.

— Sper că ai călătorit bine de la Londra, i se adresă ea lui Constantine.

— Da, mulţumesc, ducesă, răspunse el.

Parcă erau doi străini politicoşi.

Oare cum avea să fie să-l întâlnească anul viitor? Dar urma să se gândească la asta anul viitor. Acum prefera să trăiască prezentul.

— Mă bucur să aud asta, zise ea.

*

Constantine se gândea că ducesa părea să fi întinerit cu vreo zece ani în trei zile, de când o văzuse ultima oară.

Şi părea să se fi dezbărat de cel puţin zece straturi de armuri şi măşti.

Galbenul ca de răsărit de soare al rochiei sale; zâmbetele ei radioase; şi chiar şi peisajul rural în care, în mod surprinzător, părea să se simtă mai ca acasă decât la Londra.

N-ar fi putut să fie mai frumoasă, şi totuşi era.

Se adunaseră cu toţii pe terasa din exteriorul salonului să-şi bea ceaiul. Hannah strălucea în rolul ei de amfitrioană şi apoi, după ce mâncaseră şi băuseră toţi pe săturate, Toby, băiatul lui Margaret, şi Thomas Finch, fiul mijlociu al soţilor Finch, voiau să se joace cu mingea. Se pare că Margaret şi Duncan aduseseră una.

Erau copii de toate vârstele la petrecere, de la nou-născutul lui Stephen şi al Cassandrei până la gemenii de doisprezece ani ai familiei Newcombe. Dar fireşte, copiilor nu le era suficient să se joace între ei. Nu când exista un grup măricel de adulţi perfect sănătoşi care stăteau degeaba şi păreau să tânjească după o distracţie şi ceva

exerciţiu fizic viguros. Măcar taţii trebuiau să vină să se joace şi ei.

Şi cum taţii declarară că nu văd niciun motiv pentru a suferi doar ei, din simplul motiv că făcuseră respectivii copii la o vârstă la care nu ştiau mai bine, cerură şi celorlalţi bărbaţi să li se alăture pentru ceva activităţi fizice – Constantine, Sir Bradley Bentley şi Lawrence Astley. La urma urmelor, îşi petrecuseră ziua înghesuiţi în trăsuri, iar acum stăteau degeaba pe scaune de parcă n-ar fi avut altceva de făcut.

Iar apoi, câteva mame se simţiră ofensate că erau considerate incapabile să arunce o minge fără să se facă de râs, iar domnişoara Julianna Bentley, sora lui Sir Bradley, le reaminti tuturor că stătuse şi ea în trăsură la fel de mult pe cât stătuseră toţi ceilalţi. Domnişoara Marianne Astley, sora lui Astley, murmură aprobator. Domnişoara Leavensworth îi reaminti ducesei de câte jocuri de crichet jucaseră pe pajiştea de la sat în copilărie şi îşi aminti că pe ea o trimiteau tocmai în drum când era rândul echipei sale, pentru că se pricepea să prindă mingea şi arunca foarte bine. Iar ducesa îşi aminti că şi ea arunca binişor, pentru că toţi nesuferiţii aceia de puştani o lăsau din când în când să bată mingea cu ei.

— Da, aprobă domnişoara Leavensworth, aveai aruncătura aia învârtită pe care n-o putea nimeri nimeni, Hannah. Loveam cu toţii aerul cu crosele, crezând că o s-o prindem, pentru că mingea zbura atât de lent, şi când colo se rotea pe lângă noi, direct în poartă.

— Hai, atunci, spuse ducesa, ridicându-se în picioare. Vino să ne jucăm cu mingea.

Cine, ducesa de Dunbarton, să se joace cu mingea?

Constantine îi surprinse pe Katherine şi Sherry privind-o surprinşi, apoi uitându-se spre el.

Coborâră panta peluzei de sub terasă până ajunseră la o porţiune de teren suficient de plană pentru a se putea juca. Toby şi Thomas, care se duseseră să aducă mingea,

alergau în urma lor, şi cu excepţia câtorva care insistaseră că nu putea fi joc fără spectatori, formară cu toţii un cerc mare în jurul unui punct unde se instală Toby, pentru că la urma urmei era mingea lui. Aruncară mingea de la unul la altul, încercând să-l atingă pe Toby peste gambe. Cel care reuşea îi lua locul lui Toby în centru, şi jocul o lua de la capăt.

Constantine decise că era unul dintre cele mai năuce jocuri inventate vreodată, deşi provocase multe ţipete, râsete şi urale, dar şi ceva plânsete, când Sarah se trezi cumva în mijloc şi fu lovită de prima dată cu mingea. Se văită până când Hannah se repezi la ea şi o luă în braţe.

— A fost fault! strigă ea, cu o voce foarte nepotrivită unei ducese. A fost lovită peste genunchi, nu sub genunchi. Încercaţi acum!

Şi se dovedi remarcabil de agilă, în ciuda faptului că Sarah ţipa asurzitor şi o strângea cu braţele de gât de-a binelea, dar şi chiar dacă râdea atât de puternic încât abia îşi putea trage răsuflarea. Sări şi se feri până când Lawrence Astley o atinse cu mingea peste gleznă.

Constantine ar fi pierdut prinsoarea. O şuviţă i se desprinsese din agrafe şi o buclă rebelă îi dănţuia pe umăr, când ducesa o aşeză jos pe Sarah pe marginea cercului, iar Astley păşi ţanţoş în mijloc. Îşi împinse şuviţa sub altele, dar în câteva clipe se desprinsese din nou.

Era îmbujorată toată; toţi erau, cu excepţia celor care rămăseseră să privească de pe margine.

Joaca se sfârşi când Sir Bradley Bentley, care tocmai fusese nimerit cu mingea, se întinse pe iarbă în mijlocul cercului şi declară că dacă şopteşte doar cineva cuvântul „activitate fizică”, se duce în pat şi nu mai iese acolo până poimâine, cel devreme.

Micul Hal, fiul lui Monty, sări pe el. Îl urmă Valerie Finch, fetiţa de cinci ani, şi în curând Bentley dispăru sub o grămadă de copii care se zvârcoleau şi strigau veseli.

— Cred că ne-ar mai trebui nişte ceai, spuse ducesa.

Sau ceva mai tare. Cu siguranţă ceva mai tare, de fapt. Babs, te ocupi tu, te rog? Trebuie să-mi aranjez părul.

Urcară cu toţii spre casă, cu excepţia ducesei, care rămase pe loc, încercând zadarnic să-şi aranjeze părul şi privindu-i cum se îndepărtează. Şi cu excepţia lui Constantine, care rămase pe loc, privind-o. Ea se întoarse să-l privească.

— Sunt complet în dezordine, spuse ea.

— Aşa e, aprobă el.

Ea surâse.

— Asta nu-i foarte galant.

— Era un compliment, o asigură el.

— Oh.

Îşi lăsă mâinile în jos, înclinând capul.

— Atunci ai fost foarte galant. Nu cred că au mare nevoie de mine în salon. Babs se va asigura că au cu toţii ceva de băut, iar apoi probabil se vor retrage o vreme, înainte să se schimbe pentru cină. Hai să-ţi arăt lacul.

— Mi-a fost dor de tine, îi şopti el. Alarmant de mult.

— Şi mie de tine, răspunse ea. N-aş fi crezut că poate fi atât de încântător să am o aventură. Mereu e aşa?

El râni.

— Ori vânezi mai multe complimente, ducesă, ori mi-ai pus o întrebare imposibilă.

— Hai să vezi lacul, îi spuse ea, şi îl luă de braţ înainte ca el să apuce să i-l ofere.

Oare ce om în toate minţile ar fi putut ghici că ducesa de Dunbarton, dintre toţi oamenii, s-ar dovedi să fie atât de inocentă?

„N-aş fi crezut că poate fi atât de încântător să am o aventură. Mereu e aşa?”

Mereu era aşa, deci?

Era încântător de data asta? Fusese mereu aşa? Nu obişnuia să-şi compare amantele sau să analizeze simple senzaţii trupeşti.

— Înţelegi ce vreau să-ţi spun? întrebă ea, când îşi

croiau drum printre trunchiurile arborilor bătrâni, către lac. Am îngăduit copacilor să-mi dicteze ce să fac. Ar fi trebuit să tai unii dintre ei, ca să poată fi făcută aici o alee, care să ducă direct din faţa casei şi să fie mărginită de tufişuri de rododendron. Şi să ofere o privelişte pitorească din casă. Iar drept în faţă să fie un ponton. Şi o barcă legată, care să se legene pe apă, fireşte. Şi o insuliţă plantată artistic în mijlocul lacului. Şi lacul în sine, remodelat, să fie sub formă de rinichi, sau oval, sau ceva descriptibil.

— Cu o butaforie în forma unui templu, sau a unei căbănuţe, pe malul opus, adăugă el. Construită astfel încât să se reflecte perfect în apă şi aleea să vină fix pe mijloc.

— Da, spuse ea.

— Dar n-ai făcut asta.

— Nu, căzu ea de acord, întristată. Constantine, îmi place să las natura să-mi dicteze. De ce să tai un stejar care a crescut poate de trei sau patru sute de ani, doar pentru că stă în calea unei vederi pitoreşti?

— Aşa e, aprobă el, mai ales când casa nu există de atât de mult timp precum copacul, presupun.

— Şi de ce să construieşti o butaforie? continuă ea. Care-i sensul ei? Niciodată n-am înţeles-o. E atât de…

— Prostească? sugeră el, când ea descria cercuri în aer cu braţul, căutând zadarnic cuvântul.

— Exact. Sunt prosteşti. Constantine, râzi de mine.

— Într-adevăr, răspunse el, în timp ce se opriseră pe malul lacului.

Ea râse.

— Dar am dreptate sau nu?

— Îţi place Copeland aşa cum este? întrebă el.

— Da. Aşa sălbatic şi nesupus cum e. Şi chiar dacă pământurile şi privelişte sunt perfecte pentru nişte grădini, am rezistat cu încăpăţânare să permit să le facă. Cum ar putea fi ceva şi sălbatic, dar şi făcut de mâna omului? E o contradicţie în termeni.

— Şi când ai de ales între artă şi sălbăticie, alegi

sălbăticia, constată el.

— Da, admise ea. Greşesc?

— Mă simt confuz, spuse el. Ce-mi aud urechile? Ducesa de Dunbarton întreabă pe altcineva – ba chiar pe mine – dacă greşeşte sau nu?

Ea oftă.

— Vezi tu, Constantine, am nevoie de ceva sălbatic în viaţa mea. Şi am ales să-mi fie aşa grădinile. M-am decis. Nu vor fi niciodată alei şi butaforii, panorame sau cărări aranjate la Copeland. Îţi mulţumesc pentru opinie şi pentru sfaturi.

Constantine o întoarse spre el, o îmbrăţişă şi o sărută apăsat, cu buzele întredeschise. Ea îşi încolăci braţele pe după gâtul lui şi îi răspunse la sărut.

Era minunat să o poată ţine iar în braţe. Să o guste, să o adulmece.

— Vezi tu, spuse el, ridicându-şi capul, dacă aveai o alee care să pornească de la casă, ne-am fi încadrat perfect în peisaj, şi toţi musafirii tăi ar fi admirat priveliştea, aliniaţi la ferestrele salonului.

— Aşa ar fi făcut, spuse ea, oferindu-i un surâs larg. Dar cum nu avem alee…

O sărută din nou, împingându-şi limba în gura ei, simţindu-i degetele cum i se împletesc în păr şi trupul ei arcuindu-se într-al lui, în timp ce braţele lui îi cuprindeau mai strâns talia.

Se întrebă ce s-ar întâmpla dacă s-ar îndrăgosti de Hannah, ducesa de Dunbarton.

Chiar nu avea habar. Poate ar fi deschis poarta haosului în viaţa lui. Sau poate a paradisului.

Şi cine ştie ce s-ar fi ales de inima lui. Ar fi fost fără îndoială mai înţelept să n-o testeze.

Capitolul 15

Oaspeţii lui Hannah aveau să rămână cu ea timp de trei zile. În mod deliberat, nu le umpluse cu activităţi. La urma urmei, veniseră cu toţii de la Londra, unde era în plin sezon şi distracţiile nu mai conteneau. Simţise că s-ar bucura cu toţii de câteva zile de relaxare şi simplitate în împrejurimile rustice pline de linişte.

Totuşi, fuseseră organizate câteva activităţi pentru prima zi – o plimbare dimineaţa prin sat, pentru cei care voiau să se dezmorţească şi să vadă biserica, un picnic după-amiază, pe malul lacului, seara urmau să joace cărţi cu câţiva vecini, iar unii dintre invitaţi urmau să asigure muzica. Aveau noroc de vreme bună şi călduroasă în continuare.

Fusese o zi încununată de succes, simţi Hannah pe finalul acesteia, când le făcu semne de rămas-bun şi ultimilor vecini care plecau. Sir Bradley Bentley, prietenul şi companionul ei din timpul căsătoriei – bunicul lui fusese prieten cu ducele – flirtase întreaga zi cu Marianne Astley, iar Julianna Bentley îşi petrecuse majoritatea timpului în compania lui Lawrence Astley. Exact cum sperase Hannah. Nu că ar fi încercat să facă pe peţitoarea, dar îşi dorise să-l invite pe Sir Bradley după ce ea şi Barbara luaseră ceaiul cu el într-o dimineaţă pe Bond Street, iar ei avea o soră care fusese prezentată în societate încă de anul trecut şi tot nu avea pe cineva să-i facă curte. Iar prietena acesteia era Marianne Astley, care avea un frate de vreo douăzeci şi cinci de ani.

Hannah se hotărâse că era nevoie de tineri la petrecerea ei. De adulţi tineri şi fără obligaţii, adică. Aşa că îi chemase pe toţi patru.

Toţi musafirii păreau să se simtă bine împreună, deşi nu toţi se cunoşteau de dinainte. Familiile Park, Newcombe, soţii Finch fuseseră dintotdeauna vecinii ducelui, iar înaintea lor, părinţii acestora. Şi cei patru tineri. Şi Barbara, firește. Şi Constantine, verii acestuia şi soţiile lor. Şi zece

copii mari şi mici.

După-amiaza celei de-a treia zile era destinată petrecerii pentru copii, şi avea deci să fie destul de încărcată, dar activităţile pentru a doua zi fuseseră lăsate la alegerea invitaţilor. Dimineaţa, Hannah se plimbă printre florile din părţile estice şi nordice ale conacului, împreună cu doamna Finch, contesa de Merton şi Lady Montford, care era destul de palidă. Când Hannah o întrebă, îngrijorată, dacă se simte bine, aceasta râse, cam chinuit:

— Nu vă faceţi griji pentru mine, Excelenţă, răspunse ea. Mi-e puţin greaţă, dar dintr-un preaplin de sănătate mai degrabă; voi mai avea un copil.

— Oh, răspunse Hannah, şi simţi cum o năpădeşte invidia.

— Voiam să avem altul la doi ani distanţă de Hal, explică Lady Montford, dar soarta a decis altfel. Mă bucur că s-a îndurat de noi în sfârşit.

— Dar trebuie să fiţi de vârsta mea sau chiar mai tânără, spuse Hannah. Şi vă pare rău că a trebuit să aşteptaţi atât de mult să aveţi al doilea copil?

Şi realiză cu groază că gândise cu voce tare.

Doamna Finch se aplecase asupra unui boboc de trandafir, ţinându-l delicat în căuşul palmelor. Lady Merton şi Lady Montford se întoarseră spre Hannah s-o privească, amândouă având priviri pline de… milă?

— Am treizeci de ani, adăugă Hannah, iar apoi se simţi şi mai prost.

— Aveam douăzeci şi opt de ani când m-am căsătorit cu Stephen, anul trecut, spuse contesa, în timp ce Lady Montford îşi strecură braţul pe sub al lui Hannah, făcând-o să tresară, surprinsă. Şi eu eram văduvă. Şi nu aveam copii, doar patru care se stinseseră. Am să-i plâng tot restul vieţii mele, dar acum îl am pe Jonathan şi sperăm să avem mulţi copii înainte să împlinesc patruzeci de ani. Chiar şi în cele mai negre momente de disperare, când credem că am pierdut orice speranţă, tot mai există licărirea unei şanse.

Doamna Finch se îndreptă de spate.

— Eu aveam şaptesprezece ani când m-am căsătorit, spuse ea, iar la optsprezece ani l-am avut pe Michael. Doi ani mai târziu a venit Thomas, peste doi ani am avut-o pe Valerie. Am doar douăzeci şi şapte de ani acum. Îmi iubesc nespus copiii şi soţul, dar uneori îmi trece prin minte că mi-am irosit prea devreme tinereţea. Poate că nu există căi uşoare de urmat în viaţă. Trebuie să ne urmăm fiecare drumul său şi să obţinem tot ce-i mai bun din el.

— Înţelept grăieşti, răspunse Lady Montford, mângâind uşor braţul lui Hannah.

Continuară să se plimbe încet printre flori, bucurându-se de ele şi de mirosul lor, şi, deşi grădina nu era prea mare, se plimbară un ceas întreg.

Iar Hannah se simţea... oh, oare cum se simţea? Binecuvântată. Fusese acceptată într-un grup de doamne, să discute despre tristeţile şi bucuriile căsniciei, ale maternităţii şi ale trecerii timpului. Fusese doar un scurt schimb de vorbe, dar se simţise inclusă. În toţi anii în care fusese căsătorită, se gândi ea, făcuse parte din societate, fusese mereu în centrul unei cete de admiratori, majoritatea gentlemeni. Dar nu-şi amintea totuşi să fi fost vreo ocazie în care să se plimbe la braţ cu vreo femeie în afară de Barbara printr-o grădină cu flori.

Şi când te gândeşti că două dintre aceste doamne o refuzaseră iniţial.

— Mmmm, totul e perfect, spuse Lady Merton, inspirând adânc înainte să revină înăuntru. Nu-mi pot imagina un mod mai bun de a petrece câteva zile între un bal şi următorul.

— Vă simţiţi mai bine? o întrebă Hannah.

— Da, răspunse ea. Mi-a trecut prin minte când am ieşit prima oară afară că poate n-a fost o idee bună să mă plimb printre flori şi să le simt mirosul, dar aerul curat mi-a făcut bine. Până mâine-dimineaţă mă voi simţi foarte bine. Totul e cu un scop bun, totuşi. Şi în curând, voi fi scăpat şi

de greţurile matinale.

În timp ce intrau, o zăriră pe Lady Sheringford care cobora scările.

— L-am adormit pe Alex, explică ea. A căzut şi şi-a julit genunchiul şi era într-o dispoziţie foarte jalnică. I-am curăţat rana şi i-am tratat-o cu nişte pupici, i-am şters lacrimile şi l-am sărutat, şi a adormit imediat. Kate, nu mai eşti atât de palidă. Te simţi mai bine?

— Da, răspunse Lady Montford. Excelenţa Sa ne-a arătat florile şi mi-am revenit cât de cât.

Lady Sheringford îşi mută privirea către Hannah, care se gândea cât de minunat trebuie să fie să poţi săruta obrăjori uzi de lacrimi şi genunchi juliţi.

— Ar trebui să purtaţi mai des haine colorate, îi spuse ea. Nu că maţi arăta nemaipomenit de frumoasă în alb. Dar aşa arătaţi mai… hmm, cum se zice?

— Abordabilă? sugeră doamna Finch, puţin cam lipsită de tact. De când v-am văzut în rochia aceea minunată galbenă aseară, doar la asta îmi stă gândul.

— Ei bine, arătaţi mai altfel, spuse Lady Sheringford. Mai altfel în bine. În special nuanţa aceea de verde-gri se potriveşte de minune părului dumneavoastră blond.

— Noi veniserăm să bem o cafea, spuse Hannah, zâmbind. Veniţi şi voi? _

Realiză că era fericită. În afară de Barbara, care era de obicei departe, nu avusese prietene. Nu crezuse vreodată că are nevoie sau că-şi doreşte să aibă prietene femei. Iar astăzi se putea bucura de iluzia prieteniei acestor doamne.

*

În a doua parte a dimineţii, cerul se înnora şi se lăsă brusc răcoare, făcându-i pe toţi să se adăpostească înăuntru mai curând decât şi-ar fi dorit. O ploaie scurtă, dar puternică îi făcu să rămână înăuntru şi după prânz, dar

nimeni nu părea nemulţumit. Copiii mai mici fură duşi în camera lor pentru un pui de somn, iar majoritatea celorlalţi plecară spre terasă ca să încerce un joc inventat de domnul Newcombe şi contele de Sheringford.

Câţiva dintre adulţi discutau în salon, alţii citeau sau scriau scrisori în bibliotecă. Vreo doi dispăruseră complet, probabil să se odihnească în camerele lor, ghici Hannah.

Cei mai mulţi erau în camera în care se juca biliard. Hannah plecă într-acolo, căutându-l pe Constantine.

Nu participa la joc. Stătea doar în tocul uşii, cu braţele încrucişate la piept, privindu-i pe jucători.

— Ce păcat că am doar o masă de biliard, spuse ea.

— Nu vă faceţi griji, Excelenţă, îi răspunse domnul Park. Sunt mult mai bun la biliard când privesc pe altcineva decât atunci când joc eu. De fapt, nu ratez nicio lovitură şi toate mutările mele sunt senzaţionale.

Toţi izbucniră în râs. Lady Montford spuse:

— Eu am venit aici ca să ştiu dacă toate acele lovituri pe care se laudă Jasper că le-a reuşit sunt adevărate sau doar fragmente din imaginaţia lui.

— Dar dragostea mea, protestă Lord Montford de mai departe – o auzise, deoarece ea nu încercase să coboare tonul vocii –, vrei să spui că eu exagerez vreodată? Mă laud?

— Aceasta ar fi una dintre acele clipe în care tăcerea este de aur, Kate, o sfătui contele de Merton pe sora lui, în timp ce-şi freca tacul cu cretă, înainte să se aplece peste masa de joc, concentrându-se.

— Ei bine, nu văd nimic de laudă aici, Stephen, spuse lordul Montford când, o clipă mai târziu, contele rată. Dacă nu pot să joc mai bine de-atât, merit orice comentarii defavorabile binevoieşte Katherine să-mi adreseze.

Hannah îl atinse uşor pe Constantine pe mânecă.

— Ai vrea să mergem afară să ne plimbăm călare? întrebă ea, încet.

— Acum? Dar nu plouă? întrebă el mirat, dar privind

pe fereastră, observă că se oprise ploaia şi atunci o urmă afară din încăpere.

— Mereu păstrez cai de călărie în grajd, îi spuse ea, când el închise uşa în urma lor. Cred că ar fi fost frumos să-i întreb şi pe ceilalţi dacă vor să vină, dar păreau atât de absorbiţi de jocul lor, şi, de altfel, voiam să-ţi arăt ceva.

— Doar mie? întrebă el, surâzându-i din ochi.

— Am s-o rog pe Barbara să se îngrijească de ceai mai târziu, spuse ea fără să-i răspundă.

— Doar mie, îşi răspunse el singur, apropiindu-şi capul de al ei. Ce noroc am!

— Mă duc să mă schimb, spuse ea. Ne vedem la grajduri în cincisprezece minute.

Se întoarse pe călcâie şi porni în grabă.

Se schimbă într-unul dintre costumele ei de călărie, printre cele mai vechi şi mai simple pe care le avea – favoritul ei, de fapt. Când fusese nou, avusese culoarea bleu pal. Acum era şi mai decolorat. O puse pe Adèle să-i răsucească părul într-un nod simplu la ceafă, ca să-i poată sta pălăria pe cap. Îşi puse mănuşile şi se privi cu o oarecare satisfacţie în oglinda garderobei. Nu purta nici măcar o singură bijuterie.

Pentru ea era important să arate ca o persoană obişnuită în această după-amiază, nu ca ducesa de Dunbarton, în faţa căreia se simţeau cu toţii obligaţi să se plece şi să facă reverenţe. Începea să-i fie dor să fie iarăşi un om ca toţi oamenii, dar cu toate avantajele încrederii, disciplinei şi acceptării de sine dobândite de la duce. Sau mai bine zis, prin iubirea acestuia.

Spera să aprecieze Constantine ce avea să-i arate, că nu va fi plictisit sau stingherit. Că n-o va înţelege greşit şi că nu o va crede o plângăcioasă sau, mai rău, o fanfaroană cu gesturi pompoase.

Nu credea totuşi că el ar considera-o aşa ceva. Se gândea că, dintre toţi oamenii, el o va înţelege. Dar era teribil de emoţionată. Stomacul îi palpita îngrozitor în timp

ce înainta cu paşi mari pe terasă şi pe aleea pietruită către grajduri, şi îşi dori să nu fi mâncat atât de mult la prânz.

Pentru că, admise ea, acesta era motivul pentru care îşi dorise ca el să vină aici, de aceea organizase această petrecere, în aşa fel încât să nu se poată altfel fără să îl invite şi pe el.

Pentru ea, acest eveniment şi reacţia lui erau importante.

El ajunsese înaintea ei la grajduri, punând şaua pe calul pe care-l încăleca ea de obicei, în timp ce un grăjdar potrivea şaua ei pe alt cal. Dar, ce-i drept, acceptă ea, Jet era singurul cal suficient de mare pentru el. Constantine se schimbase în pantaloni bufanţi de călărie, o haină neagră, cizme negre şi joben.

Arăta exact ca atunci când îl văzuse pentru prima oară în această primăvară, în Hyde Park. Dar era şi diferit. Acum era Constantine. Amantul ei. Deşi, vai, nu mai făcuseră dragoste de o săptămână. Şi nici n-aveau să aibă parte de aşa ceva până nu se vor fi întors la Londra, din moment ce nu dorea să afişeze o lipsă de respect faţă de oaspeţii ei, continuând aventura la ea acasă. I se părea că mai are de aşteptat interminabil de mult. Oricum, măcar îi veniseră treburile femeieşti în aceeaşi zi în care plecase din Londra. Scăpase de grija lor pe o lună.

— Ducesă?

Se întorsese s-o privească din cap până-n picioare, iar ea observă o admiraţie sinceră în ochii lui şi în buzele strânse. Ciudat, considerând că arăta aproape demodată. Îi imită expresia, cu tot cu buzele strânse, iar el îi rânji.

— Hoaţo!

Câteva minute mai târziu, ieşiră din padoc şi plecară prin spatele casei peste câmp, în loc să prefere aleea şi drumul de după aceasta, cum ar fi trebuit să aleagă dacă ar fi mers cu trăsura. Nu avea să mai plouă, cel puţin pentru o vreme. Norii se împrăştiaseră şi cerul se lumina din ce în ce mai mult.

— Mergem undeva anume? întrebă el.

— La Land’s End, răspunse ea. Oh, fii pe pace, nu galopăm prin toată partea de sud a Angliei şi în jos prin Devon şi Cornwall. Land’s End e numele pe care mi-a sugerat cineva să i-l dau unei cocioabe pe care am cumpărat-o acum câţiva ani şi pe care am transformat-o într-o locuinţă destul de bună, cu grădini suficient de formale cât să liniştească toţi susţinătorii dominanţei artei asupra naturii. Prima sugestie fusese Life’s End, dar cum nu s-a votat, am insistat ca primii care s-au mutat acolo să o boteze. Le-a plăcut totuşi Land’s End, când cel care venise cu ideea a explicat că dincolo de pământ era pacea eternă a adâncurilor infinite, deşi recunosc că n-am privit vreodată marea cu aceşti ochi – nu ştiu să înot. Eu nu aveam drept de vot, aşa că Land’s End a rămas.

— Este cumva o casă pentru persoane vârstnice? întrebă el.

— Da, răspunse ea.

Continuară să călărească în tăcere pentru o vreme.

— Pentru asta ţi-ai vândut bijuteriile? întrebă el.

— Da, răspunse ea.

— Îţi sunt dragi bătrânii?

Ea zâmbi.

— Da. Am iubit nespus un gentleman bătrân, odată. Dar el a avut tot ce-i trebuia pentru un trai tihnit către sfârşitul vieţii. Sunt mii care nu au aşa ceva.

— Eşti o impostoare, ducesă, spuse el.

— Bineînţeles că nu sunt, răspunse ea tăios. Ce însemnau toate acele bijuterii pentru mine, în afara faptului că-mi aminteau cât de iubită am fost zece ani de zile? Am destule ca să-mi amintesc mai mult decât suficient. Nu că aş avea nevoie de altceva în afară de propriile mele amintiri.

Intrau în câmp deschis şi putea zări o fâşie plată de pământ la care abia aştepta să ajungă ori de câte ori călărea către Land’s End.

El o privea dar ea nu-i întoarse privirea. Nu era o plângăcioasă. Îi iubea pe toţi acei oameni. În ultimul an venise aici la fiecare câteva zile, înainte să plece la Londra după Paşte, iar durerea din suflet i se mai alinase astfel. Venise şi cu cinci zile în urmă aici. Pentru că îşi dorise, pentru că avusese nevoie, nu pentru că aştepta aplauze sau adulaţie. Dumnezeule, doar ideea o exasperai

— Pe partea asta de traseu e groaznic dacă mergem la pas şi minunat dacă mergem în galop, spuse ea. Vezi pinul acela înalt din depărtare? Arătă cu cravaşa.

— Cel cu vârful strâmb?

— Da. Ne întrecem până acolo, spuse ea, şi pomi înainte să-şi termine vorba.

Poate ar fi avut o şansă dacă ar fi încălecat pe Jet, chiar şi aşa stingherită de şaua ei femeiască. Dar fireşte, o avea pe Clover de data asta, căreia îi plăcea un galop respectabil, dar n-avea pic de competitivitate în ea. Fură înfrânte fără drept de apel.

Constantine îi rânji în timp ce se apropia de el.

— Să-ţi fie învăţătură de minte, ducesă, pentru când mai ai de gând să mă provoci la vreo întrecere, îi spuse el. Nici măcar nu ne-am gândit la un premiu pentru cursă, că ai şi zbughit-o, încercând să capeţi un avantaj necinstit, luându-ne prin surprindere. Prin urmare, conform legilor internaţionale, am voie să-mi aleg singur premiul.

— Există aşa ceva, legi internaţionale? întrebă ea, râzând. Şi ce premiu ai alege, dacă ai avea într-adevăr legea de partea ta?

— Stai aşa cât mă gândesc eu la asta, răspunse el.

Şi se apropie călare de ea, până când genunchiul lui o apăsă uşor în coapsă, apoi se înclină spre ea şi o sărută. Jet sforăi şi se dădu într-o parte.

Probabil fusese cea mai fugară sărutare a lor de până acum. Dar era aceea care o încredinţa pe Hannah de ceva ce ştiuse deja de o bucată de vreme, deşi evitase să recunoască.

Era îndrăgostită.

Ceea ce era foarte neglijent şi riscant din partea ei. Şi dacă nu-i trecea până la final de sezon, putea să-i provoace şi ceva durere.

Dar nu reuşea să-i pară pe cât de rău ar fi trebuit. Se simţea de parcă s-ar fi debarasat de unsprezece ani din viaţa ei şi era din nou tânără, fericită şi îndrăgostită. Doar că de această dată nu mai era îndrăgostită de iubire în sine, ci de un bărbat adevărat, pe care-l plăcea şi pe care îşi putea permite să-l iubească. Dacă îşi permitea să se implice complet şi să-şi deschidă sufletul în calea iubirii.

Dar n-avea să fie atât de naivă. Însă ah, ce minunat era să aibă un amant şi să fie îndrăgostită o întreagă primăvară! Îi venea să sară din spatele lui Clover şi să danseze pe pajişte, pe sub pini, cu chipul şi braţele ridicate spre soare.

Ce minunat era să fie iarăşi tânără!

— Ai putea să zâmbeşti măcar, spuse el. Cred că-i cel mai jalnic premiu pe care l-a primit vreodată un câştigător de curse de cai, ducesă. Înainte de finalul zilei, am să-ţi cer un sărut mai mulţumitor de-atât.

Ea îl pironi cu cea mai rece uitătură pe care o putea arbora pe chip.

— Trebuie să mă prinzi mai întâi, domnule Huxtable, îi spuse ea. Dar iată, se zăreşte Land’s End.

Arătă în direcţia din faţa lor, şi porniră împreună, unul lângă celălalt, de data aceasta la pas. Locul se zărea printr-o spărtură în perdeaua copacilor. Era un conac mare, care nu se remarca prin nimic deosebit vizual, dar care îi era, din multe puncte de vedere, la fel de drag ca domeniul de la Copeland.

— Cum ai finanţat moşia de la Ainsley? îl întrebă ea.

— Nu-s sărac, răspunse el, ridicând din umeri. Mi s-a lăsat o moştenire bună.

— Dar nu suficient de bună, pot pune pariu, insistă ea. Ştiu cam cât ar putea să coste să finanţezi un astfel de

proiect. Te-a ajutat fratele tău? Ai spus că a lui a fost ideea.

O vreme, crezu că n-o să-i răspundă. Se mohorâse iar la chip, şi părea îngândurat. Însă îl auzi apoi râzând încetişor.

— Ştii ce-i amuzant? Am făcut exact cum ai procedat tu, ducesă. Doar că tu ai făcut-o cu binecuvântarea şi în deplina cunoştinţă a lui Dunbarton, chiar dacă o fi bombănit. Noi nu l-am întrebat pe tutorele lui Jon, care în mod sigur nu şi-ar fi dat nicio binecuvântare pentru aşa ceva. Înainte să moară, era unchiul nostru, iar apoi a urmat Elliott, care avea un simţ şi mai sever al datoriei şi un ochi şi mai ager.

— Spui „noi”, dar a cui a fost ideea, a lui Jonathan sau a ta, să-i vindeţi lucrurile de valoare?

El se întoarse şi-o fixă din priviri.

— Bijuteriile familiei Huxtable nu erau ale mele, ducesă. Nu le puteam vinde, nu puteam nici măcar să sugerez aşa ceva. Erau ale lui Jon şi chiar dacă nu eram eu tutorele său oficial, simţeam că am o mare responsabilitate faţă de el. Nu era prost în niciun caz, dar uneori vedea altfel lucrurile. Când a aflat adevărul despre tatăl… Ah, fir-ar! Dar cred că ai ghicit. Când a aflat adevărul despre cineva pe care-l iubise cât trăise şi-l jelise după ce se stinsese, şi-a pierdut toată veselia şi n-a mai vrut zile în şir să doarmă sau să mănânce. Niciodată nu-l mai văzusem aşa. Şi nu voia să-mi vorbească despre durerea lui. Mă punea doar să jur întruna că nu voi spune nimănui. Nimeni nu trebuia să ştie adevărul despre tatăl nostru. Şi totuşi, nu putea fi ignorată suferinţa pe care o pricinuise. Iar Jon era perfect conştient că era conte de Merton şi că era datoria lui să repare lucrurile. N-am putut să-l fac să se răzgândească, deşi m-am simţit şi eu la fel de neputincios ani de zile.

— Mi-aş dori să-l fi cunoscut şi eu, şopti Hannah. Pe Jonathan.

— Şi apoi, într-o dimineaţă, continuă Constantine, a dat buzna în dormitorul meu şi m-a zgâlţâit să mă trezesc –

de-a binelea. Era foarte surescitat, chicotea de entuziasm. Îi venise o idee măreaţă. Şi nu urma să se potolească până când nu avea să şi-o vadă realizată. M-a ales pe mine să-i îndeplinesc planul. N-avea rost să mă cert cu Jon când se hotăra să facă ceva important pentru el, ducesă, şi asta era mai important decât orice altceva din viaţa sa. Era încăpăţânat ca un…

— Catâr? completă ea. Se întâmplă să-i fi semănat fratelui său mai mare?

— De zece ori mai rău, răspunse el. L-aş fi putut opri doar dacă îi spuneam pe ascuns unchiului ce are de gând să facă. Dar, vezi tu, şi eu îmi doream ce-şi dorea Jon, şi eram prea slab să fac ceea ce, fără îndoială, ar fi fost lucrul corect. Ceea ce abia descoperise Jon mă frământa pe mine de ani buni. Toată viaţa mea am ştiut, se pare. Mi-am văzut mama măcinată de nefericire şi de pierderea repetată a copiilor şi mi-am văzut tatăl destrăbălându-se şi umblând după fuste. Nu era un om bun, ducesă. Şi îl ura pe Jon, pe care-l făcea imbecil, uneori chiar în faţă. Te rog să mă ierţi. N-ar trebui să-mi vorbesc de rău părinţii. Oricum, niciuna dintre bijuteriile pe care le-am vândut pentru Jon nu făceau parte din bunurile pentru moştenire. Dar câteva dintre ele fuseseră în familia noastră generaţii întregi şi toate aveau acte de provenienţă şi erau foarte scumpe. Corect ar fi fost ca Jon să nu poată dispune de ele, fără permisiunea clară a tutorelui său legal. Şi chiar dacă ar fi trăit până la vârsta majoratului, cred că l-ar fi declarat incapabil de a lua decizii de unul singur.

— Deci fura din propriul avut atunci? întrebă ea.

— Ştia foarte bine ce face; nu era prost. Uneori cred că era de fapt singurul cu adevărat înţelept dintre noi toţi. Ce contează mai mult? Nestematele acelea, încuiate într-un cufăr în Warren Hall, sau oamenii de la Ainsley?

— Nu-i aşa că n-ai putea ghici răspunsul meu? glumi ea, râzând.

Se apropiau de Land’s End. Mai aveau de traversat

doar o pajişte şi apoi ajungeau pe peluza largă de pe latura casei.

— N-ai mai spus nimănui asta? îl întrebă ea. Nimănui altcuiva în afară de mine?

— Nu, răspunse el. Nici măcar regelui.

— Deci toţi cred că eşti un răufăcător, care şi-a prădat fratele neajutorat, ca să-ţi cumperi o casă în Gloucestershire, unde să te lăfăi în lux.

El ridică din umeri.

— Cred că Elliott şi-a ţinut gura la fel ca mine şi poate să-i fi spus doar Vanessei. Altfel nu cred că ar mai vorbi cu mine Stephen sau surorile lui, nu?

— Şi nici n-ar încerca să te protejeze de influenţa mea, căzu ea de acord.

El o privi zâmbind, apoi descălecă să deschidă porţile care despărţeau pajiştea de parc. Îşi conduseră caii înăuntru, iar el închise porţile după ei.

— Poate ar trebui să-i spui contelui de Merton ce mi-ai spus mie, sugeră ea. Mie mi se pare un om bun la suflet şi onorabil.

El ridică ironic o sprânceană şi-i aruncă o privire.

— Crezi că m-ar ierta? întrebă el.

— Cred că te-ar asigura că nu e nevoie să fii iertat. Oricum, pe Jonathan ar trebui să-l ierte, nu-i aşa?

El dădu pinteni calului şi porni înaintea ei, până când trebui să zorească să-l ajungă din urmă.

— De asta ţi-era teamă? întrebă ea. Că n-o să-l poată ierta nimeni pe fratele tău? Poate ar trebui să ai mai multă încredere în ei.

El se răsuci iar s-o privească, cu chipul împietrit şi ochii foarte negri.

— Ai mai spus cuiva despre asta? întrebă el, arătând spre casă. În afară de mine?

— Nu, răspunse ea.

— De ce nu? De ce nu ţi-ai invitat toţi musafirii aici, în după-amiaza asta?

— Am o reputaţie de protejat, Constantine, răspunse ea.

— Exact. Ca şi mine. Diavolul şi ducesa. Ne meritǎm unul pe celălalt.

În ochii lumii? Sau… cu adevărat? Dar nu dădu glas întrebărilor.

— Dacă n-am fi atât de aproape de casă, aş putea să încep să-ţi înşir toate motivele pentru care ar trebui să te întorci acasă, ducesă. În Markle.

Ea se aplecă să-i mângâie greabănul lui Clover, în timp ce se opriseră la grajduri, iar un rândaş ieşise să-i ajute.

— Aşa e, răspunse ea.

Capitolul 16

În următoarea oră şi jumătate, Constantine o privi pe Hannah şi încercă să facă legătura între ce vedea acum şi ducesa de Dunbarton pe care o ştiuse dintotdeauna, pe care o întâlnise în Hyde Park spre începutul primăverii, la balul Merriwether, la concertul de la Heaton, la serata Fonteyn. Era confuz realizând că nu poate. Parcă nu vedea aceeaşi persoană.

Nu era doar faptul că purta un costum de călărie albastru decolorat, aproape uzat. Sau că avea părul prins simplu, ba chiar uşor ciufulit după ce-şi scosese pălăria în casă. Şi nici măcar că purta un şorţ mare alb, care fusese agăţat de uşă în biroul directorial. Chiar nu era legat de felul în care arăta la exterior.

Ci avea legătură cu feminitatea ei interioară, cu o femeie pe care el nu o văzuse deloc până să devină amanţi, şi chiar şi aşa, zărise doar frânturi din ea. Iar aici, această femeie i se înfăţişa în toată splendoarea, ca un fluture eliberat din cocon, bătând din aripi, minunată, vie,

strălucind de fericire şi emanând această fericire pretutindeni în jurul său.

Era pur şi simplu năucit.

Şi mai era şi alarmant de îndrăgostit.

Frumuseţea, energia şi veselia ei nu erau concentrate asupra lui, deşi de câte ori îl privea îi surâdea şi-l includea astfel în aura şarmului ei captivant.

Îi făcu cunoştinţă cu directoarea, doamna Broome, o femeie de vârstă mijlocie, cu o înfăţişare plăcută şi un ton blând al vocii, şi începură să viziteze aşezământul. Dar apucară doar să facă vreo câţiva paşi. Un domn în vârstă, care şedea în salon, o prinse pe ducesă de braţ – îi spunea, ca toţi ceilalţi, „domnişoara Hannah" – şi începu să-i povestească pe îndelete ce năzdrăvănii mai făcuseră nepoţii lui. Doamna Broome îl conduse înainte pe Constantine, lăsându-i în urmă pe cei doi, şi-i explică faptul că nepoţii erau rodul imaginaţiei bătrânului, dar îi făcea plăcere să poată împărtăşi cuiva poveştile sale. Iar apoi, două doamne în vârstă care stăteau una lângă alta pe holul larg al etajului, după ce făcură cunoştinţă cu domnul Huxtable, doriră să ştie dacă venise cu domnişoara Hannah, pentru că auziseră că era aici. Când el admise că da, vrură să afle dacă are s-o ia de soţie. Amândouă hotărâtă că ar fi meritat pe cineva aşa tânăr şi chipeş ca el, iar apoi chicotiră înveselite când el le făcu şăgalnic cu ochiul, răspunzând că ar trebui s-o întrebe pe ea. Între timp, doamna Broome fusese chemată în legătură cu o urgenţă.

Constantine îşi continuă singur plimbarea, mai mult pe ia parter, unde se părea că majoritatea camerelor erau folosite la comun de rezidenţi, deşi doamna Broome explicase că aveau cu toţii camere proprii, unde se bucurau de intimitate şi nu putea intra nimeni fără să bată la uşă şi să i se permită. Era una dintre principalele reguli de aici.

— Este o casă, adăugase ea. Nu o instituţie, domnule Huxtable. Avem foarte puţine reguli, şi toate trebuie să fie sugerate şi votate de către cei care locuiesc aici. Poate că

sună ca o reţetă pentru dezastru, şi chiar şi eu m-am îndoit puţin când Excelenţa Sa a insistat în favoarea ideii, trebuie să mărturisesc, dar, dintr-un motiv sau altul, merge de minune. Presupun că oamenii preferă să se supună unor reguli pe care le-au făcut ei, nu unora impuse de o autoritate exterioară.

El se opri de câteva ori să discute cu câţiva bătrâni, în timp ce se învârtea în jurul câtorva îngrijitori.

Când coborî, Hannah încă îl mai asculta pe domnul cu nepoţi imaginari. Îl ţinea de mână şi-l privea cu ochii strălucitori, acordându-i atenţia sa completă. Când o zări din nou, se afla în sera plină de plante, hrănind răbdătoare o bătrână care privea în gol, şi de data aceasta era cea care vorbea şi zâmbea, de parcă femeia ar fi putut să o înţeleagă şi să-i răspundă. Şi mai ştii, poate chiar putea. Ceva mai târziu, Constantine o văzu pe Hannah pe terasa de lângă seră, susţinând un domn în vârstă, slab, în timp ce se plimbau. Îl privea şi râdea în hohote. El se opri din mers ca s-o privească şi izbucni şi el în râs.

Cu cât înainta omul în vârstă, medita Constantine, cu atât mai uşor era să crezi că fiecare viaţă îşi urmează firul, că totul se întâmplă dintr-un motiv anume. Poate nu chiar destinul – conceptul de soartă îl anihila pe cel de liber arbitru şi transforma viaţa în ceva lipsit de sens. Dar părea să existe un fel de forţă invizibilă care atrăgea fiecare persoană către lecţia pe care trebuia să şi-o însuşească, către împlinirea necesară. Şi, poate către fericirea deplină. Uneori, privind în urmă, necazurile unei vieţi erau de fapt cele mai mari binecuvântări.

La nouăsprezece ani, Hannah îşi văzuse inima frântă cu cruzime. Îşi pierduse deodată şi omul pe care-l iubea, viitorul pe care-l plănuise alături de acesta şi încrederea în unica soră. Şi tatăl ei o dezamăgise, chiar dacă fusese pus într-o postură incomodă. Iar apoi se măritase cu cineva atât de bătrân încât ar fi putut să-i fie bunic, care trăise zece ani de zile, pe tot parcursul tinereţii ei.

Dar în tot acest timp, nu doar dobândise cunoştinţe despre cum să se păzească de cei care s-ar fi folosit de frumuseţea ei sau ar fi urât-o pentru asta fără s-o fi văzut vreodată, despre cum să-şi controleze singură viaţa în loc să fie la cheremul altora care apoi s-o învinuiască pentru frumuseţea şi vulnerabilitatea ei. Dar descoperise şi ceva ce era poate adevăratul său scop în viaţă: o dragoste profundă faţă de cei mai slabi ca ea, în special faţă de persoanele vârstnice. Iar această descoperire descătuşase acea parte a ei care poate că ar fi rămas mereu ascunsă sub frumuseţe şi sub efectele acesteia, dacă s-ar fi măritat cu Young. Constantine ar fi putut băga mâna-n foc că era o faţetă a ei mult mai caldă şi mai plină de emoţie decât persoana care fusese atunci când se logodise cu Sir Colin Young.

Ultimii unsprezece ani ai vieţii ei se scurseseră pe un făgaş prestabilit, pe care probabil nu l-ar fi putut bănui în urmă cu doisprezece ani. Acei ani nu fuseseră o pauză, o tinereţe irosită, ci o parte integrantă a dezvoltării ei, o tinereţe petrecută cu folos.

Nu fusese o coincidenţă faptul că tocmai la acea nuntă descoperise adevărul despre logodnicul şi sora ei. Sau că Dunbarton participase şi se refugiase chiar în acea cameră, unde ea se confesase tatălui ei. Fusese o piesă cosmică de teatru în plină desfăşurare. Doar că regizorul le pusese la dispoziţie doar scena, nu şi scenariul.

Fireşte, se temea chiar şi acum; se ascundea în continuare în spatele măştii ducesei de Dunbarton. Dar chiar şi asta făcea parte din plan. Era încă fragilă. Ca un om prins într-un incendiu, care se agaţă de grinda ultimului etaj, se temea să sară către siguranţa păturii care o aştepta jos. Mai avea nevoie de timp, să poată face lucrurile după cum îşi dorea şi când avea să fie gata.

Dar cine era el s-o judece?

Şi de altfel, ar fi fost mare păcat să dispară cu totul ducesa de Dunbarton. Era o creatură magnifică, fascinantă.

Tocmai intra în casă, cu bătrânul, şi zâmbi afectuos când îl zări pe Constantine.

— Vreţi să rămâneţi în seră să vă bucuraţi de soare, domnule Ward? întrebă ea.

— Mă duc la mine în cameră să mă odihnesc o vreme, răspunse Ward. M-ai sleit de puteri, domnişoară Hannah. Am să dorm şi-am să te visez, şi am să mă visez şi pe mine tânăr din nou, ca domnul acesta.

— Aţi făcut cunoştinţă cu domnul Huxtable? întrebă ea. M-a însoţit astăzi aici; este prietenul meu.

Constantine îşi înclină capul.

— Domnule, doriţi să vă ajut să urcaţi în cameră?

— Pot să ajung şi singur acolo, tinere, răspunse Ward, dacă-mi dai bastonul acela rezemat de scaun. Îţi mulţumesc pentru bunătate, dar îmi place să mă descurc singur cât timp mai pot. Aş fi putut ieşi la plimbare singur, sprijinit în baston, dar cum era să ratez ocazia de a mă plimba la braţ cu o lady? Mai ales că toată viaţa mea am fost doar un biet muncitor la docuri.

Chicoti, iar Constantine îi surâse.

În timp ce bătrânul se îndepărta încet, ducesa spuse:

— Este timpul să plecăm. Sper că nu te-ai plictisit prea tare.

— Nu, deloc, o asigură Constantine.

Zece minute mai târziu erau din nou călare, înapoi spre Copeland. Nu vorbiră deloc până când ajunseră pe pajiştea din spatele peluzei, iar el închise poarta în urma lor şi merseră până la jumătatea pajiştii.

— Ducesă, cred că acela este un loc plin de oameni fericiţi, îi spuse el.

Ea se întoarse să-i surâdă.

— Doamna Broome este directoarea perfectă, spuse ea. Şi are un personal excelent.

Şi ea era fericită cât timp se afla acolo, se gândi el. Căsătoria ei cu bătrânul duce îi călăuzise paşii aici. Firul vieţii.

Iar firul vieţii lui Jon îi îndrumase paşii către Ainsley, deşi nu trăise suficient cât să-şi vadă visul.

Şi paşii lui? Oare se născuse cu două zile prea devreme, înainte de nunta părinţilor lui, ca să fie rod ilegitim şi să nu poată moşteni titlul? Oare şi-ar fi găsit un rost mai bun în viaţă dacă ar fi fost conte de Merton? Oare acum era mai bine, mai fericit decât ar fi putut fi?

Era o perspectivă năucitoare asupra lucrurilor.

Poate circumstanţele naşterii sale nu-i ştirbiseră totuşi şansele la o viaţă mai bună. Poate că aventura sa secretă în implicarea în visul lui Jon era de fapt ceva ce îi fusese menit. Poate că Ainsley îi făcuse şi lui la fel de mult bine pe cât făcuse oamenilor care trecuseră prin el.

— Te-ai posomorât, observă ea.

— Chiar deloc, o asigură el. Este doar aspectul meu mediteraneean.

— Splendid, desigur, spuse ea, recăpătându-şi tonalitatea ducală. Fără asemenea aspect, nici unui alt bărbat nu i-ar sta atât de bine să fie posomorât.

El râse.

Continuată să meargă în tăcere până când se apropiară de Copeland.

— Te duc înapoi pe altă cale, îi spuse ea. Vreau să-ţi arăt ceva.

— O altă cauză nobilă? întrebă el.

— Nu, deloc, chiar din contra, răspunse ea. E ceva strict pentru plăcerea proprie.

Şi în loc să călărească spre parc şi de-a lungul lui, pe cea mai scurtă cale către casă, ocoli pe marginea acestuia, până când, după estimările lui Constantine, se îndepărtară mult de casă. Îşi opri calul.

— De-aici încolo e mai bine să mergem pe jos şi să ducem caii de căpăstru, spuse ea.

Şi sări jos din şa, înainte ca el să apuce să descalece şi s-o ajute să coboare. Mângâie calul pe bot, strânse frâiele într-o mână şi o luă înainte printre copaci. Constantine o

urmă şi, în scurt timp, avu impresia că s-au afundat în sălbăticie, departe de civilizaţie.

Într-un final, Hannah se opri şi îşi ridică faţa spre ramurile înalte de deasupra lor. Trecuseră mai bine de cinci minute de când nu scoseseră niciun cuvânt.

— Ascultă şi spune-mi ce auzi, îi zise ea.

— Tăcere? sugeră el, după câteva clipe.

— Ah, nu, răspunse ea. Aproape niciodată nu există tăcere adevărată, Constantine, şi dacă ar fi, n-ar fi binevenită pentru majoritatea oamenilor. Ar fi puţin cam înfricoşătoare, cred, ca bezna cea mai adâncă. Ar fi un hău lipsit de materie. Ascultă din nou.

Şi de data aceasta, el auzi tot felul de sunete – respiraţia cailor, ciripitul păsărilor, zumzetul insectelor, foşnetul frunzelor în adierea vântului, mugetul îndepărtat al unei vaci şi alte sunete ale naturii. După ceva timp, ea îi spuse în şoaptă:

— Acesta e sunetul păcii.

— Cred că ai dreptate, căzu el de acord.

— Dacă ar fi să proiectez o aşa-zisă plimbare prin natură, în mod sigur ar trebui să treacă pe aici. Zona ar fi perfectă pentru un astfel de proiect. Aici ar fi bănci şi butaforii, plante colorate şi luminişuri, şi Dumnezeu mai ştie ce altceva. Ar fi uşor de ajuns aici şi ar fi o privelişte minunat de pitorească. Dar n-ar mai fi pace. Nu ca acum. Suntem parte din acest întreg chiar acum, Constantine. Nu suntem o specie dominantă. Nu putem controla tot. Controlez destule alte lucruri în viaţa mea. Aici vin însă ca să-mi găsesc liniştea.

El legă frâiele calului său de o ramură mai joasă, apoi îi luă şi ei frâiele din mână şi i le legă în acelaşi loc. O luă de braţ, sprijinind-o de trunchiul unui copac, şi îşi înclină trupul înspre al ei. Îi cuprinse chipul în palme şi o sărută.

Naiba s-o ia de treabă, se îndrăgostise de ea.

Crezuse că va fi în siguranţă cu ea, mai sigur decât cu oricare altă amantă pe care o avusese. O crezuse

superficială şi vanitoasă. Nu se aşteptase la nimic altceva în afară de pură poftă trupească

Ce-i drept, pofta era acolo. Îi cuprinsese întreg trupul. Dar ea nu era deloc o alegere sigură. Pentru că simţea mai mult decât poftă pentru ea. Se temea să recunoască faţă de sine că simţea mult mai mult.

Ea îi răspunse la sărutare, cu braţele încolăcite în jurul gâtului său, şi curând o desprinsese de lângă trunchiul copacului, ţinând-o în braţe, iar sărutările le deveniră lacome şi fierbinţi. El aruncă o privire pe jos şi observă că nu era deloc un teren potrivit pentru aşa ceva. Îi cuprinse fundul cu mâinile şi o apăsă, lipind-o de mădularul lui. Ea oftă, cu gura lipită încă de-a lui, şi-şi trase capul pe spate.

— Constantine, spuse ea, n-am să-mi dezonorez oaspeţii făcând dragoste cu tine pe pământurile moşiei Copeland.

— Să facem dragoste? întrebă el, uitându-se sugestiv în jos. Unde, pe asemenea saltea? Nici eu nu cred. Doar îmi luam ce-mi rămăsese din premiul pe care l-am câştigat mai devreme. Şi trebuie să admit, a fost un premiu foarte generos. Putem face întreceri călare în orice zi a săptămânii doreşti, ducesă.

— Data viitoare călăresc eu pe Jet şi tu pe Clover, spuse ea. Şi atunci o să vezi cine câştigă.

— Nici într-un milion de ani, răspunse el. Şi dacă ar fi să te las să câştigi, ce premiu ai vrea?

Pe chipul ei înflori un zâmbet leneş.

— Să mă laşi tu pe mine să câştig? Ducesa arogantă reapăruse dintr-odată. Să-mi permiţi tu mie, Constantine?

— Uită că am spus aşa ceva, spuse el. Ce premiu ţi-ai dori?

— Te-aş pune să dai un anunţ în toate ziarele londoneze, răspunse ea, şi să informezi lumea bună că ai fost învins într-o cursă de ducesa de Dunbarton şi că nu i-ai îngăduit să câştige.

— Vrei să râdă toţi de mine? întrebă el.

— Orice bărbat care se teme să fie întrecut vreodată de o femeie nu merită s-o aibă. Nici măcar ca amant.

— A gătit cumva bucătarul tău plăcinte cu modestie astăzi, poate? întrebă el. Dacă da, am să mănânc una întreagă când ajungem acasă. M-ai iertat?

Ea râse, îşi strânse braţele în jurul gâtului său şi-l sărută din nou.

— Mă bucur că suntem aici, spuse ea. Din ce în ce mai mult, descopăr că sunt mai fericită la ţară decât la Londra. Mi-au plăcut nespus de mult ultimele zile. Dar ţie?

— Păi, răspunse el, din păcate sunt lipsite de sex, ducesă. Dar sunt plăcute, oricum.

O cuprinse de talie, o ridică şi-o învârti de câteva ori, apoi o puse jos la loc şi-i surâse, privind-o în ochi.

Erau nişte zile fără sex, aşa era, dar de ce se simţea atât de exuberant, atunci, atât de fericit?

Se priveau în tăcere şi, dintr-odată, aerul din jurul lor păru să pulseze de povara vorbelor nespuse. Vorbe pe care se temea să le rostească, din frica de a nu descoperi în decursul serii că s-a pripit. Vorbe pe care le-ar fi putut spune ea, dar nu le rostea. Oare-şi imaginase că avea să-i spună ceva? Oare era mai mult decât simpla euforie a faptului de a fi îndrăgostit?

Nu ştia. Nu fusese îndrăgostit niciodată.

În mod sigur nu experimentase niciodată cealaltă stare, acea iubire care trecea de simpla euforie. Cea eternă.

Dar oare cum ar fi putut cineva şti?

Şi astfel, vorbele rămaseră nerostite. Cel puţin din partea lui. Şi poate şi dintr-a ei.

Îşi. Luară caii şi îşi găsiră calea înapoi prin pădure, ieşind în câmp deschis pe un mal al lacului. Merseră unul lângă celălalt, deşi poate le-ar fi fost mai uşor să meargă unul după altul. Se ţineau de mână, cu degetele împletite.

Momentul era mai intim decât o îmbrăţişare.

*

Hannah nu organizase nimic special pentru seară. Se gândise că musafirii ar aprecia câteva ceasuri de linişte, în care să facă orice doreau. Însă Marianne Astley sugerase să joace şarade, imediat ce domnii se alăturaseră doamnelor în salon după cină, şi toată lumea fusese încântată de idee.

O ţinură aşa câteva ore bune, până când unii începură să se retragă, declarând că se mulţumesc să privească doar.

Hannah se trezi luată deoparte de Lady Merton.

— Ies să iau puţin aer, pe terasă, dacă se poate, spuse aceasta, arătându-i ferestrele deschise. Vreţi să veniţi cu mine?

Hannah se uită în jur. Cel puţin pentru o vreme, nimeni nu părea să aibă nevoie de ea. Barbara, îmbujorată şi vioaie, mima o frază pentru echipa ei, iar aceştia strigau răspunsuri care stârneau hohote de râs şi câteva urale din partea echipei adverse.

— E cald aici, spuse Hannah.

Aerul era răcoros, dar nu într-atât de neplăcut pe pielea dezgolită a braţelor încât sa le alunge înăuntru în căutarea unui şal.

Lady Merton îşi petrecu un braţ pe sub al ei şi se plimbară pe terasă, puţin spre peluză, unde lumina din salon bătea suficient cât să mai poată vedea pe unde calcă,

— Domnişoara Leavensworth e încântătoare, spuse Lady Merton. Ne spunea mai devreme că sunteţi prietene dintotdeauna.

— Da, răspunse Hannah. Sunt foarte norocoasă s-o am.

— Dar locuieşte atât de departe de dumneavoastră, în majoritatea timpului, adăugă Lady Merton. Păcat. Am o prietenă dragă, care mi-a fost odinioară guvernantă şi apoi doamnă de companie. Dar mi-a fost întotdeauna prietenă, cineva în care mă puteam încrede complet, cu orice. S-a

căsătorit anul trecut, chiar înainte să ne căsătorim eu şi Stephen. Spre bucuria mea, are o căsnicie fericită şi locuieşte în Londra alături de soţul ei, domnul Golding. Dar chiar şi aşa, mi-e dor de ea. Prietenii apropiaţi trebuie să rămână aproape.

— Iar eu sunt teribil de recunoscătoare celor care au inventat hârtia, cerneala şi tocul de scris – şi scrisul în sine, răspunse Hannah.

— Aşa este, aprobă Lady Merton. Dar dacă n-aş fi avut-o alături pe Alice aproape în fiecare clipă a zilei primăvara trecută, m-aş fi simţit teribil de singură. Eram văduvă, toată lumea credea că am avut ceva de-a face cu moartea soţului meu, fusesem lăsată de izbelişte de familia soţului meu şi pentru o vreme chiar şi de către propriul frate.

Deci nu erau doar bârfe, realiză Hannah.

— Chiar şi cu Alice alături, sufeream deseori de singurătate, spuse contesa. Până l-am cunoscut pe Stephen şi am fost adoptată de familia acestuia. Nu m-au primit cu uşurinţă, îţi poţi imagina. Dar surorile lui sunt nişte doamne extraordinare. Au crescut în condiţii modeste, aproape în sărăcie, şi par mult mai capabile să înţeleagă esenţa unei probleme decât mulţi alţi membri ai lumii bune. Şi mult mai înzestrate cu compasiune, înţelegere şi prietenie adevărată.

— Sunteţi foarte norocoasă, într-adevăr, Lady Merton, spuse Hannah.

— Dacă doreşti, poţi să-mi spui Cassandra, spuse contesa.

— Cassandra, repetă Hannah. E un nume foarte frumos. Eu sunt Hannah.

Se opriseră din plimbare şi priveau luna, care răsărise de după un nor. Tocmai trecuse de lună plină şi părea asimetrică.

— Hannah, spuse Cassandra, noi am făcut o greşeală.

— Noi? întrebă Hannah.

— Stephen şi surorile lui nici n-au ştiut de existenţa lui Constantine, până să vină să-l cunoască la Warren Hall. L-au iubit din prima clipă şi le-a părut, fireşte, teribil de rău pentru el, pentru că-şi pierduse ultimul frate în viaţă. Au înţeles cât de dificil trebuia să fie pentru el să-şi vadă casa preluată de ei şi pe Stephen luându-i titlul care până atunci aparţinuse fratelui său. Şi mai era şi povestea aceea cu faptul că se născuse câteva zile mai devreme şi nu putuse să-l moştenească el însuşi. Constantine e un om foarte discret şi secretos, şi între el şi Elliott, şi mai nou şi Vanessa, domneşte o supărare de o vreme foarte îndelungată, dar restul sunt foarte ataşaţi de el şi îşi doresc, mai presus de toate, să-l vadă fericit.

— Nu intenţionez să mă căsătoresc cu el, spuse Hannah, continuând să privească luna. Şi nici să-i frâng inima. Avem o aventură împreună, Cassandra, cum sunt sigură că ştiţi deja cu toţii, dar nu suntem implicaţi sentimental.

Nu era prea sigură de adevărul celor spuse, dar probabil era adevărul din perspectiva lui, şi doar atât conta pentru familia sa. Deşi în după-amiaza aceasta…

— Dar tocmai asta e şi problema, oftă Cassandra. Eram îngrijoraţi, Hannah. Chiar dacă Constantine a trecut de treizeci de ani şi este perfect capabil să-şi poarte singur de grijă, tu eşti diferită de celelalte femei. Ne-am gândit că poate îl vei juca pe degete, te vei juca cu sentimentele lui, îl vei umili, poate chiar îl vei răni. Nu ne-am gândit că trebuie să-l protejăm de tine – ar fi fost absurd –, dar am considerat că e de datoria noastră să ne arătăm dezaprobarea, când era posibil.

— Aşa că mi-aţi refuzat invitaţia, spuse Hannah. Era dreptul vostru. Nu trebuie să acceptaţi invitaţiile care nu vă sunt pe plac. Eu cel puţin nu fac asta. Ducele m-a învăţat să mă impun astfel, să nu îndur nemeritat plictiseala sau să tolerez toţi nerozii doar din obligaţie, când de fapt n-am nicio obligaţie faţă de nimeni. Nu trebuie să-mi explicaţi de

ce m-aţi refuzat sau de ce v-aţi răzgândit,

— Hannah, îi spuse Cassandra, eu am fost judecată teribil de nedrept când am ajuns în Londra anul trecut, şi am fost ostracizată. Nu cunosc sentiment mai neplăcut, oricât mi-aş fi spus că nu-mi pasă. Tu nu eşti ostracizată din rândul societăţii, chiar din contră. Însă eşti judecată pe nedrept.

Hannah o conduse pe Lady Merton către o bancă de sub un stejar din apropiere.

— Poate că eu am ales să fiu judecată greşit, spuse ea. Am un oarecare confort în a şti că până şi cea mai publică situaţie îmi oferă totuşi un grad de intimitate, că mă pot ascunde în văzul tuturor.

Se aşezară, iar Cassandra râse încetişor.

— Când am sosit anul trecut în Londra, rămăsesem fără avere, pe lângă toate celelalte, şi mai aveam şi alte persoane dragi mie de întreţinut, nu doar pe mine. Am decis că singurul mod de a reuşi este să-mi găsesc un protector bogat. Aşa că am mers la un bal cu gândul să-l seduc pe Stephen, care mie mi se părea frumos ca un înger. Am făcut greşeala să cred că îngerii trebuie să fie şi naivi şi slabi, dar asta-i altă poveste. Îmi amintesc cum stăteam în sala aceea de bal, cu nimeni prin preajmă, toată lumea fiind şocată că venisem neinvitată, şi dorindu-mi să mă fac ghem şi să dispar. Dar am realizat că de fapt nu mă ştie nimeni cu adevărat, că eu, cea adevărată, sunt ascunsă în siguranţă după imaginea acelei ucigaşe cu toporul şi cu plete de foc pe care credeau cu toţii că o ştiu.

— Dar contele de Merton a dansat cu tine, observă Hannah.

— Şi aceea este altă poveste, adăugă Cassandra. Dintre toţi oamenii, ar fi trebuit să realizez când te-am văzut la începutul primăverii că în faţa ochilor mei nu era adevărata ducesă de Dunbarton.

— Oh, răspunse Hannah, ba aceea este cât se poate de reală. Eu sunt ducesa de Dunbarton. M-am căsătorit cu

ducele la nouăsprezece ani, şi chiar dacă toţi cred că m-a luat pentru tinereţea şi frumuseţea mea, iar eu l-am acceptat pentru titlul şi bogăţia lui, oricum ar fi, i-am fost soţie. Iar acum îi sunt văduvă. M-a învăţat cum să fiu ducesă, cum să ţin capul sus, cum să-mi controlez singură viaţa şi să nu mă las niciodată exploatată, pentru frumuseţea mea sau oricare alte însuşiri. Cassandra, mă bucur că am devenit persoana care sunt acum. Mă simt bine în pielea ducesei de Dunbarton.

— Nu m-am exprimat bine, spuse Cassandra. Am vrut să spun că n-ar fi trebuit să cred că doar privindu-te te pot vedea cu adevărat în întregime. Nici acum nu pot să pretind că te cunosc. Dar Margaret ne-a povestit câtă bunătate i-ai arătat bunicului lui Duncan când ai vizitat-o la Claverbrook House şi cum l-ai sărutat pe obraz la plecare. Şi cum ai ajuns să ne inviţi copiii la această petrecere, chiar dacă te refuzaserăm cu toţii. Iar în ultimele două zile, am văzut o altă faţă a ta, pe care nimeni nu o zăreşte când eşti la Londra. Eşti o fiinţă afectuoasă, generoasă, veselă, Hannah, şi voiam să ştii că te-am judecat greşit. Cu toţii vrem să ştii asta.

— Pe tine te-au desemnat să-mi spui asta, deci? întrebă Hannah, neştiind cum să se simtă – amuzată sau oarecum jignită.

— Nu, nu, deloc, o asigură Cassandra. Dar cât timp ai fost plecată undeva cu Constantine în după-amiaza asta, iar copiii dormeau sau se jucau în altă parte, am discutat pe îndelete despre asta, da. Şi am căzut de acord că ar trebui să găsim o cale să-ţi comunicăm cât de rău ne pare că te-am respins fără să ştim mare lucru despre tine.

— Nu-mi eraţi datori cu nimic, spuse Hannah.

— Nu, desigur, aprobă Cassandra. Dar vrem toţi să-ţi oferim prietenia noastră, dacă mai vrei să o accepţi după asemenea debut cam ezitant.

— Cu condiţia să nu-l rănesc pe Constantine? întrebă Hannah.

— N-are nimic de-a face cu asta, răspunse Cassandra. Se poate păzi şi singur foarte bine. Iar acum ştim că nu eşti genul de persoană care să-l atragă şi apoi să-l umilească intenţionat. Dacă pune capăt aventurii la final de sezon, sau dacă-i pui tu capăt, sau amândoi cădeţi de acord s-o faceţi, asta e treaba voastră. Dar Hannah, mi-aş dori să fim prietene, şi Margaret, şi Katherine ar dori acelaşi lucru. Dacă are vreo importanţă pentru tine, Vanessa ne-a spus săptămâna trecută că dintotdeauna i-a plăcut de tine şi te-a admirat, şi că ai fi chiar prea bună pentru Constantine, râse ea încetişor.

Chiar aşa, ranchiuna aceea stupidă trebuia să înceteze, se gândi Hannah. Desigur, ducele de Moreland greşise să-l judece aşa pripit, acuzându-şi vărul şi cel mai bun prieten de asemenea fărădelegi atroce. Dar şi Constantine greşise la fel de mult, alegând să ţină supărarea atât de mult încât nici măcar nu încercase să explice cât de greşit fusese judecat.

Greşit judecat. Iar se împiedicau de problema asta.

Tocmai i se oferise prietenia a trei doamne pe care le-ar fi plăcut chiar foarte mult dacă ar fi avut ocazia să şi le apropie. Ba chiar patru doamne. Se pare că ducesa de Moreland o plăcea şi o admira. Şi, cel puţin în aparenţă, era o prietenie oferită necondiţionat.

— Am fost descoperite, glumi Cassandra, iar Hannah ridică privirea şi îi zări pe contele de Merton şi pe Constantine traversând peluza către ele. Ia uite-i; îngerul şi demonul. Aşa mi s-au părut când i-am văzut pentru prima oară când am dat ochii cu ei în Hyde Park, într-o după-amiază a anului trecut. Iar Stephen chiar e un înger.

Hannah simţi cum îi saltă inima, chiar dacă abia îl văzuse pe Constantine în urmă cu vreun sfert de ceas, în salon. Starea asta de castitate părea să-i încerce puternic emoţiile. Nu doar pentru că-şi dorea foarte mult să facă dragoste cu el, deşi aşa era, dar abstinenţa o făcea să-şi abată gândul la relaţia lor. Şi nu-i plăcea încotro o duceau

gândurile.

Măcar ea se gândise, dar… Dar oare ce fusese el gata să-i spună în pădure, în după-amiaza aceea, când alesese totuşi să nu-i spună nimic? Păruse să fie pe cale să vorbească.

Şi ea, de asemenea.

La urma urmelor, se pare că avea să sufere cumplit de pe urma acestei aventuri. N-ar fi trebuit niciodată să creadă că se poate juca cu focul fără să se ardă.

Dar poate era o şansă să nu fie rănită. Poate…

— Am venit să ne felicitaţi pentru victorie, spuse contele, când se apropiară. N-aţi vrut să rămâneţi să fiţi martore la ea.

— Fireşte, cealaltă echipă ne-a acuzat că am câştigat doar pentru că o aveam pe domnişoara Leavensworth de partea noastră. Dar mie mi se pare că strugurii-s cam acri pe partea lor de vie.

— Partea aceea, adică echipa mea? spuse Cassandra. Nu-mi vine în minte niciunul dintre ei care să fie capabil de aşa ceva, Constantine. Şi orice echipă care o are pe domnişoara Leavensworth capătă un avantaj necinstit.

— Ah, iată-te, Cass, spuse contele. Eşti subiectivă. Mai bine schimbăm subiectul, înainte să ne certăm de-a binelea.

Îşi propti un picior de bancă, lângă soţia sa, şi se sprijini cu braţul de el. Constantine se rezemă de trunchiul copacului de lângă Hannah, cu braţele încrucişate pe piept.

— E minunat de linişte aici, spuse contele după câteva clipe.

— Nu chiar, răspunse Constantine. Dacă asculţi cu atenţie, Stephen, poţi să auzi vântul şuierând printre frunzele copacilor, cântecul unei privighetori, râsetele cate se aud din salon şi alte sunete, şi toate se împletesc într-o stare de bine. Hannah m-a învăţat asta în după-amiaza asta, când ne plimbam prin pădure.

Şi ascultară cu toţii.

Cu excepţia lui Hannah.

Constantine tocmai îi spusese pe nume. Pentru prima dată.

Şi acum făcea parte dintr-un grup relaxat, bucurându-se de căldura şi de acceptarea acestora. Nu mai era în centrul atenţiei, ca de obicei. Făcea parte din grup acum. Dacă ar fi fost să renunţe la ultimele rămăşiţe din armura ei, ar fi putut crede că face parte dintr-un grup alcătuit din două cupluri.

Îşi strânse mâinile în poala rochiei. Nu, n-avea să renunţe la armura ei. Durerea pe care o presimţea ar fi fost insuportabilă. Celălalt cuplu era căsătorit. Aveau un bebeluş care dormea acum în camera copiilor. Când această petrecere avea să ia sfârşit, ei urmau să se întoarcă la Londra împreună. Şi, la sfârşitul primăverii, aveau să meargă acasă împreună. Chiar şi noaptea aceea aveau să şi-o petreacă îmbrăţişaţi.

După câteva minute, contele spuse, surprins:

— Ai perfectă dreptate, Con.

Constantine îşi aşeză blând mâna pe umărul lui Hannah.

Ei îi veni să plângă.

Sau să sară în picioare şi să danseze sub clar de lună.

Capitolul 17

A doua zi de dimineaţă toată lumea era entuziasmată, cu gândul la petrecerea pentru copii de după-amiază, chiar şi invitaţii care nu aveau copii. După micul dejun, câţiva bărbaţi, cu domnul Park în frunte, plecară să marcheze un teren pentru crichet, în apropierea lacului.

Julianna Bentley şi Marianne Astley plecaseră cu Katherine, care părea uşor cam palidă, să caute un teren plat pe care să poată să organizeze diverse întreceri.

Barbara Leavensworth prezida un comitet autoproclamat al căutătorilor de comori. Lawrence Astley şi Sir Bradley Bentley se oferiseră să testeze ambarcaţiunea, care fusese reparată şi pictată anul trecut, dar niciodată lansată la apă până acum. Jasper, lordul Montford, duse copiii mai mărişori să călărească, ca să nu mai stea în calea tuturor. Câteva mame, alături de Stephen şi de domnul Finch, rămaseră în camera copiilor, să-i distreze pe cei mai mici.

După prânz, erau aşteptaţi să sosească din vecini douăzeci şi doi de copii. Şi părinţii lor fuseseră invitaţi la un picnic pe iarbă, lângă lac.

Hannah era în bucătărie, sfătuindu-se cu bucătăreasa, ceea ce după părerea lui Constantine nu era necesar. Dar era mai entuziasmată decât oricine altcineva. Strălucise de fericire la micul dejun. Era îmbujorată şi ochii îi sclipeau.

El avusese de gând să meargă cu Bentley şi Astley să se uite la barcă, dar fusese întârziat de primirea unei scrisori de la Harvey Wexford, din Ainsley. Fusese trimisă din Londra. Poate ar fi lăsat-o pe mai târziu, dar faptul că deja primise un raport de la el cu câteva zile mai devreme îl făcuse curios, deci rămase pe terasă s-o citească.

Hannah dădu peste el când trecu prin salon şi ieşi pe uşă afară, cu gândul să vadă ce fac ceilalţi care se duseseră la lac.

Constantine îi zâmbi, împăturind scrisoarea.

— Bucătăreasa are totul sub control? întrebă el.

— Desigur, răspunse ea. I-a făcut plăcere să mă aibă ca musafir, dându-mi de înţeles că totul e în regulă atâta timp cât nu mă amestec în treburile ei şi nu o încurc.

Râse şi-l privi, iar apoi îşi întoarse privirea către forfota din casă. Aruncă o privire spre scrisoarea lui.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, nimic, zâmbi el din nou.

Ea se aşeză lângă el.

— Constantine, ce s-a întâmplat? Trebuie să-mi spui.

— Chiar trebuie, ducesă? întrebă el, mijindu-şi ochii.

Ea rămase în aşteptare.

— Nu putem avea o relaţie aşa, spuse ea până la urmă.

— Avem o relaţie? întrebă el. Te culci cu mine, ducesă. Savurăm împreună plăceri trupeşti. Mă îndoiesc că aşa ceva poate fi numit relaţie.

Ea îl privi fix pentru o clipă.

— M-am culcat cu tine, spuse ea într-un sfârşit. Am savurat. E la timpul trecut, Constantine.

Se ridică şi plecă înspre lac, fără să îi mai arunce vreo vorbă sau să privească înapoi.

Avea în sânge asta, nu? Nevoia aceasta adâncă de a se proteja, retrăgându-se în sine. Se ştiuse dintotdeauna nepotrivit. Părăsise pântecul mamei sale cu două zile înainte ca tatăl său să poată cumpăra o dispensă specială şi s-o ia de nevastă. Şi maică-sa i se plânsese, probabil crezându-l prea mic să poată înţelege, că sarcinile din fiecare an, şi toate dăţile în care lepădase prunci sau îi născuse morţi n-ar mai fi fost necesare doar dacă ar fi aşteptat să se nască la momentul potrivit. Tatăl lui i se plânsese, chiar şi când el era suficient de mare să înţeleagă, că eşecurile soţiei sale n-ar fi fost atât de obositoare dacă *el* ar fi aşteptat câteva zile ca să se nască în legitimitatea căsătoriei lor. Până şi sănătatea lui de fier era necuviincioasă. Era o acuzaţie implicită care plana asupra eforturilor părinţilor săi de a obţine încă un fiu sănătos, dar legitim, moştenitor.

Şi Jon, pe care Constantine îl urase pentru că el s-ar fi descurcat mult mai bine dacă ar fi moştenit el titlul la moartea tatălui lor. Şi dragostea chinuitoare pe care i-o purtase lui Jon. Vinovăţia de a fi simţit ură când el voise doar să-l iubească. Când tot ce fusese Jon vreodată fusese doar iubire.

Şi apoi nevoia de a ţine ferit de ochii celorlalţi marele plan al lui Jon, pentru Ainsley, efortul de a se asigura că nimeni şi nimic nu-i va sta în cale, doar pentru că în ochii

lumii era un biet nevolnic. Şi refuzul de a-l face părtaş la secret măcar pe Elliott, pentru că ştia că acesta, luat pe nepregătite de repeziciunea cu care se trezise înzestrat cu titlu şi responsabilităţi, ar fi ales cu siguranţă să-l apere pe Jon de el însuşi.

Şi trădarea dureroasă a lui Elliott, felul în care îl biciuise cu acuzaţii, în loc să fi pus pur şi simplu întrebări.

Oare dacă l-ar fi întrebat, far fi răspuns Constantine cu sinceritate, totuşi? Probabil că nu. Elliott ar fi considerat că este de datoria lui să menţină averea familiei intactă. Doar asta face un tutore responsabil. Nu era lipsit de inimă, doar că după moartea tatălui, sufletul trecuse pe planul doi şi datoria pe primul plan. Cel puţin în acele timpuri. Păruse să-şi regăsească inima când se căsătorise cu Vanessa, dar răul fusese deja făcut. Jon murise, şi o prietenie de-o viaţă fusese sfărâmată.

Aşa că această tendinţă de a se ascunde în sine devenise o a doua natură pentru Constantine, iar acum fusese crud cu cineva care nu-i merita cruzimea.

Dumnezeule mare, cât de mult o iubea!

Şi frumos i-o mai arătase. Oare răceala şi cruzimea făceau şi ele parte din natura lui? Oare îi semăna într-atât tatălui său?

Se ridică să plece după ea. Dar nu observase că ea revenise deja. Stătea chiar în faţa lui.

— Îmi pare rău, spuse el.

— Nu e doar sex, spuse ea. Nu ne oferim doar reciproc plăcere. Fie că recunoşti, fie că nu, e mai mult decât atât. N-am să numesc asta în vreun fel. Nu sunt sigură că pot. Dar e mai mult de-atât, Constantine, şi nu suport să fiu exclusă când suferi cel mai mult. Tu îmi ştii suferinţele mele. Sau poate dacă nu am spus vreodată lucrurilor pe nume, le precizez acum. Am crescut urând dumi frumuseţea, pentru că mă îndepărta de oamenii pe caremi doream să-i iubesc pur şi simplu. Sora mea era geloasă pe mine, deşi am încercat în van să nu-i dau motive, şi în

final m-a rănit teribil, poate pentru că şi eu o rănisem pe ea. Poate că dintotdeauna îl iubise pe Colin. Sau poate l-a iubit doar pentru că îl iubeam eu, şi a vrut să mi-l ia. Tata a fost prins la mijloc şi n-a ştiut cum să se descurce după moartea mamei, şi a sfârşit prin a mă dezamăgi groaznic, luându-i partea lui Dawn când ar fi trebuit să-i fie foarte evident că ea greşise, iar eu eram atât de îndurerată. Dar să zicem că niciunul dintre ei nu era cu adevărat rău la suflet, nici măcar Colin, că se simţiseră cu toţii justificaţi în acţiunile şi vorbele lor. Cine ştie? Dar ar fi trebuit să se gândească că am şi eu o inimă, că şi eu puteam să sufăr la fel de mult ca şi cea mai urâtă fată din lume, că frumuseţea nu poate oferi scut în calea durerii şi a pierderii. Îi mulţumesc lui Dumnezeu – şi nu-i iau numele în deşert – pentru Barbara, care m-a cunoscut cu adevărat şi m-a iubit dintotdeauna, şi pentru duce, care a văzut dincolo de cum arătam şi a zărit acea copilă îndurerată, înspăimântată, care i-a deranjat liniştea cu plânsetele ei deznădăjduite şi lipsite de demnitate.

— Ducesă, spuse el.

— M-a învăţat cum să oblojesc şi să întăresc acea fiinţă rănită dinlăuntrul meu, continuă ea, încât să redevină puternică. M-a ajutat să mă iubesc din nou, fără vanitate, dar acceptând cine eram în spatele aparenţele care-i atrăseseră pe atâţia alţii în mod superficial. M-a învăţat că pot să iubesc din nou – şi l-am iubit, şi că pot avea încredere în dragoste – şi m-am încrezut în iubirea lui. M-a lăsat încă oarecum fragilă, dar gata să-mi iau zborul. Asta a fost durerea mea, Constantine, şi încă mai este. Încă mai ascund un strop de nesiguranţă în spatele armurii invulnerabile a ducesei de Dunbarton.

El înghiţi în sec.

— Visul lui Jon capătă proporţii de coşmar, spuse el. Ridică spre ea scrisoarea pe care încă o ţinea în mână. Jess Barnes, unul dintre muncitorii cu handicap mintal de la Ainsley, a lăsat deschisă uşa de la poiata de găini. O vulpe

a intrat şi a măcelărit cam o duzină de păsări. Vechilul meu spune că nu l-a certat prea tare – Jess încearcă din greu să fie pe plac şi e unul dintre cei mai harnici muncitori de la fermă. Dar Wexford i-a spus că am să fiu dezamăgit de el. Aşa că noaptea următoare, Jess s-a strecurat şi a şterpelit paisprezece pui din coteţul vecinului nostru. Iar acum tânjeşte în închisoare, chiar dacă puii au fost daţi înapoi şi Jess şi-a cerut iertare plângând. Vecinului aceluia nu i-a plăcut nici de mine, nici proiectul meu încă de la început. Nu pierde nicio şansă să se plângă de noi. Iar acum are toate dovezile de care avea nevoie să demonstreze că e un proiect nesăbuit, sortit eşecului.

Ea îi luă scrisoarea din mână şi o puse pe masă, apoi îi cuprinse mâinile într-ale ei. Constantine nici nu-şi dăduse seama cât de reci îi erau, până să simtă căldura mâinilor ei.

— Ce se va întâmpla cu bietul băiat? întrebă ea.

— Bietul băiat are de fapt vreo patruzeci de ani, spuse el. Se va descurca Wexford cu el cumva. E clar că singurul motiv pentru care a furat Jess a fost să-şi îndrepte greşeala şi să mă bucure pe mine. Iar Kincaid a primit o compensaţie foarte generoasă, deşi nu pot să-i port pică pentru că s-a supărat. Întotdeauna vecinii mei au fost îngroziţi de lipsa lor de siguranţă, să se ştie gard în gard cu atâţia ciudaţi. Pur şi simplu detest să mi-l imaginez pe bietul Jess în închisoare, probabil nici nu înţelege prea bine de ce e acolo. După ce ne întoarcem la Londra săptămâna viitoare, ar trebui să dau o fugă până la Ainsley.

— Vrei să mergi astăzi? îl întrebă ea.

El o privi în ochi.

— Cei de aici ar pune prea multe întrebări. Iar eu vreau să-mi petrec restul zilei aici, cu tine, chiar dacă insişti că trebuie să ne abţinem de la… plăceri, explică el, rânjind.

Ea nu zâmbi.

— Mulţumesc, Constantine, spuse ea. Mulţumesc că mi-ai spus.

Şi Doamne sfinte, pe toţi dracii, dar simţi că i se

umezesc ochii. Îşi retrase repede mâinile şi se întoarse să ia scrisoarea lui Wexford. Spera că ea nu văzuse lacrimile din ochii lui. Poftim, asta păţea dacă se relaxa puţin şi avea încredere în ea.

N-ar fi trebuit s-o necăjească cu problemele lui. Doar avea o petrecere de organizat.

— Te iubesc, spuse ea.

El se întoarse brusc, fără să mai ţină cont de lacrimi, şi o privi uimit.

— Aşa este, spuse ea blând. Nu trebuie să te simţi ameninţat de asta. Dragostea nu încătuşează. Pur şi simplu aşa este.

Iar apoi se întoarse şi plecă din nou, traversând peluza. De data asta, nu se mai întoarse.

Fir-ar a dracului de treabă!

De prost ce era, se simţea înspăimântat. N-ar fi fost fascinată lumea bună să audă că diavolul împieliţat era speriat de dragoste? Deşi probabil din punct de vedere teologic avea sens, se gândi el, amuzat.

„Te iubesc, Con. Te iubesc mai mult decât pe oricine altcineva din toată lumea asta. Te voi iubi astăzi şi în vecii vecilor, amin.”

Aşa-i spusese Jon, în noaptea în care împlinise şaisprezece ani.

Iar în dimineaţa următoare, murise.

Te iubesc, tocmai îi spusese Hannah.

Închise ochii. Să dea Dumnezeu să-l fi scos Wexford pe Jess din închisoare. Şi aceasta fu prima sa rugăciune după mulţi, mulţi ani.

*

Petrecerea pentru copii fusese lungă, haotică şi înfiorător de zgomotoasă. Toţi copiii se distraseră de minune, poate cu excepţia bebeluşului Cassandrei şi a unui altuia, care dormiseră amândoi pe tot parcursul

evenimentului, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic special.

Adulţii păreau deja destul de hărtăniţi când vecinii îşi adunară în final pruncii şi îi mânară spre casele lor, iar musafirii rămaşi adunară resturile şi jucăriile şi îşi târşâiră paşii spre casă, împreună cu copiii rămaşi.

— Se cunoaşte când o petrecere pentru copii a fost reuşită, spuse doamna Finch, când oamenii sunt atât de epuizaţi după ce s-a terminat încât până şi mersul solicită un efort conştient. Excelenţă, ne-aţi oferit una dintre cele mai reuşite petreceri.

Cu toţii râseră aprobator şi destul de osteniţi.

Hannah era veselă şi mândră de propriile eforturi, când se îmbrăcă pentru cină, un ceas mai târziu. Toată după-amiaza se implicase în jocul copiilor, în loc să stea deoparte şi să joace rolul gazdei graţioase dar distante, ca în trecut. Participase chiar la o cursă în trei picioare cu o fetiţă de zece ani, care ţipase asurzitor pe parcursul întregului traseu, lăsând-o pe Hannah aproape surdă de-o ureche şi cu vânătăi prin cine ştie ce locuri, de la numeroasele lor căzături.

Era fericită.

Îi spusese lui Constantine că-l iubeşte şi nu-i părea rău. Chiar îl iubea, şi asta trebuia spus. Nu se aştepta la nimic în schimb, cel puţin aşa prefera să se amăgească. Dar erau prea multe lucruri în viaţă care rămâneau nespuse şi care contau enorm.

Îi spusese că-l iubeşte.

Abia dacă schimbaseră câteva vorbe pentru restul după-amiezii. Nu se evitaseră în mod voit, doar că fuseseră amândoi prinşi în jocurile celor mici şi discuţiile cu vecinii şi abia dacă li se intersectaseră paşii.

Fireşte, nici nu căutase cu tot dinadinsul să dea nas în nas cu el. Adevărul e că se simţea puţin ruşinată. Ştia că el n-ar râde de ea pentru că-i făcuse acea mărturisire, dar…

Dar dacă ar fi râs?

N-avea de gând să se lasă pradă gândurilor negre.

Mai rămăsese o singură seară din toată petrecerea, şi, deşi fără îndoială toţi aveau să fie obosiţi, era sigură că vom fi bucuroşi să se poată relaxa în salon cu toţii. Abia aştepta să se odihnească şi ea alături de ei.

Şi era sigură că avea prietene care aveau să-i rămână apropiate şi după ce vor fi revenit la Londra. Nu doar pe Barbara. Se simţise înconjurată de relaţii de prietenie zilele astea, din partea Cassandrei şi a celor două cumnate ale ei, chiar şi din partea soţilor Finch. Atât Lady Montford, cât şi contesa de Sheringford găsiseră o clipă să-i roage să le spună pe numele de botez, Katherine şi Margaret.

Ah, de şi-ar fi găsit curajul să fie ea însăşi şi în rolul ducesei de Dunbarton, la Londra.

Viaţa era complicată. Şi incitantă. Şi nesigură. Şi…

Şi în mod clar, merita trăită.

— E foarte bine, Adèle, spuse ea, întorcându-şi capul într-o parte, să-şi vadă coafura.

Era buclată şi aranjată frumos, fără să fie prea elaborată.

Purta o rochie trandafirie. Nu avusese de gând să poarte bijuterii, dar decolteul adânc era prea dezgolit fără nimic altceva. Un singur pandantiv de diamant – unul autentic – îi atârna de un lănţişor de argint. Iar la mâna sa stângă purta unul dintre cele mai dragi inele, cadoul ei de nuntă, lângă verighetă.

— Mulţumesc, poţi pleca, spuse ea şi se privi în oglindă o vreme, după ce camerista ei plecase.

Încercă iar, cum mai făcea din când în când, să se vadă prin ochii celorlalţi. Fireşte, la Londra se asigura că era percepută într-un anume fel. Dar aici? Simţise cum e înconjurată de prietenie în ultimele zile. Şi în afara faptului că era gazda, simţise că nimeni nu o consideră mai specială sau mai presus de oricare alta dintre celelalte doamne.

Oare era din cauza îmbrăcămintei? Nu purtase deloc alb. Sau poate părul? Era coafată mai elegant în seara aceasta, dar chiar şi acum nu era la fel de aranjată ca

atunci când era în Londra. Sau poate faptul că nu prea purtase bijuterii?

Sau altceva? Oare musafirii ei văzuseră în ultimele zile ce vedea şi ea acum? Pe adevărata Hannah?

Oare era în stare, în absenţa aparenţelor, să inspire dragoste, sau măcar simpatie şi respect?

La urma urmelor, nu era singura femeie frumoasă de pe faţa pământului. Şi nici măcar de aici. Cassandra şi cumnatele ei erau uimitor de frumoase. Doamna Finch era drăguţă. Şi Marianne Astley şi Julianna Bentley erau simpatice. Barbara era adorabilă.

Hannah oftă, ridicându-se. Se bucura atât de mult că găzduise acest sejur. Se bucurase de aceste zile mai mult decât de orice altceva, de foarte mult timp. Şi mai avea această seară la dispoziţie. Mâine avea să revină în Londra. Ea şi Constantine aveau să-şi poată petrece noaptea împreună. În afara cazului în care avea să considere necesar să dea o fugă la Ainsley Park şi să se asigure că rândaşul lui fusese scos din belele.

Spera, de dragul lor, că situaţia se va rezolva de la sine în curând.

— Mâine-noapte, spuse el, uitându-se la cerul înstelat. Îţi trimit trăsura la unsprezece. Să fii la mine acasă până la şi un sfert, să nu întârzii nici măcar o secundă. Şi să fii la mine în pat la şi douăzeci. Dar nu cu chef de somn. Pregăteşte-te pentru o orgie de neuitat.

Ea râse încetişor, cu capul sprijinit de braţul lui.

Erau întinşi pe malul lacului. Toată lumea se simţea plăcut obosită, după petrecerea copiilor şi după picnic, şi erau mulţumiţi să poată rămâne în salon după cină, făcând conversaţie sau ascultând pe cine se ambiţiona să cânte la pian sau cu vocea. Patru oaspeţi jucau cărţi. Când Constantine o invită să iasă cu el pe afară, ducesa nu păru să aibă nicio reţinere în a-l urma. Unii dintre verii săi chiar le surâseră cu indulgenţă.

Pe parcursul zilei, observase că verişoarele lui şi

Cassandra chiar îi spuneau lui Hannah pe nume.

— N-am să protestez, răspunse ea. Dar dacă tot te-ai lăudat aşa, trebuie să te ridici la înălţimea aşteptărilor, Constantine. Insist.

— Mâine-dimineaţă plec la Ainsley, spuse el. Trebuie să merg. Probabil că s-au aranjat deja treburile, dar trebuie să merg chiar eu şi să dreg lucrurile cu Kincaid şi ceilalţi vecini. Şi să-i mulţumesc lui Wexford că a rezolvat problema în locul meu. Şi să-l asigur pe Jess că nu m-a dezamăgit deloc. S-ar putea să nu ne vedem o săptămână şi mai bine.

— Îmi va fi greu, dar cred că voi supravieţui, să ştii. Şi cred că şi tu. Trebuie să te duci.

Dintr-odată, sfârşitul sezonului nu i se mai păru atât de îndepărtat. Dacă n-ar fi avut aventura cu ducesa, probabil că nu s-ar mai fi obosit deloc să revină la Londra anul acesta. Dar nu se putea gândi s-o încheie cu ea încă. Şi poate că…

Ah, se va gândi altă dată la asta.

În dimineaţa aceea îi spusese că-l iubeşte. Ce voise să spună cu asta? Dar nu era o întrebare pe care să îndrăznească s-o rostească, deşi ardea să afle răspunsul.

— Dar între timp…

Îşi trase braţul de sub capul ei, se propti în cot şi o privi.

— Până mâine-noapte mai e foarte mult.

Se aplecă şi o sărută, explorând-o lent, mai întâi cu buzele, apoi adânc, cu limba.

— Aşa-i, căzu ea de acord cu un oftat, când el îşi ridică din nou capul.

El îşi frecă uşor nasul de al ei.

— Ducesă, am să-ţi respect dorinţele, chiar dacă oaspeţii tăi probabil şi-au făcut deja o idee despre ce facem noi doi pe-aici pe-afară. Lasă-mă să te iubesc fără să te fac să-ţi încalci jurămintele.

— Cum? întrebă ea, mângâindu-i cu degetul arătător

nasul uşor strâmb.

— Fără penetrare, spuse el, promit.

— Şi aşa voi rămâne respectabilă, spuse ea. Orice în afară de penetrare, iar musafirii noştri cred tot ce poate fi mai rău. E fix povestea vieţii mele.

El se ridică în genunchi şi o încălecă. Îi trase rochia jos de pe umeri, până sub piept, şi-i mângâie sânii, jucându-se cu ei, îi frecă sfârcurile între degete, le supse unul câte unul şi o sărută din nou, cu degetele pierzându-se prin buclele ei şi limba împletindu-i-se cu a ei, atrăgând şi atras în sărutările pătimaşe.

Mâinile ei îl apăsau pe spate, pe sub cămaşă, în pantaloni.

Era atât de fierbinte, iar el pulsa de dorinţă.

Poate totuşi nu fusese o idee chiar atât de bună.

Şi ce naiba ar mai fi contat dacă totuşi intra în ea şi împlinea actul? Doar era ceva ce-şi doreau amândoi şi de care fuseseră amândoi privaţi pentru mult prea multe zile şi nopţi.

Se aşeză lângă ea, cu gura încă încleştată într-a ei, şi-i strecură o mână pe sub fuste, urcând peste netezimea ciorapilor ei de mătase, mângâind carnea fierbinte a coapselor şi mai sus…

— Nu.

Uimitor, dar vocea era a lui.

Îşi scoase mâna, îi aşeză fusta la loc şi săltă capul.

— Du-te naibii, Constantine, îl şocă ea aproape. Şi mulţumesc.

Îşi încolăci braţele de gâtul lui şi-l trase înapoi spre ea. Îl sărută încet, afectuos. El îi putea simţi inima bătând cu putere în piept, căldura emanată de trupul ei excitat, efortul pe care-l făcea ea să readucă îmbrăţişarea în limitele decenţei.

— Mulţumesc, spuse ea iar, câteva minute mai târziu, strângându-l în braţe. Mulţumesc, Constantine. Nu cred că aş fi rezistat. Eşti minunat. Nu m-am înşelat în privinţa ta.

Atunci oare ar fi putut…?

Se bucura că nu dăduse curs dorinţei, totuşi. Dar la naiba, merita un soi de medalie de onoare.

Probabil absolut fiecare dintre cei aflaţi acum în salon credeau că se bucura acum de farmecele ei.

Avea un simţ straniu şi înduioşător al onoarei.

Se întoarseră spre casă plimbându-se la braţ, agale, iar el îşi aminti din nou de cuvintele pe care ea le rostise de dimineaţă, fără să le mai repete de atunci. Oare pentru că el nu i le spusese la rândul lui? Putea să le rostească? Dorea?

Erau cele mai periculoase cuvinte din întregul vocabular când se alăturau. Erau atât de irevocabile. Trebuia să le spună şi el la un moment dat.

Poate mâine-noapte. Sau când avea să revină de la Ainsley. Sau niciodată.

Ce laş!

Sau poate ce înţelept.

— Trebuie să urc în camera mea, înainte să cobor în salon şi să cer ceaiul, spuse ea. Probabil sunt plină de iarbă şi frunze din cap până-n picioare. Părul meu parcă-i cuib de ciori. Probabil arăt de parcă m-aş fi tăvălit.

— Aş vrea eu, spuse el, cu un oftat.

Ea râse.

— Mâine-noapte, şi nu uita de orgia promisă.

El o însoţi până în camera ei de la etaj, apoi merse într-a lui să se pieptene şi să se asigure că nu arăta de parcă s-ar fi dat de-a dura într-o căpiţă de fân.

*

Hannah îşi scutură rochia, o aranja la piept, se spălă pe mâini şi îşi repară coafura pe cât de bine putea fără să-l despletească, apoi privi suspicios în oglinda de pe măsuţa ei de toaletă. Îi ardeau atât de tare obrajii? Şi îi străluceau atât de puternic ochii pe cât i se părea?

Ruşinos, dar şi-ar fi dorit ca el să nu-şi ţină cuvântul când fuseseră afară. S-ar fi putut astfel bucura de toată plăcerea, fără să-şi asume vreo parte din vină. Ba chiar l-ar fi putut şi certa apoi.

Dar chiar era ruşinos să gândească astfel. Se bucura foarte, foarte mult că el se ţinuse de promisiune.

Oh, ce mult îl iubea!

Se grăbi să deschidă uşa. Cineva ciocăni şi o deschise înaintea ei.

Ce bărbat nerăbdător mai era!

Zâmbi, înainte să apuce să observe două lucruri. Constantine era alb ca varul. Şi se schimbase în cele câteva minute de când se despărţiseră. Era îmbrăcat în haine de călătorie, într-o mantie lungă şi cu cizme înalte. În mână ţinea un joben.

— Ducesă, trebuie să te rog ceva, spuse el intrând şi închizând uşa în urma lui. N-am venit cu trăsura mea aici, ci cu a lui Stephen şi a Cassandrei. Te implor, împrumută-mi un cal, dacă se poate, pe Jet, să pot să mă întorc la Londra. De-acolo îmi iau trăsura şi plec la drum.

— Unde, în Gloucestershire? întrebă ea. Acum? Deja?

Prostesc, dar singurul lucru care-i veni în minte fu că poate el nu-şi dorea nicio orgie, la urma urmei.

— Am mai găsit o scrisoare în cameră, spuse el. Îl vor spânzura.

— Cum?! exclamă ea.

— Pentru furt, să-l dea drept pildă altora care ar vrea să fure, spuse el. Trebuie să plec.

— Ce-ai să faci? îl întrebă ea.

— Am să-l salvez, răspunse el. Să bag minţile cuiva în cap. Doamne, Dumnezeule, Hannah, nu ştiu ce-am să fac. Trebuie să plec. Pot să-l iau pe Jet?

Avea ochii negri de furie şi sălbatici, şi îşi trecea cu nervozitate degetele prin păr.

— Vin cu tine, spuse ea.

— În niciun caz, răspunse el. Îmi dai un cal?

— Îţi dau trăsura, spuse ea şi deschise uşa, pornind grăbită înaintea lui. Am să poruncesc să o scoată. Ia trăsura mea şi mergi direct la Ainsley Park. Vei salva cel puţin jumătate de zi.

Merse chiar ea la grajduri, de parcă prezenţa ei l-ar fi putut ajuta să pornească mai repede. Caii şi trăsura fură pregătiţi foarte repede, deşi li se păru agonizant de încet lui Hannah şi lui Constantine, care se plimba de colo, colo ca un leu în cuşcă.

Îi luă iar mâinile într-ale ei, când văzu că erau aproape gata cu trăsura, iar vizitiul se grăbea, îmbrăcat în livrea.

Dar nu-i venea în minte nimic oportun de spus. Ce se putea spune în asemenea circumstanţe?

Drum bun? Sper să ajungi la timp? La timp pentru ce… Sper că-i poţi convinge să nu-l spânzure pe bietul Jess. Deşi probabil nu vei reuşi.

Îi trase mâinile spre chipul ei şi îşi adăposti obrajii în căuşul lor. Îi sărută palmele, una câte una. Simţea un nod dureros în gât, dar nu avea de gând să plângă.

Se uită înspre el. O privea, lipsit de expresie. Poate nici n-o vedea.

— Te iubesc, îi şopti ea.

El îşi aţinti privirea pe ea.

— Hannah, spuse el.

Numele ei, din nou. Aproape ca o declaraţie de dragoste. Nu că s-ar fi gândit conştient la asemenea trivialităţi acum.

Constantine se răsuci, urcă în trăsură şi trase portiera. Atelajul plecă la drum în câteva clipe.

Hannah ridică mâna de rămas-bun, dar el nu se uită în afară.

*

N-avea să ajute cu nimic prezenţa lui la Ainsley, se gândi Hannah, cu inima îndureratã, privind cum dispare

trăsura în zare, pe aleea dreaptă.

Sărmanul acela avea să fie spânzurat pentru furt. Iar Constantine n-avea să-şi ierte vreodată că-l luase să trăiască la Ainsley, dar nu reuşise să-l păstreze ferit din calea răului. Probabil n-avea să-şi revină vreodată din asta, deşi chiar nu era vina lui.

Trebuia să existe o cale de a-l salva pe Jess Barnes. Luase paisprezece pui din coteţul vecinului, dar apoi îi adusese înapoi şi se scuzase. Vechilul lui Constantine plătise contravaloarea puilor, chiar dacă fuseseră deja daţi înapoi. Şi cu toate astea, un om era pe cale să-şi piardă viaţa, ca să servească drept pildă altora.

Uneori, sistemul judiciar era capabil de asemenea nebunii înfiorătoare şi stupide.

Îşi aminti de o zicală veche: „Cum atârni în ştreang pentru o oaie, aşa atârni şi pentru un miel”. Sau pentru amândouă, sau pentru câţiva pui.

Trebuia să existe cineva care să poată ajuta. Cineva influent. În ciuda nobleţei sale, Constantine era un doar un om de rând. Trebuia să *fie…*

Se uită înspre casă, apoi se grăbi spre ea, ridicându-şi fustele, aproape alergând. În timp ce alerga sus pe scări pe sub porticul cu coloane şi pe uşile din faţă, se gândi că ar fi fost mai rapid dacă ocolea casa pe o latură şi intra prin terasă în salon.

Dumnezeule, trebuia să fie foarte târziu. Probabil toţi aveau să se întrebe unde este, unde-i ceaiul. Erau cu toţii foarte obosiţi.

Toţi oaspeţii erau încă în salon, observă ea când dădu buzna în urma unui valet care se grăbise să-i deschidă uşa. Se întoarseră cu toţii spre ea, privind-o întrebător. Realiză prea târziu că probabil era roşie ca para focului şi răvăşită – din nou. Câţiva dintre cei care şedeau se ridicară în picioare. Barbara se grăbi spre ea.

— Hannah, ce s-a întâmplat? întrebă ea. Am auzit o trăsură.

Îi luă mâinile lui Hannah, iar ea i le ţinu strâns. Întâlni privirea contelui de Merton.

— Lord Merton, spuse ea. Aş vrea să discutăm între patru ochi, vă rog, vă rog. Şi, vă rog, grăbiţi-vă.

Din fericire, era un scaun chiar în spatele ei. Căzu pe el, şi mâinile îi alunecară dintr-ale Barbarei. Tremura fără să se poată controla. Dinţii îi clănţăneau. Gândurile îi făceau capul să vuiască. Realiză cu oarecare dezamăgire că se prăbuşea vizibil.,

Contele de Merton îngenunche în faţa ei şi-i luă mâinile într-ale sale.

— Excelenţă, spuneţi-mi, ce este? S-a întâmplat ceva cu Con? Un accident, poate?

— A... a... plecat, spuse ea. Închise ochii pentru o secundă, impunându-şi să-şi revină în fire. Îmi pare foarte rău că n-aţi fost serviţi cu ceai încă. Babs, te rog, ceri tu să ne aducă tăvile? Dar pot să vă vorbesc puţin afară, Lord Merton? Îi strânse mâinile contelui.

Nimeni nu se clinti.

— Hannah, spuse Barbara, spune-ne ce s-a întâmplat. Suntem îngrijoraţi cu toţii. Te-ai certat cu domnul Huxtable? Dar nu, e mai mult de-atât.

Mâinile contelui erau încă ferme şi calde. Hannah îl privi în ochii săi albaştri.

— Cum vă pot fi de folos? o întrebă el.

Nu ştia. Niciunul nu ştia. Of, Constantine, ce prostesc să fie atât de secretos toţi anii aceştia.

Nu era secretul ei, să-l poată divulga.

Dar vremea secretelor trecuse.

— S-a dus la Ainsley Park, la moşia sa din Gloucestershire, spuse ea. E un adăpost pentru multe femei cu copii din flori, oameni cu handicap şi infractori care au revenit pe calea cea bună şi alţii respinşi de societate. Unul dintre cei săraci cu duhul – cred că se aseamănă puţin fratelui lui Constantine – a scăpat vulpea la pui, şi a încercat să acopere paguba, ca să nu se supere

Constantine pe el, luând puii unui vecin ca să-i înlocuiască pe cei pierduţi. A adus înapoi puii şi s-a scuzat, iar vechilul a şi plătit puii, dar chiar şi aşa, l-au condamnat pe bietul Jess la spânzurătoare.

Se opri să tragă aer în piept. Nu apucase, în decursul explicaţiei sale.

Se auziră şi alte exclamaţii de rumoare în cameră. Câteva doamne îşi strânseră mâinile la gură şi închiseră ochii. Hannah nu era conştientă de prea multe însă, cu excepţia privirii atente a contelui de Merton.

— Deci asta făcea Constantine în Gloucestershire, constată Lady Sheringford pe un ton scăzut.

Hannah se înclină mai aproape de conte.

— A luat trăsura mea, spuse ea. Se gândeşte că-l poate salva pe bietul om, dar nu cred să poată. Îmi permiteţi să iau trăsura dumneavoastră? Şi mă puteţi însoţi la Londra?

— Mă duc chiar eu la Ainsley Park, dacă-mi pot da seama unde anume este în Gloucestershire, răspunse el. Voi face tot ce-mi stă în puteri.

— Am crezut că ducele de Moreland… spuse ea

— Elliott? Îi căută el privirea.

— Oh, spuse ea, aproape suspinând. Aş vrea să mai trăiască ducele meu. L-ar fi salvat pe Jess doar printr-o simplă aruncătură de ochi. Dar a pierit. Cuvântul ducelui de Moreland ar atârna greu.

— Elliott şi Con s-au duşmănit dintotdeauna, din ce ştiu eu, spuse el.

— Asta deoarece Constantine a vândut din bijuteriile Merton ca să finanţeze proiectul fratelui său, răspunse ea. A fost ideea lui Jon, chiar dacă şi Constantine s-a alăturat din tot sufletul. Dar ducele de Moreland l-a acuzat că şi-a jefuit propriul frate, ba chiar că ar fi sedus bietele mame necăsătorite de prin vecini, iar Constantine nu l-a contrazis, parţial pentru că se temea că ducele ar fi pus capăt visului fratelui său, însă în mare parte din mândrie. Ducele l-a

acuzat, în loc să-l întrebe.

Observă cum contele trase puternic aer în piept şi expiră lent.

— Excelenţă, nu cred că Elliott va fi dispus să ajute, spuse el. Permiteţi-mi să…

Dar Lady Sheringford se ridicase şi se apropia de ei.

— Fireşte că va ajuta, Stephen, spuse ea pe un ton tăios. Fireşte. Dacă n-ar fi ţinut profund la Constantine, n-ar fi rămas mânios pe el toţi anii aceştia. Şi chiar dacă ezită, Nessie îl va convinge. Pe ea o vom îndupleca cu uşurinţă. Întotdeauna preferă să vadă partea bună a oamenilor. Ani de zile am bănuit că l-ar ierta într-o clipită pe Constantine, doar să-i ceară iertare pentru ce i-o fi făcut când a rănit-o.

— Trebuie să plec, spuse Hannah, ridicându-se şi scoţându-şi mâinile din strânsoarea contelui. Cred că e deja târziu. Îşi lovi obrajii cu ambele palme. Vai, dar am o casă plină de musafiri.

Dintr-odată, totul îi fu luat din mâini. Oaspeţii declarară că ar dori să meargă fie la Londra, fie la Ainsley Park. Dar n-ar fi putut să ajute cu nimic, doar să o încurce. Aşa că aveau să rămână, iar Stephen avea să o însoţească pe Excelenţa Sa. Totul mergea ca pe roate la Copeland, graţie planificării impecabile a ducesei, o asigură contesa de Sheringford, deci prezenţa ei nu era necesară până când aveau să plece oricum cu toţii a doua zi dimineaţă. Iar domnişoara Leavensworth ţinuse locul gazdei într-un mod desăvârşit ieri, la ceai, şi fără îndoială aşa avea să fie şi a doua zi de dimineaţă, la micul dejun. Lady Montford o asigură că ar fi încântată să o poată lua în trăsura ei pe domnişoara Leavensworth, a doua zi când aveau să revină în oraş. Ceea ce era o ofertă foarte generoasă, declară doamna Newcombe, pentru că, fireşte, ar fi luat-o pe Barbara cu ei, dar biata de ea ar fi fost prea înghesuită cu ei şi gemenii în trăsură. Barbara o îndemnă pe Hannah să plece fără să-şi facă griji. Trebuia să plece.

Iar domnul Newcombe ştia exact unde este Ainsley

Park. Chiar dacă nu fusese niciodată acolo, nu era mai departe de treizeci şi cinci de kilometri de casa lui. Chiar auzise lucruri bune despre şcoala de ucenici de acolo. Nu realizase că domnul Huxtable e proprietarul, altfel chiar s-ar fi bucurat să discute pe această temă cu el.

Cassandra ieşi în grabă din cameră. Venea şi ea, şi se dusese să pregătească doica şi bebeluşul pentru plecare.

— Vino, Hannah, spuse Barbara, discretă şi eficientă ca de obicei. Trebuie să te schimbi de haine şi să-ţi faci bagajele. Mă voi ocupa eu de restul.

Lordul Sheringford se dusese să ceară să fie pregătită trăsura familiei Merton.

O oră mai târziu, Hannah era pe drum spre Londra. În faţa ei şedea contele de Merton, cu Cassandra. Ţinea bebeluşul, care adormise imediat. Cassandra îl alăptase chiar înainte să plece.

Unde era oare Constantine acum? Cât de departe ajunsese?

Oare ajunsese la timp? Oare conta dacă ajunsese la timp? Oare avea să vină ducele de Moreland? Oare el avea să ajungă la timp? Oare influenţa lui avea să fie suficient de puternică încât să poată opri această nebunie, de a spânzura un om sărac cu duhul, a cărui singură crimă fusese încercarea de a-şi îndrepta neglijenţa?

Ce bine ar fi fost să trăiască încă ducele. Nimeni nu i s-ar fi împotrivit. Nu cunoscuse pe nimeni mai influent decât bătrânul duce de Dunbarton. Cu excepţia regelui, poate.

Regele.

Regele.

Hannah se ghemui în colţul banchetei şi strânse din ochi.

Putea? Putea! Doar era ducesa de Dunbarton, nu?

Capitolul 18

Ducele de Moreland lua micul dejun în casa sa din Londra, în Cavendish Square, când fu anunţat că Excelenţa Sa, ducesa de Dunbarton şi contele de Merton se aflau în anticameră, solicitându-i o clipă pentru a discuta ceva urgent. Soţia sa i se alăturase doar cu câteva clipe mai înainte.

Era devreme. Ducele trebuia să meargă mai târziu la Camera Lorzilor, şi înainte să plece petrecea de obicei o oră cu secretarul său, discutând afacerile care trebuiau rezolvate în acea zi. Ducesa era încă trezită la ore nefireşti de fiul lor mâncăcios, de opt luni, care se pare că nu aflase încă de ore mult mai civilizate la care şi-ar fi putut cere micul dejun.

Amândoi îşi făcură apariţia în anticameră înainte ca Hannah să apuce să-şi facă vreun plan mulţumitor. Se schimbase de haine de când sosise în urmă cu câteva ore în Londra, dar nu dormise. Ar fi venit mult mai devreme să-i bată în porţi ducelui, dacă n-ar fi biruit bunul-simţ. Contele de Merton fusese amabil să revină la Dunbarton House cu zece minute mai devreme decât îi promisese.

— Stephen, spuse ducesa, îmbrăţişându-şi cu căldură fratele, deşi îşi plimbă curioasă privirea de la el spre Hannah.

— Ducesă? Stephen? Bună dimineaţa, îi întâmpină ducele cu aceeaşi uimire.

Hannah sări peste preliminarii.

— Trebuie să-l ajutaţi pe Constantine, spuse ea, făcând câţiva paşi spre duce. Vă implor, trebuie.

— Pe Con? Ochii ducelui o fixară, albaştri, pe tenul său măsliniu, stăpânit de o expresie demnă, aristocratică. Semăna atât de mult cu Constantine, şi totuşi nu se

asemănau deloc. Chiar trebuie, doamnă?

— Constantine? întrebă ducesa, în acelaşi timp. Are probleme?

— Urmează să fie spânzurat un bărbat, în Gloucestershire, spuse Hannah cu răsuflarea tăiată, de parcă ar fi alergat până aici în loc să vină în trăsura contelui. Şi Constantine s-a dus să-l salveze. Dar nu va putea, nu are nicio autoritate. Însă dumneavoastră aveţi. Sunteţi ducele de Moreland. Trebuie să mergeţi acolo fără întârziere şi să-l ajutaţi. Vă rog!

În mintea ei, tot ce spusese avea sens.

— Elliott, începu contele de Merton, dar ducele ridică o mână în aer.

— Vanessa, spuse el, fără să-şi ia ochii de la Hannah, fii bună şi cere să i se aducă o cafea ducesei. Şi lui Stephen, draga mea. Amândoi arată de parcă tocmai s-ar fi întors din Kent şi n-ar fi luat micul dejun.

— Voi cere să le aducă şi nişte pâine prăjită, spuse ducesa în timp ce ieşea din cameră.

Ducele o luă de un cot pe Hannah şi-i indică un scaun, pe care ea se prăvăli.

— Spuneţi-mi ce-i cu omul care va fi spânzurat, doamnă, şi ce legătură are cu Con.

Dar nu spusese deja? Probabil nu de-ajuns. Încercase să explice cât mai pe scurt, ca să-l vadă plecat fără alte întârzieri spre Ainsley Park.

— A furat nişte pui, din cauză că se temea că se va supăra Constantine pe el fiindcă a lăsat deschisă uşa de la poiată şi a intrat vulpea, dar chiar n-a înţeles că de fapt era furt ce făcuse el până nu i-au explicat, iar apoi şi-a cerut iertare şi a dus puii înapoi, care fuseseră şi plătiţi, dar un tâmpit de judecător s-a gândit că ar putea să-l dea drept pildă şi l-a condamnat la spânzurătoare. Vă rog mult, mergeţi să puneţi capăt?

Oare unde se afla ducesa de Dunbarton cea calmă şi elocventă atunci când avea nevoie de ea?

Ducele o surprinse pe Hannah luându-i o mână între ale lui şi îşi mută privirea spre conte.

— Stephen?

— Elliott, moşia lui Con din Gloucestershire, spuse contele, a fost cumpărată la îndemnul lui Jon, ca să adăpostească mamele cu copii din flori. De atunci s-a extins, ca să poată adăposti şi diverşi oameni cu handicap, atât fizic cât şi mintal şi alţi indivizi respinşi de societate. Am aflat că sunt şcoliţi ca să poată munci în altă parte. Omul acesta se pare că este handicapat mintal şi îl iubeşte nespus de mult pe Con, din ce am înţeles. Din cauza lui a mâncat vulpea nişte pui, aşa că s-a dus la un vecin şi i-a luat acestuia din păsări, să le înlocuiască pe cele pierdute. Probabil în mintea lui avea logică. Dar l-au arestat, şi chiar dacă puii au fost daţi înapoi, şi au fost plătite şi daune băneşti, şi şi-a cerut şi iertare, tot nu l-au putut salva de condamnarea la moarte.

— E posibil? întrebă ducesa de Moreland, cu ochii măriţi de groază. Poate fi spânzurat cineva pentru ceva atât de mărunt?

— Nu tot timpul se aplică legea atât de strict, spuse ducele, dar uneori da, şi judecătorul avea tot dreptul.

Oare de ce pierdeau vremea vorbind?

Hannah se agăţă de resturile demnităţii ei şi îşi dori să nu fi fost atât de obosită, sau cu mintea atât de împăienjenită.

— Constantine îi iubeşte pe oamenii aceia, spuse ea. Şi-a dedicat aproape întreaga sa viaţă lor. Dacă acest om e spânzurat, va fi distrus cu siguranţă. S-ar învinovăţi, sunt sigură. Deşi probabil v-ar spune pe moment că nu el contează, ci acel biet om. Duce, ştiu că sunteţi certaţi, dar certurile sunt mărunţişuri în asemenea momente. E la mijloc viaţa unui om. Influenţa voastră îl poate salva. Ştiu sigur că da. Ştiu că influenţa ducelui meu l-ar fi putut salva şi îmi amintiţi de el, din multe puncte de vedere. Sunteţi la fel de impunător ca şi el. Vă implor, mergeţi la Ainsley Park,

El o privi ferm.

— Nu pot face sau schimba legile acelui ţinut, doamnă, spuse el.

— Dar sentinţa pentru asemenea infracţiune este la discreţia celui care o dă, spuse ea. Chiar şi dumneavoastră aţi spus asta acum câteva minute, dar cu alte vorbe. Sentinţa ar putea fi schimbată. Nu trebuie să moară doar pentru că a furat câţiva pui, mai ales că nici nu a realizat că îi fură.

— Presupun că argumentul unui judecător ar fi că un om care fură fără să-şi dea seama e un individ periculos, cu mari şanse de recidivă, care poate chiar să rănească pe altcineva.

— A făcut-o pentru că-l iubeşte pe Constantine, spuse ea, pentru că nu putea suporta gândul că l-a dezamăgit din cauza poveştii cu vulpea. Îmi spuneţi că pentru aşa ceva merită să moară?

— Fireşte că nu, doamnă, dar…

— Nu vreţi să mergeţi de dragul lui Constantine? întrebă ea. E vărul dumneavoastră. V-a fost prieten până când, după cuvintele lui, v-aţi purtat ca un măgar înfumurat, iar el ca un catâr încăpăţânat.

El ridică din sprâncene.

— Ar trebui să fiu recunoscător că s-a pictat în aceleaşi culori în care mă zugrăveşte pe mine, spuse el.

Soţia sa veni la el şi-i puse o mână pe braţ.

— Elliott, trebuie să te duci. Ştii că trebuie. Dacă nu te duci, atunci va trebui să merg eu, şi ştii foarte bine că dacă merg eu atunci trebuie să-l iau şi pe Richard ca să nu piară de foame, bietul meu copilaş, şi Belle şi Sam vor trebui să vină şi ei, ca să nu se simtă abandonaţi de mama lor. Şi de altfel, eu n-aş avea un cuvânt mai greu de spus ca al ducesei de Dunbarton. Ba chiar mai puţin. Ea are un caracter mai dârz ca al meu.

— Dragostea mea, spuse ducele, ridicându-i mâna şi ducându-i-o la buzele sale, eşti absurdă. Dar am înţeles ce

vrei să-mi spui. În sfârşit, Con are nevoie de mine şi voi merge la el. Fără îndoială, ca răsplată pentru eforturile mele mă va pocni în nas şi uite aşa vom semăna şi mai mult.

— Merg şi eu cu tine, Elliott, spuse contele de Merton.

Hannah îl privi, surprinsă.

— Cass a insistat să merg şi eu, chiar înainte să apuc să o întreb dacă ar deranja-o foarte mult să mă duc şi eu, îi explică el.

Hannah sări în picioare în timp ce un valet intra, aducând cu sine o tavă mare. Vai, să nu stea să ia micul dejun acum,

— Mă duc direct acasă şi-mi fac bagajele, spuse contele.

— Vin să te iau într-o oră, răspunse ducele.

Şi amândoi ieşiră din cameră.

— Probabil numai la mâncare nu-ţi stă gândul acum, spuse ducesa de Moreland. Dar ia totuşi nişte pâine prăjită. Am să mănânc şi eu. Abia mă aşezasem la masă când ai venit.

În timp ce vorbea, turnă două ceşti de cafea.

— Îmi pare rău că v-am deranjat, spuse Hannah.

— Nu-i niciun deranj, răspunse ducesa, punându-i în faţă o ceaşcă şi o farfurioară lui Hannah şi luând de pe tavă o farfurie pe care pusese o felie de pâine cu unt, tăiată în jumătate. Îl iubeşti pe Constantine?

— Eu… se poticni Hannah.

— Iartă-mă, a fost o întrebare nepoliticoasă, îi zâmbi ducesa. Permite-mi să o reformulez: Ştiu că îl iubeşti pe Constantine. Mi-am dat seama pe parcursul sezonului. Ba chiar mi-a părut puţin rău de tine.

Hannah o privi fix, în timp ce ea muşca din pâine.

— Da, îl iubesc, recunoscu ea. Şi regret că dumneata nu. Curând după ce te-a cunoscut, ţi-a spus nişte lucruri menite să te jignească.

— Aşa e, spuse ducesa. Şi au fost destul de urâte.

Erau menite să-l pună pe Elliott într-o situaţie jenantă, dar a sfârşit prin a mă umili pe mine. A fost infantil, dar aşa sunt bărbaţii uneori. Oh, dar poate şi femeile. Am refuzat să-i accept scuzele, l-am judecat şi nu i-am dat iertare şi am trăit cu vinovăţia asta în suflet de atunci. Până să ajungă să-şi ceară scuze, l-am crezut vinovat de mult mai multe decât farsa în care mă trezisem inclusă. Elliott s-a înşelat, nu-i aşa?

— Da, răspunse Hannah, dar asta doar pentru că era prea mândru şi prea ambiţios Constantine ca să-i şi explice adevărul.

— Rareori aleg calea uşoară bărbaţii, constată ducesa. Exceptând când se reped să-şi care pumni în nas, în loc să discute ca nişte oameni civilizaţi. Uneori cred că darul vorbirii a fost irosit degeaba pe bărbaţi. Vai de mine, mă jur că nu gândesc atât de urât despre ei întotdeauna. Să-ţi mai pun cafea?

Hannah realiză că îşi golise ceaşca. Nu ţinea minte când făcuse asta, deşi îi simţea încă gustul.

— Nu, răspunse ea, ridicându-se. Mulţumesc frumos, dar trebuie să plec. Mai am şi alte urgenţe de rezolvat în dimineaţa aceasta şi nu vreau să te reţin, poate vrei să fii alături de soţul dumitale înainte să plece. Oh, ce n-aş da să merg şi eu cu ei. Dar doar i-aş întârzia.

— Da, surâse ducesa. Şi n-ar fi un mediu prea plăcut, nici pentru ducesa de Dunbarton. Elliott poate fi foarte autoritar când vrea, ducesă. Nu va accepta prea uşor un refuz de la cei din Gloucestershire. Şi nici Stephen. Poate lumea îl crede vreun mieluşel sau un om slab, pentru că e atât de amabil şi arată ca un înger, dar poate deveni şi un înger al răzbunării dacă e cazul. Şi va face asta, de dragul lui Constantine.

— Mulţumesc, spuse Hannah.

Ducesa o însoţi până la uşă, apoi realiză că fratele ei luase trăsura. Dar Hannah nu o lăsă să cheme alt mijloc de transport.

— Lasă, merg pe jos, o asigură ea. Aerul curat îmi va face bine, şi afară adie un vânt plăcut.

Înainte să plece, ducesa o surprinse cu o îmbrăţişare strânsă.

— Să vii la mine la ceai într-o după-amiază, îi spuse ea. Îţi voi trimite o invitaţie. Vii? Întotdeauna mi-am dorit să te fi cunoscut mai bine.

— Mulţumesc, mi-ar face plăcere, răspunse Hannah.

Oare unde era el acum, se întrebă ea grăbindu-se spre casă. Fără îndoială, călătorise întreaga noapte, oprindu-se doar la bariere sau să schimbe caii. Îşi avertizase vizitiul să se aştepte să călătorească întreaga noapte. Oare ajunseseră? Sau oare era încă pe drum, frământându-se că nu va ajunge la timp şi nu va reuşi să-şi salveze protejatul?

Şi oare cât de curând era nimerit să se prezinte la palatul St. James şi să solicite o audienţă cu însuşi regele?

Oare va accepta să o vadă? Măcar va fi înştiinţat că e acolo?

Dar fireşte că va dobândi audienţa. Doar era ducesa de Dunbarton, văduva ducelui de Dunbarton.

„Aşteaptă-te să primeşti ceva şi-l vei primi”, o învăţase el.

Se aştepta deci să-l vadă pe rege în următoarele ceasuri. Dar trebuia mai întâi să se grăbească spre casă şi să se împodobească în cea mai frumoasă armură a ei.

Niciun diamant fals nu trebuia să se zărească pe ea în dimineaţa aceasta. Şi niciun strop de culoare, în afară de alb.

*

Constantine sosi la Ainsley Park în toiul unei după-amiezi ploioase, frânt de oboseală şi nebărbierit, îi găsi pe toţi palizi şi trişti, de la Harvey Wexford până la Midie Carver, ucenica de la bucătărie în vârstă de doisprezece

ani, pe care o salvase dintr-un bordel londonez în urmă cu aproape doi ani, chiar înainte să-i fie scoasă fecioria la licitaţie.

Jess Barnes mai avea doar o săptămână de trăit.

Constantine se îmbăie, se bărbieri şi îşi schimbă hainele, dar nu dormi, iar apoi porni călare spre închisoarea din oraş, la şase kilometri distanţă. Jess părea cam nespălat, dar altfel bine îngrijit. Se topi de plâns când dădu ochii cu Constantine, şi nu pentru că urma să moară cât pentru că-şi dezamăgise binefăcătorul şi se aştepta să fie certat.

Constantine îl luă în braţe, aşa murdar şi plin de păduchi cum era, şi-i spuse că orice, oricum, oriunde ar fi, îl iubeşte.

Pe chipul lui Jess înflori un zâmbet radios şi uşurat.

— Toţi îţi transmit dragostea lor, spuse Constantine. Iar bucătăreasa ţi-a trimis atâtea mâncăruri favorite, încât cred că te vei îngrăşa dacă le mănânci pe toate. Jess, am să te scot de-aici şi-am să te duc acasă. Dar nu pot astăzi. Trebuie să ai răbdare. Poţi să faci asta?

Jess putea, dacă aşa zicea domnul Huxtable.

Nu că ar fi avut de ales.

Constantine îşi petrecu următoarea zi încercând în van să obţină scoaterea de sub acuzare a lui Jess, să schimbe decizia judecătorului, să obţină comutarea sentinţei, să pledeze folosindu-se de clauza nebuniei inculpatului, orice numai să-i poată salva viaţa lui Jess şi, dacă se putea, să îl aducă înapoi la Ainsley.

Kincaid, vecinul cel păgubit, care se alesese şi cu puii, şi cu banii pe ei, evită să-i întâlnească privirea lui Constantine, dar susţinu ferm că asprimea pedepsei era necesară atât pentru a înlătura un element vicios din comunitate, cât şi pentru a intimida orice alţi potenţiali atentatori la pace şi linişte, dintre rezidenţii din Ainsley Park. Dacă ar fi putut cumva să-l dea în judecată pe domnul Huxtable pentru faptul că-şi pusese în pericol vecinii prin

neglijenţă, sau ceva similar, ar fi făcut asta. De fapt, încă se mai consulta cu avocaţii.

Majoritatea vecinilor îl întâmpinară pe Constantine politicos, chiar cu simpatie, dar niciunul nu voia să se opună lui Kincaid. Constantine bănuia că unii dintre ei chiar se bucurau pe ascuns.

Ca părere profesională, un avocat îi spuse că invocarea lipsei de discernământ nu ar ajuta cazul cu nimic, deoarece Jess Barnes nu părea nebun, doar slab la minte. Niciodată nu negase furtul. Nici nu negase că ştia că este rău să furi. Chiar nu avea ce apărare să construiască, doar să facă apel la milă.

Judecătorul îl primi politicos pe Constantine, chiar glumi puţin. Dar refuză să se clintească în decizia asupra cazului lui Jess Barnes. Omul era un pericol social. Ţinutul, ba chiar întreaga ţară s-ar fi bucurat să se descotorosească de el. Poate dacă n-ar fi fost beteag de minte, l-ar fi putut condamna la câţiva ani de muncă silnică, dar aşa…

Mda, domnul Huxtable fusese isteţ când îşi procurase o astfel de mână ieftină, şi femei uşoare pentru pofta bărbaţilor şi a lui proprie, dar trebuia să se aştepte să mai şi păţească aşa ceva din când în când. Doar amândoi erau bărbaţi în toată firea şi înţelegeau prea bine cum stă treaba.

Acasă, Wexford nu reuşea să mai facă nimic. Îi spusese lui Constantine că ar schimba bucuros locul cu Jess, dacă aşa ceva ar fi posibil. Era numai vina lui. Îi spusese lui Jess că domnul Huxtable va fi dezamăgit, crezând că aşa îl va învăţa pe Jess să nu mai fie neglijent pe viitor. Dar uite la ce se ajunsese, şi nici măcar nu avusese dreptate. Domnul Huxtable nu fusese niciodată dezamăgit de cineva de la Ainsley, poate doar de cei câţiva care plecaseră de bunăvoie, refuzând să muncească sau să ţină cont de cele câteva reguli care erau necesare pentru a menţine comunitatea fericită şi productivă.

Constantine îl strânsese de umăr, dar fără să-l poată

consola altfel.

Cu toţii erau aproape la fel de trişti. Jess era preferatul tuturor.

Până a doua zi dimineaţă, pe Constantine îl cuprinsese disperarea. Nu-şi mai amintea când dormise sau mâncase ultima oară. Mersese călare să-l vadă iar pe Jess, apoi se întorsese acasă. Nu ştia ce altceva să facă. Nu-şi amintea să se mai fi simţit vreodată atât de neajutorat.

Trebuia să fie ceva care să-l ajute.

Rămase în grajd să-şi ţesale calul. Auzi huruitul unei trăsuri care se apropia, înainte s-o vadă. Stomacul i se strânse ghem într-o speranţă dureroasă. Oare era Kincaid? Oare se răzgândise? Şi oare ar ajuta cu ceva în a-l face pe judecător să se răzgândească?

Trăsura era inconfundabilă. Avea un blazon ducal pe fiecare latură. Vizitiul şi valetul care stătea mai jos, pe capră, erau şi ei îmbrăcaţi în livrele ducale. Probabil convoiul stârnise rumoare când trecuse prin sat.

Era trăsura ducelui de Moreland.

A lui Elliott.

Constantine era prea slăbit să mai simtă vreo uimire. Îl cuprinse doar o uimire rece.

Elliott venise să se bucure de răul lui.

Deşi nu încercă să-şi dea seama de ce ar fi bătut atâta drum pentru aşa ceva.

Se îndreptă cu paşi mari spre casă, în spatele trăsurii, ale cărei roţi scrâşneau pe pietriş, şi se opri în faţa portierelor din faţă.

Valetul sări abil de pe capră şi porni să coboare scăriţele.

— Nu-i nevoie, îi spuse Constantine. Sunt eu aici.

Valetul se întoarse, îi făcu o plecăciune şi se întoarse spre trăsură să coboare scăriţa şi să deschidă portiera.

Elliott coborî pe terasă, iar Constantine se înfurie de-a binelea.

— Te-ai rătăcit, îi spuse el, tăios. Vizitiul tău a greşit la

vreo răspântie. Ar trebui să meargă la hanul din sat să întrebe pe unde s-o ia.

Elliott se întoarse spre el şi cei doi se fixară din priviri.

— Îl caut pe Con Huxtable, spuse Elliott. Tu arăţi ca un nebun zdrenţăros care-i seamănă.

Altcineva coborî din trăsură.

Stephen.

Constantine se întoarse să-l privească.

— N-a putut să-şi ţină gura, nu-i aşa? întrebă el cu amărăciune.

— Cine, ducesa de Dunbarton? întrebă Stephen. Era teribil de neliniştită, Con, nu doar pentru tine, dar şi pentru bietul condamnat. M-a implorat s-o însoţesc până la Londra, ca să-l poată ruga pe Elliott să te ajute. S-a gândit că ar putea fi de ajutor. Mai ai nevoie de noi? Ai reuşit să descâlceşti nebunia asta deja?

— Nu, răspunse Constantine, dar nu am nevoie nici de ajutorul tău, Stephen, nici de-al lui Moreland. Casa mea e plină. Nu mai am camere libere. Vă sugerez să nu trageţi la hanul din sat, ci la altul mai respectabil.

Era necuviincios. Ştia asta, dar nu reuşea să se oprească. Era rupt de oboseală, furios şi înspăimântat.

— Un catâr încăpăţânat, spuse Elliott. S-a poreclit bine, nu-i aşa, Stephen? Dar măgarul ăsta înfumurat de mine n-a venit tocmai de la Londra ca să se lase trimis la cel mai apropiat han. Am venit să-mi exercit influenţa, cât se poate.

Catâr încăpăţânat. Măgar pompos. Dar le spusese ceva, nu glumă.

— N-am nevoie de tine, Moreland, spuse Constantine. Şi te afli pe proprietatea mea. Pleacă.

— Ştiu că tu nu ai nevoie de mine, Con, spuse Elliott, dar poate are Jess Barnes. Nu promit să pot ajuta. Dar am venit să încerc, şi rămân până termin, chiar dacă va trebui să dorm în trăsură, la porţile moşiei tale.

— Con, interveni Stephen, nouă ne pasă, multor

oameni le pasă. Şi de ce dracului nu ne-ai zis de locul ăsta când am venit prima oară la Warren Hall? De ce să-l ţii în asemenea taină?

— Datorită bijuteriilor care ţi s-ar fi cuvenit s-a întemeiat locul acesta, Stephen, spuse Constantine. Dacă acum eşti bogat ca un rege, imaginează-ţi că dacă n-ar fi fost folosite la altceva bijuteriile acelea ai fi fost bogat ca Cresus.

— Dar chiar crezi că mi-ar fi păsat? întrebă Stephen. Sincer crezi asta? Sau că i-ar fi păsat lui Meg? Sau lui Nessie, sau lui Kate? Nu-i datorai memoriei fratelui tău să ne fi spus şi nouă?

— Nu, răspunse Constantine. Jon n-a vrut să impresioneze pe nimeni. Doar aşa şi-a dorit, aşa a considerat că e corect. Şi dacă ţi-aş fi spus, atunci ar fi aflat Elliott şi ar fi făcut tot ce-i stătea în puteri să strice ce apucaserăm să construim. Iar acest proiect era abia la început.

— Sigur n-ar fi făcut aşa ceva dacă i-ai fi explicat, spuse Stephen. Nu-i aşa, Elliott?

Amândoi se uitară spre el. Elliott se uita în pământ cu trăsăturile împietrite. Tăcerea se aşternu între ei.

Vărul lui, se gândi Constantine. Cel mai bun prieten al său pe parcursul majorităţii vieţii sale. Tovarăşul lui de petrecere când plecaseră amândoi la Londra, foarte tineri, să-şi facă de cap.

Iar apoi tatăl lui Elliott murise pe neaşteptate, curând după ce Jon descoperise ce îndeletniciri groaznice avusese propriul tată, şi visase la Ainsley, făcându-l pe Constantine să păstreze secretul asupra ideii sale. Bijuteriile fuseseră vândute, Elliott le observase lipsa şi aproape în acelaşi timp aflase de toate acele femei şi de copiii lor din ţinut. Şi tot scandalul erupsese asupra lui Elliott şi Con.

Un măgar şi un catâr.

Constantine simţi o durere surdă în piept, în timp ce-l aştepta pe Elliott să răspundă întrebării lui Stephen.

Într-un final, acesta vorbi fără să-şi ridice privirea din pământ.

— L-am iubit pe Jonathan. Dureros de mult. Iar apoi a murit tata şi am devenit responsabil pentru el. Ştiam că eşti în stare să ai grijă de el şi de afacerile sale, Con. Dar eram tânăr şi noile mele responsabilităţi mă copleşiseră aproape, şi m-am simţit obligat să fac toate cele trebuincioase şi să-i înţeleg pe deplin afacerile înainte să mă retrag şi să ţi le las ţie, cum făcuse şi tatăl meu, de altfel. Dar apoi am aflat că foarte multe bijuterii lipseau, iar tu ai refuzat să-mi dai vreo explicaţie şi doar mi-ai spus să mă duc dracului când te-am întrebat, şi…

— Nu m-ai întrebat, spuse Constantine, pe un ton lipsit de expresie.

Vărul său ridică privirea, încruntându-se a nerăbdare.

— Bineînţeles că te-am întrebat. Nu puteam să trec aşa ceva cu vederea, Con.

— Nu m-ai întrebat, repetă Con. M-ai făcut hoţ.

— Ba nu, spuse Elliott.

— Ba da, rânji Constantine. Ba da, ba nu, ba da, ba nu. Nu-ţi sună cunoscut, Elliott? Cred că ne-am petrecut jumătate din copilărie contrazicându-ne aşa. Deseori ajungeam să ne batem, iar apoi să râdem. Dar nu şi de această dată. Oricum, nu contează. Chiar dacă m-ai fi întrebat şi eu ţi-aş fi răspuns şi m-ai fi crezut, nu mi-ai fi permis să continui. L-ai fi oprit pe Jon şi ai fi distrus proiectul vieţii lui. Moştenirea sa.

— Fireşte că nu… începu Stephen.

Dar Elliott îl fixa pe Constantine cu o privire de nepătruns.

— Probabil că da, recunoscu el. Instinctul meu era să-l protejez pe Jonathan, chiar şi de el însuşi. Întotdeauna m-am minunat de felul în care îl tratai, de parcă era o persoană normală, Con, şi nu una la nivelul căreia să trebuiască să te cobori. Am fost mereu uimit că te puteai juca ore întregi cu el, chiar şi când depăşise copilăria. M-am

gândit că datoria mea faţă de el trebuie luată în serios. Dar până şi de asta râdeai şi mă înfuriai, şi o făceai în mod intenţionat. Nici nu ştii cât de…

Se opri brusc şi clătină din cap, strângând din pumni.

— Ai dreptate, spuse el. L-aş fi oprit. Aş fi presupus că habar nu are ce face. Dar avea habar, nu? Con, mereu spuneai că Jonathan e iubire pură. Nu doar că iubeşte, dar că el e iubire. Şi aici ai avut dreptate. Şi ai avut dreptate să nu-mi oferi vreun răspuns la întrebările mele, dacă într-adevăr le-am pus aşa cum eu totuşi ţin minte. Ai avut dreptate să ţii totul secret. Ai avut dreptate să fii un catâr încăpăţânat.

— Nu ne izgoni, Con, spuse Stephen. Poate că Elliott poate fi de ajutor. Poate şi eu. Sau poate nu. Dar nu ne izgoni. Suntem rudele tale, şi chiar dacă nu realizezi, ai nevoie de noi. Şi de altfel, ducesa de Dunbarton ne-a trimis, şi ar fi îndurerată să afle că ne-ai întors din drum fără măcar să ne permiţi. Să încercăm.

Constantine îl privi întunecat.

Hannah îi trimisese.

Hannah.

Durerea din piept i se înteţi.

— Sunt camere disponibile în casa pentru oaspeţi, spuse el arătând spre est, unde se zărea casa dintre pâlcurile de arbori, nu departe de lacul artificial construit de către un fost proprietar. Acolo locuiesc. Dacă nu e prea prejos pentru gusturile voastre, puteţi sta acolo.

Era o invitaţie cu jumătate de gură. Nu ştia dacă se bucură sau nu să-i vadă. Totuşi, poate că nu conta cum se simţea el. Nu el conta, ci Jess. Putea oare Elliott să ajute? Elliott, cu afurisitul lui de ducat şi cu aerul său aristocratic implicit.

Şi sinceritatea sa, poate?

— Vă rog, veniţi să staţi cu mine, adăugă el, înainte ca oricare dintre bărbaţi să apuce să răspundă. Aveţi nevoie de o baie, de odihnă şi de o masă bună înainte de

orice altceva. Veniţi.

— Când…? începu Elliott.

— Peste patru zile, răspunse Constantine. Avem tot timpul din lume.

Şi porni cu paşi mari înaintea lor, pe aleea cu pietriş care ducea spre casa de oaspeţi.

Patru zile.

Îi putea auzi venind în urma sa.

Capitolul 19

Elliott şi Stephen merseră în vizită la judecător a doua zi de dimineaţă, amândoi fiind îmbrăcaţi imaculat de elegant. Elliott nu voia să-l lase şi pe Constantine să-i însoţească. Dacă ar fi vrut să meargă nu l-ar fi putut opri, dar acceptă cu reticenţă că poate era cel mai bine să nu meargă.

Înainte să plece, Elliott îl căută.

— Con, m-am uitat pe-aici şi am vorbit cu unii dintre oamenii tăi, îi spuse el. Te descurci bine aici. Te descurci bine de ceva timp.

Constantine îl privi mut, cu buzele strânse.

— Am părut condescendent? oftă Elliott. N-am vrut. Chiar te admir sincer. Şi mă căiesc. Şi îmi e ruşine. Nu tu ai avut de-a face cu toate femeile acelea, nu-i aşa? Era… unchiul meu? Tatăl tău?

Constantine rămase mut.

— Nici al meu nu era mai bun, continuă Elliott. Am crescut crezându-l a fi virtutea întruchipată, complet devotat mamei, surorilor mele şi mie. Doar după moartea lui am aflat că avea de ani de zile o amantă şi o familie chiar numeroasă cu ea. Ştiai de ei? Toţi ceilalţi păreau să ştie, inclusiv mama.

— Nu, răspunse Constantine.

— Dusesem o viaţă cam destrăbălată în ultimii ani, continuă Elliott, şi dintr-odată mi-a fost groază să nu ajung ca el, un fluieră-vânt, să-mi dezamăgesc mama şi surorile, la fel ca el. Aşa că mi-am pierdut toată voia bună, Con, şi tot simţul proporţiilor. Iar atunci când ţi-a displăcut amestecul meu în afacerile lui Jon şi ai făcut tot ce puteai ca să mă superi, am devenit şi mai iritabil. Mai ales când am realizat că nici la Warren Hall nu era totul în regulă, că tata lăsase vraişte lucrurile în încă o arie din viaţa lui de care era responsabil.

Constantine presupuse că asta era un soi de scuză.

— Jonathan a descoperit adevărul despre tatăl vostru? întrebă Elliott.

— Da. Două femei, surori, au venit într-o zi să-i vorbească, pe când eu eram plecat. Niciodată nu l-am văzut atât de supărat şi de zdrobit. Sau atât de entuziasmat ca în ziua în care îi venise măreaţa sa idee. Mă îndoiesc că m-aş fi putut opune să-l ajut, chiar dacă nu eram de acord cu el. Dar eram. Eu ştiam de ani de zile ce se petrecea. Mă îngreţoşase în tot acest timp. Însă ce brumă de ajutor putusem să ofer până atunci era ca un plasture pe o burtă spintecată.

După o scurtă tăcere, Elliott spuse:

— Con, nu ai fost nevinovat faţă de ce s-a petrecut între noi. Sunt aproape sigur că eu totuşi te-am întrebat. Dar chiar dacă nu te-aş fi întrebat, puteai să negi, puteai să mă forţezi să aud adevărul. Te-aş fi crezut. Dumnezeule mare, erai prietenul meu. Eram ca fraţii. Dar nici n-ai vrut să ştiu sau să te cred. Ai recunoscut asta ieri. Pentru că, fireşte, ca nou tutore al lui Jonathan, nu aş fi permis să-şi risipească averea pentru ceva ce, în acel moment, mi s-ar fi părut nebunie curată. Şi aş fi avut dreptate. N-ar fi trebuit să i se permită să fie atât de nesăbuit. Dar aş fi şi greşit, teribil de mult. Însă niciunul dintre noi nu avea de unde şti, pe atunci. Con, nu mi-ar fi fost uşor. Nespunându-mi adevărul, tu şi Jonathan aţi putut face ce trebuia făcut. Dar

ai sacrificat prietenia noastră şi m-ai transformat în unicul erou negativ. Într-un măgar înfumurat.

— Aşa şi erai, spuse Constantine.

— Şi tu erai un catâr încăpăţânat.

Se priviră, din ce în ce mai fix şi mai agresiv, până când Elliott rupse încordarea, strâmbând din buze.

— Ar trebui să ne picteze cineva, spuse el. Am oferi o caricatură excelentă.

— Faci toate astea doar pentru Jess? întrebă Constantine.

— Şi pentru ducesa de Dunbarton, spuse Elliott. Şi pentru Vanessa. Tânjeşte să ierte şi să fie iertată, Con.

— Să fie iertată? întrebă Constantine, încruntându-se. Eu sunt cel care i-a greşit, în mod oribil.

— Dar ţi-ai cerut iertare, şi ea nu ţi-a oferit-o. Ştiu că i-a părut rău încă de atunci. Când ducesa şi Stephen au venit la noi, Vanessa a văzut în asta o şansă de împăcare. Poate pentru noi toţi. Dacă este să fi venit pentru cineva anume, am venit pentru ea. O iubesc.

— Ştiu, spuse Constantine.

— Şi am venit şi pentru tine, spuse Elliott, ferindu-şi repede privirea. În ciuda tuturor celor petrecute, te-am iubit. Poate încă te mai iubesc. Doamne, Dumnezeule, Con, ce dor mi-a fost de tine, îţi vine să crezi? Am crezut toate lucrurile acelea despre tine, şi tot mi-a fost dor.

— Devine jenant, constată Constantine.

— Da, aprobă Elliott. Şi probabil că mă aşteaptă Stephen. Con, vrei să dai mâna cu mine înainte să plec?

— Ne pupăm şi ne-mpăcăm? întrebă Constantine.

— Aş sări peste pupat, dacă eşti de acord, spuse Elliott, întinzându-i mâna dreapta.

Constantine o privi şi i-o strânse.

— Din ce ţin eu minte, spuse el, nu m-ai întrebat, Elliott. Ai presupus. Dar tu ţii minte că m-ai întrebat, iar eu ţi-am spus să te duci dracului. Nu vom şti niciodată cine are dreptate. Poate că nu contează. Dar tu tocmai îţi pierduseşi

încrederea în tatăl tău, iar eu luptam disperat pentru visul lui Jon. Niciodată nu ne-am priceput să ne dezvăluim durerea, nu-i aşa?

— Un gentleman nu recunoaşte niciodată că ar simţi aşa ceva, admise Elliott, în timp ce-şi strângeau mâinile. Iar acum am să încerc să fiu cât se poate de pompos. Am să încerc să nu fiu măgar, totuşi, Con. Am să fac tot ce îmi stă în putinţă să-l salvez pe Barnes. Şi sper că va fi suficient.

— Şi eu, spuse Constantine, cu patimă.

Încă îi părea rău că trebuia să rămână la Ainsley, neajutorat şi fără nimic de făcut. Dar pentru moment, cel mai cuminte lucru era său lase pe verii lui să meargă şi să încerce ce nu reuşise el.

Şi dacă nu reuşeau?

Avea să se confrunte cu asta când avea să fie momentul.

Când? Nu dacă?

Se îndreptă spre fermă, sperând că găseşte o muncă fizică grea de îndeplinit, în care să se poată scufunda.

*

Pentru următoarele trei ceasuri şi jumătate, Constantine realiză că devenise centrul atenţiei la Ainsley. Spărgea lemne lângă grajduri. Se dezbrăcase până la mijloc şi îşi concentrase întreaga atenţie asupra lucrului. Nimic din lume nu mai conta, doar să spargă suficiente lemne de foc cât să le ajungă toată iarna, şi poate şi iarna următoare.

Rândaşii şi grăjdarii munceau toţi în grajduri. Niciunul nu făcu vreo pauză, nici măcar când ora prânzului veni şi trecu. Dar absolut fiecare dintre ei îşi găsi un motiv să se iţească la poarta grajdurilor, cu o regularitate stranie. Nu mai puţin de trei femei pliveau prin grădină, deşi în urmă cu două zile Constantine observase că nu era pic de buruiană acolo. Poate le scoteau pe cele mici, şi de aceea dura atât de mult. Doi dintre băieţi îi înmânau buşteni de spart, când

doar unul ar fi fost de ajuns. Millie aduse de două ori o tavă cu băuturi şi pesmeţi de ovăz şi rămase să-l ajute a doua oară pe unul din băieţi să stivuiască lemnele lângă peretele grajdului. Bucătăreasa veni pe uşa dintr-o parte, probabil să vadă ce s-a întâmplat cu Millie. Dar în loc să o cheme înapoi la bucătărie sau să se întoarcă ea, dacă tot era ocupată fata, rămase neclintită pentru ceva vreme, ştergându-şi mâinile de şorţ. Probabil avea cele mai uscate mâini din toată Anglia.

Roseann Thirgood ieşise să ţină lecţia afară cu elevii, poate pentru că era suficient de cald şi vântul nu bătea prea tare, deci îşi puteau ţine cărţile deschise. O altă femeie găsi necesar să-şi scuture la fiecare câteva minute pământuful de praf şi să se şi aplece să vadă unde ateriza praful.

Desigur, toţi ştiau că Elliott şi Stephen se duseseră să discute cu judecătorul, deşi Constantine nu spusese nimănui. Şi cu toţii ştiau de ce sparge lemnele cu atâta furie. Niciunul nu scotea vreun cuvânt, nici adresat lui, nici între ei. Probabil cu excepţia lui Roseann şi a elevilor ei, deşi nu-i auzea pe niciunul.

Iar apoi toţi cei care dispăruseră pentru câteva momente reapărură, şi toţi cei care aveau treabă, sau se prefăceau, se opriră. Femeile care pliveau se îndreptară de spate, Millie lăsă să-i cadă cele două lemne pe care le ţinea în braţe. Bucătăreasa scăpă şorţul. Constantine făcu o pauză, apoi toporul i se balansă iarăşi deasupra umărului.

Cai.

Şi roţi de trăsură.

Lăsă încet toporul jos şi se întoarse.

Aceeaşi trăsură cu însemne ducale ca ieri. Acelaşi vizitiu, acelaşi valet, cu livrelele proaspăt periate de ieri.

Constantine uită până şi să respire pentru o clipă. Dacă s-ar fi gândit, ar fi putut pune rămăşag că şi ceilalţi îşi ţineau răsuflarea.

Trăsura nu merse până la porţile din faţă, ci se opri în

faţa grajdurilor. Poate cei dinăuntru văzuseră oamenii împrăştiaţi şi pe Constantine în mijlocul lor.

Stephen sări jos primul, fără să mai aştepte să fie trase scările. Se uită în jur şi apoi la Constantine, care se simţea ţintuit pe loc. Nu se apropiase de trăsură.

— Atârnă de-un fir de păr, spuse Stephen, tare să audă toţi.

O formulare cam nefericită, ce-i drept.

Elliott sări şi el jos fără să ţină cont de scăriţă.

— Judecătorul se gândeşte încă, spuse el, de asemenea, suficient de tare cât să-l audă toţi ceilalţi. În niciun caz nu e sigur verdictul lui final, dar dacă o graţiază pe Jess Barnes, o va face pentru mine şi cu condiţia să o mut cât mai departe de aici şi să nu-i permit vreodată să se întoarcă în Gloucestershire.

Constantine era aproape convins că auzise un oftat colectiv de uşurare. Sau poate fusese doar al lui.

Lăsă toporul lângă o stivă de lemne netăiate şi se apropie de verii săi.

— Elliott a fost absolut magnific, Con, spuse Stephen. Mai-mai că mă speriase şi pe mine.

— Ba nu erai speriat, răspunse Elliott. Erai prea ocupat să-ţi răspândeşti şarmul tău notoriu, Stephen. Mai-mai că m-ai vrăjit şi pe mine.

— Dar tot nu l-aţi convins de tot pe judecător, spuse Constantine.

— Ce-i drept, Con, omul are coloană vertebrală, spuse Elliott. Mie mi s-a părut că pe măsură ce se apropie ziua execuţiei, începe să regrete asprimea sentinţei, dar nu vede cum ar putea ieşi demn din toată povestea. Probabil l-ai mai înmuiat tu. Vrea să ne dea ce-i cerem, dar nu vrea să dea impresia că a fost dat pe spate de nişte nobili care nu au de fapt autoritate asupra lui.

— Crezi că-l va elibera pe jess? întrebă Constantine.

— Cred, dar nu sunt sigur, răspunse Elliott.

— A spus când va lua o decizie?

— Mâine, răspunse Stephen.

— Dar oricum ar fi, Con, îl avertiză Elliott, Jess nu mai are ce căuta aici. Îmi pare rău. Tot ce-am putut să fac a fost să promit că-l voi lua cu mine.

Constantine dădu din cap. Căută cu privirea dincolo de umărul lui Elliott şi de trăsură, către drumul din spate. Un călăreţ se apropia în galop.

Şi ceilalţi auziseră; se întoarseră cu toţii.

Oare se hotărâse judecătorul?

Era un mesager?

În timp ce calul se apropia, observară costumul viu colorat al călăreţului şi că era destul de ponosit. Călărise vreme îndelungată, probabil fără să se oprească decât pentru a schimba calul şi o gustare rapidă.

— Doamne sfinte, remarcă Stephen, aia-i livreaua regală.

Fără îndoială, omul era un mesager regal.

Îşi opri calul în spatele trăsurii şi se uită în jurul său cu un aer destul de îngâmfat, înainte să-şi pironească privirea pe Elliott.

— Sunt trimis să aduc un mesaj domnului Constantine Huxtable, spuse el.

— Eu sunt, spuse Constantine şi păşi înainte, ridicând un braţ gol şi plin de aşchii de lemne.

Trimisul regelui păru şi mai îngâmfat.

— Pot garanta că el e, spuse Stephen, amuzat. Eu sunt Merton.

Mesagerul scotoci în oblâncul şeii şi scoase două pergamente, lipite cu sigiliul regal.

— Domnule, mi s-a poruncit să vă înmânez acesta prima dată, din ordinul expres al Maiestăţii Sale, Regele.

Şi-i întinse unul din suluri lui Constantine, care se holbă la el de parcă astfel ar fi putut vedea ce conţine. După un schimb de priviri cu Elliott şi Stephen, rupse sigiliul şi desfăşură pergamentul.

Simţi cum i se scurge tot sângele din vine. Îşi umezi

buzele. Mesajul îi tremura în mâini. Privi în sus.

— O graţiere, şopti el. Apoi îşi înălţă chipul, privi în jur şi ridică vocea, ţinând sus răvaşul. O graţiere! O graţiere regală pentru Jess. Regele a anulat sentinţa.

— Domnule, dacă mă îndreptaţi spre judecătorul în cauză, spuse mesagerul, îi voi înmâna imediat un al doilea exemplar din acest document.

Dar nimeni nu-l auzea. Toţi izbucniseră în urale, şi râsete, şi aplauze. Toţi vorbeau dintr-odată, din ce în ce mai tare, pe măsură ce realizau că toţi vorbeau şi nimeni nu stătea să mai asculte. Aproape toţi. Două dintre femeile care pliveau dansau în cerc, cu ţipete de veselie. Bucătăreasa îşi acoperise faţa cu şorţul. Millie plângea de-a binelea, cu lacrimile curgându-i râu pe obraji.

Constantine strânse din ochi, ridicându-şi faţa spre cer.

— Şireata, spuse el cu drag.

— Ei bine, Con, spuse Elliott, văd că nu prea e nevoie de mine.

Dar rânji când Constantine se apropie şi-l Încătuşa într-o îmbrăţişare ca de urs.

— Am avut nevoie de tine, spuse el. Am avut nevoie de tine, Elliott. Întotdeauna voi avea nevoie de tine.

Şi apoi se făcu teribil de râs, izbucnind în plâns, cu fruntea lipită de umărul lui Elliott. Simţi cum acesta îl mângâie pe cap.

— Fir-ar al dracului! murmură Constantine, retrăgându-se şi ştergându-şi cu dosul palmei faţa udă de lacrimi. Fir-ar să fie de treabă.

Elliott strânse în mână o batistă albă de în.

— Ai voie să iubeşti, Con, îi spuse el.

Stephen îşi sufla nasul în batistă.

Trimisul regal îşi drese vocea.

— Mi s-a poruncit să vă înmânez apoi acest mesaj, domnule, spuse el, întinzându-i un al doilea sul.

Constantine se uită uimit la călăreţ. Dar omul era doar

mesagerul, nu mesajul.

Oare ce mai avea regele să-i spună? Ha-ha, am glumit, Jess Barnes moare până la urmă?

Rupse sigiliul, desfăcu pergamentul şi citi.

Apoi reciti.

Apoi chicoti şi râse de-a binelea, dându-i-l lui Elliott. Elliott citi şi el mesajul de două ori, iar apoi îl pasă lui Stephen care începu şi el să râdă.

— Aha, spuse Stephen după câteva clipe. Oh, aşa deci.

Şi toţi trei se puseră pe râs, în timp ce ceilalţi îi priveau şi se întrebau care-i gluma.

*

— Ce-i cu timpul ăsta, Babs? întrebă Hannah de la locul ei favorit de lângă geam, din salonaşul ei intim. Când ne bucurăm, zboară ca o pasăre spre cuib după iarna grea, şi nu-l poţi opri aşa cum nu poţi opri pasărea. Iar alteori, se târăşte ca o broască-ţestoasă drogată cu laudanum.

Barbara broda.

— Nu există timpul, spuse ea. Doar reacţia noastră la progresul inexorabil al vieţii.

Hannah se uită la creştetul ei, aplecat asupra broderiei.

— Deci dacă mă prefac că-mi place să nu am habar de ce se întâmplă, primesc imediat veşti, Babs? Ar putea fi atât de simplu? Spune-mi că da.

Barbara o privi zâmbind.

— Mă tem că nu, pentru că iluzia timpului se creează pe sine. Reacţiile noastre sunt prea puternice pentru a o putea opri. Din păcate, suntem muritori. Dar şi din fericire.

— Toate astea nu cumva le-ai învăţat de la pastorul, tău? întrebă Hannah, suspicioasă.

— Le-am desprins din discuţiile cu el, da, admise Barbara. Şi din propriile mele cugetări şi unele lecturi

sugerate de Simon.

— Dacă nu pot pune frâu nici iluziei, nici realităţii, spuse Hannah, atunci nu are rost să ştiu că e o iluzie, nu? Sau să decid că e de fapt real. Mi se învârte capul pe umeri, sau e şi asta tot o iluzie?

Barbara râse încetişor şi reveni asupra lucrului de mână.

— Regele ţi-a promis că te va ajuta, Hannah, spuse ea.

— Dar toată lumea ştie că nu te poţi baza pe ţinerea lui de minte, spuse Hannah. Este om bun, dar poate fi uşor distras. N-am fost nici singura, nici ultima solicitantă din dimineaţa aceea. Şi faptul că a plâns când m-a auzit nu înseamnă mare lucru. Plânge din orice fleac sentimental.

— Trebuie să ai încredere în el, spuse Barbara. Şi în ducele de Moreland, şi în contele de Merton. Şi în domnul Huxtable.

Hannah oftă şi strânse o pernă la piept.

— E foarte greu să ai încredere în altcineva în afară de tine însuţi, spuse ea.

— Ai făcut tot ce se putea, şi mai mult decât atât, o asigură Barbara.

Hannah îi privi din nou creştetul capului pentru o vreme. Îi venea să se plimbe iar prin cameră. Se gândi să iasă afară să se plimbe cu paşi mai repezi, dar ploua şi bătea vântul, iar Barbara ar fi insistat să o însoţească. Şi probabil ar fi răcit şi, într-o săptămână sau două, ar fi ajuns cu un picior în groapă şi tot aşa.

Mare bătaie de cap mai putea să fie Barbara uneori.

— Intenţionai să te întorci acasă imediat ce reveneam din Kent, spuse ea. Abia aşteptai să te duci acasă, chiar dacă erai prea politicoasă să-mi spui. Şi totuşi, stai aici, liniştită, răbdătoare, Babs. În locul tău aş fi foarte furioasă.

— Nu, n-ai fi. Barbara o privi din nou. Eşti mult mai bună decât ai vrea să creadă alţii, Hannah, Dacă ai fi în locul meu, ai sta cu mine cât ar fi nevoie. Suntem prietene.

Ne iubim.

Hannah simţi un nod în gât şi înghiţi în sec. Făcu ochii mari, ca să nu i se umple de lacrimi. Devenise cam plângăcioasă în ultima vreme. Şi de la vizita la palatul regal se izolase de-a dreptul. Cu toate că noii ei prieteni avuseseră amabilitatea să o viziteze în după-amiaza precedentă. Sosiseră împreună – cele trei surori Huxtable şi cumnata lor – şi rămăseseră o oră şi jumătate, mult peste cât ar fi dictat o vizită de curtoazie. Şi ele aşteptau veşti cu aceeaşi nerăbdare.

— Îl iubeşti pe pastorul tău, spuse ea. Ar trebui să fii cu el, Babs.

— Dar voi fi, răspunse Barbara. Din luna august vom fi căsătoriţi pentru tot restul vieţii noastre. Când voi primi veşti de la el, sunt sigură că-mi va spune că am procedat corect rămânând cu tine. Am crezut că voi primi astăzi o scrisoare de la el. Dar sigur voi primi una mâine.

Reveni asupra broderiei, iar Hannah oftă din rărunchi.

Apoi îşi ţinu respiraţia, iar Barbara rămase cu acul suspendat deasupra gherghefului.

— Musafiri, spuse Hannah, încercând să pară nepăsătoare. Li se va spune că nu sunt acasă.

Dar ascultă cu atenţie sunetul paşilor de afară şi se încorda când se apropiară, strângând perna la piept de parcă trebuia s-o apere cu preţul vieţii.

— Un domn o caută pe domnişoara Leavensworth, Excelenţă, îi spuse valetul, deschizând uşa.

— Spune-i că… Ah, pentru Barbara?

— Un domn, pastorul Newcombe, Excelenţă, spuse el, aruncând o privire către Barbara. Să-l anunţ că sunteţi acasă?

— Simon? şopti Barbara. Acul îi rămăsese suspendat deasupra pânzei. Dintr-odată, se gândi Hannah, arăta nespus de frumoasă.

— Condu-l aici, te rog, spuse Hannah.

Niciodată nu primea oaspeţi în salonul ei privat.

În timp ce valetul se retrăgea, îşi dădu jos picioarele de pe prichiciul ferestrei şi aruncă perna. Primul gând fusese să se grăbească să iasă din cameră, permiţându-le celor doi îndrăgostiţi să se reîntâlnească. Dar nu putea rezista, trebuia să vadă asta cu ochii ei şi îşi dorea să-l vadă pe logodnicul Barbarei.

Barbara îşi aşeză deoparte calm şi metodic broderia, apoi se asigură că părul îi era în regulă şi că nu avea firimituri pe rochie. Privi înspre Hannah.

— De-asta n-am primit nicio scrisoare de la el astăzi, spuse ea. A venit chiar el aici.

Încă radia de frumuseţe. Ochii ei erau imenşi, luminoşi.

Aşa arată dragostea, se gândi Hannah. O văzuse în ultima vreme şi în propria reflecţie din oglindă. Şi nu a ajutat-o cine ştie ce.

Se auzi un ciocănit, şi uşa se deschise.

— Pastorul Newcombe, pentru domnişoara Leavensworth, anunţă valetul.

Iar înăuntru păşi cel mai banal tânăr pe care şi-l putea imagina Hannah. De fapt, era exact cum îl descrisese Barbara. Nu era nici înalt, nici vânjos, nici arătos. Era îmbrăcat decent şi destul de fad. Dar de îndată ce dădu cu ochii de Barbara, surâse, iar Hannah ştiu de ce prietena ei, care refuzase un cârd de pretendenţi perfect eligibili de-a lungul anilor tinereţii sale, se îndrăgostise până la urmă de acest bărbat.

Radia la rândul ei, privindu-l.

Dumnezeule, se gândi Hannah, să fi fost ea în locul prietenei sale, s-ar fi repezit prin cameră cu un ţipăt de să-ţi îngheţe sângele în vine şi s-ar fi aruncat de gâtul lui.

— Barb, spuse el.

— Simon.

Iar după această efuziune sentimentală, amândoi îşi recăpătară bunele maniere şi îşi întoarseră atenţia către Hannah.

— Hannah, spuse Barbara, permite-mi să ţi-l prezint pe pastorul Newcombe. Simon, ducesa de Dunbarton.

Pastorul făcu o plecăciune, iar Hannah înclină capul.

— Aţi venit chiar în persoană s-o luaţi pe Barbara acasă, spuse ea. Nu vă învinovăţesc, domnule Newcombe. Am fost foarte egoistă.

— Excelenţă, am venit deoarece viitorul meu socru s-a oferit cu bunătate să ţină el în locul meu slujbele de duminică şi să-mi permită astfel o mică vacanţă la Londra, chiar dacă voi mai avea parte de una după nuntă. Am venit deoarece îmi pare că au trecut ani întregi, şi nu doar câteva săptămâni de când n-am mai văzut-o pe Barbara. Şi am venit deoarece treceţi prin vremuri de restrişte, şi m-am gândit că poate vă pot oferi alinare sufletească.

Hannah îşi muşcă buza de jos. Ar fi fost nepotrivit să râdă. Şi deşi o parte din ea se prăpădea de râs, o alta mai nobilă fu profund mişcată.

— Vă mulţumesc, domnule. Sunt momente dificile, într-adevăr. Viaţa unui om atârnă în cumpănă şi mă îngrijorează chiar dacă probabil nu-l voi întâlni vreodată. Un cunoscut e profund ataşat de acest om, iar eu sunt profund ataşată de el.

N-ar fi vrut să formuleze chiar astfel, dar acum că-i scăpaseră cuvintele, ce-i drept, spusese adevărul. Cum de altfel era nimerit să-i spui unui preot.

— Vă înţeleg, Excelenţă, spuse el, iar lui Hannah i se păru că într-adevăr o înţelesese.

— Am ceva urgent de rezolvat în altă parte a casei, spuse ea, şi mă tem, domnule Newcombe, că trebuie să fiu o gazdă imperfectă şi să părăsesc încăperea. Dar v-o las totuşi pe Barbara. Îndrăznesc să cred că va face tot ce-i stă în puteri să vă binedispună în lipsa mea.

— Îndrăznesc să cred la fel, Excelenţă, aprobă el.

Hannah îi zâmbi, iar el îi întoarse surâsul cu un aer şăgalnic atât de dulce încât, dacă ar mai fi fost loc în inima ei, s-ar fi îndrăgostit pe loc de el.

Surâse şi-i făcu Barbarei cu ochiul cel mai îndepărtat de pastorul Simon Newcombe, iar apoi ieşi repede din cameră de parcă într-adevăr avea o mie şi una de treburi pe cap.

Ce se întâmpla în Gloucestershire? Şi de ce nu se gândise nimeni să-i scrie?

Capitolul 20

Pastorul Newcombe venise tocmai până la Londra, şi cel mai distractiv lucru pe care-l găsise nimerit în prima sa zi aici fusese să viziteze o librărie de pe strada Oxford, de care-şi amintea de pe vremurile studenţiei sale.

Venise la Dunbarton House să le invite pe Barbara şi Hannah să-l însoţească. Iar Barbara strălucea de entuziasm numai la gândul plimbării.

Hannah îi măsură din ochi în timp ce-şi beau cafeaua în salon. Era ceva uimitor. Măcar dacă ar fi fost o librărie cu cărţi noi. Dar era plină de praf, probabil, şi de tomuri vechi care se fărâmiţau şi făceau şi ele praf.

— Trebuie să vii cu noi, Hannah, o imploră Barbara. Abia dacă ai ieşit din casă în ultimele zile, şi astăzi este o zi însorită. Să nu-ţi faci griji că ai fi în plus, adăugă ea, roşind.

— Nu îmi fac asemenea griji, răspunse Hannah. Amândoi sunteţi prea politicoşi să recunoaşteţi până şi faţă de voi înşivă că prezenţa mea ar fi *de trop.* Am să merg să mă plimb în după-amiaza aceasta prin Hyde Park, să-mi întâmpin admiratorii şi să aflu toate bârfele, cu care să vă pot distra la cină. Cinaţi aici, domnule Newcombe?

— Vă mulţumesc, Excelenţă, spuse el, înclinând din cap. Eu…

Un ciocănit în uşa sălii de recepţie îl întrerupse.

— Excelenţă, contele şi contesa de Merton doresc să ştie dacă sunteţi acasă, anunţă valetul.

Hannah sări în picioare. Cassandra? Şi contele?

— Condu-i aici, răspunse ea.

De-abia se ţinea să nu se repeadă după el şi să i-o ia înainte pe scări, să ajungă înaintea lui şi să afle ce s-a întâmplat.

Barbara îi explica pastorului:

— Contele de Merton a mers la Ainsley Park cu ducele de Moreland, să vadă ce puteau face pentru a interveni în favoarea celui condamnat.

— Da, răspunse pastorul Newcombe, îmi amintesc numele lor din scrisoarea ta, Barb. Şi iată, contele a revenit, poate cu veşti. Să sperăm că sunt veşti bune. Excelenţă, grija dumneavoastră pentru un biet rătăcit vă face cinste. Dar nu mă surprinde. Barbara mi-a povestit…

Hannah nu-l mai asculta. Nu din impoliteţe, ci deoarece gândurile îi scăpaseră de sub control. Se apropie cât putea de mult de uşă, evitând să fie răsturnată când aceasta se deschise din nou. Îşi cuprinse strâns talia cu mâinile, încercând să-şi recapete demnitatea.

Ducele de Moreland nu venise cu contele? Nici cu Constantine?

Se auzi un ciocănit, şi uşa se deschise din nou.

— Contele şi contesa de Merton, Excelenţă, anunţă valetul.

Contele părea obosit de pe urma călătoriei. Deşi nu avea hainele şifonate şi nu era nebărbierit, avea ochii obosiţi, iar Hannah bănui că revenise la reşedinţa Merton doar cât să-şi revadă soţia. Iar Cassandra strălucea de fericire.

— Totul e bine, spuse ea şi se grăbi s-o prindă în braţe pe Hannah. Totul e bine, Hannah.

Hannah se simţi cuprinsă de uşurare şi se lăsă îmbrăţişată.

— Îndrăznesc să cred că ştiaţi deja asta, Excelenţă, spuse contele. Doar dumneavoastră l-aţi convins pe rege să intervină. Dar presupun că eraţi oricum nerăbdătoare să

aflaţi că graţierea a sosit la timp. Şi aşa a fost. Ba chiar a sosit cu trei zile mai devreme.

Doar trei zile?

— A fost o graţiere completă, adăugă contele. Jess Barnes este liber. I-am promis lui Con când am plecat că vă voi înştiinţa într-un ceas după ce ajung la Londra. Şi mi-am permis să vin aici în trăsura dumneavoastră, Excelenţă. Con şi Elliott vor veni mai târziu.

— Cu ducele de Moreland? ridică Hannah din sprâncene. Ei doi în aceeaşi trăsură?

Contele surâse.

— Şi probabil nici nu se va ajunge la bătaie, spuse el. Şi nici nu vor menţine o tăcere îngheţată pe parcursul călătoriei.

— Au lăsat deoparte cearta aceea stupidă? întrebă Hannah.

— Da, răspunse el. E prima oară când îi văd împreună, cum de altfel trebuie să fi fost ei doi pentru majoritatea vieţii lor, înainte să-i fi cunoscut. Vorbesc într-una şi fac glume, ba chiar polemizează. Şi dacă aveţi nevoie şi de alte asigurări, doresc să adaug că pe umărul lui Elliott a ales Con să-şi verse lacrimile când a citit decretul de graţiere, chiar dacă aveam şi eu un umăr disponibil prin preajma sa.

— Oh.

— Hannah îşi strânse mâinile, ducându-le spre gură. Închise ochii şi şi-l imagină pe Constantine plângând. Ce jenat trebuie să se fi simţit. Şi ce furios ar fi să ştie că vărul lui îi povesteşte asta ei.

Bărbaţii se purtau foarte prosteşte uneori, când venea vorba de asemenea lucruri.

Ce straniu să te înşeli atât de mult asupra unei persoane. Întotdeauna îi spusese în mintea ei diavol împielițat. Părea suficient de întunecat şi de periculos cât să-şi justifice porecla. Şi, de fapt, era contrariul. Era plin de lumină, iubire şi compasiune. Ah, şi poate avea şi un strop de întuneric şi risc în el. Era un amestec ameţitor de însuşiri

umane, de fapt – ca majoritatea celorlalţi.

Ce femeiuşcă toantă era, simţea cum se usucă de dorul lui.

Iar sentimentul era complet nepotrivit situaţiei date, oricum. Îşi înălţă chipul, surâse şi se întoarse să-şi prezinte musafirii pastorului Newcombe.

El şi Barbara se ridicaseră în picioare. Ochii Barbarei străluceau, înlăcrimaţi. Se grăbi s-o îmbrăţişeze pe Hannah.

— Ştiam eu că n-ar fi uitat regele, spuse ea.

Oare aici se sfârşea totul? se întrebă Hannah. Contele tocmai spusese că Constantine se va întoarce împreună cu ducele de Moreland. Dar oare avea să se răzgândească şi să stea la Ainsley, din moment ce sezonul aproape se terminase? Oare era nevoie să rămână, cum intenţionase, de altfel, ca să-l consoleze pe bietul Jess şi să-şi împace vecinii? Acum că era departe de ea, oare avea să decidă că era un moment propice să pună capăt aventurii lor?

Îi spusese că-l iubeşte. Poate asta avea să-l facă să se îndepărteze un an sau doi de ea, la o distanţă sigură.

Sau poate avea să revină? Oare avea să reia aventura de parcă nu ar fi fost întreruptă?

Şi ea, avea să facă acelaşi lucru?

Nu se gândise până acum la acest lucru. Iar acum nu era momentul potrivit. Avea două rânduri de musafiri de găzduit, deşi Cassandra tocmai îi explica de ce nu pot să rămână, că trebuie să plece şi să-i spună Vanessei ce se întâmplase şi cât de curând se putea aştepta să revină acasă ducele.

Oare avea să continue să locuiască aici ziua şi să meargă noaptea la Constantine, să facă dragoste?

Trupul îşi cerea însetat porţia de iubire.

Era amanta lui, iar el era amantul ei.

Oare era de ajuns?

Căzuseră de acord că da, iniţial. Asta îşi dorise, un prim an de libertate. Ba chiar ea iniţiase totul.

Se răzgândise oare atât de curând?

Nu putea suporta să nu mai fie amanţi. Dar nici să mai fie doar amanţi.

Chiar îl iubea. Îi spusese adevărul, deşi, fireşte, poate nu fusese o idee bună.

De ce faptul că îl iubea şi faptul că erau amanţi păreau să se excludă reciproc?

Ah, se gândi ea în timp ce îşi lua rămas-bun de la conte şi de la Cassandra, mulţumindu-le pentru vizită, era la fel de lipsită de calm şi copleşită de emoţii acum ca la nouăsprezece ani. Cei unsprezece ani care se scurseseră parcă nici n-ar fi fost.

Doar că acum putea vedea că avea de făcut o alegere clară, şi nu era singura care trebuia să o facă. Calm şi raţional. Presupunând că nu avea să ia Constantine decizia în locul ei, rămânând la Ainsley.

Aveau să rămână amanţi pentru restul sezonului, sau nu?

Nu putea fi o alegere mai simplu de descris.

Dar de făcut, era complet altă poveste.

— Nu vrei să vii cu noi, Hannah? întrebă din nou Barbara, când ei trei rămaseră iarăşi singuri în salon. Acum nu mai trebuie să stai acasă aşteptând veştile, nu-i aşa? Au sosit, şi sunt chiar cele mai bune veşti cu putinţă.

— De ce nu, răspunse Hannah, plimbându-şi privirea de la unul la celălalt. Haideţi să sărbătorim mergând să ne uităm la nişte cărţi vechi.

Pastorul Newcombe radia de fericire.

*

Constantine rămase patru zile la Ainsley Park, după ce Jess fusese eliberat şi Stephen luase trăsura ducesei şi se întorsese la Londra.

Simţea nevoia să fie alături de oamenii lui, în timp ce-şi reveneau de pe urma spaimei pe care-o trăseseră, iar lucrurile se reaşezau pe făgaşul lor. Simţise nevoia să-şi

viziteze vecinii şi să le vorbească deschis despre situaţia de la Ainsley. Nu le putea promite că asemenea situaţii incomode nu vor mai apărea niciodată, dar le reaminti că incidentul cu jess fusese primul de acest fel, în toţi anii în care omul fusese aici. Le explică şi faptul că toţi cei de la Ainsley se bucurau de noua şansă în viaţă care le fusese oferită, şi făceau tot ce le stătea în puteri să redevină indivizi respectabili şi productivi. Nu era căpetenia unui cuib de hoţi sau a unui bordel. Nici Jess nu era hoţ de fapt, doar un om care încercase să repare un rău fără să se gândească bine la ce face. Iar Jess pleca, şi n-avea să mai vină niciodată la Ainsley Park.

Mulţi vecini îl primiră cu curtoazie. Câţiva, cu bunătate. Alţii îşi păstrară părerile pentru ei. Kincaid îşi manifestă deschis neîncrederea, deşi fără ostilitate. Constantine credea şi spera că se va răzgândi în timp.

Rămase patru zile la Ainsley, cât să-şi revină cât de cât Jess şi să se obişnuiască cu gândul că ucenicia sa luase sfârşit şi că era promovat la slujba visurilor sale, de grăjdar. Ducele de Moreland îi oferise o astfel de slujbă la propria sa moşie, Rigby Abbey. Constantine îi explicase că le va fi greu tuturor să-l vadă plecând, dar ducele era vărul său, şi dacă tot trebuia să îl lase pe Jess să plece pentru un loc de muncă mai bun, prefera să îl încredinţeze unei rude şi nu unui străin. Iar când avea să-l viziteze pe duce, avea să-l revadă şi pe Jess, din când în când. Iar apoi avea să le aducă veşti despre el tuturor prietenilor lui de la Ainsley.

Niciodată nu fusese la Rigby Abbey.

Îl surprinse faptul că Elliott rămăsese şi el la Ainsley, deşi era evident că detesta să fie departe de soţia şi de copiii săi. Rămăsese să lege firele rupte ale prieteniei lor. Altă explicaţie nu găsea. Se împrieteniră din nou, deşi ezitant la început, şi cu uşurinţă crescută pe măsură ce zilele se scurgeau.

Faptul că Elliott revenise în viaţa sa era ca un balsam pe suflet, ca un dar. Constantine nici nu realizase cât de

mult îi fusese dor de el. Pierderea lui şi apoi pierderea lui Jon se uniseră într-un imens gol al singurătăţii.

Iar acum, îl avea din nou alături pe Elliott. Şi discutau despre Jon. Îşi împărtăşeau amintiri despre el – nu cele de pe urmă, dureroase, ci altele de pe parcursul ultimilor cincisprezece ani.

Cele patru zile i se părură eliberatoare şi relaxante, deşi o parte din el abia aştepta să se întoarcă la Londra. Chiar şi aşa, încercă să nu se gândească la Hannah. Nu se simţea încă pregătit.

Îi spusese că-l iubeşte.

Lipsea deja de două săptămâni din Londra când reveni în trăsura luxoasă a lui Elliott, cu Jess pe capră lângă vizitiu, în timp ce lacheul venea călare în urma trăsurii.

Trebuia să meargă să-i mulţumească ducesei pentru că intervenise pentru Jess – doar nu putea spune că îşi băgase nasul – şi pentru că-i permisese să-i folosească trăsura.

Totuşi, straniu, dar nu prea dorea să se ducă. Oare ce avea să se întâmple acum? Aveau să revină la starea de fapt de dinainte? Aveau să redevină amanţi?

O dorea. Trecuseră trei săptămâni aproape de când o avusese ultima oară.

Aveau o aventură. O relaţie uşoară, pur sexuală. Una temporară, până la finalul sezonului, pentru plăcerea amândurora.

Doamne sfinte, dar oare asta era între ei?

Suna groaznic de… ce cuvânt căuta? Ieftin? Sordid? Nesatisfăcător? Ultimul termen, cu siguranţă. Probabil şi primii doi. Dar era straniu. Niciodată nu i se păruseră astfel aventurile de dinainte. Se bucurase de ele, le pusese capăt la timpul cuvenit şi îşi văzuse de drum.

Fireşte, o aventură cu Hannah nu era suficientă.

O iubea.

Abia dacă se gândise la ea în ultima săptămână şi jumătate. Nu conştient, cel puţin. Şi totuşi, ea fusese

prezentă în fiecare clipă. Fusese o parte din el.

Era al naibii de îngrijorător.

Sau nu?

Înainte să plece din Copeland, îi spusese că-l iubeşte. Fusese ceva serios? Iubire, în sensul *acela* al cuvântului? Pe toţi dracii, nu se pricepea deloc la iubire. Nu la felul acela, cel puţin. Poate aşa păţeau toţi, până să dea năvală iubirea peste ei. Ce denotau acţiunile ei? Îi dublau vorbele?

Ce făcuse ea, după ce el plecase în trăsura ei?

Îl târâse înapoi cu ea la Londra pe Stephen, îl înfruntase pe Elliott în bârlogul lui, îi făcuse pachet pe-amândoi şi-i trimisese la Gloucestershire, iar apoi alergase să-i ceară clemenţă regelui.

Şi toate astea pentru un handicapat mintal pe care nu-l cunoştea?

Greu de crezut, chiar şi cu sufletul ei bun.

Elliott căscă, de pe bancheta opusă a trăsurii.

— Con, când am aţipit, te uitai într-un punct fix, iar acum, când m-am trezit, văd că tot aşa ai rămas. Îţi faci griji pentru Jess? Eu zic că l-ai convins că a absolvit cu bine ucenicia de la Ainsley şi că a fost promovat la Rigby. Iar eu pot fi şi suficient de blând cu slugile mele, când uit că sunt un duce autoritar.

Constantine îl privi.

— Îţi sunt profund îndatorat pentru tot.

Elliott râmji.

— Crezi că am să te las să uiţi asta vreodată?

Constantine chicoti.

— Nu, doar te ştiu de ceva timp, răspunse el.

— Ai s-o iei de soţie? întrebă Elliott.

Iar ideea care i se plimbase de zile întregi prin minte răsări între ei.

Voia să se căsătorească. Voia să aibă copii. Voia toate aceste lucruri pe care le evitase ani de zile.

Voia să se aşeze la casa lui.

Dar… cu ducesa de Dunbarton?

Cu Hannah?

Parcă s-ar fi gândit la două persoane diferite. Dar era una şi aceeaşi. Era şi ducesa pe care-o ştiuse dintotdeauna, şi Hannah cea care se dezvăluise în faţa lui de când deveniseră amanţi. Nu putea fi rezumată într-un cuvânt sau într-o frază. Nici într-un paragraf. Nici într-o carte sau bibliotecă. Era un o fiinţă vie, complexă, iar el o iubea.

— Nu mi-a trecut prin minte, spuse el.

— Mincinosule, continuă să rânjească Elliott.

— Ce te-a făcut să ştii, fără urmă de îndoială, că vrei să te căsătoreşti cu Vanessa? îl întrebă Constantine.

— N-am ştiut, răspunse Elliott. Ea m-a cerut, iar eu am fost atât de şocat, încât am spus da înainte să apuc să-mi dau seama ce fac, şi apoi am rămas pe veci aşa.

— Să ştii că dacă nu vrei să-mi spui, nu-i nimic, spuse Constantine.

Elliott ridică mâna dreaptă sus.

— Adevăr-adevărat spun, zise el. Eram deja însurat cu ea când o iubeam mai mult decât viaţa însăşi, şi n-a mai trebuit să trec prin agonia de a decide cum şi unde şi când şi dacă să o cer de soţie.

— Ar putea să râdă de mine, spuse Constantine.

— Este şi aceasta o posibilitate, acceptă Elliott, după ce reflectă puţin. E o femeie formidabilă, nu-i aşa? Ca să nu mai zic şi frumoasă. Probabil ar putea avea orice bărbat necăsătorit din regat pe care-şi aţinteşte ochii. Ar putea să râdă de tine, Con. Ar putea şi să izbucnească în plâns. Asta ar fi mai promiţător.

— Ducesa de Dunbarton, Elliott, spuse Constantine. Ar trebui să fiu nebun să cred aşa ceva.

— De ce? întrebă Elliott. Ai multe de oferit, Con, şi eşti în mod considerabil mai eligibil astăzi decât erai acum o săptămână, adăugă contele, rânjind din nou.

Constantine ridică din umeri.

— Vanessa jură, spuse Elliott, că sub gheţurile acelea de un alb strălucitor se ascunde pasiunea, şi că atunci când

ducesa îşi va găsi un obiect al pasiunii sale, va fi constantă în traiectoria sa ca Steaua Nordului. Vanessa are fler pentru aşa ceva. Nici nu mi-ar trece prin cap să o contrazic în asemenea privinţe. S-ar dovedi că nu am dreptate, iar ea s-ar abţine politicos să-mi spună „ţi-am spus eu”, şi m-aş simţi ca un idiot.

— Hmmm, spuse Constantine.

— Şi ca să te lămureşti pe deplin, ea e de părere că tu ai devenit obiectul pasiunii ducesei, Con. Mai bine-ai veni cu mine la Moreland House imediat ce ne întoarcem în oraş, să te împaci cu Vanessa înainte să te duci la Dunbarton House.

— Mda, spuse Constantine, iar apoi lăsă capul pe spate şi se prefăcu că doarme, ca să evite continuarea discuţiei pe acest subiect.

Aţipi în timp ce se întreba dacă ea ar izbucni în plâns sau în râs auzindu-i cererea în căsătorie.

Sau dacă el i-ar oferi şansa să facă asta.

Capitolul 21

Hannah se gândea că avusese dreptate să se teamă că Constantine va rămâne la Ainsley, evitând astfel subiectul relaţiei lor şi cuvintele pe care i le rostise, atât de neprevăzătoare, când se aflau la Copeland. Nu revenise la Londra a doua zi după contele de Merton, şi nici măcar a treia zi.

Dar află după trei zile că nici ducele de Moreland nu revenise. Niciunul dintre ei nu era încă în oraş. Hannah află aceste lucruri când se întâlni cu ducesa, într-o după-amiază în care amândouă o vizitară pe Katherine să vadă dacă mai avea greţuri dimineaţa.

Deci poate avea să se întoarcă, totuşi. Ducele sigur trebuia să revină.

Între timp, lui Hannah nu îi luă mult timp să descopere că se plictisise de noul ei favorit aproape pe cât de rapid prevestise lumea. Îl aruncase fără milă, iar el se retrăsese la ţară să-şi lingă rănile. Ea îşi căuta un nou amant, care să aibă parte de momentul său de glorie înainte să fie şi el aruncat, la rândul lui. Toată lumea se întreba cine va fi alesul. Pretendenţi erau destui.

Cel puţin aşa umbla vorba prin cluburile şi saloanele londoneze. Ar fi fost amuzant, dacă n-ar fi fost măcinată de neliniştea de a fi chiar ea cea abandonată.

Nu mai era nimic de făcut totuşi, doar să se ridice la înălţimea aşteptărilor, în timp ce aştepta. În niciun caz nu avea de gând să mai stea închisă în casă ca o pustnică. Într-o minunată după-amiază însorită, îşi luă cea mai frumoasă rochie de muselină albă a ei, îşi puse boneta, adăugă bijuterii cu diamante ostentativ de mari la urechi, pe degete şi la încheietura mâinii, îşi ridică deasupra capului o umbreluţă de soare din dantelă albă şi porni la o plimbare în Hyde Park, când veni ora potrivită.

Barbara şi pastorul Newcombe o însoţiră. Era ultima zi pe care o petreceau la Londra. A doua zi aveau să se întoarcă în Markle, Babs într-o trăsură cu camerista ei, şi pastorul călare pe lângă ea, cum era cuviincios.

Hannah dorise ca ei să petreacă singuri, împreună, ultima lor după-amiază în oraş şi le sugerase Richmond Park, dar ei insistaseră să rămână cu ea.

Curând, fură înconjuraţi de oameni, majoritatea bărbaţi, deşi nu toţi. Margaret şi Katherine erau împreună într-o caleaşca deschisă şi se opriră să discute o vreme. Aflând că Barbara va pleca ziua următoare, Katherine insistă ca Hannah să vină să ia cina cu ei seara. Iar Margaret o invită să meargă cu ei la operă în seara următoare.

— Aproape că l-am convins pe bunicul lui Duncan să ne însoţească, spuse ea. Dacă ar şti că vii şi tu, Hannah, sigur ar veni.

— Atunci spune-i că am acceptat, dar numai cu condiţia să vină şi el, spuse Hannah. Spune-i că dacă nu vine, în dimineaţa următoare mă voi înfiinţa la Claverbrook House, să-i cer explicaţii.

Barbara şi pastorul Newcombe discutau cu soţii Park şi un alt cuplu.

Caleaşca porni, iar Hannah fu înconjurată de un cerc format din vechii ei amici, dintre care şi câţiva peţitori şi câţiva admiratori noi. După câteva minute, se gândi că era foarte confortabil să se strecoare înapoi în vechea armură, jucând rolul ducesei de Dunbarton, în timp ce Hannah Reid, mai fragilă, se ascundea în siguranţă înlăuntrul ei.

Şi totuşi, era un rol pe care nu-l mai putea juca la infinit. Nu realizase asta până acum. Şi sigur nu-şi dăduse seama de asta la începutul sezonului. Cât timp trăise ducele, rolul fusese uşor şi chiar plăcut de jucat. Când nu se aflase în public, avusese compania, prietenia şi, da, iubirea lui care s-o încălzească. Dar acum? Singurătatea era tot ce-o mai aştepta la întoarcerea acasă. Iar Babs avea să plece a doua zi.

Oare aveau să-i fie suficienţi noii şi vechii prieteni, în zilele, lunile şi chiar anii care urmau?

Oh, Constantine, unde eşti? Şi ai să mă eviţi oare dacă şi când te întorci?

Tocmai chicotea la ceva ce-i spusese lordul Moodie, şi-l lovise repede peste mâneca hainei, când cercul ei de admiratori se desfăcu de la jumătate, făcând loc de trecere unui călăreţ. Şoapte stranii străbătură mulţimea.

Era un cal negru ca smoala.

Calul lui Constantine.

Hannah privi în sus şi învârti umbreluţa atât de violent încât aerul adie uşor în jurul capului său.

Constantine. Îmbrăcat tot în negru, exceptând cămaşa. Cu chipul îngust, ochii negri, fără să surâdă. Aproape sinistru. Aproape satanic.

Scumpul ei iubit.

Doamne, oare de unde-i răsăriseră cuvintele acelea în minte? Din vreo slujbă de cununie?

— Domnule Huxtable? Îşi arcui ea sprâncenele.

— Ducesă.

Cei din jurul lor păreau să le asculte vorbele cu răsuflarea la gură, de parcă ar fi susţinut câte un monolog lung.

— Ai binevoit din nou să onorezi Londra cu prezenţa dumitale? întrebă ea.

Admiratorii oftară, aprobând şoptit dispreţul faţă de un bărbat care revenise după ce ea îl refuzase. Oftatul greu de auzit îl informa că i se sfârşise timpul. Cu cât mai repede dădea pinteni calului şi îşi ducea inima frântă mai departe cu vreun rest de demnitate, cu atât mai bine pentru toţi.

În loc de răspuns, el întinse mâna înmănuşată în piele neagră. Privirea sa i-o reţinu pe-a lui Hannah cu atâta intensitate încât ea nu reuşi să-şi desprindă ochii dintr-ai lui.

— Pune piciorul pe cizma mea, spuse el.

— Cum?

— Ei poftim, protestă vocea unui gentleman. Nu vezi, Huxtable, că Excelenţa Sa…

Hannah nu-l auzea. Se lupta din priviri cu Constantine. Era îmbrăcată cât se poate de nepotrivit pentru călărie. Dacă voia să-i spună ceva, ar fi fost mult mai simplu şi infinit mai curtenitor să coboare el de pe cal.

Dar el voia s-o vadă dându-se în spectacol în văzul lumii. Voia să dea lumii motiv de bârfă pentru o lună de-acum înainte. Voia să arate tuturor că el e stăpânul, că putea s-o facă să vină la el în grabă doar pocnind din degete.

Ea îşi răsuci iarăşi umbreluţa şi îl privi batjocoritor.

Se auzi iarăşi un murmur aprobator. Dacă s-ar fi uitat în jurul ei, Hannah ar fi observat că mulţimea crescuse mult şi nu mai conţinea doar admiratorii bărbaţi. Deja ce se petrecea aici putea oferi subiect de conversaţie prin

saloane pentru două săptămâni de zile.

Hannah îşi strânse cu o încetineală deliberată umbreluţa, apoi i-o înmână fără să rostească vreo vorbă şi fără să-i arunce vreo privire lui Lord Hardingraye, care stătea lângă el. Făcu doi paşi înainte, ridică tivul rochiei cu o mână şi îşi aşeză pantoful alb, foarte delicat, pe cizma lui de călărie neagră, bine lustruită, punându-şi mâna într-a lui – mătase albă pe piele neagră.

În următoarea clipă, fără vreun alt efort din partea sa, se pomeni aşezată pe şa, lateral, în faţa lui. Braţele lui înveşmântate în negru o înconjurau, astfel încât n-ar fi avut de ce se teme pentru siguranţa ei.

Dar nu se temea.

Se întoarse spre el şi-l privi în ochii lui foarte negri, care acum erau aproape la acelaşi nivel cu ai ei.

El întoarse calul, iar mulţimea îi făcu loc să treacă din nou. Cei din jur mai aveau şi multe de spus, şi ei, şi lui, şi celorlalţi. Hannah nici măcar nu încercă să-i asculte. Nu-i păsa să afle ce aveau de spus.

Venise.

Şi venise s-o revendice.

Oare?

— Foarte dramatic ai fost, spuse ea.

— Da, nu-i aşa? răspunse el. Când m-am întors, adică acum câteva ore, apropo, am aflat că sunt fostul tău drăguţ căzut în dizgraţie şi dispreţuit. De dragul orgoliului, a trebuit să fac un gest extravagant.

— Extravagant a fost sigur, spuse ea, în timp ce el îşi conducea cu măiestrie armăsarul printre caii şi trăsurile care umpleau aproape toată aleea.

— Deci sunt? întrebă el.

— Dispreţuit?

— În dizgraţie.

— Şi un drăguţ, spuse ea. Îmi place imaginea asta. Rochia asta e complet compromisă, Constantine. O să miroasă a cal pentru tot restul vieţii sale.

Încă nu ieşiseră complet din mulţime. Erau perfect vizibili. Şi probabil fiecare om din mulţime profita de acest lucru.

O sărută oricum, pe buze, cu gura deschisă. Şi nu era un ţocăit convenţional. Sărutarea ţinu probabil cincisprezece sau douăzeci de secunde, o eternitate, având în vedere circumstanţele.

Şi cum trebuia să-l suporte oricum, nefiind într-o condiţie fizică propice luptei cu el, Hannah îi răspunse la sărutare, prelungind îmbrăţişarea cu cel puţin alte zece secunde.

— Poftim, spuse el, ridicând capul. O privea intens în ochi; nu-i putea evita privirea. Îşi simţi sufletul invadat şi captivat. Îl invadă şi ea pe-al lui, ca răspuns. Ai fost complet compromisă, ducesă.

— Aşa-i, admise ea cu un oftat. Şi ce intenţionezi să faci cu privire la acest lucru, domnule?

Imediat ce-i ieşiră vorbele din gură, le regretă. Sunau prea mult a ultimatum.

— Ducesă, sunt un gentleman, spuse el. Intenţionez să mă căsătoresc cu tine.

Ea simţi un mare nod în gât, care aproape o înecă. Se uită în altă parte şi observă că lăsaseră în urmă mulţimea şi erau aproape singuri pe alee şi lăsaseră parcul în urmă. Încercă să-şi pună la loc armura în care se ascunsese atât de confortabil până în urmă cu câteva minute.

— Aşa, deci? spuse ea, cu răceală. Şi doreai să-mi ceri părerea, Constantine? Sau din moment ce m-ai luat pe sus, la propriu, ai presupus că nu mai este cazul?

— Speram că va mai fi, răspunse el. Presupun că fiecare bărbat e îngrozit de scena cererii de soţie a propriei sale poveşti de dragoste. Dar observ, ducesă, că nu te laşi păcălită sau lipsită de ea. Am să mă las într-un genunchi, ceva ce cu greu aş putea face acum. N-am nicio îndoială că, deşi am lăsat mulţimea în urmă, ar veni cu toţii în goană de prin toate colţurile parcului dacă aş descăleca acum, te-aş

da jos de pe cal şi m-aş pune pe treabă. Cu altă ocazie, deci.

Hannah nu reuşea să-şi reprime râsul.

— Pari foarte sigur pe reuşita ta, spuse ea.

— Aşa îţi pare ţie, spuse el. Dacă m-ai cunoaşte mai bine, ai înţelege că doar mă bâlbâi, ducesă, şi că-mi bate nebuneşte inima în piept. Hai să schimbăm subiectul. Jess e liber şi fericit şi foarte mândru, şi cred că toate ţi se datorează ţie. Nu cred că ar fi auzit altfel regele de el.

Schimba subiectul? După ce o informa că se va căsători cu ea, avea acum de gând să vorbească despre Jess Barnes şi despre rege?

Bine atunci.

Privi în jur cu nonşalanţă.

— S-a întâmplat să-l văd şi i-am pomenit, tot din întâmplare, de acest caz. S-a pus pe plâns. Ar fi plâns şi dacă i-aş fi spus că mi-am sfâşiat batistuţa de dantelă favorită.

El râse.

— S-a întâmplat să-l vezi, spuse el. La o plimbărică pe Bond Street, te pomeneşti.

— Constantine, spuse ea închizând pentru o clipă ochii, Jess Barnes chiar este în siguranţă? Nu vor încerca vecinii să-şi facă singuri dreptate asupra lui?

— E pe drum spre Rigby Abbey, spuse el. E moşia lui Elliott. L-au promovat de la fermă la grajd. E cel mai vesel şi cel mai mândru om din Anglia.

— Elliott, ducele, spuse ea. V-aţi împăcat?

— Cred că am căzut amândoi de acord că ne-am purtat ca nişte măgari, spuse el. Şi amândoi am ajuns la ideea că poate aşa a trebuit să fie, pentru ca visul lui Jon să prindă aripi. A trebuit să ne sacrificăm prietenia pentru o vreme, şi dacă ar trebui, aş face asta din nou. Şi Elliott ar face asta – adică ar încerca să îi protejeze pe Jon de sine însuşi, şi moştenirea lui Stephen. Dar suntem iarăşi veri şi prieteni.

— Şi aproape fraţi? întrebă ea.

— Şi asta, spuse el. Da, şi asta.

Îşi surâseră.

Hannah simţi cum i se topeşte inima.

Trei călăreţi tineri care călăreau spre ei fluierară şi îi strigară câteva măscări glumeţe. Hannah ridică bărbia, dorindu-şi să fi avut la ea umbreluţa, s-o răsucească.

Constantine le rânji şi el tinerilor, iar Hannah îi recunoscu pe toţi.

— Mai bine te-aş duce acasă, ducesă, spuse el. Trebuie s-o vizitez pe Vanessa şi să văd dacă vrea să ne împăcăm. Elliott voia să merg acolo mai întâi, dar s-a întâmplat să aud versiunea lumii despre motivul pentru care am plecat eu din Londra în toiul sezonului, şi am considerat că trebuie să arăt cum stau lucrurile, mai ales când valetul tău mi-a spus că te plimbai prin parc.

— Nu trebuie să mai zăboveşti, atunci, zise ea. Vanessa a devenit prietena mea în ultimele două săptămâni.

Iar apoi merseră călare spre Dunbarton House, spre uimirea şi deliciul trecătorilor, şi stârnind destule comentarii înţepătoare. Constantine o coborî peste prag, aşteptă cât timp ea urcă scările, o privi cum dispare înăuntru şi dădu pinteni calului.

Fără o vorbă.

Hannah se gândi în timp ce urca scările către camera sa că, dacă ar mai fi avut umbreluţa la îndemână, l-ar fi pocnit în cap cu ea înainte să plece.

Nu puteai să-i spui unei femei că ai să o iei de nevastă şi apoi să nu o ceri.

Sau puteai, dacă erai Constantine Huxtable.

Presupun că orice bărbat detestă scena cererii de soţie din propria sa poveste de dragoste.

Ecoul acestor vorbe îi răsună în urechi în timp ce alerga pe ultimele trepte.

Propria lui poveste de dragoste.

Se opri brusc. Scena din parc fusese cu siguranţă cel mai romantic şi mai surprinzător lucru care i se întâmplase vreodată. Era imposibil să fi făcut asta doar pentru a arăta că o domină.

O iubea.

Izbucni în hohote de râs.

*

Iar gesturile romantice nu se opriră aici. A doua zi de dimineaţă, la mai puţin de o oră după plecarea Barbarei, când Hannah se simţea puţin abătută, primi la Dunbarton House un singur trandafir alb, care nu era însoţit de niciun bilet. În acelaşi timp, sosise un buchet imens de flori multicolore de toate felurile, împodobit cu panglici galbene, lucioase, alături de umbreluţa lui Hannah şi de un bilet amuzant, plin de înfloriturі, de la Lord Hardingraye, care putea flirta cu ea cât de scandalos voia fără să se teamă că va fi luat în serios, deoarece ea ştia – iar el ştia că ea ştia – că dintr-un anumit punct de vedere, i se asemăna ducelui.

Buchetul fusese expus pe o masă, în centrul sălii de recepţie, să poată fi admirat din toate colţurile în zilele următoare. Trandafirul îşi găsi locul în dormitorul ei, unde avea să se bucure singură de el.

O oră mai târziu, valetul îi aduse un bilet, pe tava sa de argint. Era un singur rând, nesemnat.

„Te vreau.”

Poate nu foarte romantic, dar Hannah zâmbi recitindu-l probabil a douăsprezecea oară – după ce se asigură că autorul nu-l înmânase chiar el şi nu aştepta jos, în hol.

Recunoştea începuturile unui joc.

Seara, luă cina cu familia Montford şi se bucură de compania şi conversaţia lor, alături de a soţilor Gooding şi a contelui şi contesei de Lanting – doamnele erau surorile lordului Montford.

A doua zi dimineaţă, doisprezece trandafiri albi fură trimişi la Dunbarton House, din nou fără nicio notă. Valetul îi aduse în camera de zi a lui Hannah.

După o oră, un nou bilet sosi pe tava de argint.

Din nou, nesemnat.

„M-am îndrăgostit de tine”, scria.

Hannah îl duse la buze, închise ochii şi zâmbi.

Netrebnicul. N-avea pic de respect pentru nervii ei? De ce nu venea, pur şi simplu?

Dar ştia răspunsul. Îi spusese adevărul în Hyde Park – dacă m-ai cunoaşte mai bine, ducesă, ai înţelege că mă bâlbâi şi că inima mea bate nebuneşte.

Prostuţul de el, era copleşit de nervozitate.

Şi probabil avea să mai dureze mult, deşi aşteptarea părea interminabilă. Emoţiile îl făceau de-a dreptul romantic.

Seara, merse la operă cu soţii Sheringford şi cu marchizul de Claverbrook, pe a cărui mânecă îşi aşeză mâna pentru restul serii, în timp ce făceau schimb de remarci. Tenorul îi aduse lacrimi în ochi prin frumuseţea vocii sale. Soprana îl înlăcrimă pe marchiz, prin frumuseţea sa şi atât. Marchizul chicoti pe ascuns, iar Hannah râse.

— Nu şi prin vocea ei? întrebă ea.

— Nu, Hannah, aceea doar îmi dă dureri de cap.

Majoritatea publicului era atent la loja lor, iar Hannah se întrebă alene dacă nu cumva bârfele de a doua zi vor spune despre ea că-şi înfige ghearele în încă un aristocrat bătrân şi bogat. O amuză ideea.

A doua zi dimineaţă sosiră două duzini de trandafiri roşii ca sângele. Fireşte, fără bilet. Acesta sosi o oră mai târziu.

„TE IUBESC, trandafirul meu cu o mie de petale.”

Era nesemnat.

Hannah plânse, bucurându-se de fiecare lacrimă.

După-amiază ar fi trebuit să meargă la dejunul veneţian organizat de lordul şi Lady Carpenter. În ciuda

numelui, asemenea evenimente nu se ţineau dimineaţa. Nu conta, oricum. Nu se duse.

Luă pe ea o rochie pe care o purtase o singură dată, în urmă cu vreo trei ani. N-o mai purtase de atunci, deoarece o făcea să se simtă şi să arate ca o desfrânată, şi era o deghizare prea frapantă chiar şi pentru ea. O iubea oricum, şi astăzi se asorta cu trandafirii ei. Îşi puse un singur diamant la gât, prins de un lanţ de argint, ca o lacrimă care nu se usca şi nu-şi pierdea vreodată splendoarea, şi nicio altă bijuterie.

Iar apoi, aşteptă.

Cele două duzini de trandafiri nu puteau fi urmate de ceva mai grandios.

Nici nu mai era altceva de spus în scris. Îi scrisese chiar cu litere mari primele trei cuvinte. Restul trebuia spus faţă în faţă.

Dacă şi-ar fi putut aduna curajul.

Ah, bietul ei demon drag. Îmblânzit prin puterea dragostei.

Fireşte, avea să-şi adune curajul. Şi când avea să vină, avea să fie splendid.

Aşteptă.

Capitolul 22

Treaba asta cu dragostea, descoperise Constantine în decursul ultimelor zile, putea lipsi de bărbăţie un om. Privea acum cu alţi ochi, respectuoşi, bărbaţii căsătoriţi care, presupunea el, trecuseră toţi prin chinurile prin care trecea el acum. Cu excepţia lui Elliott, fireşte, care fusese el cerut de bărbat, norocosul.

Fusese uşor să se împace cu Vanessa.

— Nicio vorbă să nu scoţi, spusese ea, grăbindu-se să-l întâmpine, traversând salonul din Moreland House,

imediat ce păşise înăuntru, în timp ce Elliott stătea lângă şemineu, cu un umăr proptit de marginea acestuia şi o sprânceană ridicată de amuzament. Nicio vorbă. Hai să ne iertăm şi să dăm uitării totul şi să recuperăm timpul pierdut. Povesteşte-mi despre prostituatele tale.

Elliott pufnise în râs.

— Foste prostituate, adăugase ea. Şi nici să nu îndrăzneşti să râzi de mine, Constantine, acum că suntem iar prieteni. Povesteşte-mi despre ele şi despre tâlhari şi vagabonzi şi despre fetele cu copii din flori.

Îl apucă de braţ silindu-l să se aşeze pe canapea, în timp ce Elliott îi contempla cu zâmbetul pe buze şi în priviri.

— Dacă ai la dispoziţie o oră sau vreo şase, Vanessa, răspunse Constantine.

— Chiar şi şapte, dacă trebuie. Rămâi la cină, decretă ea. Am decis deja. În afara cazului în care aveai deja cu Hannah o înţelegere.

O alegere cam nefericită a cuvintelor. Şi îi spunea Hannah?

— Nu, răspunsese el. Trebuie să-mi fac curaj să cad în genunchi şi să-i declam o tiradă pasională de amor, şi o să-mi ia ceva timp, ca să nu mai pomenesc şi de curaj.

Elliott râse din nou.

— Ah, dar va merita, în fiecare clipă, îi spusese Vanessa cu ochii strălucind şi îmbujorată. Când m-a cerut, Elliott a arătat splendid. Ba chiar a îngenuncheat pe iarba udă.

Constantine se uită la vărul său cu o privire încărcată de reproş.

— Asta era după ce mă ceruse Vanessa de bărbat, spusese el, ridicând mâna dreaptă. Nu-i puteam permite să aibă ultimul cuvânt, nu-i aşa? Dar ea a spus da înainte să spun eu.

Aveau o poveste care ar fi meritat să fie cunoscută, se gândise Constantine.

Iar când se lăsase pradă impulsului şi mersese la

Dunbarton House, la două ore după ce revenise în oraş, sperase să rezolve problema cu Hannah. Însă când aflase că era în Hyde Park, mersese s-o caute şi găsise – fără să se oprească să cugete – modul perfect de a-i face o declaraţie.

Nu-i dăduse prin cap însă că s-ar putea să-l refuze să se urce pe cal alături de el. Şi, ce-i drept, nu făcuse asta.

Nu-i dăduse prin cap că după ce se urcase în şa, iar el o sărutase destul de lasciv şi în public, iar ea îi răspunsese la sărutare, că ar putea să refuze să se mărite cu el.

Nu că ar fi refuzat.

Doar că el nu o ceruse.

Şi nici nu realizase asta până să-i atragă ea atenţia. Fir-ar să fie, era o diferenţă enormă între a afirma şi a cere, iar el afirmase.

Ca un şcolarei stângaci.

De ce nu se predau la universitate şi cursuri despre cum să ceri de nevastă aleasa inimii cuiva? Oare toţi greşeau atât de tare ca el?

Aşa că petrecuse trei zile reparându-şi stângăcia. Sau trei zile de tras de timp. În funcţie de cât de cinstit era faţă de sine.

Dar odată ce începuse, lăsase cele trei zile să se deruleze. Nu prea putea să se repeadă să o ceară de soţie după ce trimisese o singură floare şi un bilet în care-i spunea că o pofteşte, nu?

Dacă avea de gând să-l refuze, atunci chiar se făcuse de râs în aceste trei zile.

Dar nu avea rost să se gândească la asta, realiză el în timp ce se îmbrăca pentru vizita din această după-amiază la Dunbarton House, în cea de a treia zi. Era imposibil să nu se ducă – încurcătura asta afurisită trebuia rezolvată cumva.

Dacă nu era acasă? Trebuiau să fie o mie şi unul de motive pentru care să fi ieşit în oraş – picnicuri, petreceri în aer liber, excursii la Kew Gardens sau Richmond Park,

cumpărături, plimbări prin parc, erau doar câteva dintr-o miriadă de posibilităţi. În timp ce ciocănea la uşă, se gândi că ar fi surprinzător să o găsească acasă.

Partea mai josnică din el spera să nu o găsească acasă.

Doar că nu ar mai fi putut să treacă o dată prin aşa ceva.

Ca de obicei, valetul nu ştia ce se petrece în propria casă. Trebui să urce de parcă n-ar fi fost nicio grabă în a afla dacă ducesa de Dunbarton era sau nu acasă.

Era acasă, şi acceptase să-l vadă, se pare. Valetul îl invită să-l urmeze în sus pe scări.

Oare domnişoara Leavensworth se afla alături de ea?

Trecură de uşile salonului şi urcară încă un rând de scări. Se opriră în faţa unei singure uşi, iar valetul ciocăni discret înainte să deschidă şi să-l anunţe.

Era o cameră de zi, nu un dormitor. Era singură acolo.

Pe masa de lângă uşă erau doisprezece trandafiri albi, într-o vază de cristal. Pe o măsuţă joasă din mijlocul camerei erau două duzini de trandafiri roşii, într-o vază argintată. Parfumul lor se împletea dulceag în cameră.

Ducesa şedea la fereastră, cu picioarele strânse sub ea şi braţele încrucişate în jurul taliei. Arăta ameţitor de frumoasă, înveşmântată în roşu stacojiu, care se asorta aproape perfect cu trandafirii. Părul îi strălucea neted pe cap, ondulat în bucle moi pe lângă linia gâtului, cu şuviţe spiralate la tâmple şi pe lângă urechi. Întorsese capul şi îl privea cu ochii albaştri şi visători.

Îşi aminti de scena din propriul lui dormitor, din noaptea în care deveniseră amanţi. Doar că atunci purta doar cămaşa lui şi avea pletele lăsate liber pe spate.

Valetul închise uşa şi plecă.

— Ducesă, spuse el.

— Constantine.

Îi surâse visător, când el nu continuă.

— Am nevoie de protecţia ta, spuse ea. Primesc

răvaşe anonime.

— Da? întrebă el.

— Cineva mă doreşte, spuse ea.

— Mă voi duela cu el în zori, spuse el.

— Pretinde şi că mă iubeşte, adăugă ea.

— Uşor de spus, îi spuse el. Nu e prea profund sentimentul acela euforic, romantic, nu?

— Dar este unul dintre cele mai încântătoare sentimente din lume, spuse ea. Poate cel mai minunat. Şi eu sunt îndrăgostita de el, la rândul meu.

— Ce norocos! constată el. Atunci sigur am să-l provoc la duel.

— Spune că mă iubeşte, continuă ea, şi ochii ei se schimbară, imperceptibil aproape, dar remarcabil, din visători în luminoşi.

— Ce înseamnă asta? întrebă el.

— Minte la minte, inimă la inimă şi suflet la suflet, spuse ea.

— Şi trup la trup? întrebă el.

— Oh, da, murmură ea. Şi asta.

— Fără bariere, spuse el. Fără măşti, fără deghizări, fără temeri.

— Fără, clătină ea din cap. Fără secrete. Doi devin unul, indivizibil.

— Şi asta ţi-a spus autorul răvaşelor anonime? întrebă el.

— Cu litere mari chiar.

— Ce flăcău ostentativ.

— Absolut, aprobă ea. Uite câţi trandafiri mi-a trimis.

— Hannah, spuse el.

— Da.

El stătea dincolo de pragul uşii. Se apropie de ea, iar ea îi întinse mâna dreaptă. O luă într-ale lui şi i-o duse la buze.

— Chiar te iubesc, spuse el. Cu litere de tipar şi în orice alt fel în care îmi pot imagina. Şi, de fapt, în toate

felurile în care nu-mi pot imagina.

O auzi inspirând încet.

Era timpul. Şi nu mai era emoţionat. Se lăsă într-un genunchi, ţinându-i încă mâna, cu chipul la acelaşi nivel cu al ei. Observă că se îmbujorase. Avea buzele uşor întredeschise. Ochii îi erau încă luminoşi şi foarte albaştri, ca seninul cerului de dincolo de fereastră.

— Hannah, spuse el, vrei să fii soţia mea?

Trei zile lungi exersase un discurs. Nu-şi mai amintea niciun cuvinţel din el.

— Da, răspunse ea.

Fusese convins că-l va tachina, că va juca rolul ducesei de Dunbarton măcar pentru o vreme, înainte să capituleze – dacă avea să capituleze. Fusese de fapt atât de convins, încât aproape că nu-i auzise răspunsul.

Nu cu auzul.

Dar inima îl primise.

Da, răspunsese ea, şi orice altceva fusese de prisos.

Se priviră în ochi, iar el îi sărută din nou mâna.

— Obişnuia să-mi povestească, spuse ea. Despre dragoste. Şi mai obişnuia să-mi promită că, într-o bună zi, am s-o găsesc. Am avut încredere în el şi l-am crezut în fiecare moment al vieţii mele, de la prima întâlnire până la ultima lui suflare, Constantine, dar nu l-am crezut cu adevărat în această privinţă. Am crezut că a trăit o poveste extraordinară de dragoste timp de cincizeci de ani. Dar mă temeam să sper că voi avea şi eu parte de aşa ceva vreodată. Am greşit să mă tem, iar el a avut dreptate să se încreadă în mine. Te iubesc.

— Şi mă vei iubi pentru mai mult de cincizeci de ani? întrebă el.

— Ducele spunea că iubirea e eternă, iar eu l-am crezut.

El îi zâmbi, iar ea îi întoarse surâsul, până când el se apropie şi o sărută.

Trecuseră aproape trei săptămâni de când făcuseră

dragoste, iar el râvnise la ea în fiecare clipă a fiecărei zile care-i despărţise. Şi totuşi, nu se sărutară cu ardoare sexuală. Ci cu…

Nu avea cuvinte pentru acest sărut. Până acum, toate sărutările lui fuseseră dublate de apetit sexual.

Afecţiune? Era un termen prea blând.

Dragoste? Un cuvânt prea des folosit.

Dar orice ar fi fost, le însoţi sărutarea.

Iar apoi, în timp ce se îmbrăţişau, iar el o ridică de pe prichiciul ferestrei şi se ridică şi el în picioare, aşezându-se la fereastră cu ea în braţe, îi veni în minte cuvântul. Sau, cel puţin, cel mai apropiat cuvânt.

Se sărutaseră fericiţi.

Iar apoi îşi surâseseră, privindu-se în ochi de parcă descoperiseră chiar atunci fericirea. Şi iubirea fără de sfârşit.

— Şi eşti sigură, ducesă, că eşti dispusă să-ţi sacrifici titlul doar pentru plăcerea de a te căsători cu mine?

— Şi să fiu pur şi simplu doamna Huxtable? întrebă ea. Cel puţin aşa va trebui să-mi spui Hannah tot timpul, iar mie îmi place asta.

— Sau contesă, spuse el.

Ea îl privi fără să înţeleagă.

— Ar fi puţin absurd, spuse ea.

— Nu chiar, explică el. Regele a trimis două decrete după ce l-ai vizitat, să ştii. Sau poate nu ştii. Un decret era graţierea lui Jess.

Ea se îndreptă de spate în braţele lui şi se încruntă când el se opri.

— Şi celălalt?

— Tocmai ai acceptat să te căsătoreşti cu Constantine, primul conte de Ainsley, spuse el. Titlul mi-a fost oferit pentru serviciile extraordinare aduse celor mai sărmani şi mai dragi supuşi loiali ai Maiestăţii Sale. Cred că aşa a scris.

Hannah rămase cu gura căscată.

Apoi râse în hohote, cu capul dat pe spate.

Şi noul conte de Ainsley râse împreună cu ea.

*

Contele şi contesa de Merton ofereau un bal la Merton House în seara următoare, cu ocazia aniversării balului logodnei lor, din urmă cu un an.

Invitaseră la cina de dinaintea balului membrii familiei lor – cele trei surori ale lui Stephen şi soţii lor, fratele Cassandrei, Sir Wesley Young şi logodnica lui, domnişoara Julia Winsmore.

Îl invitaseră şi pe Constantine, din moment ce era vărul lui Stephen. Şi o invitaseră şi pe ducesa de Dunbarton, care nu le era rudă.

În timp ce ea şi Stephen aşteptau în sala de recepţie să le sosească invitaţii, Cassandra spuse:

— Chiar am sperat să nu pară bizar că am invitat-o astăzi, Stephen. Con s-a întors la Londra de mai bine de o săptămână, iar Hannah e aici de când am adus-o cu noi de la Copeland. Şi ea e cea care l-a convins pe Elliott să meargă la Ainsley Park, iar apoi a vorbit cu însuşi regele. A salvat situaţia aproape de una singură. Dar nu s-a întâmplat nimic încă. Crezi că va fi incomodă cina asta pentru toată lumea?

— De ce să fie? răspunse el. Ducesa ţi-a devenit prietenă, şi e perfect acceptabil să inviţi o prietenă la cină. În seara aceasta, la bal, intenţionăm să anunţăm titlul lui Con, şi ea a contribuit decisiv la obţinerea lui. Va realiza în mod sigur că şi el e pe lista noastră de invitaţi şi, dacă e să fie vreo situaţie jenantă, va şti să o evite. Dar nu cred, oricum, că ducesa se ruşinează prea uşor.

— Scena aceea din parc, spuse ea. Meg a descris-o atât de amuzant, şi Kate atât de romantic. Şi toată lumea a vorbit până le-a venit rău despre asta de atunci. Şi totuşi, încă nu s-a întâmplat nimic.

— Nu avem de unde şti, spuse el. Nu s-a anunţat nimic. Nu ştim dacă s-a întâmplat sau nu ceva. Cass, au dreptul la puţină intimitate.

Ea oftă.

— Eram atât de îngroziţi cu toţii, spuse ea, când şi-a început Con aventura cu ea. Nu că ar fi trebuit să ştim de aşa ceva, fireşte. Asemenea aventuri ar trebui să fie mereu secrete. Părea atât de nepotrivită pentru el. Atât de…

— Arogantă? sugeră el.

Ea se încruntă.

— Păi chiar părea, spuse ea. Dar oamenii nu sunt întotdeauna ceea ce par, nu? Ar trebui să fi ştiut asta mai bine decât oricine altcineva. Poate mereu a fost… ei bine, o persoană caldă şi plină de veselie, cineva pe care mi-o doresc foarte mult să-mi fie prietenă. Un om bun. De ce nu s-au logodit ea şi Con?

Stephen se apropie şi o sărută pe gură.

— Poate-i poţi întreba, imediat ce sosesc. Poate poţi deschide subiectul la cină. Sunt sigur că surorile mele vor avea un cuvânt de spus şi ele. Par s-o fi luat pe ducesă la sânul lor, ca şi tine. Până şi Nessie.

Ea râse şi-l lovi în glumă peste braţ.

— Asta da introducere în conversaţie, spuse ea, imediat ce fiecare dintre ei intră aici – de ce nu sunteţi logodiţi? Stephen, nu sunt peţitoare, dat Con este un bărbat singur, şi Hannah e o femeie singură.

— Prin urmare, spuse el, trebuie să fie împreună.

— Prin urmare, nimic, spuse ea tăios. Trebuie să fie împreună, da. Toţi cei care au fost la Copeland şi i-au văzut ar trebui să fie şi orbi şi proşti să nu-şi dea seama.

Fură salvaţi de continuarea discuţiei de sosirea Vanessei şi a lui Elliott, precum şi de a lui Wesley şi Julia, aproape în acelaşi timp, şi de apariţia lui Katherine şi a lui Jasper şi a lui Margaret şi Duncan curând după aceea.

— Vine şi Con? întrebă Elliott în timp ce sorbeau din pahare.

— A spus că vine, răspunse Stephen.

— Şi Hannah? întrebă Margaret.

Şi reveniră la subiect.

— Mama spune că trebuie să se căsătorească, nu au de ales, spuse Julia Winsmore, după felul în care a sărutat-o în parc. Am văzut cu ochii mei. A fost chiar şocant.

Şi se înroşi.

— Şi foarte romantic, Julia, spuse Sir Wesley. Cel puţin aşa mi-ai spus atunci.

— Mă îndoiesc, spuse Elliott, că ducesa ar fi impresionată de argumentul că nu are de ales decât să facă ceva anume.

— Ea evident că-l iubeşte pe Constantine, spuse Katherine. Îl va tortura înainte să spună da.

Soţul ei şi Duncan schimbară o privire îndurerată ca răspuns la acest exemplu frapant de logică feminină.

— Sau nu, adăugă Margaret.

— Con nu e fraier, spuse Stephen. Nu dansează după cum îi cântă nimeni.

— Dar e îndrăgostit, argumentă Cassandra.

Şi acest argument înăbuşi conversaţia. Pentru câteva clipe, tăcerea se aşternu.

Apăru valetul, şi îi murmură Cassandrei că sunt gata pentru cină. Să mai aştepte puţin, murmură ea. Îşi putea imagina câtă consternare va stârni răspunsul ei la bucătărie.

Iar apoi, cei doi musafiri care rămăseseră de venit îşi făcură apariţia împreună şi cu puţin peste cinci minute întârziere.

Amândoi păreau atât de radioşi încât aşteptările celor din jur se ridicară până la cer – cel puţin ale doamnelor adunate în salon. Iar Cassandra îi iertă instantaneu pentru că o făcuseră să întindă coarda cu bucătăreasa ei.

Ducesa de Dunbarton era superbă, într-o rochie de un turcoaz delicat, cu foarte puţine accesorii. Nu avea nevoie de bijuterii. Toţi ochii aveau s-o urmărească în această

seară şi fără ele. Strălucirea care o împodobea de obicei pe dinafară emana de data aceasta dinlăuntrul ei

Înainte să apuce cineva să o salute, ea spuse:

— E numai vina mea dacă am întârziat. Eram deja gata când îl aşteptam pe Constantine, dar imediat ce l-am auzit ciocănind la uşă am decis că nu voiam de fapt să port rochia mea favorită de bal, şi nici diamantele asortate acesteia. Aşa că m-am schimbat, în timp ce el a bătut din picior şi a scrâşnit din dinţi pe hol.

Şi surâse fermecător.

— Niciodată nu-mi scrâşnesc dinţii, spuse blând Constantine. Aş rămâne doar cu nişte cioturi dacă mi i-aş scrâşni ori de câte ori întârzii, Hannah. Am de gând să îmi cultiv răbdarea. Am să învăţ să-mi placă să aştept. Dar ai face bine să nu întârzii la nunta noastră. Se spune că aduce ghinion.

Şi astfel răspunse la toate întrebările, înainte să fie puse.

Iar cina trebui să mai aştepte încă un sfert de oră, în timp ce făceau schimb de sărutări, îmbrăţişări, bătăi pe spate şi strângeri de mână, iar Hannah declară că, deşi foarte înjositor, acceptase să coboare în rang de la ducesă la contesă.

— Deşi mi s-ar fi potrivit de minune să fiu şi doar doamna Constantine Huxtable, adăugă ea, surâzând din nou radios.

Şi ochii îi străluciră, plini de lacrimi, îşi muşcă uşor buza de jos, iar Constantine îi înconjură umerii cu braţul său – iar Cassandra sugeră că ar face bine să se îndrepte spre sufragerie, înainte să-i demisioneze pe loc bucătăreasa.

Capitolul 23

De o zi întreagă se certau pe tema nunţii. Deşi poate

ceartă nu ar fi fost cuvântul potrivit, din moment ce amândoi intenţionau să nu fie egoişti.

Constantine considera că ar fi trebuit să se căsătorească la Copeland, din moment ce era casa lui Hannah, şi iubea acel loc. O mireasă ar trebui să se mărite pe pământurile ei.

Dar fu suficient de înţelept să nu pomenească de Markle.

Hannah se gândea că ar trebui să se căsătorească la Ainsley, din moment ce era casa lui Constantine şi o iubea, evident. De altfel, i se părea potrivit pentru noul conte de Ainsley să se căsătorească la Ainsley Park.

Căzură de acord că St. George era cel mai bun şi mai convenabil compromis. Era în Hanover Square, la o aruncătură de băţ de Dunbarton House. Mireasa putea să meargă pe jos până acolo. Toată lumea bună putea să participe. Poate chiar şi regele avea să vină. Era la modă să faci nunţi acolo.

Niciunul nu-şi dorea să se căsătorească acolo, deşi niciunul n-ar fi recunoscut.

Trebuia să fie la Copeland. Sau la Ainsley. Sau poate la St. George.

De îndată ce se aşezară la masă, la Merton House, domnişoara Winsmore întrebă:

— Excelenţă, povestiţi-ne despre nuntă. Când şi unde va avea loc ceremonia?

— Cât de curând posibil, răspunse Hannah. Iar cât despre locaţie, nu ne-am decis încă.

Trase aer în piept să-şi anunţe votul pentru Ainsley Park, fiind sigură că familia lui Constantine o va susţine, dar contele de Merton vorbi primul:

— Con, dar trebuie să vă căsătoriţi la Warren Hall. Încă este şi va fi mereu casa ta. Acolo te-ai născut şi ai crescut. Capela a fost folosită mereu pentru nunţile şi botezurile familiei… şi pentru înmormântări, adăugă el, pe un ton mai scăzut.

— Oh, cât de minunat ar fi, spuse Cassandra, în timp ce valeţii le serveau primul fel. Dar Stephen, Hannah poate are alte idei. E şi nunta ei.

Însă o privi pe Hannah, cu ochi rugători.

— Şi eu, şi Elliott ne-am căsătorit acolo, spuse Vanessa, ca şi Stephen şi Cassandra, anul trecut. Este un loc încântător pentru o nuntă. Capela e situată într-un colţ retras al parcului, printre copaci, şi poate fi umplută de doar o mână de oaspeţi. Şi este şi un sentiment minunat în a fi înconjurat de istorie, acolo, cu grădina din jurul capelei. Istoria familiei.

Acolo trebuie să-l fi înmormântat pe Jonathan, se gândi Hannah. Şi, dintr-odată, ştiu că acolo trebuiau să se căsătorească. Avu un sentiment de dreptate chiar înainte să-l privească pe Constantine şi să-i vadă expresia intensă, încordată a feţei.

— Frumos din partea ta să ne împrumuţi capela, Stephen, spuse el. Dar cred că Hannah are dreptul să…

— Aleagă? îl întrerupse ea. Aşa voi face, atunci. Mulţumesc. Eu aleg.

Ştia cât de greu îi fusese lui să zâmbească.

— Aleg Warren Hall, spuse ea, cu ochii aţintiţi într-ai lui.

Şi simţi că se scufundă în privirea sa, în timp ce zâmbetul se ştergea de pe chipul lui Constantine.

— Eşti sigură? o întrebă el.

— Absolut, răspunse ea. Şi aşa şi era. Rămâne Warren Hall. Mulţumesc, Lord Merton. Sunteţi foarte amabil.

— Mai bine-mi spui Stephen, zise acesta, dacă ai de gând să te căsătoreşti cu Con. Mai bine ne tutuim toţi între noi.

Şi dintr-odată toate vocile se înălmăşiră, iar cina fu consumată cu mare poftă. Margaret, Vanessa şi Katherine hotărâseră deja cum să decoreze marea sală de bal de la Warren Hall şi capela, înainte să le fie luat din faţă primul fel de mâncare, iar Cassandra schiţase meniul pentru nuntă

înainte să li se servească desertul.

— Mai bine te-ai relaxa şi ai lăsa lucrurile să meargă de la sine, Con, îl sfătui Elliott. Ţi-ai făcut treaba, l-ai cerut mâna şi ea a acceptat. Lasă restul în seama doamnelor.

Hannah fu informată că va sta la Finchley Park cu o zi sau două înainte de nuntă, una dintre moşiile ducelui de Moreland învecinate cu Warren Hall, locul copilăriei lui. Aveau să mai stea cu ea câţiva oameni, inclusiv Vanessa, Elliott şi copiii acestora, mama şi surorile lui Elliott şi orice oaspeţi mai dorea Hannah să invite. Dar nu trebuia să-şi facă griji, o asigură Vanessa. La Finchley, pe malul lacului, era o casă de oaspeţi pitorească şi izolată, unde ea şi Elliott îşi petrecuseră luna de miere. Acolo ar fi frumos să-şi petreacă şi Hannah şi Constantine luna de miere. Vanessa nu se putea gândi la un cadru mai romantic de a începe o căsătorie.

— Îţi mai aminteşti narcisele? îl întrebă ea pe Elliott.

Iar austerul duce de Moreland îi făcu glumeţ cu ochiul.

Hannah îi căută privirea lui Constantine, de pe cealaltă parte a mesei, şi schimbară un zâmbet imperceptibil pentru oricine altcineva. O avertizase în timp ce veneau aici că verişoarele din partea tatălui erau un trio formidabil, iar Cassandra li se adăugase cu succes. Dacă nu era atentă, îi spusese el, erau în stare să acapareze întreaga nuntă.

Şi îi spusese astea înainte să ştie că nunta va avea loc pe domeniul lor – la Warren Hall.

— Vai de mine, spuse Katherine dintr-odată, iar tonul vocii ei amuţi hărmălaia de la masă. Iar ne-a apucat. Hannah, am crescut într-un sătuc, am fost copii de preot. Mereu erau lucruri de făcut şi de organizat. Iar noi eram cele care făceam un pas în faţă şi le organizam. De obicei, dacă nu făceam noi, nu făcea nimeni, iar viaţa la ţară poate fi teribil de plictisitoare. Dar, deşi am lăsat acea viaţă în urmă, nu am scăpat niciodată de obiceiul de a organiza totul.

— Aşa e, oftă Margaret. Hannah, niciodată n-ai fost cunoscută drept o doamnă neajutorată şi indecisă. Îndrăznesc să cred că ai stat aici râzând pe seama noastră chiar. Probabil deja ţi-ai planificat toată nunta fără ajutorul nostru.

Hannah ştia că toţi ochii sunt aţintiţi asupra ei. Doamnele o priveau oarecum întristate, iar domnii erau mai amuzaţi.

— Nu râd, spuse ea. Din contră, chiar. Şi chiar trebui să clipească, să-şi risipească lacrimile care i se adunaseră în ochi. Şi nici nu am organizat vreodată o nuntă, nici nu mi-a fost vreodată organizată una. Ieri am acceptat să mă căsătoresc cu Constantine, dar astăzi văd că mă voi căsători şi cu familia lui şi sunt nespus de fericită.

Ducele îi spusese că, atunci când îşi va găsi dragostea, va găsi şi comunitatea în care să se simtă integrată.

Era aproape timpul să înceapă balul. După ce plecată doamnele, nici domnii nu mai rămaseră în sufragerie. Plecară împreună spre sala de bal, să întâmpine primii oaspeţi.

Hannah ştia că noul titlu al lui Constantine va fi anunţat la cină, ca şi logodna lor. Era începutul unei noi ere. Aruncă o privire la nuanţa încântătoare de turcoaz a rochiei sale şi se bucură că renunţase la rochia albă, chiar dacă întârziase din cauza schimbului. Nu mai trebuia să se ascundă. Nu mai trebuia să se apere cu nicio armură de gheaţă şi diamante.

Era ducesa de Dunbarton, şi în curând avea să fie contesa de Ainsley. Dar mai important decât orice, era Hannah. Era ea însăşi în viaţa de zi cu zi, şi fusese făurită de caracterul şi experienţele sale. Se plăcea pe sine însăşi. Şi era îndrăgostită.

Era fericită.

Oaspeţii începură să sosească, iar Constantine îi aşeză mâna pe mâneca lui. Se plimbară împreună prin sala

de bal, oprindu-se din când în când să discute cu diverse cunoştinţe. Zâmbeau amândoi.

— Ai observat, o întrebă Constantine, că toţi cei care intră în sala de bal te privesc de două ori, o dată din sinceră apreciere pentru frumuseţea ta şi a doua oară fiind şocaţi să te recunoască?

— Cred că la tine se uită, răspunse ea. Eşti fermecător când zâmbeşti.

— Eşti mulţumită cu Warren Hall? întrebă el.

— Da, răspunse ea. Îţi vei avea toată familia aproape, inclusiv pe Jonathan.

— Aşa este. Dar tu, Hannah?

Ea îl privi, iar surâsul se şterse.

— Vei avea şi tu familia aproape? o întrebă el.

— Am să-i invit pe Barbara şi pe domnul Newcombe, spuse ea. Poate vor fi dispuşi să călătorească din nou, pentru nunta mea.

— Când tu nu eşti dispusă să mergi la a ei? Asta-i prietenie? întrebă el.

De ce aducea acum vorba despre asta. Sala începuse să se umple. Aerul se încălzea. Zgomotul discuţiilor devenea vacarm. Muzicienii din orchestră îşi acordau instrumentele.

— Foarte bine, spuse ea, ridicându-şi bărbia şi evantaiul şi redevenind pentru o clipă ducesa de Dunbarton. Am să-i invit pe tatăl meu, pe sora, cumnatul meu şi nepoţii mei. Ba chiar am să îl invit şi pe pastorul Leavensworth şi pe soţia acestuia. Şi am să merg la nunta Barbarei. Mergem împreună. Eşti mulţumit?

— Da, iubita mea, spuse el.

Şi foarte rapid şi foarte scandalos, mai ales că nu făcuseră încă niciun anunţ, o sărută.

— Stimate domn, acum chiar trebuie să mă iei de nevastă, spuse ea.

— Fir-ar să fie, păi chiar aşa am să fac, spuse el, rânjind.

— Dar nu va veni niciunul, îl avertiză ea. Poate cu excepţia Barbarei, deşi probabil nici ea.

— Intenţia contează, dragostea mea, spuse el. E tot ce poţi să faci, tot ce putem face oricare dintre noi. Vino să dansăm. Iar apoi, cu mare reţinere, voi respecta regulile şi voi mai dansa doar o singură dată cu tine – după cină şi după ce am făcut anunţurile. Va fi un vals. M-am luat la trântă cu Stephen şi l-am ţintuit pe podea până a acceptat că va fi un vals.

Ea râse.

— Şi dacă îmi va fi plin carnetul de bal?

— Atunci am să-l iau la trântă pe partenerul tău de vals şi am să-l ţintuiesc şi pe el de podea până când îşi aduce aminte că-l strâng groaznic pantofii noi de dans.

— Ce absurd eşti, spuse ea, râzând.

*

Mai discutaseră ceva în decursul celor două zile, şi anume unde vor locui după căsătorie.

Era o decizie uşor de luat.

Constantine se mutase deja din casă la Ainsley Park, pentru a le permite mai multor noi rezidenţi să locuiască acolo. Casa de oaspeţi fusese perfectă pentru viaţa lui de burlac, dar nu şi pentru o soţie şi, spera el, o familie. Şi dacă petrecea mai puţin timp acolo, îi explică el lui Hannah, atunci puteau fi disponibile unele din camerele din casa de oaspeţi – poate pentru vechil şi unii meşteri-instructori. Iar ei aveau nevoie doar de nişte camere pe care să le folosească atunci când veneau în vizită.

Firește, dorea să meargă de câteva ori o pe an. Îi erau dragi oamenii de acolo, şi îndrăznea să creadă că şi el lor.

La Copeland, Hannah ar fi putut fi aproape de Land’s End şi de bătrânii care-i erau atât de dragi. Dar Copeland avea să fie moşia lor. Şi era într-adevăr încântătoare, cu parcul neatins şi o casă pe colină, oferindu-le o privelişte

nemaipomenită din orice unghi. Avea să fie un paradis pentru copii. Era şi aproape de Londra.

Iar Londra, desigur, avea să fie destinaţia lor de primăvară. Anul următor trebuia să-şi ocupe locul în Camera Lorzilor. Aveau să locuiască la el acasă, deşi nu era în partea mondenă a oraşului. Dar nu aveau nevoie de nimic ostentativ.

Deci Copeland avea să fie reşedinţa lor.

În timp ce dansa şi o admira pe Hannah dansând, Constantine se gândea că se bucură de alegerea făcută. S-ar fi bucurat de fapt să trăiască şi într-o văgăună, dacă era cu ea – deşi poate era mai bine să nu testeze aşa ceva.

Iar apoi sosi vremea cinei, iar Stephen anunţă protipendada adunată că vărul său, Constantine Huxtable, urma să fie onorat de Maiestatea Sa, Regele, cu titlul de conte de Ainsley înainte de finalul sezonului. Iar contele de Ainsley avea s-o ia în căsătorie pe ducesa de Dunbarton, curând după, într-o ceremonie privată la Warren Hall.

Oare câte săptămâni trecuseră, se întrebă Constantine, de când intrase călare în Hyde Park alături de Monty şi de Stephen şi o văzuse pe Hannah pentru prima oară în doi ani de zile, privind-o dezaprobator? Nu erau multe, dar era dificil să-şi amintească felul în care arătase atunci în ochii lui. Era straniu cât de diferită putea fi o persoană când o cunoşteai şi sufleteşte.

Încă de pe atunci începuse să se gândească la însurătoare. Dar nu realizase că ea era aleasa.

Aleasa.

Singura lui iubire.

Dansul întârzia să reînceapă. Toţi doreau să le adreseze felicitări şi urări de bine. Mulţi bărbaţi jurară că vor purta un an panglici de doliu la braţ, începând de a doua zi. Hannah îi lovi peste braţ cu evantaiul.

Iar apoi veni vremea valsului.

Lui Constantine îi plăcuse dintotdeauna dansul, dacă-şi putea alege partenerele. Din fericire, bărbaţii aveau mai

mult control asupra acestor lucruri decât femeile. Dar nici Hannah nu părea să se plângă de ceva, când o conduse în spaţiul de dans.

— Eşti fericită? o întrebă el, înconjurându-i talia cu braţul drept şi luându-i mâna dreaptă în stânga lui.

— Oh, sunt, oftă ea. Dar nu ştiu dacă-mi va face plăcere toată agitaţia pregătirilor de nuntă. Poate ar fi trebuit să fugim în lume.

— Verişoarele mele nu ne-ar ierta niciodată, răspunse el, rânjind.

— Ştiu, răspunse ea. Dar vreau doar să fiu cu tine.

El încercase cu vitejie să ignore aceleaşi sentimente.

— Vrei să vii diseară, după bal? întrebă el.

Ea îl privi câteva clipe, apoi oftă din nou.

— Nu, spuse ea. Nu mai sunt amanta ta, Constantine. Sunt logodnica ta. E o diferenţă.

El se simţi dezamăgit, apoi uşurat. Era, într-adevăr, o diferenţă.

— Atunci vom fi cuminţi şi vom aştepta noaptea nunţii, spuse el.

— Da, spuse ea. Dar nu e doar atât. Vreau... oh, nu ştiu ce vreau. Vreau să fiu soţia ta.

El îi zâmbi.

— Şi mi-am adus ceva aminte, spuse ea, luminându-se la faţă. Ducele m-a învăţat să nu spun niciodată că vreau ceva, pentru că asta implică o lacună a mea şi duce la tristeţe. Nu vreau să fiu soţia ta. Voi fi soţia ta şi mă voi implica în pregătirile pentru nuntă alături de Margaret şi ceilalţi, iar astfel timpul va zbura mai repede. Şi e minunat să participe toată familia şi să se agite pentru nunta mea, deşi o parte din mine ar dori să fugă în lume.

Începu muzica.

Valsară pe sub lumina candelabrelor şi printre rândurile de flori şi ferigi, printre ceilalţi dansatori, în vârtejul de satin şi mătăsuri colorate, în strălucirea bijuteriilor, clar având ochi doar unul pentru celălalt.

Constantine realiză că întotdeauna avusese impresia că e undeva la marginea vieţii adevărate, că-i privea pe ceilalţi trăind şi uneori chiar îi ajuta. Fusese atât de rănit de moartea lui Jon, deoarece încercase să trăiască viaţa fratelui său şi descoperise că era imposibil, în final. Jon trebuise să treacă singur prin experienţa morţii, iar acum ştia că aşa trebuia şi se cuvenea. Jon îşi trăise din plin propria viaţă şi murise când îi sunase ceasul.

Iar acum era rândul lui Constantine. Dintr-odată şi pentru prima oară, era în centrul existenţei lui, îşi trăia viaţa şi o iubea.

Iubea femeia care împărţea centrul acestei existenţe cu el.

O iubea pe Hannah.

Îi zâmbea.

O roti către unul dintre colţurile sălii de bal şi îi surâse şi el.

Capitolul 24

Nunta lui Hannah Reid, ducesa de Dunbarton, cu Constantine Huxtable, contele de Ainsley, era un eveniment discret, după gusturile lumii. Mai surprinzător, cel puţin pentru Hannah, era un eveniment în familie, dominat de copii, care aveau să participe la ceremonia din capela din Warren Hall, dar şi la masa de după.

Mai surprinzător era că nu participa doar familia lui Constantine. Veni şi tatăl ei. Veniră şi Dawn şi Colin, sora şi cumnatul ei, şi cei cinci copii ai lor – Louisa, de zece ani, Mary, opt, Andrew, şapte, Frederick de cinci ani, şi Thomas, trei ani. Veni şi Barbara cu părinţii ei – pastorul Newcombe nu putuse să plece din nou atât de curând, înainte de nunta sa şi luna de miere.

Tatăl ei rămăsese aproape neschimbat, descoperi

Hannah când acesta sosi la Finchley Park, în ziua dinaintea nunţii. Ceea ce nu se putea spune despre Colin şi Dawn. Amândoi se rotunjiseră binişor şi arătau evident mai bătrâni. Colin chelise puţin şi îşi pierduse din farmecul tinereţii. Contrastând cu el, Dawn era rumenă în obraji şi părea mulţumită în mod placid – deşi nu chiar în clipa în care sosise.

Hannah ghici că-şi adunaseră curajul să vină.

Se hotărâse de dinainte să se comporte de parcă n-ar fi fost nicio înstrăinare între ei, şi se părea că ei luaseră aceeaşi decizie. Se îmbrăţişară, schimbară saluturi şi îşi zâmbiră. Şi îşi ascunseră jena întorcându-şi atenţia asupra copiilor, care se revărsau din altă trăsură.

În timp ce-i făceau plecăciuni, Hannah se gândi că avea două nepoate şi trei nepoţi despre care nu ştia absolut nimic. Nu-i permisese niciodată Barbarei să-i povestească despre familia ei.

În alte circumstanţe, Colin ar fi putut să fie soţul ei de mai bine de zece ani. Acum îi părea un străin pe care-l întâlnise demult.

— Poftiţi în casă, spuse ea. Ne aşteaptă ceai şi prăjituri.

— Mătuşica Hannah, spuse Frederick, strecurându-şi mânuţa într-a ei în timp ce se îndreptau spre casă, am pantofi noi pentru nuntă. Sunt cu un număr mai mari decât ceilalţi.

— Şi eu, spuse Thomas, tropăind în timp ce intrau în casă.

— Atunci mă bucur foarte mult că avem o nuntă, spuse Hannah. Toţi avem nevoie de un motiv să ne cumpărăm pantofi din când în când.

I se strânse inima.

Abia mai târziu apucă să vorbească cu tatăl ei. Se plimba singur pe peluza de lângă casă, după ceai. Hannah crezuse că se odihneşte ca toţi ceilalţi în camera lui.

Ezită înainte să i se alăture. Dar se apropiase atât de

mult de împăcare. De ce să se oprească acum?

El o privi când se apropie şi se opri. Îşi strânse mâinile la spate.

— Arăţi bine, Hannah, îi spuse el.

— Mă simt minunat, răspunse ea.

— Şi deci, te vei mărita cu alt aristocrat, spuse el. Dar e unul mai tânăr de data asta. Măcar acesta îţi va aduce vreun strop de fericire?

Chiar nu înţelesese tot ce se petrecuse în aceşti ani?

— Îl iubesc şi mă iubeşte, răspunse ea. Mă aştept să fiu foarte fericită cu Constantine. Vei face cunoştinţă cu el mai târziu. Va veni la cină. Dar, *papa,* am fost foarte fericită şi în prima mea căsătorie. Ducele a fost bun cu mine, mai mult decât bun. Iar eu l-am adorat.

— Era bătrân, spuse tatăl ei. Mi-ar fi putut fi tată. Nu m-am iertat niciodată pentru că am contribuit la gestul tău impulsiv, Hannah. Şi n-am făcut nimic să te opresc. Presupun că pe atunci mi s-a părut o soluţie uşoară la o problemă incomodă. Ambele mele fiice iubeau acelaşi bărbat, iar eu voiam să fie amândouă fericite. Am crezut că ţie ţi-ar fi mai uşor să-ţi revii şi să-ţi găseşti fericirea, din moment ce toţi tinerii te râvneau, aşa că i-am luat partea lui Dawn. Am fost orb, nu-i aşa? Te-ai măritat cu un bătrân pe care nici măcar nu-l ştiai, ai plecat, nu te-ai m-ai întors, nici n-ai scris vreodată şi…eh. Nici eu n-am avut curajul să-ţi scriu, nu-i aşa?

— Faptul că m-am căsătorit cu ducele a fost cea mai bună decizie pe care am luat-o vreodată, spuse ea. Şi dacă am judecat corect la ceai, Dawn a făcut cea mai bună alegere cu Colin.

— Da, par destul de fericiţi, spuse el. Iar nepoţii sunt lumina vieţii mele. Poate…

Se opri,

— Da, poate, încuviinţă ea. Am doar treizeci de ani, *papa.* Doar un copil îmi mai trebuie ca să-mi fie completă fericirea.

— Mulţumesc, spuse el stângaci, că ne-ai invitat la nunta ta.

— Constantine nu are fraţi sau surori, spuse ea, dar are veri din ambele părţi ale familiei lui. Şi sunt foarte apropiaţi. Ba chiar mai mult, sunt primitori şi afectuoşi. Şi-au deschis inimile şi vieţile să mă primească. Ai putut observa asta la ceai, nu-i aşa, cu Elliott şi Vanessa, ducele şi ducesa de Moreland, mama şi surorile lui? Nu ştiam dacă vrei să vii. M-am aşteptat să nu vii.

El oftă adânc.

— Am plâns când am primit scrisoarea ta, spuse el. Poftim. Nu m-am aşteptat să mărturisesc asta vreodată cuiva. M-am simţit iertat.

Ea făcu un pas şi îşi aşeză fruntea pe umărul lui. El îi prinse talia şi o ţinu în braţe.

*

Nu avu şansa să discute cu Dawn decât a doua zi de dimineaţă, în ziua nunţii. Era în garderobă, ţinându-şi capul în timp ce Adèle îi ondula mai bine o şuviţă de păr îndărătnică de la tâmplă.

Purta roz pal, o culoare pe care nu s-ar fi aşteptat să o aleagă pentru nuntă. Dar în timp ce cumpăra materialele, se îndrăgostise de această nuanţă. Avea o pălăriuţă nouă din paie asortată, cu boboci de trandafir roz, frunze şi panglici roz de mătase, o nuanţă mai închise decât rochia.

Prin fereastră putea zări cerul senin, fără niciun nor.

Iar apoi veniră cu toţii s-o vadă, în drum spre biserică. Vanessa, Averil şi Jessica, surorile lui Elliott, exclamară de încântare şi-i declarară că n-o iau în braţe, să nu-i deranjeze rochia sau părul. Toate fuseseră de părere că Cecily, cea mai mică soră a lui Elliott, care aştepta de pe o zi pe alta să nască, va fi foarte întristată să rateze un asemenea eveniment. Doamna Leavensworth îşi strânse mâinile la piept şi jură că n-a mai fost niciodată atât de

fericită – deşi avea să fie peste trei săptămâni, când avea să fie nunta Barbarei.

Barbarei nu-i păsa dacă deranjează vreo coafură. O îmbrăţişă strâns pe Hannah, fără să scoată o vorbă, preţ de un minut. Apoi făcu un pas în spate şi o privi.

— Asta am tot sperat să se întâmple, Hannah, spuse ea. Chiar m-am şi rugat. Poţi să râzi dacă vrei. Ai prea multă dragoste în tine ca s-o iroseşti pe flirturi. Şi domnul Huxtable, adică Excelenţa Sa, contele de Ainsley, este bărbatul potrivit. Am realizat asta văzându-vă la Copeland. Am fost aproape sigură când te-a luat pe calul său, în parc. Şi când v-am văzut aseară la cină, nu mai aveam nici urmă de îndoială. Iar acum că mi-am ţinut predica, aş face bine să merg la biserică împreună cu mama şi *papa,* înainte să ne-o ia mireasa înainte, râse ea.

— Babs, o îmbrăţişa din nou Hannah. Ce m-aş fi făcut fără tine atâţia ani?

— Nici mie nu mi-ar fi fost mai bine fără tine, cred, spuse Barbara. Ah, iată-te, Dawn. Eu şi mama plecăm, vă lăsăm mai mult spaţiu aici.

Şi plecară, iar Dawn rămase stingherită, în pragul uşii.

— Sunt gata, Adèle, spuse Hannah. Pot să-mi pun eu singură boneta înainte să ies.

Camerista se strecură afară din cameră.

— Nu ştiu cum reuşeşti, Hannah, spuse Dawn, părând aproape ofensată, dar eşti mai frumoasă decât acum unsprezece ani.

— Sunt îndrăgostită şi e ziua nunţii mele, spuse Hannah. E uşor să fii frumoasă în asemenea circumstanţe.

— Nu doar asta, spuse Dawn. Credeam că e doar felul în care arăţi. Dar era şi ceva din lăuntrul tău. Iar acum e chiar mai mult de atât. Contele de Ainsley e foarte chipeş, nu-i aşa? Păcat de nasul lui. Presupun că ar trebui să-i spun Constantine, cum m-a invitat astă-seară, dar mi se pare necuviincios. Te-ai descurcat bine, deşi probabil ţi s-a părut că nu mai moare odată bătrânul duce. Trebuie să-ţi fi fost

tare greu.

— Cred că întreaga lume crede asta, spuse Hannah. Nu-i adevărat, dar nu contează, dacă eu şi Constantine ştim că nu-i aşa. Iar acum, mă voi căsători cu un bărbat pe care-l iubesc din tot sufletul meu. Dawn, dacă te-ai uitat vreodată în urmă şi ai simţit o urmă de vinovăţie, renunţă la ea. Totul se întâmplă cu un motiv, uneori un motiv mai important decât realizăm pentru moment. Cele întâmplate m-au condus către duce şi la zece ani de fericire uimitoare. Şi prin căsătoria cu ducele am ajuns oarecum aici.

— Nu mă simt vinovată, spuse Dawn. Puteai să ai pe oricine dacă doreai. L-ai ales pe Colin, şi a fost zăpăcit pentru moment, cum sunt toţi bărbaţii când te văd. Dar pe mine m-a iubit, şi eu pe el. Avem o căsnicie bună şi nişte copii cuminţi şi sănătoşi, adică mai mult decât ai tu. Nu mă simt vinovată.

Hannah zâmbi,

— Mă bucur că eşti fericită, spuse ea, făcând un pas înspre sora ei. Şi copiii tăi chiar sunt încântători, Dawn. Abia aştept să-i cunosc mai bine în viitor. Voi veni la Markle, la nunta Barbarei. Vom sta cu *papa.*

— Barbara va fi tare făloasă, să aibă un conte şi o contesă pe lista de invitaţi, spuse Dawn. Nimeni nu va mai vorbi despre altceva timp de o lună.

Hannah mai făcu un pas şi îşi îmbrăţişă sora. Probabil nu aveau să fie niciodată apropiate pe cât de mult ar fi trebuit să fie două surori. Poate Dawn avea să păstreze mereu o ciudă în inima ei, chiar dacă ea îl avea pe Colin, de care părea să-i fie drag. Şi avea cei cinci copii, care chiar erau cuviincioşi şi aveau un temperament plăcut.

Dar măcar acum, se împăcaseră. Acum puteau începe o nouă relaţie. Aveau tot viitorul înaintea lor. Speranţa nu moare niciodată.

— Ar trebui să plec, spuse Dawn. Mă aşteaptă Colin şi copiii.

Hannah o privi cum iese din cameră, înainte să

închidă uşa. Mai avea un singur lucru de făcut, înainte să-şi pună boneta şi să coboare să i se alăture tatălui ei.

Scoase din buzunarul geamantanului o cutiuţă pătrată. O deschise şi o aşeză pe masa de toaletă, în timp ce se uita la verighetă, pe care apoi o scoase încet de pe deget. O reţinu un moment şi o duse la buze.

— Adio, dragul meu duce, şopti ea. Te-ai bucura pentru mine astăzi, nu-i aşa? Mi-ai prezis că se va întâmpla. Şi poate ai fi şi puţin trist? Eu sunt fericită. Şi puţin tristă. Dar tu eşti alături de dragostea ta, iar eu voi fi alături de a mea. Şi mereu ne va aparţine o părticică din celălalt.

Aşeză cu atenţie inelul în cutiuţă, ezită o clipă, apoi închise capacul şi puse înapoi cutia în geamantan.

Întinse mâna după bonetă.

Şi dintr-odată o copleşi un sentiment de entuziasm, care-i făcu degetele să tremure în timp ce-şi lega panglicile în câte o fundă în dreptul urechilor.

*

Capela era plină ochi, aşa cum ştiuse şi Constantine că va fi, chiar dacă puţini alţi oaspeţi mai erau prezenţi în afara familiei. Înapoia lui răsuna zumzetul stins al conversaţiilor şoptite şi foşnetul copiilor ce nu-şi găseau astâmpărul şi vorbeau cu voci mai subţiri şi mai pătrunzătoare.

Veniseră atât de mulţi. Familia creştea, şi nu părea să se oprească. Katherine şi Monty urmau să aducă pe lumea al doilea copil. Cecily se aştepta să nască de pe o zi pe alta.

Şi nu era vorba doar despre membrii familiei. Soţia lui Phillip Grainger era şi ea însărcinată şi-şi avea cei doi copii mai mari alături de ea, în strană. Phillip, unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui Constantine, îi era cavaler de onoare.

Prezenţa familiei îl încuraja, într-un fel. Iar în acea dimineaţă urma să devină şi el un bărbat la casa lui. Capul familiei. O, ce mult îşi dorea să devină un tată de familie.

Dar ceremonia nici nu avusese loc încă.

Oare Hannah va întârzia? Ar fi ciudat dacă nu o va face.

Încă cinci minute care nu se mai sfârşeau înainte ca ea să întârzie cu adevărat. Dar nu spusese chiar el că ar trebui să devină mai răbdător?

Îşi dorea să fi mâncat ceva la micul dejun. Era recunoscător că nu o făcuse. Şi, la naiba cu toate, începuse să stea ca pe ghimpi.

Dacă Hannah avea îndoieli? Dacă vreun boşorog de duce îşi ridicase oasele din fotoliu pe undeva prin Finchley şi fugise cu ea?

Şi atunci auzi zgomotul surd al unor roţi de trăsură – la urma urmei, toţi oaspeţii sosiseră deja, cu siguranţă. Numai trei minute până la ora unsprezece.

Trăsura se opri. Desigur. Aleea nu mai ducea în altă parte în afară de capelă.

Înăuntru, tăcerea deveni stăpână. Cu toţii auziseră ceea ce auzise şi el.

Iar apoi vicarul apăru în pragul uşii şi îndemnă adunarea să se ridice în picioare. Iar el porni pe culoarul spre altar şi lăsă drumul liber pentru tatăl lui Hannah, Delmont, şi pentru Hannah însăşi.

Hannah, înveşmântată în rochia de un roz pal, era întruchiparea tuturor frumuseţilor lumii.

Mireasa lui.

Dumnezeule mare. Mireasa lui.

Constantine dădu să înainteze spre ea, apoi se opri. Trebuia să aştepte la locul lui. Ea trebuia sa vină lângă el.

Iar ea păşi către el până când îi ajunse alături, cu braţul încă prins sub al tatălui ei, deşi îi zâmbea prin spuma vălului roz ce-i acoperea borurile bonetei de paie.

El îi întoarse zâmbetul.

Constantine nu mai ştia de ce petrecuseră atâta timp dezbătând unde vor ţine nunta şi câtă lume doreau să participe. Nu conta unde se aflau. Şi în acea clipă nu mai

conta cine le era martor jurămintelor care-i vor uni în faţa legii şi a dragostei pentru tot restul vieţii lor.

Nu mai conta.

— Da, spuse el atunci când vicarul îl întrebă ce era gata să înfăptuiască pentru a şi-o face pe Hannah soţie pentru totdeauna.

— Da, răspunse şi ea.

Şi apoi îşi rosti jurămintele, la îndemnul vicarului, iar Hannah le rosti la rândul ei. Iar Phillip îi înmână inelul, un cerc strălucitor de aur, iar el îl strecură pe inelarul ei lipsit de orice altă podoabă. Şi dintr-odată…

Dintr-odată totul luă sfârşit, frământările şi emoţiile, temerile fără rost.

Erau soţ şi soţie.

Şi ceea ce Dumnezeu a unit nimeni pe pământ nu putea să despartă.

— Hannah.

Îi ridică vălul şi o privi adânc în ochi. Iar ea privi într-ai lui, inocentă şi plină de încredere.

Soţia lui.

Şi dintr-odată începu din nou să audă foşnetele şi murmurele, vocea ascuţită a unui copil, pe cineva dregându-şi glasul. Şi-şi aduse din nou aminte unde se aflau şi cine îi înconjura. Şi se bucură că familia şi prietenii li se alăturaseră pentru sărbătoare.

Îl străbătu un val de fericire absolută.

Hannah, soţia lui, zâmbi către el, iar când dădu să-i răspundă, îşi dădu seama că zâmbetul îi înflorise deja pe buze.

*

Nicio trăsură nu mai aştepta în faţa capelei. Se vor înapoia cu toţii pe jos la Warren Hall, cu mirele şi mireasa deschizând procesiunea.

Dar nu de îndată.

După ce trecură pragul bisericii, Hannah privi către noul ei soţ, iar mâna îi alunecă de sub strânsoarea braţului său ca să-i cuprindă palma.

— Da, murmură ea, de parcă i-ar fi răspuns la o întrebare.

Soţul ei. Oh, devenise soţul ei.

Şi se întoarseră împreună, de parcă se înţeleseseră dinainte, şi se îndreptară către cimitir. Se opriră la picioarele unei movilițe acoperite cu iarbă. Piatra de mormânt purta inscripţionate cinci rânduri, Jonathan Huxtable, conte de Merton, Trecut în nefiinţă la 8 noiembrie 1812, În vârstă de şaisprezece ani, Odihnească-se în pace.

Rămaseră unul alături de celălalt, cu privirea aţintită în jos, ţinându-se strâns de mână.

— Jonathan, spuse Hannah cu blândele, îţi mulţumesc că ai dus o viaţă plină de dragoste. Îţi mulţumesc că n-ai încetat să trăieşti în inima lui Constantine şi în visul tău înfăptuit la Ainsley Park.

Mâna aproape că o durea în strânsoarea puternică a lui Constantine.

— Jon, spuse el cu o voce de-abia auzită, ai fi fost fericit astăzi. Dar tu erai fericit în fiecare clipă. Mergi în pace acum, scumpul meu frate. Te-am păstrat prea mult cu mine. Dintotdeauna am fost egoist. Mergi în pace.

O lacrimă se prelinse de pe bărbia lui Hannah până pe decolteul rochiei de mireasă. Îşi şterse ochii cu degetele înmănuşate ale mâinii libere.

— Te iubesc, Hannah, spuse Constantine cu aproape aceeaşi blândeţe.

— Şi eu te iubesc, îi răspunse ea.

Şi se întoarseră către oaspeţii lor ce se îngrămădiseră pe poteca de lângă uşile capelei, vorbind şi râzând. Copiii zburdau în jur şi sporovăiau cu vocile înălţându-se strident.

Constantine îşi împreună degetele cu ale lui Hannah şi împreună merseră către familie şi prieteni, cu zâmbete de bucurie nebună pe buze.

Iar prin aer cerneau petale de trandafiri.

*

Era o zi perfectă de toamnă. Poate nu chiar atât de perfectă în ochii doicii. Dar neliniştile ei i-ar fi interzis copilului orice ieşire, cel puţin până la prima aniversare a zilei sale de naştere. L-ar fi făcut o plantă de seră dacă ar fi fost după ea. Astfel se întâmpla în multe alte privinţe, deoarece ea avea experienţă în acea poziţie şi iubea evident copilul din toată inima ei de bunică.

Hannah o găsise când fosta ei familie atinsese momentul în care nu mai aveau nevoie de ea, iar ea aplicase pentru o poziţie în Land’s End, cu toate că recunoscuse la interviu că se descurca mai bine cu sugarii decât cu bătrânii. Dar în situaţia ei nu putea fi mofturoasă.

Ziua chiar era perfectă. Căldura verii dispăruse, dar răcoarea iernii nu se simţea încă. Nu era nici urmă de nori de ploaie sau de orice fel de nori de fapt. Şi vântul era în vacanţă. La fel şi briza uşoară din ziua trecută. Cerul era o orgie de culori. Nu cerul în sine, desigur, căci el era de un albastru fără pată, ci ramurile copacilor ce se reliefau pe el. Nuanţele de roşu se amestecau cu toate tonurile de galben, şi portocaliu, şi maro, ca şi câteva de un verde încăpăţânat. Şi doar puţine frunze căzuseră la pământ.

Ar fi fost o zi minunată pentru călărit – o tură la galop prin împrejurimi şi o altă provocare la întrecere.

Hannah încă mai trăgea speranţă să îl învingă pe Constantine într-una din zile, chiar dacă în ultimele luni nu călărise prea des, desigur, nici măcar la pas. El nu i-ar fi permis nici măcar dacă ea ar fi fost dispusă să îşi asume acest risc. Ea nu fusese prea dispusă.

Ei mergeau liniştiţi în trăsură – cea închisă. Părerea doicii putea fi încălcată, dar nu ignorată cu desăvârşire. Ea avea experienţă, ei nu.

Era un drum pe care ei de obicei îl făceau împreună

cu câinii. O parte importantă şi confortabilă a grajdului fusese cedată câinilor la scurtă vreme după nunta lor, atunci când Constantine avusese ideea că vârstnicii de la Land’s End aveau nevoie de mai multă stimulare decât compania lor şi cei câţiva oameni care veneau în vizită. Şi cu siguranţă vizitele câinilor erau punctul culminant al zilelor lor. Uneori îi duceau Hannah şi Constantine. Dar mai des o făcea Cyril Williams. Acesta era un băiat de zece ani care îl buzunărise pe Constantine la Londra când se duseseră acolo la scurtă vreme după nunta Barbarei cu reverendul Newcombe. Fusese un morman de zdrenţe murdar şi tremurător care îşi pierduse mama, ultima sa rudă în viaţă, cu câteva luni mai înainte, şi astfel decăzuse de la o viaţă disperată la una de supravieţuire animalică.

Cyril şi câinii erau ca făcuţi unii pentru alţii. El îi hrănea şi îi îngrijea, le asigura mişcarea şi dresura, şi îi iubea şi uneori îi strecura în camera sa din casă, timp în care stăpânul, stăpâna şi toţi servitorii deveneau în mod inexplicabil orbi şi surzi. Câinii se ataşaseră de el şi îl urmau asemenea unor umbre. Erau blânzi cu el şi pentru el şi se vânturau abătuţi pe la grajduri câtă vreme el era plecat, în ciuda protestelor, la şcoala din sat.

Astăzi nu câinii erau duşi pentru a-i înveseli pe vârstnici.

Astăzi era rândul lui Matthew Huxtable, în vârstă de patru luni, care, după părerea recunoscută drept părtinitoare a părinţilor săi, era cel mai frumos copil din lume. Moştenise părul şi pielea închise la culoare ale tatălui său şi ochii albaştri şi zâmbetul luminos de la mama sa.

Şi astăzi rezidenţii vârstnici de la Land’s End chiar fură distraţi într-adevăr minunat când Matthew le fu pus în braţe pe rând de către tatăl său, gângurind în sus la ei şi, ocazional, după ceva convingere din partea degetului tatălui său care îl gâdila pe burtică, îi răsplătea cu un zâmbet ştirb.

Între timp, Hannah vorbea cu aceia puţini care nu

puteau ţine bebeluşul, sau nici măcar să vorbească sau să reacţioneze la ce se întâmpla în jur. Ea vorbea cu ei oricum, povestindu-le despre cele trei săptămâni pe care le petrecuseră la Copeland în această vară cele două nepoate şi unul din nepoţii ei, după ce mama lor se întorsese în Lincolnshire cu cei doi mezini – ea venise să o ajute pe Hannah în timpul lăuziei – şi despre fiica lordului şi a lui Lady Montford, pe care sperau să o vadă cel mai târziu de Crăciun, oricum înainte de a împlini un an, şi despre noii căţei abia fătaţi cărora Cyril încerca să le găsească stăpâni.

Şi apoi vizita se termină, iar Hannah se instală alături de Constantine în trăsură şi îl privi cum îl ţinea pe Matthew în poală, cu faţa înspre el, ţinând capul bebeluşului cu amândouă mâinile, strâmbându-se şi prostindu-se.

Pleoapele copilului se închideau. Nu era în dispoziţia de a fi distrat.

Cine ar fi bănuit, se gândi Hannah, că dintre toţi bărbaţii tocmai Constantine Huxtable va deveni un astfel de tată duios, copilăros?

Diavolul îmblânzit.

Doar că el nu fusese niciodată un diavol. Nici măcar pe aproape. Fusese un om plin de secrete. Un om plin de dragoste.

Ea îşi sprijini obrazul de umărul lui, şi el îşi întoarse capul pentru a o privi.

— Tocmai am încercat să îmi amintesc cum arată ducesa de Dunbarton, zise el. Dar faţa lui Hannah mă tot împiedică.

— Ducesa mi-a fost de folos, zise ea.

— Sunt bucuros, zise el, că nu mai ai nevoie de ea.

Ea oftă mulţumită.

— Şi eu sunt bucuroasă, zise ea. Matthew doarme. Lasă-mă să îl ţin.

El se întoarse şi-i puse copilul în braţe fără a-l trezi, şi rămase întors pentru a privi mai întâi la fiul său, apoi la soţia sa.

— Ţi-am spus că te iubesc? întrebă el.

— Da, zise ea.

El mângâie uşor capul bebeluşului şi se lasă înapoi la locul său.

— Dar poţi să îmi mai spui, zise ea. De fapt, chiar ţin cu tot dinadinsul să o faci.

El râse blând.

Sfârşit